Den uforbederlige bibliotekar
Niels Jensen

Maanedsroser

Et Maanedsskrivt, udgivet af Thomas Overskou.

Udkom 1824-31.

Mere om tidsskriftet på: https://danskforfatterleksikon.dk/1850p/p83826.htm

---

Udarbejdet af Niels Jensen

MAANEDSROSER

Et Maanedsskrivt

udgivet

af

Thomas Overskou

April Mai Juni

KIÖBENHAVN

1824.

MAANEDSROSER.

Et Maanedsskrivt,

udgivet

af

Thomas Overskou,
kongelig Skuespiller.

April, Mai, Juni.

Kjøbenhavn, 1824.
Trykt paa Udgiverens Forlag,
i det Poppske Bogtrykkerie.

Indhold.

Side.

Gravurne over Danmarks faldne Søemænd, af Udgiveren . . . . 1.

Pligtens og Kjærlighedens Kamp; Fortælling af Udgiveren . . . . 3.

Sebastian, Konge af Portugal; historisk Fortælling af C. Weisflog . . . . 25.

Den brave Jøde og hans Datter; Fortælling . 105.

Lord Byrons Beskrivelse over Petrarkas Bolig og Grav . . . . 132.

Det sjeldne Dyr . . . . 133.

Hjertesuk om en Geheimedigter . . . . 134.

Jocosa . . . . 135.

Gaade . . . . 136.

Maifesten, original Fortælling, efter et gammelt Sagn fra Rhinegnen, af L. v. G. . . . . 137.

Pebersvendens Frierie, Fortælling af West . . . 158.

Klara af Mayland, Fortælling af J. A. Müller . 233.

Gaade . . . . 268.

Side.

Hævn for Knud Lavard; historisk Fortælling af Udgiveren . . . . 269.

Viingaarden; Fortælling af Fr. Kind . . . . . 350.

Libussa; af Theodor Berling . . . . 385.

En Moder til sin Søn ved dennes Bortreise fra Hjemmet; af A. Jacobi . . . . 391.

Dobbelt Localgaade. . . . . 394.

Gravurne over Danmarks faldne Søemænd.

Hav!
Vi Dig gav
Brittens Blod,
Med Mod
Slog
Og vog
Hans vilde Magt
Troe mod vor Pagt!
Nelson! — fra blodige Færd
Danske Dig først lærte slagen bortdrage;
Modig for Retfærd vi droge vort værgende Sværd
Knuste vor Fjende, som Helte fra Waldemars Dage,
Bragte vort Fødeland Seier og skjænkte det Fred
Kjæmped og segned **For** Dannemarks Ære,
Stode, som Værn den smilende Bred,
Der os, som **Fødeland** kjær maa være!
Mandig for Danske slaae,
Jublende Qvad **og** Kamplyst dem følger
Naar til Slag Seir de skal gaae!
Dannebrog **Kongen** ombølger;
Seirende skal staae
Ved sine tappre Sønner,
Som han belønner
Med Kjærlighed
Og Fred!
Vi faldt,
Til Valhal kaldt,
Men Dannemark stod
Mod Brittens Magt og Trods,
Mod Svig og List, sin Konge tro, ved os
Skjøndt Blodet bølged om dets Alterfod.
Klar viste sig Solen bag blodige Skye,
Nedstraalede Held til vort Fædrelands Kyster
Og smilede huldt til det rolige Lye,
Hvor Døden os Faldne i Armene kryster.

Pligtens og Kjærlighedens Kamp

eller

Den 2den April 1801.

(En Skildring af det virkelige Liv).

I Harmonien feiredes Nytaarsdagen 1801 ved et glimrende Bal. — Udmattet kastede Frøken Zephira K. sig paa en Divan efter den hæftige Vals. Med et misundeligt Blik saae hun paa Engelskdandsens Rader, hvori hendes Kjæreste, den vakkre Søeofficeer Adolf N., befandt sig; den larmende Musik vakte hendes Begjærlighed efter Dandsen; men de trætte Lemmer nægtede hende deres Bistand. Uagtet den raske unge Mand nu havde sadt over i hele to Timer, fordi hun dandsede med andre, der havde udbedt sig en Dands af den deilige Pige, saae hun dog nu med Skinsyge og Vrantenhed, at han svævede hen ad Gulvet med hendes noget aldrende Cousine Frederikke Berg. I sit Hjerte beskyldte hun ham for Mangel paa Opmærksomhed, da han vilde lade hende sidde alene og selv overgive sig til Glæden, som hun ikke kunde dele, da han vilde foretrække den affalmede Dames Selskab for hendes. Ganske ærgerlig herover vendte hun Hovedet til den ene Side, for ikke

at see paa de Dandsende, og hendes Øie faldt paa den unge Grev M., der stod ved hendes Side nedsjunken i dyb Beundring af hendes Skjønhed. "De dandser ikke, min Naadige?" begyndte Greven strax paa Dansk, som han talte meget flydende, skjøndt han var en Udlænding, ingen vidste hvorfra. "Jeg har nylig forladt Gulvet og trænger til et Øieblikks Hvile?" "Vil De i det næste unde mig den Ære at dandse med Dem?" spurgte Greven. Zephira gjorde en stum Compliment. Hun begyndte vel strax efter at fortryde sit givne Løvte; thi hun havde flere Gange hørt, at Adolf ikke ansaae denne unge Mand for den han gav sig ud for, han havde ofte talt med Foragt om ham og Greven behøvede kun at træde ham et Skridt for nær, for at vække Bruushovedets Vrede — men hun var letsindig nok til at lade Tanken om den Revselse, hun derved gav den uopmærksomme Elsker, bortjage alle Grillerne og deeltog ret levende i den Samtale, som Greven søgte at indlede. Adolf foer rask igjennem Rækkerne med Frederikke, han længtes inderlig efter at komme til at tale med den Elskede, som han i en saa lang Tid havde været fjernet fra, og hans Embede, som Pligtdanser, var ham temmelig suurt. I et Hjørne af Salen stod den stolte Etatsraad K., Zephiras Fader, en skjult Glæde blinkede i hans Øie, da han saae den unge, rige Greve i en saa fortrolig Samtale med Datteren. Han kunde ikke godt lide Adolf; hans ligefremme, aabenhjertige Tænke- og Handlemaade passede ikke ret med den saakaldte fine Tone, der herskede i Etatsraadens Huus, han havde gjerne ønsket, at hans Datter havde gjort et Valg, der var istand til at give hans

Familie Lustre. — Adolf var rig, det er sandt — men han manglede aldeles Talent til at bruge sin Rigdom saaledes, at Byen maatte tale derom — endskjøndt Sneen nu havde lagt en Tid paa Gaderne, havde ikke en eneste glimrende Kanetour endnu i Aar givet Anledning til Byesnak og opfrisket Familiens Berømmelses halv afblegede Farver, thi Etatsraaden begyndte at komme paa Knæene og intet kunde formaae Søemanden til at gjøre Opsigt paa denne Maade. Etatsraadens Haab om at see sit Huus i den gamle Glands ved hans Datter var altsaa aldeles tilintetgjort ved hendes Forlovelse med Adolf. Zephira havde seet den unge Mand i en Familiies Huus; han viste hende en Opmærksomhed, som var sjelden hos den butte Neptunus og inden hun selv vidste af det, havde han allerede beseiret hendes Hjerte. Faderen elskede Datteren altfor høit til, at han skulde sætte sig imod hendes Ønsker, hvor gjerne han end havde gjort det — han gav sit Minde til deres Forbindelse med e, sorgfuldt Hjerte, som han søgte at dølge ved et venligt, godmodigt Smiil, som altid stod ham til Tjeneste, naar han behøvede det. Man kan derfor ikke undres over, at han med hemmelig Glæde saae sin Zephira i Samtale med den glimrende Greve, der med mange Buk og artige Complimenter stod og talte med hende. Hans Hjerte var nærved at briste af Glæde, da han saae, at hun gav ham Haanden og traadte ind i de Dandsendes Række, hvor han med en Lethed og Anstand, der forundrede alle Tilskuerne fløi frem og tilbage med hende. Adolf, der havde glædet sig til at dandse med Zephira, saae hende til sin store Harme ved Grevens Haand;

hun vidste, at han ikke kunde lide denne Fremmede, dog dandsede hun med ham i samme Øieblik, da han, der havde Fordringer paa hende, ønskede at gjøre dem gjældende, — han brændte af Vrede; men ilede hen i et afsides Værelse for at dølge den. Efter Dandsen saae Zephira sig om efter Adolf, — han var borte — Greven begyndte strax igjen at indlade sig med hende, hun fortsatte deres ved Dandsen afbrudte Conversation — som hun sagde til sig selv, for at hævne sig lidt over Adolfs uartige Fraværelse; men egentlig fordi den behagelige, artige Mand havde vakt en særdeles Interesse hos hende. De havde talt sammen i en halv Times Tid, da en høi Mand, med et skarpt Blik, traadte hen til Greven og bad ham om et Øieblikks Samtale. Efter to Minuters Forløb kom Greven tilbage. "Min Naadige!" sagde han: "nødvendig Forretninger kalde mig fra et Selskab, som jeg med Smerte forlader; min Glæde vil være saa meget desto større, dersom jeg tør haabe igjen at nyde nogle saa tillokkende Øieblikke igjen." Inden hun endnu kunde svare herpaa var han allerede ude af Salen, den høie Mand fulgte hurtig efter ham. Hun blev siddende noget — nu befindede hun sig først, at Adolf endnu ikke var kommen tilbage, hun kastede Øinene rundt omkring i Salen og saae ham siddende mørk og nedslagen for en aaben Dør. Efter en kort Overveielse besluttede hun at gaae hen til ham. "Saa alene?" spurgte hun ham. "Hvorfor kan jeg ikke være saa lykkelig at see Dig ved min Side?" "Man flygter sjelden for Lykken og gjør man det, da anseer man den for Ulykke — jeg ønskede ikke gjerne at være nogens

Ulykke — mindst Din!" svarede den krænkede Adolf. "Du synes fornærmet?" vedblev Zephira. "Og er det!" afbrød han hende. Rask tog han hendes Haand og førte hende hen til et afsides Vindue. "Zephira! jeg har svoret, at jeg elsker Dig; en brav Søemand bryder ligesaalidet sin Troskab mod sin Pige som mod sit Fædreneland. Du veed, jeg afskyer denne Fremmede, Du veed hvorfor jeg afskyer ham, og dog kan Du krænke mig saa dybt, at Du vil dandse med ham, den Eeneste, hvis Selskab er mig forhadt, i det Øieblik jeg med Iver søger efter Dig." "Min Herre! Løn som forskyldt; Du dandsede jo med min Cousine!" svarede Frøkenen. — "Efter Din Faders Anmodning." — "Virkelig?" — "Har jeg nogensinde givet Dig Aarsag til at mistvivle om min Sanddruehed?" spurgte Søemanden noget stødt. "Det ikke; men derimod har jeg ikke endnu prøvet, om Du let kan tilgive?" svarede hun med et Smiil og saae ham ret venlig ind i Øinene. "Jeg haaber lettere, end Du formoder, naar jeg seer oprigtig Fortrydelse, bliver Hjertet strax blødt." sagde Adolf og rakte hende Haanden. "Jeg har kun lidet eller intet at fortryde." — vedblev hun, idet hun besvarede Adolfs Haandtryk. "Greven er en Mand —" "Som Du maaskee engang vil komme til at foragte." afbrød han hende. "Men nok derom, vi kan tale mere om ham i Morgen; nu en Dands med mig, Zephira! og alt er glemt."

Næste Dag var Talen ved ethvert Theebord i Kjøbenhavn, om den unge elskværdige Fremmede, der havde gjort en saa glimrende Figur paa Harmoniens Bal. Ingen kiendte ham; men alle —

især Damerne — vare indtagne af den Tækkelighed og Ynde hvormed han viste sig, enhver af dem vilde tilegne sig et venligt Smiil af ham og alle misundte den lykkelige Zephira K., som han alene havde underholdt sig med. Tusinde Formodninger og Rygter vare i Omløb angaaende hans Fædreneland, Forretninger her i Landet, Formuesomstændigheder og saa videre. Etatsraaden, den lykkelige Mand, hvis Datter havde nydt hans særdeles Opmærksomhed, var ikke den sidste, der udbrød i Lovtaler over ham — taus hørte Adolf til. "En elskværdig Mand!" sagde K., "en særdeles indtagende Tournure — og han taler det danske Sprog med en sjelden Færdighed, det forsikkrer Zephira, som han har underholdt sig med — jeg tør forsikkre, næsten en heel Time. Ah! hun var saa lykkelig min Zephira — en Mand af hans Rang — " Zephira blev blussende rød og Flammen tiltog, da Adolf, der ikke længere rolig kunde høre paa Etatsraadens Lovtaler, afbrød og ham og sagde: "Hans Rang? — Men hvoraf veed De da, at han har nogen? De, der kjende ham nøie, ansee ham ikke for andet end en Avanturier eller noget endnu værre — hans Forbindelser her i Byen ere mistænkelige og det synes, som om man paa høiere Steder kun venter paa en Uforsigtighed af ham, for at undersøge hans Forhold nøiere." "Hvad for noget?" sagde Etatsraaden, der blev ganske forbauset over saa forfærdelige Beskyldninger, imod en Mand, der, som Adelsmand, stod saa høit i hans Tanker. "Kjære Søn! vogt Deres Tunge, Greven er maaskee en større Person end De formoder og Deres Aabenmundethed kunde have bedrøvelige Føl:

ger, ikke alene for Dem, men ogsaa for min Familie." — "Jeg siger ikke andet, end hvad jeg kan bevise; men det gjør mig ondt at høre, at man tillægger den polerede Skal en Værdie, som alene tilkommer den rene Kjærne." — "Skinsyge, Herr Søn! intet andet! vogt Dem for den, det er en farlig Frister." — "Herr Etatsraad! jeg beder, at De vil ansee mig som den Mand, der er fri for en saa taabelig Feil; men det er nu engang Søemandens svage Side, at han aldrig taaler uægte Pral, der ofte er en Fernis over en slet Characteer og jeg er stolt af heller ikke i den Henseende at vanslægte fra mine brave Kammerater." Zephira var klog nok til at give denne Samtale, der gjorde begge Parter varme i Hovederne, en anden Vending, og det lykkedes hende saa vel, at hun havde tilveiebragt den bedste Forstaaelse imellem Fader og Kjæreste, da den sidste tog Afsked.

Dagen efter havde Adolf Forretninger i Tjenesten, han opholdt sig derfor kun et Par Øieblikke hos Zephira — neppe var han ude af Døren, før Tjeneren meldte Grev M. — "Han er velkommen!" skreg Etatsraaden og fløi efter Tjeneren for at modtage det naadige Besøg i Forværelset. Zephira blev forlegen; men fattede sig snart. Med ædel Holdning, med den skjønneste Anstand traadte den smukke Mand ind og bukkede ærbødig for hende. "Jeg kommer for at bede om Deres Tilgivelse, fordi jeg paa en saa uartig Maade maatte ile bort;" begyndte han, "men jeg haaber, at min Forsikkring om, at de meest paatrængende Forretninger vare Aarsag deri, vil bidrage til min Undskyldning." Med den elskværdigste Fri-

hed vedblev han Samtalen og inden en halv Times Forløb var han som hjemme, den ceremoniøse Etatsraad glemte Complimenterne og Conversationen blev saa behagelig, at det forekom enhver, som om den Fremmede ved en Trolddom, der laae i hans hele Væsen, havde besjælet Familien. Zephira kunde ikke begribe hvad Adolf kunde have imod denne aabne, godmodige Mand, hun troede, at Grunden til hans Afskye for ham, maatte ligge i den Egensindighed han ikke var fri for, eller i Skinsyge — begge Dele burde han helbredes for og ved hvem kunde det bedre skee end ved Greven? Samtalen dreiede sig uformærket hen paa Politiken og Greven forstod at give denne Materie, der ellers sjelden er interessant for Fruentimmer, en saadan Colorit, at Damerne vare ligesaa indtagne af hans fine Bemærkninger, som Etatsraaden af hans grundige Kundskaber om Staternes Forhold, om de politiske Mangler i dem og deres Beskyttelsesmidler. Fire Timer svandt hen som ti Minuter og da han gik forsikkrede Etatsraaden, at han vilde ansee det for sin største Lykke og Ære, hvis han oftere torde haabe at see Greven i sit Huus; denne forsikkrede igjen, at Omgangen med saa interessante Mennesker var det eneste, der erstattede ham den tunge Fraværelse fra Fædrenelandet — hvorfor han ogsaa saa ofte søgte at nyde den, som han var istand dertil uden at være dem til Byrde.

Hele Familien var opfyldt af Beundring for denne unge Mand — Zephira var letsindig nok til ikke at være det i nogen mindre Grad end de andre, — Faderen slog løs paa Adolfs uartige Yttringer, ansaae dem som Frugterne af Foragt for fremmede

Fortjenester og lod Zephira føle det Mishag han havde med hendes Valg. — Med rynket Pande hørte Søemanden Zephiras Fortælling om Grevens Besøg, og de Berømmelser over ham, som hun ikke var istand at tilbageholde. Han blev stødt og kold — Zephira ansaae det som slemme Varsler for hendes Fremtid og lod ham føle, at hun fornærmedes. "Din Opførsel imod mig er kold og tilbageholden." sagde hun til ham. "Min Gud!" svarede han, "Du veed jo, at Iis kjøler den stærkeste Hede, hvor kan Du da undres over, at min har tabt sig noget." "Jeg forstaaer ikke denne Bemærkning, som formodentlig skal være bidende." svarede hun stødt. — "Fordi Du ikke vil forstaae den, fordi Du i Dit Hjerte ønsker mig endnu mere kold og ligegyldig end jeg er istand til at vise mig — fordi Du har glemt min Kjærlighed til Dig." — "Du lider af Skinsyge og gjør bedst i at søge en Læge." svarede hun noget spotsk. "Jeg har fundet denne i Dig og jeg haaber, at Du om kort Tid ganske vil fordrive den — Belønningen for Din Omhue kan jeg ikke give Dig, men en anden har nok allerede forsikkret Dig den." "Uforskammede!" sagde hun halv sagte og blussede af Skamfuldhed og Vrede. Hun vendte sig bort fra Adolf med Taarer. Han kunde see Blod og være Herre over sine Følelser; men en Taare i et Qvindeøie rørte strax den brave Søemands Hjerte. Han gjorde Afbigt for sin Spot, han bad hende om Tilgivelse og lovede, aldrig mere at fornærme hende ved ubillig Mistanke, naar hun kun vilde undgaae den Forhadtes Selskab. "Hvis Du ikke har større Tillid til mig, da frygter jeg meget for Fremtiden;" svarede

hun, "min Fader ynder Greven, jeg kan derfor ikke fjerne ham fra vort Huus — alt hvad jeg kan love Dig er at blive Dig og mig selv værdig, noget som Du neppe burde bede mig om." —

Ifølge dette Løvte stræbte Zephira virkelig at holde sig *i en større* Afstand fra Greven; men denne lagde *let* Mærke dertil og forstod nu paa tusinde Maader at tilintetgjøre et Forhold, som han let gjættede Grunden til. Naar Adolf var tilstede viste Greven ham den største Opmærksomhed, underholdt sig med ham om Søevæsenet, en Materie, som Adolf gjerne søgte at undvige, uden at kunne det, formedelst den Lethed og Fiinhed hvormed M. styrede Underholdningen; blev Adolf undertiden stødt ved Grevens særdeles Opmærksomhed mod Zephira, da vidste M. strax at indlade sig med Adolf saa forbindtlig, at han ikke kunde komme til at bryde løs med det mindste Ord — han ærgrede sig ved at see hvorledes Zephira med hver Dag nærmede sig mere og mere til Greven, blev mere og mere fortrolig med ham, han blev kold og mørk imod Zephira og hendes Familie, hans Besøg bleve sjeldnere — han følte sig forsmaaet og ulykkelig. Hans Opførsel imod Zephira befæstede Greven endnu mere i hendes Gunst, hun saae i ham den skjønne Contrast til den sure, vrantne Adolf og lagde ikke ugjerne Mærke til at Greven nu begyndte at behandle hende med mere end almindelig Forekommenhed; han indbød hende til Kanefarter og Fornøielser, som Adolf aldrig tænkte paa at skjænke hende og denne var altid fraværende under Paaskud af Tjenesten. Paa den anden Side havde han saaledes indtaget Etatsraaden for sig, at

denne tilbragte hele Timer i hans Selskab med Talen om Politik, — ja, han var saa henreven af Grevens Trohjertighed, at han endog stundom aabenbarede ham Embedshemmeligheder, der kunde paadrage ham de værste Følger, hvis hans Foresatte nogensinde erfarede det.

Adolf stræbte imidlertid af alle Kræfter efter at komme paa Spoer efter Grevens sande Forretninger i Danmark; thi hvorvel han sagde, at han ene reiste for sin Fornøielse, forekom det dog Adolf usandsynligt, at han i en saa lang Tid skulde opholde sig paa eet Sted og have erhvervet sig en saa dyb Kundskab i Landets Sprog blot for den Fornøielse at besee det — dog vare alle hans Efterforskninger forgjæves, han opdagede intet, uden at Grevens fortroligste og eneste Ven var en Master Svibber, den høie Mand, der kaldte ham ud paa Harmoniens Bal. Denne behandlede undertiden Greven som en stor Herre, undertiden som sin Ligemand; de viste sig sjelden offentlig sammen; men skreve ofte hinanden til.

Det var imod Enden af Marts, da Adolf engang kom hjem til Etatsraaden for at gjøre en Spadseretour med Zephira. "For sildig, kjære Ven!" sagde Faderen, "min Zephira er for en Time siden taget ud med Grev M. — Den fortræffelige Mand behandler hende med en Opmærksomhed og Artighed, der giver ham Fordring paa deres særdeles Taknemelighed." Adolf svarede mørk: "Jeg har allerede eengang sagt Dem min Mening om denne Herre, jeg har ikke fundet Aarsag til at forandre den. Jeg frygter, at De og jeg engang vil komme til at forbande Grevens Artigheder imod Zephira." "Min

Herre!" raabte Etatsraaden opbragt, "Det er min Ven De taler saaledes om." "Det vil jeg, for Deres egen Skyld, ikke haabe!" svarede Adolf fast. Etatsraaden blev hæftigere: "Jeg taaler ikke længere Deres uværdige Anmærkninger og Bagvaskelser om den Mand, som jeg er stolt af at kalde min Ven og — Deres Forbindelse med mit Huus er mig langtfra ikke saa vigtig eller kjær, at jeg derfor skulde forbyde en Hædersmand Omgangen med min Familie." Adolf stod som sønderknust; men han fattede sig igjen. Med Stolthed saae han paa den letsindige Fader; han var krænket dybt, han følte det, hans Haab om Besiddelsen af Zephira var brudt; men han beseirede sin Kummer. "Herr Etatsraad!" begyndte han, "De har sagt mig Deres Mening — havde jeg ahnet den før, De skulde aldrig havt nødig at sige mig den. Jeg elsker Deres Datter; men jeg føler Styrke nok til at seire over min Kjærlighed. De skal ikke see en dansk Søemand for Dem som en Betler — jeg beklager Deres Datter, hun er kun bedaaret og hun vil sikkert engang fortryde sin Ubesindighed; gid Deres Uforsigtighed ikke maa have endnu værre Følger." Den fornærmede unge Mand gik og gjemte sig og sin Sorg paa sit Værelse. Dagen efter modtog han følgende Brev:

"Min Herre!

Deres uartige Opførsel imod en Mand, De allerede skyldte Deres Høiagtelse og Ærbødighed for det Forhold, hvori De stod til hans Datter, vidner, at Deres Kjærlighed til hende ikke er grundet fastere, end at den let kan omstødes af

Deres Egensindighed og Trods — det vilde derfor være høist uforsigtigt af hende, om hun bandt sig til Dem ved uopløselige Baand, som De med Tiden vilde forvandle til Slavelænker. Da det sikkert vilde saare Dem at see hende i Selskab med en Mand, der har hendes og Familiens Agtelse i en ligesaa høi Grad, som Deres Afskye, saa vil hun gjøre sig det til en Pligt, hvor hun kan, at unddrage sig Deres Øie. Forsvaret for dette Skridt ligger i hendes gjentagne unyttige Overbærelse med Dem, Tanken om Fremtiden og hendes Families Ønsker.

Zephira K."

Adolf brændte af Vrede — dog gjemte han Brevet, dog beskuede han ethvert Træk med Kjærlighed — han besvarede det ikke; thi han følte, at han ikke kunde gjøre det i Udtryk, der kunde vidne om Ligegyldighed og han vilde ikke lade Fornærmerne føle, at Tabet af Zephira bragte hans Hjerte til at bløde. Han vankede sorgfuld og nedslagen omkring.

I hans Hjerte levede dog en Gnist af Haab; men ogsaa denne udslukkedes da han nogle Dage efter fik Underretning om, at Zephira havde forlovet sig med Greven. Før havde han gaaet paa Spoer efter Greven, for at afsløre ham og derved bringe ham i Foragt hos Zephira og hendes Familie — nu var Haabet om at besidde hende aldeles forsvundet — han forfulgte nu ikke længere sine begyndte Efterforskninger, da han frygtede, at de ogsaa vilde bringe Ulykke over Etatsraaden, som han ahnede at staae i en strafværdig Forstaaelse med Greven — derved

vilde jo ogsaa den Stolte, som han endnu ikke havde lært at hade, blive ulykkelig og han skrækkedes ved Tanken om at tilføie hende det mindste Onde. — Hans Tanker bleve ogsaa snart deelte imellem Fædrenelandet og den Troløse; *thi* paa engang lød Budskabet om Englændernes Ankomst. Han blev befalet at indfinde sig paa en af Blokkene — der paa hiin store Dag vare en uigjennembrydelig Muur for Danmarks Ære — saasnart han fik nærmere Ordre, som skedte den første April om Middagen.

Endnu engang hæftede hans Tanke sig ved Erindringen om Zephira: "Jeg vil gjøre hvad der staaer i min Magt!" sagde han, og skrev et Brev til hende, hvori han bad hende at betænke det Skridt hun maaskee var nærved at gjøre, og raadte hende til at følge Fornuften mere end Hjertet. "De har forladt mig," sluttede han, "min Ømhed for Dem er mere bestandig end Deres var for mig og jeg ønsker Dem alt det Held, som jeg engang haabede selv at kunne skjænke Dem. Jeg gaaer, for ved mine troe-Staldbrødres Side at kjæmpe mod Overmagten for mit Fædreneland; maaskee Fjendens Kugler om faa Timer ville bringe mig Døden — jeg gyser ikke for den — jeg lærte at elske Livet ved Dem, jeg har ogsaa lært at foragte det ved Dem. — Men kan den Døendes Bøn finde Veien til Deres Hjerte, da vil De handle efter Overlæg og erindre en Ulykkelig, der bevarede Deres Minde i sit Hjerte til sin Død."

Et Øieblik efter styrtede hans Ven og Kampbroder Christian H. ind i hans Værelse. "Broder!" raabte han. "Jeg har opdaget alt — Zephira er bedraget og maaskee i dette Øieblik i Skurkens Vold." "Hvorledes?" spurgte Adolf. — "Fordi Du havde

opgivet Haabet om at demaskere Grev M., gjorde jeg det ikke," svarede Vennen. "Jeg havde allerede for længe siden en hemmelig Ahnelse om, at han var en fornem Spion, og jeg skyldte mit Fædreneland at gjøre alt, for at faae Vished derom. Jeg nedlod mig til at indgaae et fortroligt Bekjendtskab med hans Ven Svibber. I Morges modtog denne et Brev fra Greven, hvorpaa han med megen Iilfærdighed besørgede sine Sager indpakkede. Jeg formodede, at han havde en Skurkestreg i Sinde og anvendte alt, for at faae Fingre paa Brevet. Det lykkedes mig tilsidst, maaskee forsildig. Læs og døm om den Fare, der svæver over Frøken Ks. Hoved."

Adolf greb Brevet og læste:

"Det bliver alvorligt, vi maae være betænkte paa Flugten; thi skulde Operationen slaae feil, hvor let var jeg da ikke opdaget og min Ulykke var vis. Hold alting færdigt til Afreise; Klokken 11 iler jeg ud ad Nørreport og søger Strandkanten; for Penge ville vi let faae en Baad, der kan bringe os i Sikkerhed. Indret alting til Beqvemmelighed for den unge Pige, som jeg bringer med i min Kareth, hvori vi kjøre ud, for — som jeg har sagt til hende — at beskue den engelske Flaade. Er jeg borte, da vil de Efterretninger Etatsraaden i sin Taabelighed har forsynet mig med jo ikke komme ham til Skade — i alt Fald overlader jeg ham til sin Skjæbne og forsikker mig alene Pigen, som jeg ikke saadan vil lade mig slippe ud af Hænderne.

Deres

Olivier, Greve af C—t."

"Hvilken Skjændighed!" raabte Adolf. "Hvad skal jeg gjøre?" "Afgive Brevet til Øvrigheden." svarede Christian. "Saa er Etatsraaden uden Redning forloren," afbrød Adolf ham. — "Iil da hurtig afsted og mød Skurken. Afslør hans nedrige Characteer for Pigen, red hende — " "Pligten kalder mig ombord," svarede Adolf. "Men — " begyndte Vennen. — "Intet Men — hvor Pligten byder maa Kjærligheden tie. Jeg vil gjøre alt hvad jeg kan — jeg vil sende dette Brev til Etatsraaden selv og ile til min Post. O! jeg Ulykkelige! jeg har det sikkre Middel til at tilbagevinde hendes Kjærlighed og tør ikke bruge det." Han sendte Brevet bort, begge ilede til deres Post.

I piinlig Uvished om Udfaldet af hans Foretagende sad Adolf ved Siden af sin Ven paa Dækket, da Nelsons stolte Seilere om Eftermiddagen gik Syd ned forbi den danske Linie. Han saae mod Nord, som om han vilde opdage den lette Baad, der svævede hen over Bølgerne med Forføreren og den Forførte. Den Ørkesløshed, hvori han for Øieblikket var, blev ham smertelig og han længtes ret inderlig efter Slaget, for at døve al sin Sorg og Kummer i Larmen. Henimod Aften blev alting mere levende; men endnu kunde den Tummel, der omgav ham, ikke rive hans Sind og Tanke bort fra den fjerne Gjenstand. Natten hengik under Arbeide og Bøn; det truende Lyn svævede over Alles Hoveder, en hellig Stilhed hvilede over den halvraadnede Blok, i hvis Bug en Hær af Mennesker, der i Morgen skulde møde den blodige Død, vrimlede. Alle havde indsluttet sig med Sorgen for de Kjære, der i Kongestaden stolede paa deres

Mod, i sig selv. I Alles Aasyn stod Alvor og Forventning, i Ingens Feighed eller Uroe. Eet besjælede Alle: Forsættet at seire eller døe.

Skjærtorsdagssolen stiger i sin Lue
Igjennem Taager frem paa Himlens Bue —
Den møder ei den fromme Flok,
Der knæler ned til Korsets Ære;
Men straaler ned paa gamle Blok,
Hvor Danmarks Mænd dets Værn vil være.

Rask pløier Nelson Kongedybets Bølger
Og Død og Undergang den Kjække følger.
Han vanker stolt mod Fredens Lye,
At hente Seir og bringe Jammer,
Snart staaer han i sin Tordenskye
Og slynger Lynets vilde Flammer.

Da lyner et Glimt i det vaarklare Blaae,
Da stiger en Røg fra den dødsvangre Vraae —
Vor Prøvesteen feirer sin Daab —
Strax hviler en Skye om vort Dannemarks Flag,
Alt Slaget begynder — den herlige Dag
Modtages med jublende Raab.

See Dannebrog blusser i hvirvlende Damp,
Den lyser for Danmark i blodige Kamp,
Den vinker til Seir eller Død,
Mod Nelson den tordner Fordærvelse frem,
Og stolt gjennem Skye sit til hellige Hjem
Den svæver en straalende Glød.

Høit Kuglerne hvine mod Planke og Mast
Og Britten forbauses; men Dansken staaer fast,
Han offrer med Glæde sit Blod —
Han veed, at for Alt, hvad han elsker han slaaer,
For Frederiks Øie i Kampen han staaer,
Og viser urokkeligt Mod.

Da jubles der høit til Kanonernes Skrald,
Thi Seiren er Danmarks og Britternes Fald
Bestraales af synkende Soel —
Den skuer vel ogsaa paa Hædersmænds Grav,
Men Vidnet: at Livet for Æren de gav,
Skal lyde fra Pol og til Pol.

Ogsaa Adolf havde betalt Fædrenelandets Frelse med sit Blod. — Han stod tungsindig paa Dækket, da Nelsons forreste Skibe seilede ned mod den danske Linie — hans Sjæl var mismodig og havde hans redelige Ven ikke indgydet ham Opmuntring, da havde hans Underhavende snart foragtet ham for hans Forsagthed — men med den første Kugle, der susede hen fra Danmarks Prøvesteen, gjennemglødedes han af Kraft og Mod. Med et trodsigt Blik saae han hen paa de stolte Seilere, der seilede ned mod de usle Blokskibe, der ikke kunde understøtte hver Dansks brændende Higen efter at angribe. Ogsaa han kom snart i Ilden — han glemte alt — alt for Fædrenelandet; var han mismodig før, da blussede nu Liv og Fyrighed af hans Øie og han besjælede sine brave Medkrigere. Overmagten gjorde snart det gamle Skib til et uselt Vrag; men uforsagt stod han imellem hans brave Kammerater, omgivet af Splin-

ter og Træestumper, paa de gamle Planker, der skildtes fra hinanden ved de fjendtlige Kuglers Kraft — men hans Kanoner tordnede uophørlig — hverken Hav eller Ild kunde tiltrodse sig Seiren over ham og hans sammenstyrtende Vrag. Da ramte en fjendtlig Kugle Heltens ene Been og han sank idet Nelsons hvide Flag svævede hen over Bølgerne. Med al den Kjærlighed for Foresatte, der besjæler danske Helte i Slagets Time, ilede nogle af hans raske Gutter ned i Baaden med den let forbundne Helt og roede ham, imod hans Villie, i Land, imedens deres Brødre med fordoblet Anstrengelse stræbte at hævne hans Fald.

Han beholdt sin fulde Bevidsthed, indgjød sine brave Folk Tillid til den beskjærmende Gud og bød dem at vende tilbage til deres Post, saasnart de havde landsat ham. — Hvo erindrer sig hiin Dag og mindes ikke den Menneskekjærlighed, Velvillie og Redebonhed, der dengang besjælede Alle? — Enhver gav af et glad Hjerte, rakte sin lidende Broder Hjælp og Trøst med gavmild Haand, offrede Formue og vovede Livet for de Kjæmper, der havde hædret Danmark ved et Heltemod, der flammede i det hele Folk? Det varme Borgersind, der ikke lod Dansken nogen anden Tanke tilovers end Fædrenelandet og dets Forsvarere, mødte ogsaa Adolf — tusinde Hænder vare udstrakte for at bringe ham til den Bygning, der bærer et herligt Vidne om Christian den Femtes Kjærlighed for sine tappre Søemænd. Her stode strax duelige Læger færdige til at yde de Saarede al den Hjælp og Pleie, som Tid og Omstændigheder tillode. Med den største Koldblodighed hørte han, at han maatte miste et Been; han ventede rolig Lægens

Hjælp indtil hans simpleste Kammerater, der vare hidbragte før han, havde nydt den. De smertefulde Skrig af hans tappre Medbrødre, der bebudede en sørgelig Langfredags Komme, vakte hans Harme paa nye — skjøndt haardt saaret higede han endnu efter Kampen, kun nu og da martrede Tanken om Zephira og hendes Skjæbne ham. Operationen, den hæftige Sindsbevægelse, den dumpe Larmen, der endnu susede for hans Øren, bragte ham i en tung Bedøvelse.

Da han atter fik sin Bevidsthed tilbage laae han paa en Seng i et lille Værelse, hans første Øiekast mødte en ung Pige, der med ængstlig Omhyggelighed syntes at vente derpaa. Neppe havde hun seet det før hun raabte: "Han lever!" og kastede sig glædedrukken i en gammel Mands Arme. Adolf stirrede stivt hen for sig, sukkede: "Zephira!" og faldt kraftløs tilbage igjen. "Kjære Barn! Du er altfor uforsigtig!" sagde Etatsraaden; thi det var virkelig ham og hans Datter. "O, jeg angrer saa inderlig min Forbrydelse imod ham, at jeg ikke kan vente indtil han kan høre mine Bønner om Tilgivelse!" svarede hun under en Strøm af Taarer. "Din Uforsigtighed kan maaskee koste ham Livet." vedblev den Gamle. "Livet? og han har reddet mit? Jeg vil forlade ham; men bliv De hos ham og kald mig, naar han er istand til at see mig." Det varede ikke længe før Adolf atter slog Øiet op. "De her?" stammede han mat. "Ja, min Søn!" svarede Etatsraaden, "Du er hos mig, hos den Angrende, der skammer sig ved at sees af Dig, som han har miskjendt." "Og Zephira er i Grevens Vold?"

spurgte Adolf idet han anstrengede alle sine Kræfter for at reise sig op. "Nei, hun er frelst ved Dig — hun beder Dig om Tilgivelse og Din fordums Kjærlighed." Adolf var ikke istand til at tale, taknemmelig skuede han i Veiret og sank atter tilbage.

Omsider traadte Zephira ind, svømmende i Taarer knælede hun ned for ham: "Adolf, kan Du tilgive?" spurgte hun. "Bør Du spørge derom?" sagde han og rakte hende Haanden. "Hvorledes blev Du frelst?" spurgte han lidt efter. "Ved Dig," sagde hun. "Jeg modtog Dit Brev og — tilgiv mig — læste det med Kulde; jeg antog det for en Virkning af Skinsyge og den Uværdiges Hyklerie bestyrkede min Mening. Jeg kjørte allerede langs med Kysten i Grevens Vogn, da min Fader ledsaget af sine Folk kom flyvende efter os og omgav Vognen; Bedragerens hele Forhold laae nu klart for Dagen for min Fader, han begreb, at Greven var en Spion, hvem han havde betroet saa vigtige Ting, at han ikke kunde haabe sig ganske frifunden for Irettesættelse; men hans Troskab som Embedsmand og Kjærlighed som Fader vakte hans Vrede og han svoer, at Greven skulde vende tilbage med ham — forgjæves — et Vink af Greven kaldte strax Folkene fra Baaden, som vi allerede havde naaet, til Hjælp og det var kun med Nød og Neppe, at min Fader reddede mig — Greven og hans Fortrolige undslap — dog ogsaa her har Gud vendt det til det Bedste; thi nu tør min Fader haabe, at Straffen for hans Uforsigtighed alene vil blive den Angst han har udstaaet. Men Du, hvem jeg har fornærmet saa haardt, Du, som høimodig har reddet mig fra Skjændsel, kan Du til-

give og glemme, vil Du igjen modtage den Bodfærdige og skjænke hende Din Kjærlighed, som hun engang har forsmaaet; men evig skal gjengjælde med Taknemmelighed og Hengivenhed?" "Kjære Pige!" sagde Adolf, "den der, paa Veien til Synd, bodfærdig vendte tilbage til Dyden, er bedre end den, der aldrig fandt en Steen for sin Fod. — Med Glæde tager jeg igjen imod den Haand, som stedse var min høieste Lykke; jeg er vis paa, at jeg endogsaa midt i Din Ubesindighed eiede Dit Hjerte. — Fædreneland! herligt lønner Du Dine Sønner — jeg mistede et Been, Du gav mig en brav Kone igjen. Ikke sandt! Du elsker mig ikke mindre fordi jeg er en Krøbling?" "Du er mig dobbelt kjær siden Du bærer et saa kraftigt Vidne om Dit Heltemod og med evig Troskab og Kjærlighed vil jeg søge at afbetale Fædrenelandets Gjæld til Dig," svarede hun. "Held mig, jeg er den lykkeligste af dets Sønner!" udbrod Adolf.

Thomas Overskou.

Sebastian Konge af Portugal.

(Historisk Fortælling.)

Aabner Eder, Forgangenhedens hemmelighedsfulde Porte! Rædselfulde Dør af Ibenholt, Indgang til Dødens og Skyggernes sørgelige Dale, aabn Dig! — Hvo ere de Skikkelser, der vandre der? — Blege og stille svæve de forbi som Taageskyer. Men Kroner funkle fra deres nedbøiede Hoveder, mange omboølges af Kirkens Purpur, mange skride frem i Dommerens Klædebon, men i alles Bryst, hvor det menneskelige Hjerte engang slog, brænder nu — et Kul. — Hvo ere de uskyldige Børn, der bedende hæve deres smaae Hænder og søge den kjære Fader? Hvo er den klagende Moder med Sløret, som modtager hendes hede Taarer? Hvo er Oldingen, der vanker eensom omkring med Harpen, som toner mod det Fjerne? Hvo er den alvorlige, majestætiske Skygge fuld af Blod og Saar? — — — Tohundrede Aar ligge imellem deres Tilværelse i Menneskelivet og os. Allerede i tohundrede Aar brusede Tidens Strøm med dens Bølger hen over dem. De sove roligt dybt nede i den stille Grube og vide ikke, hvad der siden den Tid er skeet ovenover dem. — Vel kom Vaaren med dens Roser og Nattergale, vel kom den skyggefulde Høst; Barnet blev Olding, andre kom efter ham og vandrede med ham den mørke Stie, mægtig foer Tilintetgjørelsens Orkan over Lande og Folkeslag, mangen fast Bygning, som vi troede grundfæstet for Evigheden, styrtede i Gruus,

Paradiser blomstrede frem af Ruinerne, mangt et Menneskebryst knustes af vilde Smerter; — de føle, de vide det ei. — Dernede er Fred og Roe, Gravens Fred! Men Sæden, de har saaet, blev moden, Træet, de plantede, bar sine Frugter: bar Velsignelse, bar Menneskehedens Forbandelse. Historiens Bogstaver glindse som Ligstene i den maaneklare Nats magiske Skin; men hvad Gravhøien skjuler, hvad disse Døde virkelig vare, hvad de følte og leed, hvad de kjæmpede efter med urolig Stræben og deres Sjæls indre Hemmelighed: dette fortæller ikke det kolde, døde Bogstav. Og dog brændte deres Hjerter engang i uendelig Kjærlighed, i uendeligt Had. Det forsvundne Aarhundrede er et fjernt Land, der ligger i Tusmørket, men de fjernere Tider, der vare indhyllede i et Sløer af skuffende Sammenhæng og Uvished, da hiint endnu stod frodigt og levende i sin Tilværelse, ere en Taageskye, som de blaae Bjerge i Horizonten. Dog den straalende Morgenstjerne skal engang stige op over den dunkle Forgangenhed; hvad den kolde Historie ikke var istand til at frembringe, det strømmer nu fra den indviede Digters Harpe, — han læser i det Skjulte, sønderriver Nattens Sløer og af de sjunkne Grave fremvanke de Døde og deres Gjerninger, som de vare. Skin derfor nu ogsaa ned paa mig, himmelske Morgenstjerne! smiil ned paa de lusitaniske Egne, paa det venlige Land, hvor de gyldne hesperidiske Æbler gløde og lad Din Straale, Din magiske Glands dele den Taage, som Helvede har fremtryllet om min Sebastians Grav.

Paa den yderste vestlige Kant af Europa ligger Kongeriget Portugal og Algarve, vor Verdensdeels

Have. Den sydlige Soels Hede bliver mildnet af det friske Vindpust, der viftes hid fra det atlantiske Hav og styrker den arme Lidendes syge Bryst, naar en venlig Skjæbne skjænker ham den Lykke at vanke om i disse Dale. Gjennem grønne, yppige Enge, der prange med overvættes Rigdom flyder Tejo og Duero. Algarves Viinbjerge skjænke den herligste Nectar; Britternes Fryd og Fornødenhed. Mellem Olivenskovenes blege Blaaegrønne vinke Orange- og Granattræerne med deres duftende Blomster og glimrende Frugter — over dem alle strækker den stolte Palme sit kronede Hoved. Alle de Blomster og Frugter, som Mark og Eng, Bjerg og Dal er istand til at frembringe, ødsles her af den rige Natur og muntre Hjorder græsse overalt. I Floderne vrimler det af Liv og fra Træernes Grene lyde Sange, som ingen Vinter kan forjage. Ogsaa Mennesket er herligt som Landet og ligner den frugtbare Mark, der kun behøver den forstandige Dyrker, for at give hundredfold Afgrøde. Have disse herlige Enge aagret med Ukrud eller slumret som dødt Brakland, saa var det kun Eierens Skyld og de Samtidige have med Forbauselse seet, hvorledes Viisdom og Kraft kaldte Phønixen frem af sin Aske. Engang vare hine Egne Moderen og Skuepladsen for alt hvad der var stort og ædelt. Portugals Navn glimrede fra Opgang til Nedgang, paa alle Have vaiede dets Flag, dets Heltegjerninger vare de fabelagtige Heroers Underværker og løde overalt, saa viden Jorden var bekjendt, og hvad der endnu ikke var bekjendt, ikke fundet, det opdagede dets dristige Eventyrere: — Vasko de Gama fandt Veien om Cabo tormentoso til

Ostindien og fra den Tid blev denne Africas Spidse, der hidtil havde været Søemandens Skræk, det gode Haabs Forbjerg. Alvarez Cabral beseilede det skjønne Brasilien, der faa Aar i Forveien opdagedes af Americus og som nu, efter Pavens Dom, blev den skjønneste Diamant i den portugisiske Krone. Kryderøerne, Makao, Goa, Mozambique, Guldkysten og Madeira tilbøde Opdagerne deres Skatte og de fjerneste Fyrster og Folkeslag bade Portugiserne om Venskab og Beskyttelse. Men disse Portugisere stode ogsaa langt over deres Samtidige i ridderlig Heltemod, Høimodighed og Aandskraft. Thi hvor en Stjerne, som Albuquerque, glimrer, hvor den slet befæstede Fæstning Diu kan forsvares af en Sylveira de Meneses med tolv saarede og fyrgetyve udsultede Kammerater imod omtrent fjortentusinde udvalgte tyrkiske Krigere, hvor de sidste neppe kunne redde Livet ved skjændig Flugt, hvor en Soldat, der mangler Kugler, udriver en Tand, og nedskyder sin Fjende med den, hvor en anden styrter sig ind imellem Fjenderne med en brændende Krudttønde, omstyrter Hoben og dandser saarfri paa de forknuste Lig, hvor en Henrik den Søefarende vinder nyttige Videnskabers Laurbær om den fyrstelige Krone, hvor en Alphons, Dionis og Emanuel herske med Viisdom og Retfærdighed og Camoens synger udødelige Sange — der er dog visselig den gyldne Tid! — Og denne gyldne Tid stod endnu i sin Flor ved det sextende Aarhundredes Begyndelse.

Aldrig har Jorden seet et rigere, et lykkeligere Land, end Portugal. Lissabon, det gamle kongelige Lissabon stod endnu med sine Palladser, uden at

ahne, at den Almægtiges Haand efter to Aarhundreders Forløb vilde forvandle dets Herlighed til Støv og Ruiner ved det skrækkeligste Jordskjælv, der endnu har rystet Jorden. Overalt laae de rigeste fyrstelige Slotter, Godmodighed og Velstand, Tilfredshed og Lyksalighed hvilede over den velsignede lusitaniske Have. — Da besteg Johan III sine Fædres Trone, med ham fulgte Fanatismen, Jesuiternes Herredom og den hellige Inquisition. Fra nu af vandrede en mørk Aand igjennem Landet, det var Mistankens Aand, den dræbende Frygt for de Usynlige, der udspeidede Hjerternes skjulteste Tanker og overgave Vennen og Broderen til Bøddelens Øxe, der ikke ansaae noget Menneskeliv for stort for deres Had, Lyster, Gjerrighed og Hierachiet. Nu løstes Naturens helligste Baand. Sønnen turde ikke redde Faderen, ikke engang spørge, hvorfor man havde lagt ham i Lænker. Frygtsom listede Vennen sig forbi Vennen. Om Aftenen, naar den Forbindelse skulde fuldbyrdes, hvorefter to elskende Hjerter i saa lang en Tid havde higet, rev man den hulde Brud ud af Brudgommens Arme og han maatte ikke græde, om end ikke hans Elskede kom mere tilbage, men sank ned i hemmelighedsfuld Forglemmelse. De hemmelige Dommeres Polyparme strakte sig til de fjerneste Egne, i Goa foer Kjættertribunalet glubende omkring iblandt de uskyldige indiske Lam, og da var det, at Lykkens Engel raabte over Portugal: "Lader os nu drage herfra." Da skrev Belsazars Haand i Belem paa Væggen i de kongelige Sale sit rædselfulde: mene mene tekel upharsin: ogsaa Du er veiet og funden for let! Hvad der paa Livets Rand, i den sidste af-

gjørende Time skjænker os Trøst og Qvægelse: at døe i den tro Mages eller de elskende Børns Arme, det blev ikke Kongen til Deel. Hans Børn vare allerede gangne forud for ham og en from Munk trykkede den Henslumrendes Øine til. Landet var faderløst, thi Sebastian, Johans Sønnesøn, var et treaarigt Barn, da Kongen døde.

Men i det spanske Naboland lurede allerede den onde Fordærver, der umætteligen tørstede efter Besiddelsen af det skjønne Portugal. Det var den kolde, umenneskelige Philip II, den Philip, der beskjæmmede sin ærværdige Fader, den store Carl V i hans Grav. Den ædle Keiser var rigtignok ogsaa en ganske anden Mand end Sønnen. Et langt daadfuldt Livs Erfaringer, hans Tog i Tydskland, hvor han havde seet Reformationens Morgenrøde og Luthers glimrende Stjerne fremgaae, havde lært ham dybere og mildere Viisdom og han ophørte at være Keiser og Regent, for at døe som Menneske. Da overgav Sønnen Faderens hellige Minde til Kjætterdomstolen. Hans Skrivtefader, den ædle Constantin de la Fuente, blev myrdet i Fængslet og brændt in iffigie og Cardinalen Carranza blev tvungen til Gjenkaldelse og til at gjøre vanærende Kirkebod for at redde Livet.

I stille Grublen over Maaden hvorpaa Byttet, under Skinnet af Ret, kunde blive hans, gjennemgrundede Castilianeren Nætterne. Et hemmeligt Mord paa det arme uskyldige Barn syntes ham rigtignok at være det sikkreste og hurtigste; men hvor skulde han finde den Ryggesløse, der vilde lægge sin Haand paa den Uskyldige? Det være nu for Gjerningens

Vanskeligheds Skyld eller fordi han endnu havde en Gnist af Følelse for sin Søsters Barn; ogsaa her foretrak Philip, ligesom altid, det Kolde, Langsomme, for den hurtige Afgjørelse, thi det var dog besynderligt om der ikke i Lissabon skulde have været Folk, paa hvem man kunde forlade sig, der med den Korsfæstede i Haand og Mund, i Hjertet rugede over List og Ondskab.

Sebastians Ungdom henrandt i Jesuiternes Skole. Rosenkrands og Helgenbilleder vare hans eneste Legetøi i Fritimerne og hans svage, fromme Grandonkel, Cardinal Henrik, hans Opdrager, holdt ham langt borte fra muntre, glade Børn, nægtede ham al dannende Omgang, alle Ungdommens Glæder. Men han beholdt sit Hjerte, og stille, ubemærket af de listige Præster, udviklede Sæden til alt Stort og Godt sig i Barnets unge Bryst. Den kongelige Dreng blomstrede frem i høi Skjønhed og da han havde udfoldet sig til attenaarig Yngling, var han en herlig Antinous. Rank var hans Vext, hans Lemmer stode i den meest henrivende Harmonie med hinanden. Det lokkede sorte Haar forhøiede i en behagelig Contrast det udtryksfulde Ansigts blændende Hvidhed, hvori Uskyldighedens Roser hævede sig og funklende sorte Øine gnistrede Følelse og Bevidsthed om Majestæt. Endnu var rigtignok hans fromme Grandonkels geistlige Taler og Pave Paul den tredies Bulle, Jesuiternes Bibel, næsten de eneste Skrivter, han kjendte; men nu, brød Strømmen frem over sine Bredder, nu, da han selv kunde herske, vilde han ogsaa gjøre sig værdig til at herske. Den frembrydende Dag fandt ham nu ofte i hans store For-

fædres Bogsal og i ridderlige Øvelser rustede han sig til en Helt, som hine, hvis Navne og Billeder straalede ham imøde fra Fædrenelandets Historie. Han var ikke mere at standse, Aanden havde kastet sit vanærende Dække, og forskrækkede saae de fromme Jesu Fædre, hvorledes den unge Konges Genius udstrakte sine Vinger med Kraft og Dristighed. Hemmeligen snige Buddene sig tilbage til Madrit og endeligen var Planen funden til at lænke Ilden, der truede at fortære dem, til den lynende Ørn selv. Det var ikke længer muligt at gjøre en Munk, en frygtsom Kirkeslave af ham. Sebastian var ingen Johan IV, der fulgte sin Storinquisitors Indskydelser istedet for at hævde sin Ære med sit Sværd. Men denne Ild skulde fortære sig selv og efter dens Undergang skulde den castilianske Tiger tilrive sig det faderløse Land med alle dets Herligheder og Skatte. Hjertet, han knuste, de Mennesker, der skulde segne for ham vare ham intet.

Som et ødelæggende Spøgelse havde han vandret igjennem sine Sale i den ensomme trykkende Nat, grundende over Planer i smertelig Anstrengelse. Lysene vare allerede brændte dybt ned i Stagerne, da fordrede endelig Naturen Søvn. Men urolig væltede han sig om paa sit Leie, martrende Drømme ængstede den brændende Sjæl. Han foer op og det syntes ham, som om fjerne, dybe Klokketoner bævede igjennem Luften. Hvad er det? raabte han. Toner Aragoniens Klokke? — Han stod op fra Leiet, der var ham en Pinebænk, aabnede Vinduet, den kolde skjærende Foraarsvind trængte ind i det lumre Gemak og Hanen forkyndte Morgengryet.

Det skjærende Hanegal gav Echoe i det Fjerne; men alt var stille derude, intet lød fjernt eller nær, intet levede, intet bevægede sig, alt laae endnu nedsjunket i dyb Søvn. — Da Raadsherrerne næste Morgen traadte ind med Storinquisitoren, var Philips første Spørgsmaal: Have I ikke hørt Aragoniens Klokke ringe? Men alle svarede: Naadigste Herre! vi have intet hørt, og Klokken har ikke tonet i lang Tid.

Denne Klokke, der ogsaa kaldes den underfulde Klokke, hænger i Taarnet i Velilla ved Ebro, ikke langt fra Saragossa, og i umindelige Tider har den forkyndt noget Uhyre eller Sorgeligt for den pyrenæiske Halvøe, naar den ringede af sig selv. De bedste Historieskrivere sige, at man vel ikke kan ansee Sagen for afgjort vis, men dog endnu langt mindre tvivle om den. Endnu i den nyere Tid har Klokken tonet. Taug den nu, var det endogsaa kun Samvittigheden, der tonede i Philips Bryst, denne Nat var dog Afgjørelsens Nat for Portugal og dets ædle Konge, der slumrede fri for Mistroe. Religionen skulde være Middelet til at styrte ham og de Bedre, der havde Evne til at kjæmpe imod, i Død og Tilintetgjørelse i et fjernt Land, langt borte fra hans Fædres Hjem.

Tidligere havde Maurerne behersket Spanien og Portugal. Stæderne, Palladserne, der prydede disse Lande, vare deres Værk. Disse Egne havde blomstret yppigt under deres Pleie og under deres Herskers milde Scepter havde Kunst og Videnskab udbredt deres Berømmelse til fjerne Egne. Men de troede kun paa Gud, bade kun til Allah og Mahomed og derfor reiste Christenheden sig imod dem.

Deres Modstand var tapper og heltemodig, men endeligen segnede de for Magten og som Hjorden jages af Ulven, saaledes maatte de flygte over Middelhavet til Africa. Som billigt tier denne Historie med de Rædsler som de Christne udøvede mod disse Ulykkelige. De der undløb Qvaler og Død bleve fordrevne fra deres skjønne blomstrende Hjem, fra Granadas smilende Enge og deres yndige Villaer. Men de toge Hævnen med, som Nøglen til deres Døre i Spanien, de vare fast overbeviste om, at de engang vilde komme til at bruge den. — Og imod disse Maurere skulde nu Jesu Fædre i Lissabon hidse den lusitaniske Løve. Intet var lettere end dette; thi ridderlige Eventyr imod de Vantroe var den fromme, ærelystne Sebastians Ønske fra hans Ungdom, det havde de christelige Fædre allerede sørget for og viist ham Ærens Billede i Livet og Himlen uden Skjærsild efter Døden. — Nu udviklede hans Kraft sig, men med den og hans mere eftertænksomme Grunden i de Vises Skrivter ogsaa Tvivlen, om det var ret at feide imod et roligt Folk, der aldrig havde forbrudt sig imod ham, om han vel, uden Aarsag, burde udgyde Strømme af Blod, og om Portugals Magt var tilstrækkelig til at kue Millioner af disse Tappre. Urolig gik han ved Tejoflodens Bredder, nedsjunken i dyb Eftertanke. Den skjønneste Maiaften duftede, og uformærket kom Kongen til det hemmelige Sted, hvor Lusiadens Sanger ofte vandrede eensom under det tætte Løvtag. Ogsaa denne Aften fandt ham her og han hvilede eftertænksom paa Græsbænken under de skyggefulde Træer, ved Siden af ham laae Rollen hvorpaa hans udødelige Digt var skrevet.

O mit Fædreneland! raabte han ved sig selv, mit store, ædle Fædreneland! Du kjender mig ikke; men naar denne Slægt alt slumrer i Jordens Skjød, da vil Du elske den arme Bandlyste, der bar Dig i sit Hjerte! — I er ulykkelig? spurgte Kongen, der traadte frem bag Grenene. Hvilken Ulykke har I at klage over? Tal, hvo er I? — Min Herre og Konge! svarede den Forbausede med Ærefrygt, tilgiv mig! Disse Klager vare ikke henvendte til Mennesker, kun den stille Nat og Stjernerne, der funkle hisset oppe skulde høre dem. Jeg er den Landsforviste, som Eders Naade kaldte tilbage til Fædrenelandet, jeg er den arme Camoens, der ikke har andet end mine Saar, mine Sange og min uendelige Kjærlighed for Eder og Portugal. — Sebastian følte sig underlig tilmode ved disse Ord. Det forekom ham som om et høiere Væsen pludseligen havde fremstillet sig for ham, et Væsen som han havde seet engang tilforn, eller som havde viist sig i hans Drømme. En Ahnelse af Fremtiden og det, som denne Camoens engang vilde blive ham, foer igjennem ham og venlig lod han ham fortælle sig sin Skjæbne.

For sin Konge havde Digteren ved Ceuta mistet sit høire Øie i Kampen mod Africanerne. Uskyldig og alene formedelst Munkehad var han bleven forviist til Makao, til Østerlandenes yderste Grændse, og her gjøre endnu Fremmede af alle Nationer Valfarter til den stille Grotte i hvilken den Landsforviste flere Aar henlevede sin Tid i stille Betragtninger, i Beskuelsen af den skjønne Natur og til hans Portugals Forherligelse. Fattig vendte han tilbage, han havde ingen Forældre, ingen Børn, ingen Elsket,

kun en tro Mohr, der deelte hans Nød, og en tro Hund. Fattig og eenlig boede han nu i Lissabon, for stolt til at krybe for de Stores Døre. Ingen kjendte endnu hans himmelske Stanzer, de vare og-saa fremmede for Kongen. Men han tog Rollen med Lusiaden med sig til Belem og med den dyb Følelse, høi Interesse for Digteren. — Han læste, han forbausedes — Lysene brændte dybt nede i Stagerne, han saae det ikke — Maanen sank ned, han saae det ikke, Himmelen aabnede sig for ham i aldrig hørte Toner. Paradisets Glæder henrykkede ham, Dødens Rædsel greb ham. Naturen forglemte sine Rettigheder, ingen Søvn kom i hans Øie, han læste — og da Morgenstjernen blegnede for Auroras Glands, da sad han nedsjunken i Phantasiens sø-deste Drømme. — O, Camoens, Du fortræffelige Camoens! raabte han. Saa har jeg da fundet Dig, der opfylder min Sjæl med det Unævnelige, som jeg stræbte efter og som var mig dunkelt. O, jeg vil belønne Dig og Du skal være min Lærer og Ven! — Han lod ham hente ved Morgenens Frembrud. Vak-kre Sanger! Du har vundet mit Hjerte, raabte han ham imøde, vælg selv under hvilken Embede Du herefter vil være mig nær ved mit Hof. Lad mig blive langt fra Eders Hof, min Herre og Konge! — svarede den beskedne Digter. — Men lad mig være nær Eders Hjerte. Hofluften er lummer og tryk-kende, lad mig blive i den frie, friske, qvægende Natur. Hvorledes mine Roser blomstre, mine Nat-tergale slaae, hvorledes jeg med Ord skal fængsle den søde Duft, den henrivende Sang, kun det forstaaer jeg, Hoffets Kunster ere mig fremmede, jeg forstaaer

ikke at smigre, forstaaer ikke hvorledes man maa krybe og beile til Hofmændenes Gunst. Jeg vilde blive mere fremmed for Eder, dersom I bragte mig nærmere til Eder i de gyldne Høisale. Min ædle Herre og Konge! lad mig derfor blive i min fredelige Hytte og vil I unde mig Eders Naade, da — ak! saa skjænk mig den Lykke, at jeg undertiden maa see Eder i Belems Haver og indvie Eder min Lyras Toner. Sangeren behøver kun lidet og hvad jeg behøver, maa Eders kongelige Naade skjænke mig, for at jeg ikke ligefrem skal tilbetle mig mit Brød. — Nei! raabte Kongen, betle skal I ikke, ædle Mand! og fri skal I blive i Eders fri Natur. Kongen kan elske Eder, men gjøre Eder rigere, end I allerede er, det kan han ikke. I er mig velkommen i mine Haver, som i mine Sale og de Timer min Kongeværdighed lader mig beholde tilovers for Mennesket skal jeg henleve med Eder i Naturens Arme og i Phantasiens søde, salige Drømme.

Og den ædle Fyrste holdt sit Ord. Mere og mere inderlig og fortrolig sluttede han sig til den ærværdige Mester i Digtekunsten, og hans ædle Hjerte udfoldede sig stedse mere og mere i Omgangen med denne Lærer. Men Jesu hellige Fædre var han en Afskye og Torn i Øiet. De forsøgte alle deres Kunster for at sønderrive det Baand, der bandt disse Sjæle til hinanden, dog forgjæves og fra Kongens Pallads udbredte Camoens Berømmelse sig nu over hele Landet. Overalt tonede hans tillokkende Sange, Stanzerne om Adamastors Komme og den skjønne Inez de Castros Ulykke. Ak! det var jo hans eget Livs, hans egen Kjærligheds Varme, der udaandede

sig i disse Toner, Erindringen om Ungdommens Rosentid og de stille, skjulte Saligheder han nød med Catharina Attayde, om hans egen Ulykke ved den evige Skilsmisse og Eensomheden i Santarem. Snart blev ogsaa Sebastian Mester i at spille den spanske Guitarre og sang hans Camoens's Stanzer. Hans Sjæls Ild brændte vel endnu stedse i klar Enthusiasme for ridderlige Gjerninger, men den Pligt, at lyksaliggjøre Landet ved Retfærdighed og Viisdom stod ham dog nærmere, og Annalerne have gjemt mangt et fortræffeligt Træk af hans Liv.

Engang gik han med sit Følge paa Lissabons Gader. Da knælede en ung Kone ned for hans Fødder og bad om Naade og Retfærdighed for sin Mand, som man just førte til Galeierne. Vi vil see til — svarede Kongen. Nei, afbrød Konen ham, nei! min Herre og Konge, ikke — vi vil see til! Hvad der kan skee, maa skee strax, thi vor Ære er afhængig af Øieblikket. Eders Ære? raabte Kongen. Ja, hvor Æren er i Fare, der gjælder rigtignok ikke nogen Opsættelse. — Han undersøgte Sagen paa Stedet, lod Blæk og Papiir bringe frem og afgjorde Konens Bønskrivt midt paa Gaden trods alle Forestillinger af hans Hofkryb, der meente, at det tidsnok kunde skee, naar han kom hjem i det kongelige Pallads. — En anden Gang bragte man en fattig Olding til ham, og angav ham for at han egensindig havde nægtet at afstaae Huus og Mark til Kongen, som vilde lade det nedrive for at udvide sin Have. Kongen bød den Gamle tregange mere end den lille Eiendom var værd, men Manden blev haarnakket ved sin Vægring og ønskede at døe i den Hytte, hvori han

var født. Manden har Ret, dømte Sebastian, lad ham beholde sin Eiendom. Hvad vilde I vel sige, dersom jeg tog Eders? — Historien taler ogsaa om hans Mod, som han undertiden drev næsten forvidt. Han havde givet Befaling til, at man fra det faste Slot St. Julian skulde fyre paa alle Skibe, der seilede forbi uden at lade sig undersøge. For at see om man udførte hans Befaling med Strenghed, besteg han selv en Brigantine og seilede forbi St. Julian uden at ville lægge mod Landet og udstod Batteriernes fulde Ild. Splinterne af en faldende Raa saarede hans høire Øie og venstre Fod og han beholdt Arene deraf saalænge han levede.

Vel skuede mangt et deiligt Øie med Blyhed efter den skjønne kongelige Yngling, vel hævede mangt et Qvindebryst sig i taus længselfuld Kjærlighed. Hans Hjerte havde endnu ikke Rum for gjensidig Følelse. Aldeles opfyldt af Religionens Ild, af Tørst efter Viisdom og Daad og af Digterverdenens skjønne Drømme, blev dette Hjerte fremmed for Qvindekjærlighed.

Da kom Calabreseren Marco Tullio Cotizone fra fjerne Lande over Madrit til Lissabon. Aldrig har Naturen frembragt to Mennesker, der lignede hinanden saa ganske, som Kong Sebastian og denne Cotizone. De sorte Lokker krusede sig om den Fremmedes Hoved som om Kongens; de samme sjælfulde Øine funklede alle imøde, hans Stemme var klangfuld som Sebastians, blomstrende Ungdomsrødme farvede hans Kinder, Ørnenæsen bøiede sig stolt, som Sebastians og det lunefulde Tilfælde havde ikke engang glemt Aret over det høire Øie hos den Frem-

mede. Men hans Dragt var sort, et blodrødt Skjærf flød fra hans Skulder ned over Hoften og fra den sorte Fløilsbaret stak en blodrød Busk af glindsende Hanefjer frem. — Han kom for at tage Deel i Kongens ridderlige Tog mod Maurerne, som han allerede havde hørt om i det fjerne Land og faaet Forsikkring om i Madrit. Kongen, der blev forunderlig greben af den Fremmedes Udseende, som gjorde ham til hans levende Gjenganger, draget hen til ham ved et unævneligt Noget og tillige i det første Øieblik opfyldt af en uforklarlig indre Rædsel, spurgte ham, hvor han var født. Den Fremmede svarede: mit Fædreneland er Øen Stromboli. — Øen Stromboli? gjentog Kongen. Er det ikke denne Øe, de Gamle ansaae som Indgangen til Underverdenen, og hvor endnu underfulde Stemmer tone som Menneskers Samtaler og Hvidsken i den udbrændte Vulkans Bug? — Rigtig, min Herre og Konge! — svarede den Fremmede — det er Øen Stromboli. Der er jeg født, men da jeg henlevede min Ungdom i Calabrien ved Avernosøen, saa kalder man mig almindelig Calabreseren, undertiden ogsaa den sorte Ridder. Min Fader var Marchesen Cotizone di Ponte Negro og døde i Kampen mod Corsarerne, derfor klæder jeg mig i Sort, indtil jeg kan kjøle min Hævn i de Vantroes Blod. — Har I talt med min Onkel i Madrit? spurgte Kongen. — Vist nok har jeg talt med ham, svarede den Fremmede, og jeg bringer Eder venlige Hilsener og Breve fra Kong Philip, der elsker og agter Eder. — Ridderen er os ogsaa anbefalet med Varme, for at vi skulle udvirke ham en god Modtagelse hos Eders Majestæt; bemær-

kede Simon Rodriguez, den graahærdede Jesuit. Og denne fandt den Fremmede ogsaa. Fra Dag til Dag vandt han stedse mere Kongens Hjerte; den Vidtbereiste vidste at fortælle Sebastian meget om fjerne Folkeslags Sæder og Daad. Sprogets Melodie og den hulde Overtalelse flød fra hans Læber, som Honning. Mildt trængte Pilen ind i Hjertet og efterlod sig søde Saar, som Saarene af Kjærlighedens første Ord. Den Fremmede blev Kongen snart uundværlig, han deelte sine Grandskninger, Fornøielser og ridderlige Øvelser med ham. Ogsaa han blev henreven af Camoens's Qvad, sang Petrarkas yndige Sonetter til Luthen og mange skjønne Steder af Sadis Rosenhave paa Persisk. Han lærte Kongen Maurernes Sprog. Kongen lod Calabreseren boe paa Slottet, han maatte sove i hans Værelse og drikke af eet Bæger med ham. — See her mit andet Jeg, raabte han næste Aften i Belems Have til den ærværdige Camoens. Ønsk mig til Lykke, min faderlige Lærer! i min Marco har jeg fundet den Ungdomsven, jeg saalænge har længtes efter. Ogsaa han elsker og agter Eder og er en Mester i Tonekunsten. — Jeg er lykkelig, at jeg nu kan see den dybterfarne, vidtberømte Sanger Ansigt til Ansigt og i Selskab med min ædle Herre og Konge glæde mig ved hans Omgang, sagde Ridderen smigrende. Ved Ære! I spænder Modets Bue med underfuld Kraft og Eders Toner runge som Kampraab i Striden mod Babarerne. — Tilgiv, min fremmede Herre! svarede Digteren, den som Pligt og Nødvendighed alene byder at stride, kun den maa drikke sig glødende Ild til Kampen i Tyrtæus Hymner; mine Sange ere ikke

Raab til Kamp mod Folkeslag, der aldrig have tilføiet os noget Ondt. Lad dog de Mennesker paa hiin Side Havet, dem I nævner Barbare, tjene deres Gud i Fred. Er det ikke ogsaa vor Gud? Skinner ikke hans Soel ligesaa velgjørende hisset som her. — Der kan I see, sagde Sebastian til Marco, han er en Ven af Maurerne, og dersom det gik efter hans Hoved, da bleve vi i Portugal og lode Sværdene hænge i Rustkammeret. — Aldrig skee sligt! svarede Ridderen. Have disse Maurere ikke endnu stedse Lyst til atter at erobre deres saakaldte Fædrenearv, det skjønne Portugal og vidtudstrakte Spanien, saasnart de bemærke vor Svaghed? — Og er det ikke Religionspligt at bringe det hellige Kors til hine Egne? sukkede Storinquisitoren. Lad det koste Strømme af Blod; var ikke Christi Kirkes Træe fra dets første Spiren bestænket med Blod. Over Død og Lig trænger vor hellige Troe til sit Maal, og har ikke vor Herre paa Korset selv med alle hellige Martyrer og Apostle grundfæstet Christenriget ved Blod og Død? — Det synes mig som om I har Ret, svarede Kongen og sank hen i dybe Drømmerier. Hvad skal jeg gjøre? Paa denne Side raaber Korset, Æren, mine Heltes Stemme, paa hiin Side Forsoningens, Fredens milde Engel. Hist behøve de ikke Christenkongen, her forlanger det troe Folk, at Faderen med hans Kjærlighed og trolige Pleie skal blive hos det. Hvad skal jeg gjøre?

Kjære Camoens! hvad synes I om min ny Ven? spurgte Sebastian næste Aften. — Min Konge! han er Eders Ven, lad mig derfor tie! svarede Sangeren. Det er vel min Herres skjønne Skikkelse —

det er ikke hans Aand. Tilgiv mig! ved Synet af ham blev jeg overfaldet af en uimodstaaelig Rædsel og Angst, som om jeg saae en Slange. Jeg kan tage feil, men vogt paa Eders Hjerte, at det ikke bliver Forræder imod Eders Lykke og Rolighed. — Det er Skinsygens Torne! sagde Kongen smilende ved sig selv. Nei, nei, min værdige Lærer! for denne Ven har Du intet at frygte. Følelsen for høiere Væsener og den faderlige Lærer, som jeg ærer i Dig, er ganske anderledes end for min unge Ven. Han er mit andet Jeg, Du skal være min Skytsaand.

Og saaledes deelte Sebastian fra nu af sit ædle Hjerte imellem Camoens og Marco. Den sidste blev ham stedse mere kjær og uundværlig. Ak! han skulde jo ogsaa være hans Livs Frelser.

Da Sebastian engang en lummer Sommeraften badede sig med Marco i Tejos Vover med ungdommelig Fryd, som Jesuitbeskytteren Johan den Tredie ogsaa ofte gjorde, styrtede pludseligen en Hvirvelvind over Fortet St. Julian og rev Kongen ned i de oprørte Bølgers Svælg. Han sank og skreg: Marco! red Din Konge! Som en Piil skjød Marco sig igjennem Bølgerne, greb fat paa Kongen og bar ham let til Strandbredden. — Faa Dage derefter udbryder en Ildebrand nærved det kongelige Pallads. Kongen iler til og foranstalter selv Hjælp. Da lød et Klageskrig øverst oppe fra et høit Huus som stod i Flammer: Ak! red mig og mine arme Smaae! Kongen selv iler igjennem Luerne og bærer Moderen og et Barn lykkelig ned. Men et Barn jamrer sig endnu deroppe og strækker sine smaae Hæn-

der ud igjennem Røgen om Hjælp. Endnu engang trænger Kongen op, men — o Rædsel — Trappen synker ned og han raaber: Marco, red mig! Calabreseren klavrer op, intet Menneske kan begribe hvorledes dette Underværk var muligt, han bærer den kongelige Ven og det frelste Barn i sine Arme; men Blodet fløð ned ad dem, thi en nedfaldende Brand havde truffet dem. — O! Du mit Livs Frelser! raabte Kongen, da de om Aftenen sadde ved det fortrolige Bæger, hvorledes skal jeg takke Dig derfor? — Tal ikke om Tak, min ædle Konge! svarede Ridderen. Jeg hengiver villig mit Liv for Eder. Thi hvad var Livet mig uden Eder? Og de Par Draaber Blod, som jeg i Dag har offret Eder — ikke sandt! I gav vel ogsaa gjerne Blodet for mig? Sandt nok, Konger ere Mennesker og hvem kan vel sværge for, at der ikke kommer den Tid, da I ikke mere kjender mig og vender Eder fra mig med Afskye. — Aldrig skal den Time komme! raabte Sebastian. Jeg bliver Dig tro, min Ven! i Livet og i Døden! — I vil blive en Ubekjendt tro? svarede Marco — veed I da hvem jeg er? — Ja vist veed jeg hvem Du er! raabte Sebastian. Var Du endogsaa en anden, saa er Du dog min Ven, jeg holder Dig, hvad jeg har svoret. — Min Konge! svarede Ridderen, min Troskab har jeg beseglet med mit Blod. I kunde altsaa ogsaa udgyde Eders Blod for mig? — See om jeg er istand dertil! raabte Sebastian og ridsede sig i Armen. Det kongelige Blod rullede ned i Purpurdraaber. — Nu vel, min Ven og Konge! sagde Ridderen, saa skriv mig da Eders Venskabs Løvte med Eders Blod; jeg vil bære det ved mit Hjerte,

som mit kjæreste, skjønneste Klenodie. Og Sebastian skrev:

Jeg er Dig tro i Livet
Og bag den mørke Grav
Sebastian.

og gav sin Marco Seddelen. Da slog Klokken tolv og igjennnem den lumre stille Luft bævede en huul, rædselfuld Tone. — — Det var Aragoniens Klokke.

* * *

I Kongeriet Fez sad Muley Mahomed paa den ranede Trone. Hans Bedstefader af samme Navn havde givet den Lov, at alle hans Sønner, altsaa den ene Broder efter den anden, hvis den ældste døde, skulde have Kronen. Hans ældste Søn, Abdallah, fulgte ham i Regjeringen. Han havde flere Brødre. Men at han, ifølge Faderens Lov, efter Døden skulde overlade Riget til sin Broder og ikke til sit eget Barn, forebyggede han ved at tage Livet af Brødrene ved Snigmord. Kun to af dem undgik Døden, nemlig Abdel Melek, som var lykkelig nok til at undflye Morderne, og Muley-Hamed. Den sidste var et uægte Barn, som Broderen derfor foragtede og ansaae for uskadeligt, denne Omstændighed frelste hans Liv. Da Adallah ogsaa døde, fulgte hans ældste Søn, Muley Mahomed, ham paa Tronen og gjorde det samme, som hans Fader havde gjort. Han lod ogsaa alle sine Brødre henrette, for at sikkre sine Børn Kronen. Saaledes sad han nu paa den uretmæssige Trone, som var farvet med uskyldigt Broderblod. Men Abdel Melek, hans Faderbroder, som undløb Bøddeløxen, havde fundet

Hjælp og Beskyttelse hos Tyrkerne og var kommen med en stor Hær, for at tilkjæmpe sig Kronen, der med Rette tilhørte ham. Han var ogsaa lykkelig i denne retfærdige Krig, slog Usurpatoren Muley Mahomed to Gange og tvang ham til at tage Flugten til Bjergegnen omkring Atlas. Efter Bedstefaderens Bydende indsatte han nu ogsaa strax sin Broder Muley Hamed til sin Efterfølger, var en herlig og viis Fyrste, retfærdig og venlig imod enhver og selv mild og kjærlig mod de Christne. Men Muley Mahomed søgte fremmed Hjælp, for igjen at komme paa den Trone hvorfra han retfærdig var fordreven, og fra Tanger henvendte han sig til Kong Sebastian i Portugal. — Nu vil Eders Majestæt dog vel ikke sige, at der ikke er Kald og Pligt for Eder til at drage ud til hellig Krig i Africa? sagde de fromme Jesuiter. Thi nu er I jo indbudt og Sebastian kjender Ridderpligt og veed hvad Christendommen fordrer. Først maa Abdel Melek jages fra Tronen, som han har fraveven den retmæssige Herre, og derpaa maa denne falde for Eders Sværd. — Jeg begriber Eder ikke, ærværdige Fædre! svarede Kongen. I kalde den Blodhund Muley Mahomed den retmæssige Konge, med hvad Grund gjøre I det? Burde da ikke Abdallahs Broder, Abdel Melek, været hans Efterfølger efter Loven? Burde ikke han og hans Halvbroder Muley Hamed gaaet forbi deres Broderson, Usurpatoren Muley Mahomed? — Langtfra! svarede Fædrene. Er det ikke Sædvane og Lov for alle Folkeslag, at Sønnen følger Faderen i Arv og Eiendom? Stadfæster ikke ogsaa vor hellige Skrivt

denne Orden i Naturen? Har ikke Rigsdagsbeslutningen i Lamego ogsaa fastsat det samme for Portugal? Med hvad Ret kunde nu den gamle Muley Mahomed forandre denne Orden? var hans Lov ikke i og for sig selv allerede ugyldig og Abdel Melek fuldkommen uberettiget til Tronen? Og Muley Hamed, kan han vel ansees for en Broder af Abdel Melek, da han er uægte? Er det derfor ikke klart og udenfor al Tvivl, at Sønnen Abdallah maatte følge den gamle Muley Mahomed og at Abdallahs Søn igjen maatte følge ham? Desuagtet har dog denne aldeles ingen Ret til Tronen imod en Christen, thi han er en Maurer, en Saracener, der ikke troer paa Herren. Hiint Folk vilde endnu længe leve i blind Vantroe og modnes til Helvede, dersom ikke en from Konge ogsaa der sætter Korset i sine Rettigheder.

Med saadanne Grunde neddæmpede man den ædle Konges Tvivl og Marco opblæste den ulmende Gnist af ridderligt Heltemod i hans høie Vens Hjerte til stærk Flamme. Hans Bedstemoders ængstlige Bekymring, hans Grandonkel Cardinalens faderlige Formaninger og Sangeren Camoens's alvorlige, sjælfulde Ord vare forgjæves. Hans Kræfter syntes ham kun for svage imod de krigsvante Maurerers Masse. Derfor lod han bede om Bistand hos Philip af Spanien. Men Philip, hvis Plan det var at blive i Baghold, indtil den gunstige Tidspunct kom, blev den tro og lod ham paa det bevægeligste raade fra det farlige Foretagende, vel vidende, at Modstand og Tvivl kun tjente til at forstærke Sebastians Haardnakkenhed. Ja han drev Forstillelsen saavidt,

at han endogsaa indbød Søstersonnen til en personlig Samtale i vor Frue Klosteret i Guadalupe. Her kom ogsaa begge Herskerne sammen.

Sebastian blev modtaget af Philip med største Glands næsten en Miil fra Klosteret, fik her for første Gang af hans Mund Titel af kongelig Majestæt, da hidtil alle Portugals Konger og siden endogsaa Henrik Cardinalen af den stolte Spanier alene fik Titel af kongelig Høihed. Den kolde Hertug Alba var hos Spanieren tilligemed den brave, siden saa ulykkelige Medina Sidonia, der neppe med faa Skibe af den uovervindelige Armada, der var draget ud til sikker Seir over Britaniens jomfruelige Dronning, kunde redde sit eget Liv, desuden var den stolte Roderik de Castro, Greve af Lemos i Følget. — Med alle Veltalenhedens Grunde bekjæmpede Philip Sebastians Forsæt, forsikkret om, at Alt dog var forgjæves; thi hans Kreaturer havde spillet deres Roller mesterligt. Han malede ham Muley Mahomeds og hans Maureres Ubestandighed og troløse Sjæle, Africas brændende Ørkener, hvor ikke et Straae findes saa viden Øiet naaer, hvor Vandreren aldrig møder en lædskende Kilde, Bæk eller Flod, hvor et eneste Menneske ofte neppe kan opholde Livet langt mindre en heel Hær, og endelig den Bekymring han havde for, at han ved dette Tog vilde lokke Tyrkerne, Abdel Meleks Bundsforvandte, for nær til den pyrenæiske Halvøe og hvorledes hans Krigere, hans Land, han selv vilde styrte sig i uundgaaelig Fordærvelse, dersom denne Krig faldt ulykkelig ud. Som han talte, saaledes talte ogsaa alle hans Store, men Medina Sidonia alene af et oprigtigt Hjerte og

og en reen Sjæl, de andres Stemmer vare giftig Falskhed. Da nu den listige Alba endogsaa berørte Sebastians Ungdom med spydige Ord, da svulmede Kongens Bryst af Vrede og Stolthed og Toget var uigjenkaldeligt besluttet. Men Castilianeren satte Kronen paa sit skjændige Bedragerie ved Løvtet, at halvtredsindstyve Galeier og femtusinde Mand skulde støde til Sebastians Hær, thi han tænkte aldrig paa at holde sit Ord.

I Portugal rustede Alt sig nu til det hellige Tog. Hæren bestod af tusinde Portugisere, tretusinde Tydskere, som den brave Krigsmand Oberst Amberger anførte, totusinde Castilianere og sexhundrede Italienere. Mange Store, der elskede den ridderlige Konge, sluttede sig ogsaa frivilligen til Toget, Don Antonius, Prior af Crato, Don Theodosius II af Braganza, et Barn paa otte Aar, tørstig efter Heltedaad, Don George af Lancaster, Hertugen af Aveyro, Alphons af Portugal, Greven af Vimiosa og hans Søn Franziscus, Don Emanuel af Meneses, Biskop af Coimbra og Don Arias af Sylva, Biskop af Portugal. Hans Faders Moder, Catharina, tiggede ham forgjæves med Fortvivlelsens Taarer om at blive hjemme. Hun døde af Kummer, thi i Aanden saae hun den kongelige Stammes Undergang. Forgjæves bad den graahærdede Cardinal Henrik ham at blive og undslog sig for at modtage Regentskabet; men Kongen dannede et Raad, i hvis Spidse han satte den ædle Georg af Almeyda, Erkebiskop af Lissabon og under ham Franz af Saa, Camoens Søsterson. Mange advarede ham, mange bade til Himmelen, at Gud vilde forandre Kongens

Sind; det var for sildig, Camoens nedsank i stille Sorg, Jesuiterne og Inquisitorerne smilede og Marco holdt hemmeligen Raad med dem i den tause Nat. — Hvad har I at gjøre ved Midnat i Jesuitercollegiet? spurgte engang Kongen Calabreseren, da han i en søvnløs Nat havde søgt ham uden at finde ham og nøie bemærket hvorfra han kom tilbage. Marco svarede: Det sømmer sig den troe Tjener at vaage og handle, naar hans Konge sover! — og dette Svar var tilstrækkeligt til at dæmpe Kongens Mistroe. Der laae nu Skibene seilfærdige, endnu manglede Philips halvtredssindstyve Galeier og de Folk, han havde lovet. Man ventede fra Uge til Uge — forgjæves! Nu var det ikke muligt at vente længere. Sebastian gav Befaling til at bryde op. Modige og med Frydeskrig ilede hans Helte under Fanerne. Paa aaben Mark velsignede Erkebiskoppen af Lissabon Hæren til den christelige Kamp mod de Vantroende og de mange Tusinder laae paa Knæe i brændende Bøn. Men Qvinder og Børn forsamlede sig foran det kongelige Pallads og skreg: Ak, Konge! Barmhjertighed! Lad vore Mænd, vore Fædre, vore Brødre, vore Sønner blive hos os i det skjønne Portugal. Ak! tag ikke vore Kjære bort fra os, da see vi dem jo aldrig meer! Ak gode Konge! skreg Børnene, ak! lad os beholde vor gode Fader, der holder saa meget af os! — Hør hvor den Yngel skriger og skraaler! raabte Marco vred. Yngel? gjentog Kongen. Nei, Marco! mine kjære Portugisere skal man ikke kalde Yngel. Stille I Mødre, Søstre, Koner og gode Børn! holder op med Eders Klager! I skulle igjen faae Eders Kjære at see, dersom Gud vil, da bringer

jeg dem tilbage til Eder, kronede med Ære, betyngede med Barbarernes Skatte. Ak! vi see dem aldrig, aldrig meer! hulkede Alle. Er Dit Bud uigjenkaldeligt og maa det saa være, da lader os drage med dem. Naar Fjendens Sværd giver dem blodige Saar, naar de ligge forladte i det fremmede Land i det tørre, brændende Støv, da er der jo ingen, der kan række dem Trøst og Lindring. Men vi ville pleie vore Kjære, bede for Eder, naar I kjæmpe. Lad os drage bort med dem, der er vor Lykke paa Jorden, forbarm Dig over os, gode, store Konge! — Saa følger os da! svarede den dybtbevægede Sebastian og ottehundrede Qvinder samt tohundrede diende Spæde fulgte Hæren.

St. Johannisdag 1578 var alting færdigt. En frisk Vind svulmede Flaadens Seil og de brogede Vimpler og Flage forkyndte den nære Afsked. Aftenen brød frem. Da ilede Sebastian til den blomstrende Løvhytte i Belems Have, for at sige den ædle Camoens det sidste Levvel. — Jeg beder Eder endnu engang, min elskede Konge! begyndte den ærværdige Sanger med bævende Stemme, at I vil vende tilbage fra Eders Forsæt og blive i Eders Fædreneland. Hisset ovre har I intet at gjøre og Eders Tog er uretfærdigt, thi Konger ere Herrer der saavelsom her og de have af Gud faaet Magt til at give deres Folk Love. Muley Mahomeds Lov er ingen Uretfærdighed og den fordrevne Konge er og bliver en Oprører. Man har blændet Eder ved Munkelist, man har søgt at indbilde Eder, at Troen fordrer Eders Beslutning, man har opløftet Korset til de Uskyldiges Mord. O, troe mig Konge! det var ikke hans Mening, der kom

til Verden fuld af Menneskekjærlighed. Den Christus, der var Forsoning og blid Taalmodighed, lærte os ikke at myrde og røve. Han omfatter alle Folkeslag med lige Kjærlighed. Ere de ikke alle Børn af een Gud? Troe mig, man har skjændig bedraget Eder — Spanieren ønsker Eders Land; har han ikke troløs forladt Eder i det sidste Øieblik? Og denne Marco — min Herre og Konge! hvorledes kan I sætte Lid til denne Ubekjendte? Han tragter dog efter at skille Eder ved Liv og Lykke. Vend Eders Sind til Fred, I har jo Grunde nok til at kunne forandre alt, og har I ikke endydermere Eders kongelige Villie istedet for alle Grunde? — Camoens! svarede Kongen, det er for sildig, jeg kan ikke mere gaae tilbage og i Din kjærlige Omhyggelighed gaaer Du forvidt og bagtaler min Ven. — Sangeren vedblev: O min Konge! i hvilken skrækkelig Fare styrter I ikke Eder selv? Saracenerfolket er som Sand i Havet. Den lille Hob vil komme til at vige for de Utallige og I vil blive hjælpeløs i det fjerne, fremmede Land. Forladt vil I forvildes i Ørkenerne, hvor vilde Dyr og onde Troldmænd drive deres Spil. Der vanker ogsaa den rædselfulde Mogreby omkring, som en Schakal tørster han efter Bytte og søger efter Sjæle, for at opsluge dem. O Konge! vend tilbage! Ved vor Gud, ved Kjærlighedens Gud besværger jeg Eder. — Det er for sildig! svarede Sebastian. Pligten kalder mig! Lev vel, min kjære Ven! jeg har sørget for Dig og — vi sees igjen. — Aldrig, aldrig, raabte Oldingen, faaer jeg Eder mere at see! Naar min Beskytter har forladt mig, da vil Præsternes Raserie nedkaste mig i Mangel og Elendighed. Dog længe

vil jeg ikke overleve Skilsmissen og før et Aar forsvinder, vil den arme Camoens med Kummer krybe ned i sin morke Grav og i sine sidste Sange græde og sørge over sin fjerne, fortabte Ven! — — Alt skedte ogsaa saaledes i Tidens Fylde. — — Vær rolig! sagde Kongen trøstende. I skal leve og jeg ogsaa, vi skal endnu ofte see og tale med hinanden i denne Have. Lev vel, Tiden er kommen! Lev vel, min ædle Lærer — O bliv! raabte Sangeren i høieste Angst — endnu et Dieblik! See her de tre røde Striber under mit Hjerte. Det er den Almægtiges Tegn, som en from Eneboer ved Makao signende har trykket paa mig med sin høire Haand. Det reddede mig i Farer, hvor Redning syntes umulig, det frelste mig i Skibbrudet, reddede mit Liv og min Lusiade, som jeg holdt i min Haand høit over de brusende Bølger. O, Du Almægtige, for hvis Trone jeg snart skal fremtræde, skjænk mig den Naade, at jeg maa medgive min Konge Dit Tegn til Afsked! Det vil beskytte ham, hvor Hjælp synes umulig, han vil gjennemvandre Ørkener med Dig, urørt af Løver og Hyæner og engang skal det redde hans bedre Jeg — hans Sjæl. Almægtige! Din Digter, Din indviede Sanger anraaber Dig! Din Aand var over mig, som over enhver from Sanger, lad derfor Dit Tegn gaae over paa min Konge! — Da knælede Sebastian i Ydmyghed og sagde: Saa velsign mig da, Du fromme, gudindviede Sanger! med Din Aand og den Almægtiges Tegn! og Camoens lagde de glødende Fingre paa hans Hjerte. — Hvad gjør Du ved Kongen, Ryggesløse? skreg Marco og styrtede ind paa Camoens med draget Sværd. Sagte,

tappre Kjæmpe! svarede denne rolig. See her paa mit Bryst, kjender I dette Tegn? og forskrækket tumlede den sorte Ridder tilbage. — Afsted, afsted, min Konge! raabte han, afsted! Vinden blæser rask i Seilene! Flaaden kan lette Anker! — Ombord! raabte tusinde Stemmer — ombord! Hurra! til Africa! og Alle fløi til Skibene — — da tordnede Kanonernes Afskedshilsen fra Skibene, fra Fortet St. Julian og Belem. Hurra! til Africa! lød det fra Skibene. — Lev vel, elskede Portugal! lever vel, Venner! raabte Alle og Smaabørnene strakte for sidste Gang grædende deres Hænder ud efter deres kjære Legepladse. — — Det blev nu stille og høitideligen svømmede Flaaden hen i Sommernatten — men ovenover den, høit paa Himmelbuen stod Ildriset, Kometen, vendende Kjærnen af sit blege Lys mod Africa — de blodige Straaler — ak! mod Portugal.

Flaaden ankrede ved Tanger og her forenede Sebastians Hær sig med Muley Mahomeds. Ikke langt fra L'Arrache stod Abdel Melek med hans Hær. Som mørke, sorte Skyer en lummer Sommeraften trække op omkring Horizonten, saaledes nærmede de fjendtlige Skarer sig langsomt til hinanden. Endnu tordne ikke disse Skyer, ikke et Vindpust, ikke et Blad rører sig, alt er stille og intet lever, undtagen Angstens Pulsslag i den bævende Natur; men Afgjørelsens rædselfulde Time nærmer sig, det lyner allerede i det Fjerne og snart ruller Tordenen over Skovene, snart bryder den rasende Storm frem, Ildstrømme og knusende Regnskyl styrte ned. — Den skrækkelige Scene begyndte at aabne sig paa Alkassars vide Slette, der ordnede Sebastian Slaget.

Paa venstre Side flød Floden Elmahassem til hans Hærs Bedækning og Understøttelse. Det var Søndagen den tredie August 1578. De fromme Christne høitideligholdt Herrens Dag med brændende Bønner og den ærværdige Emanuel af Meneses, Biskop til Coimbra, velsignede de modige Skarer til tapper Kamp, til herlig Seir, eller, dersom Guds Raad havde saaledes besluttet det, til salig Heltedød. Sebastian traadte frem og talte saalunde: Brave Staldbrødre! tappre Portugisere! jeg har ikke ført Eder hid til dette fremmede Land for den usle Æres Skyld eller fordi jeg higer efter Land og Skatte. Et ædlere Formaal kaldte mig. Vi ere komne her, for ogsaa i disse Egne at plante Korset, for at redde Millioner ud af Helvedes Kløer, for at hæve den Korsfæstedes Banner høit mod Himmelen. Haver derfor den blodige Forløser for Eders Øine, naar I stride. Seer disse Faner, de ere det tappre Portugals Bannere, endnu aldrig vanærede ved Feighed eller skammeligt Forræderie. Det hellige Kors blinker fra dem og i det skulle I overvinde Eders Fiender. — Vi følge Dig, elskede Konge! raabte de Tappre, vi følge Dig, hvorhen Du end fører os, til Seir eller Død! — Og i den stille Nat brusede det nu frem fra det Fjerne, som Havets Bølger. Abdel Meleks Skarer nærmede sig som Sand i Havet og om Mandagmorgen stode de ligeoverfor de Christne. Den ædle Abdel Melek var dødsyg og nedbøiet af Tungsindighed og Kummer; han blev baaren i en Bærestoel. Men de sidste Gnister af hans Liv forenede sig endnu engang til en høitluende Flamme. Iført sine kongelige Prydelser steg han paa den guld-

bedækkede Hingst og red igjennem de uoverskuelige Rækker. Med dyb Følelse sagde han til sine Maurere: Mine troe Venner! I have ofte ledsaget mig i Slaget til Hæder. Jeg førte Eder aldrig til uretfærdig Kamp og i Dag slaaer Afgjørelsens Time. Seer hine Marokanere, ere de ikke Oprørere? Er jeg ikke deres retmæssige Konge? Seer hine Christne med Korsfanen. Hvad have vi gjort de Christne? Deres Gud er ogsaa vor, men deres Christus er ikke hiin milde Nazareer, som ogsaa vi dyrke og som elskede Menneskene indtil Døden. Derfor op i Allahs Navn! I vide, hvad Mahomed har lovet de Troe, der falde i hæderlig Kamp. Styrter ind i de falske Christnes Rækker i den Almægtiges Navn. Seire I, da krones I af evig Berømmelse og rigt Bytte skal være Eders Løn! falde I, da mødes I hisset af alle Paradisets Glæder! — Allah! Allah og Abdel Melek! — raabte hans Skarer, saa at Gjenlyden steg op mod Himlen, som en Hvirvelvindsstøtte. I Jesu, den Korsfæstedes Navn! tonede de Christnes Skrig fra den anden Side.

Paa den hvide Hest hævede Sebastians kongelige Skikkelse sig høit over Alle. Over sit Harnisk bar han et grønt og hvidt Skjærf og paa hans Hjelm nikkede grønne og hvide Fjer, Haabets og Uskyldighedens Farver. Ved hans Side red den skumle Marco. Don Alvaro Perez førte Fortropper, Don Juan af Cordova det høire Fløi, Alphons af Portugal, Greve af Vimiosa, det venstre, Amberger Landsknægtene og Spyddragerne med deres blanke Kyrasser. Kongen selv var overalt. Fra sit smertelige Leie i Bærestolen styrede Abdel Melek alt i Maurerhæren med

sindig Viisdom. Ved hans Side var hans Broder Muley Hamed. Den vakkre Azimut fløi frem og tilbage igjennem Hæren, Ahmed Sarrom anførte Araberne og Side Mahomed holdt i Midten med det udvalgte Fodfolk. Abdel Meleks Hær havde tredsindstyvetusinde Ryttere og mere end hundredetusinde Mand til Fods. Sebastians og Muley Mahomeds Hær udgjorde neppe den tredie Deel heraf. Dog haabede de, at Araberne vilde, som de havde forsikkret, støde til dem, saasnart Tusmørket faldt paa. Men dette Haab var forgjæves. Solen begyndte allerede at synke i det Fjerne, Araberne kom endnu ikke. Da befalede Kong Sebastian sin Hær at gjøre Angrebet.

I en stor Halvmaane nærmede Abdel Meleks Maurere sig under Trompeternes Skralden; den tyrkiske Pibes gjennemtrængende Lyd og den lille baskiske Trommes hule Hvirvlen ledsagede deres Fjed. — Kanonernes Torden rullede, saa at Jorden rystede. Støvstøtter hvirvlede sig i Veiret og nu begyndte det frygtelige Slag med alle dets Rædsler. Masser styrtede ned paa Masser, hist bortreve Ildsvælgene hele Rækker, her rasede Sablerne, hist Landserne, her kjæmpede de i tætsluttet Slagorden, hist Mand mod Mand i forbittret Fortvivlelse, og Tummelen, Skriget og Tordenen blandede sig i hverandre og brød Skyerne. Da stod den straalende Komet, Sebastians Mene mene tekel upharsin, i Himmelens klare Blaae — og Slaget var tabt. Saa tappert han og hans troe Portugisere end kjæmpede, saa bleve de dog overvældede af Fjendens Overmagt. Hvor forvovent han end vovede sit eget Liv og hvor

utrættet han end oplivede det synkende Mod hvor Faren var størst, hvor den forbittrede Kamp var hedest, saa fnysende Marco end rasede ved hans Side og hug ind paa Maurerne, det var forgjæves, og snart søgte alle de af hans Hær, der ikke laae paa Jorden, at redde sig saa godt de kunde ved skammelig Flugt i en frygtelig Forvirring. — I sin Bærestoel henslumrede den ædle Abdel Melek med Visheden om hans Seir og den brændende Bøn paa Læberne: Allah! Du er retfærdig! Tag mig nu til Dig, at jeg evig kan prise Dig i Dit skjønne Paradis.

Men hvo er det der skrider frem hist i Floden Elmahassem? Voverne naae neppe til hans Hofter og med sit sorte Liv rager han hoit i Veiret, fra den sorte Barret paa hans Hoved hænge lange, blodrøde Hanefjer? — Hvo er den Rytter, der har undlobet Slagets Mordsværd og nu styrter sig i Floden, for at frelse sit Liv paa den anden Strandbred? — Er det ikke Muley Mahomed? Holdt! brøler Vandjætten ham græsseligt imøde. Holdt, Blodhund! Din sidste Time er kommen. — O, Redning! Redning! skriger Kongen i skrækkelig Angst, det er Mogreby! — Kjender Du mig nu? spørger denne, hugger sin sorte Jættehaands Kløer i den Ulykkelige og drager ham ned fra den skye, skumbedækkede Hest. O, Redning! Redning! jamrer Muley Mahomed sig hvinende. Dit Skrig er forgjæves! siger den stærke Trold med hæslig Latter og holder ham høit i Veiret med sin vældige Næve. Som en Flue spræller, naar Drengens Fingre holde fast i dens Vinger, saaledes kjæmper Muley Mahomed imod Kjæmpe-

magten — forgjæves. Trolden dykker ham ned i Floden, hæver ham atter op og ryster ham, dykker ham atter ned, svinger ham atter høit op i Luften og piner hans fortvivlende Sjæl med gruelige Helvedsord under denne græsselige Leg: Du Blodhund, Brodermorder! her er Din Grændse. Døe og fortvivl! Hvad gjorde de Uskyldige Dig, hvorfor Du myrdede dem. See hisset paa Marken er Død og Rædsel! De der ligge, der endnu drages med Døden, der vælte sig i Blod, der sønderttraadtes af vilde Heste — ogsaa Dem har Du myrdet. Hører Du Qvinder og Børn jamre sig? Blodhund! Det er Helvedes Musik! Skrig ikke saa høit om Hjælp, her er ingen Redning! Hører Du Schakalerne hyle rundtomkring? De lugte det rige Bytte, de lugte ogsaa Dine Lig. Derfor ned i Afgrunden med Dig, Blodhund! — Han trykkede ham ned under Bølgerne og holdt ham dernede indtil han havde udaandet sin Sjæl. Da hævede han ham op og kastede det kolde, stivnede Aadsel med Foragt hen i Sandet.

Den sorte, stille Nat bedækkede Jorden. Slagets Tummel havde tabt sig i det Fjerne, kun hist og her lød endnu en Rytters Hovslag, paa mange Steder stønnede endnu Døende og endnu raabte mange fortvivlede Flygtninger: Hvor er Kongen? O Sebastian! hvor er Du? — Han laae ved Strandbredden under Træerne, stiv og livløs. Et frygteligt Slag af en Geværkolbe paa Hovedet havde strakt ham til Jorden. Der laae den ædle, gode Konge, forladt, uden Hjælp i et fremmed Land, i den rædselfulde Midnat. — En Mand rider forbi paa sin Dromedar, han er iført en sort Kappe med blodrød Kant,

paa hans sorte Barret bølge blodrøde Hanefjer. — Han holder, seer Kongen, klapper i Hænderne. Sex Sorte komme med en tildækket Bærestoel. Omhyggeligen og forsigtigt lægge de Kongen deri, efterat de først have aftaget ham det tunge Pandser og befriet ham fra Hjelmen. Nu vandre de afsted med Bærestolen i den stille Nat. Foran dem rider den Sortklædte paa hans Dromedar, fra hans Fjer glimter det røde Skin som Kulgløder paa Mohrernes Ansigter og fremad drager det rædselvækkende Tog.

* * *

I Bjergegnen om Atlas var dengang en fast Borg. Høit oppe, som en Svalerede, hængte den paa Klippetinden ud over en Strøm, der rivende trængte sig igjennem Bjergkløfterne. Kun Ørnen naaede den i sin høie Flugt og der var intet Spoer at see af, at nogen Menneskefod engang havde betraadt den. Her opvaagnede Sebastian den fjerde Dag af sin dybe Dødsslummer paa det bløde Leie. Hans Saar vare forbundne og de duftede af styrkende Lægemidler. Hvor er jeg? sukkede Kongen, ak! hvor er jeg? — I er i Venners kjærlige Arme, min Herre og Konge! svarede Marco, der stod ved hans Leie. Det er Dig, min Marco? raabte Sebastian forundret i glad Henrykkelse. Dig har jeg altsaa dog tilovers af min Lykkes Ruiner? O, siig mig, hvorledes er jeg kommen hertil? hvad er der skeet med mig? Marco svarede: Om Aftenen da Slaget stod, sank I bedøvet til Jorden af et mordersk Slag, der fandt jeg Eder og en Ven af Muley Mahomed, der, ligesom jeg, havde faaet Tid til at

flygte, lod Eder bringe herhid til det sikkre, befæstede Slot. — Og hvo er denne Ven? spurgte Kongen. Hvor er han? lad ham komme til mig. Det kan jeg ikke, min Konge! svarede Marco. Borgherren er ude med sine Ryttere, for at samle de Flygtende og Adspredte, han vil føre dem til Mequinez — ellers kalder han sig Kara Mogreby. — Hvad siger I? raabte Kongen forfærdet. Mogreby? Er det den Mogreby om hvem jeg erindrer at Camoens talte? Tal, er denne Mogreby ikke en Troldmand og ond Aand? Camoens sagde, at han gaaer omkring og søger Sjæle for at opsluge dem. — O, vær rolig, min ædle Herre! svarede Marco. Jeg kjender Mogreby, jeg er hans bedste Ven, og I vil dog vel ikke tænke noget Slemt om Eders Marco? Jeg kan ogsaa forsikkre Eder om, at han hjælper Eder ud af alle Eders Ulykker ligesom han nu læger Eders Saar. Forhal derfor ikke Eders Helbredelse ved sørgelige Bekymringer. Vi have allerede havt Sorg nok. — Ja, sandelig! sagde Kongen mørk og i sin Jammer udbrød han: O, jeg Ulykkelige! O, Camoens! Du havde Ret! — O, glem dog den Sværmer! afbrød Marco ham. Han saae Tornene, men de Roser, der skal blomstre frem af disse Torne, saae han ikke. — Du siger Roser, Marco? spurgte Kongen. Hvilke Roser kunne endnu blomstre for mig? Sorgens hvide Roser har jeg kun tilbage. Kan Du ogsaa vække mig de Døde, jeg har myrdet, som jeg har ført til Slagterbænken i blind Daarskab? Ak, min stolte Hær, hvor er Du nu? Mine troe Portugisere, hvor ere I? — Gid jeg dog havde fulgt den vise Sangers, min fromme Grandonkels og den

ædle Philips Raad. — Den ædle Philips Raad? gjentog Ridderen. Ei, see mig engang den ædle Philip! Jeg seer nu ganske tydeligt, at det er ham der ved sin trædske List har forført Eder til dette Tog; ved Advarsel, Modsigelse og Tvivl har han opægget Eder og derpaa skjændig forladt Eder, jeg seer, at det er ham, der har besnæret os alle, og at han nu snart vil sende sin Alba til Portugal for at tilegne sig det skjønne Land, Eders tro Folk og alle Skatte som godt Bytte. Men ved Averno! det skal dog ikke lykkes ham! Vi vende hjem, vi samle nye Hære, vi aftoe vor Skjændsel i Saracenernes Blod, erobre dog tilsidst Maurernes herlige Land og lad da Philip komme. — Aldrig! — raabte Kongen smertelig — aldrig, Marco! Dette Tog var uretfærdigt. Nu indseer jeg det, da Himlens Straf betynger mig. Jeg vil bøde derfor! Nei, jeg kan ikke vise mig for mine Portugisere, kan ikke mere træde frem for Verdens Øine. Opfyldt af Skamfuldhed og Anger vil jeg, som en from Pillegrim, gjennemvanke fjerne Egne og gjøre Bod, for at jeg kan finde Tilgivelse hisset oppe, naar mit Timeglas er udrundet, for at jeg kan redde min Sjæl i Guds Himmel. — Didhen har I endnu en lang Vei, sagde Marco knurrende. I staaer nu i Eders Livs frodigste Sommer. I er ikke født til at vorde en from Eneboer, nei! til Konge og I maa opfylde Eders Pligt. I vil og kan endnu gjøre Tusinder lykkelige. Vend derfor tilbage til Portugal, naar I er helbredet. — Jeg vender ikke tilbage! sagde Sebastian fast. Marco! hvis Du elsker mig, da stræb ikke at bringe mig fra mit Forsæt og plag ikke Din Konge og Ven ved at over-

tale ham til et saa vanærende Skridt. — Min Konge! svarede Marco, I siger, at I er min Ven? Jeg har rigtignok ogsaa stedse troet det, I har ogsaa i hiin høitidelige Time forsikkret, at I vilde blive ved at være det her og bag Graven. Har I forglemt det? Nu, saa besværger jeg Eder ved vort Venskab, ved det Blod jeg har udgydt for Eder, ved Eders Blod, hvormed I har stadfæstet Eders Troskab imod mig, vend tilbage og sank nye Hære. — Jeg vender ikke tilbage! svarede Kongen. Jeg er Din Ven, dog indseer jeg, hvad der er ret, og jeg seer klarere og klarere, at jeg bøder for min Brøde, og jeg vil bøde her, at jeg kan være fri derfor hisset. Jeg vil tabe Tronen hernede, for at jeg engang kan naae den evige Krone. Ved den Almægtige! det er min Villie! — Ridderen vendte sig knurrende og forlod Kongen. Hver Dag gjentog han sine Bønner og Grunde med større Paatrængenhed. Men da Kongen endnu engang svoer ved den Almægtige, at det var hans faste Villie, saa sagde Marco en Aften: Nu vel! I vil det, saa maa jeg forlade Eder og vender ikke tilbage til Eder, før I selv kalder mig. — Sebastian satte nu ikke mere Lid til Marcos Ord; saa tungt det end faldt ham at skille sig fra Vennen, indsaae han dog nu ikke andet Middel til at løsrive sig fra denne Marter og at udføre sin vel overlagte Beslutning, end hemmelig Flugt. — Ved Midnatstid, da alt paa Borgen hvilede i dyb Søvn, strakte han bedende sine Hænder mod Stjernehimmelen og anraabte den Evige: Min Gud! Du kjender min Brøde, Du seer mit Hjertes brændende Anger, beskyt mig derfor ved Dit Tegn, som jeg bærer, og beskjærm min

Flugt. — Med usigelig Fare hidsede han sig ned ved et Toug fra den bratte Bjergtinde, svømmede over Floden og kom frelst over paa den modsatte Bred.

Men hvorhen skulde han vende sig i den rædselfulde Nat? Stormen rasede, vilde Dyr brølede og hisset ovre paa Klippen hængte den skrækkelige Borg glødende i Maanens blodrøde Straaler. Han besluttede at vende sine Fjed mod Østen. Han vilde vandre igjennem Africa indtil han naaede de hellige Bjerge Sinai og Horeb, hvor fromme Munke boe, der vilde han begrave sit Liv i Bod og Andagt. Saaledes drog han nu igjennem den brændende Ørken. Han kom til Steder, hvor han fandt Vandrende med deres Dyr vansmægtende af Torst. Den Høieste stod ham heel underfuldt bi. Snart fandt han en grønklædt Oase med lædskende Kilder og søde Frugter, snart styrkede milde Beduiner ham i Allahs Navn med Spise og Drikke. De giftige Slanger rullede sig forbi ham, Hyænerne hylede, men ingen nærmede sig til ham. Ikke langt fra Tunis mødte en Skare christne Kjøbmænd ham og hans Hjerte svulmede af Henrykkelse, da han nu igjen saae hans Troesbrødre. Hvo er I? spurgte Kjøbmændene. Jeg er en christen Pillegrim, svarede Sebastian, jeg vanker til Bjerget Horeb og til Libanon. — Saa har I vel ogsaa en Slump Reisepenge i Posen? spurgte de Christne. Lad os engang see. I bruger ingen Penge paa en Pillegrimsvandring; thi enten kommer I derhen eller I vansmægter underveis. Skeer det første, da er der sørget for Jer i det første det bedste Maroniterklaster; skeer det sidste, da døer I paa en from Vandring og i Eders hellige Kald og I kommer

ad den korteste Vei lige ind i Himmelen om I ogsaa ikke har Penge. Vi kan bedre bruge dem i Handel og Vandel, derfor hid med dem! — O, raabte Sebastian, I driver et slemt Spøg med mig. Kjære Venner! I ville ikke plyndre mig, I ere Christne, saavelsom jeg, derfor styrker mig for Christi Skyld med Spise og en frisk Drik Vand af Eders Læderflasker. Kjøbmændene loe: Giv os for Christi Skyld Eders Guld og Klæder. Og derpaa kastede de ham ned, toge hans Penge og Klæder, sloge ham og lode ham ligge i den brændende Sand. — — O, disse ere Christne! sukkede Kongen. Da galoperede en Sværm Arabere forbi. Kongen raabte: Forbarmer Eder for Allahs Skyld over en fattig Pillegrim, der er udplyndret og mishandlet af Christne. Hvo er Du? spurgte Araberne — Er Du en Muselmand eller en Christenhund? — Ak! klagede Sebastian — jeg troer paa een Gud som I, forbarmer Eder over mig for Allahs Skyld! — Vi kan høre paa Dit Sprog, at Du er en Christen, svarede Beduinerne, og Dine egne Troesforvandte have plyndret Dig, som Hunden, der æder sine egne Indvolde; det er deres Skik og Du er vel ikke bedre selv. Dog Du er forladt, Mahomed befaler os at være barmhjertige, her har Du Dadler, der har Du en Læderflaske med koldt Vand og andre Klæder, gaae Du nu Din Pillegrimsgang, hvorhen Du vil, i Allahs Navn. — Det var Vantroende! raabte Kongen glad overrasket og styrkede sig til Reisens Fortsættelse. Han kom nu over Sues til Arabien, fjernt i Morgenrødens Glands hævede Bjergene Sinai og Horeb deres ærværdige Hoveder. Med høi Andægtighed saae han de Egne,

hvor Gud engang havde tordnet og talt til sit Folk igjennem Moses's Mund. Med dyb Ærefrygt betraadte han Bjerget Sinais Fod. — Paa Bjerget ligger et Kloster. En høi Muur omgiver Kirken, og Munkenes Boliger med deres store Haver og frugtbetyngede Træer rage frem over den. Men intetsteds var der nogen Vei op paa det steile Bjerg. Torne og vildt Krat, skarpe Klippekanter gjorde ethvert Forsøg paa at klavre op umuligt. Allerede glimrede Bjergets Tinde og Palmerne deroppe i Aftenrøden. Intet, der vidnede om Menneskeliv, rørte sig, Alt var stille og roligt. Da hævede Kongen sin Stemme og raabte op til Klosteret — Ingen svarede — intet levende Væsen viste sig. Men fra oven nedhidsedes en Kurv og Sebastian begreb, at dette maatte være Veien ind i Klosteret. Han satte sig i Kurven og blev hidset op. — Munkene modtoge ham og styrtede over ham med nysgjerrig Sladdren, de spurgte strax, hvorfra han kom, hvorhen han vilde og hvo han var? Da Kongen havde tilfredsstillet dem, saavidt det var ham muligt — dog uden at forraade sin sande Stand — fik han rigelig Spise og Drikke i Refektoriet og gik til Roe i sin stille Celle. — Her vil jeg blive! raabte han i blidt Sværmerie. Her, adskildt fra hele Verden. Her kjender ingen min Skjændsel og min Ulykke. Her vil jeg angrende bøde og døe. Her paa dette hellige Bjerg boer den Fred, jeg kjæmper efter. Her i de fromme Munkes Kreds vil jeg sende mine Taarer og Velsignelser over til Portugal, hvor Solen synker. — Og alle fik den stakkels Pillegrim kjær. Han bad og tjente i Ydmyghed ved Havearbeidet. Saaledes hengik om-

sider ti Aar. Men jo længere han opholdt sig i Klosteret, jo mere traadte Munkenes Hellighed i Baggrunden. Hvad han i Forsiningen ansaae for Andagt, var Vane. Mørk Dumhed, Uvidenhed og Overtroe herskede her. Kun faa af dem kjendte det hellige Steds Historie, skjøndt de befandt sig der. Alle vare næsten bragte hid af Bugens Fornødenheder og Dovenskabens Tillokkelser. Bogsalen, hvori kostelige Roller, der gjemte Viisdom i det arabiske og coptiske Sprog, henmuldnede, havde ingen Munks Fod betraadt i mange Aar. — Kun Kirken, Refektoriet og Graven forene alle, som ellers aldrig kom sammen. Edderkopperne ere ikke hverandre mere fjendske end disse Munke vare det i giftig Falskhed. Og disse ere den Korsfæstedes Tjenere? sukkede Sebastian. O, hvorhen skal jeg vende mig, for at finde den rette Troe?

Kun een af Munkene, Pater Innozenz, en ærværdig Olding paa fiirsindstyve Aar, havde sluttet sig nøiere og fortroligere til Sebastian. I sin Manddom havde han været vel bevandret i Videnskaberne, i mange Sprog og Kunster, men alt dette havde han for længe siden forglemt i dette øde Kloster. Han beholdt kun sit ædle Hjerte og var den eneste, der tjente sin Gud og Herre, som han burde. Ofte havde han siddet fortrolig ved Sebastians Side i den stille Løvhytte i Maaneskin, fortalt ham Klosterets, sin egen og Brødrenes Historie, lært ham sit Modersmaal, det coptiske Sprog og gjengjældet Sebastians Hjertelighed med gjensidig Fortrolighed, hvorfor ogsaa Kongen havde opdaget ham sit Livs Hemmelighed og sit Ønske at forlade dette Kloster for

at opsøge sig et andet Sted til stille Bod. Men hvilket — det vidste han ikke. Da sagde engang den venlige Gamle: Jeg kan huske som en Drøm, at jeg i Bogsalen har seet et Manuscript, hvori jeg i min Ungdom har læst om et Rige, der ligger midt inde i Africa, hvor en Konge behersker et lykkeligt Folk i Guds Navn, hvor Ret, Dyd og Sandhed lever med Uskyld og Overflod. O, var Graven mig ikke saa nær og jeg havde Kræfter dertil, da drog jeg derhen og jeg vil ikke fortænke Eder, dersom I gjorde det samme. — Med brændende Begjærlighed rodede nu Sebastian omkring i de tilstøvede Skatte og fandt Rollen i det arabiske Sprog med en Beskrivelse over Kongeriget i det Indre af Africa. — O, hen til disse Fredens Dale! raabte han. Vel skal Ørkenen være uigjennemtrængelig, Veien lang og fuld af Farer; men har ikke den Almægtige hidtil ledsaget mig med underfuld Naade, han vil ogsaa fremdeles gjøre det. — Han tog derpaa Afsked med Munkene, der alle smilede haanligt; thi de saae gjerne, at de bleve befriede for denne Særsindede; han sagde et hjerteligt Levvel til Oldingen, der gav sin bortdragende eneste Ven sin Velsignelse — og i Kurven blev Sebastian hurtig nedhidset til det hellige Bjergs Fod.

Han drog nu over Sues til Egypten, op ad Nilen indtil Cataracterne og dens Kilder og kom til Habesch, hvor de hedenske Afskyeligheder paa en besynderlig Maade sammenblandede sig med den christelige Troe. Tøileløse Munke og Nonner sværmede ham imøde, som Bachanter med Thyrsusstave, drukne af vellystig Vanvid. Et dumt Folk, nedsjunket i Overtroe og Lediggang, stirrede paa den eensomtvandrende

Pillegrim med uvisse Blikke. Her herskede altsaa Kong David, der lod min store Bedstefader Emanuel bede om Beskyttelse og Venskabsforbund? sagde han. Her herskede den store Negus, her den hellige Præst Johannes? Hiin Hob usle Hytter, runde som Muldvarpeskud, der kalde sig Stæder, kan ikke maale sig med den elendigste Flekke i mit Portugal. — Med Bedrøvelse over, at et saa skjønt Land, hvor en yppig Natur, spottende dens dovne Herre, dog giver hvad denne behøver, faldt i saadanne Christnes Arvelod, drog han afsted og kom paa Smaragdbjergene i Jødeland. Her boede Israels Børn forenede siden Adspredelsen ved Jerusalems Ødelæggelse, dog vare de skatskyldige til den store Negus. Deres Ulykke, Overtroe og Lyst til at kive mod Guds Tilskikkelse havde de medbragt til dette fjerne Fristed, og skjøndt de levede i Ureenlighed og Elendighed ansaae de sig dog ogsaa her som Guds udvalgte Folk. Sebastian rystede Støvet af sin Fod og traadte forsagt ind i den store vide Ørken, der næsten hundrede Mile bred omgiver Amhara paa alle Sider. Her hersker Gravens Stilhed. Saavidt Øiet naaer grønnes der ikke et Straae, ikke et Træe, her er ingen Kilde, ingen kjølig Bæk. Fra det Fjerne kommer en brændende Taage, mørkerød og uigjennemtrængelig — det er den fortærende Samiel. Alt Levende dræbes af dens Aande. Vor Pillegrim trykkede sig dybt ned i den hede Sand og den brændende Tilintetgjørelse drog hen over ham. Frelst satte han nu igjen sin Vandringsstav fremad; da strakte Palmerne i det Fjerne deres Kroner mod Himlen i Aftensolens Ild. En duftende Oase modtog ham venlig i dens Skygger

og styrkede ham ved dens kjølende Kilder. Knurrende snege Løver og Tigre, der laae her, sig ud i Ørkenen, takkende steg Vandrerens Lovsang op mod Himmelen og hvilende sig i det grønne bløde Græs tænkte han paa sin faderlige Ven Camoens.

Saaledes hjalp den Almægtige ham heel forunderligt; Reisen varede mange Uger — da viste en blaa Stribe sig paa den fjerne Horizont — det var Amharas Bjerge. Hver Dag kom den Vandrende nærmere til de Bjerge, som han saa inderlig længtes efter, hans Hjerte bankede af sød Ahnelse og glad Gysen. — Endeligen stod han ved den høie Kjæmpes Fod. Da han ved Midnatstid havde besteget Bjergrykken stod Stjernehimmelen over ham i dens fulde majestætiske Pragt, det var saa koldt, at han gjøs, da han stod deroppe. Saaledes er ogsaa Natten, der skiller os fra den bedre Morgen, kold og gyselig; men evige Stjerner tindre gjennem den skjærende Kulde, Natten skal forgaae og foran os glimrer da Tilkommelsens Dal i Auroras Rosenskjær, der aldrig falmer. — Ak! i Morgen! i Morgen! raabte Sebastian og strakte Armene ud imod det dunkle Fjerne, i Morgen naar Solen pipper frem, da seer jeg Dig, skjønne Land, som jeg saalænge har stræbt imøde, Fredens Land! — Og Morgenrøden farvede Østen. Inden den første Soelstraale endnu glimtede frem, skuede han allerede fra Bjerget ned i Dalen. Endnu var Egnen bedækket af hvid, formløs Taage, der bølgede hist og her omkring, men den deelte sig og underneden ham laae et umaaleligt Hav med grønne Øer, saa viden Øiet rakte smilede en skjøn Have med Stæder, med høie Skove

og blomstrende Enge. Ak! raabte Sebastian med Glædestaarer, det er mit elskede Portugal! Der hvor Sølvbelterne slynge sig ind imellem de grønne Enge, flyder jo min Tejo, hisset min Minho, der min Duero! O velkommen, mit elskede Fødeland! — Bevinget af navnløs Længsels og Saligheds Hastværk, stod han snart ved Bjergets Fod. — Da gik Solen op og foran ham udbredte sig den skjønne tropiske Have — Riget Amhara, Rosenduft ombølgede ham, Lindeblomsternes og Lilliernes Vellugt styrkede ham. Tys! var det ikke fjerne Klokketoner? Var det ikke, som om der blev ringet sammen til en stor Fest? — Hvo ere de Skarer, der drage frem fra den dunkle Lund? — Stille, Sebastian! hvad synge de Fromme saa høitideligt? — Ak! det var den hellige Paaskemorgen og de fromme Christne droge med Jubelhymner om deres slumrende Venners Grave. — Ja, Christus er opstanden! raabte Sebastian med salig Veemods Taarer og blandede sig i den andagtsfulde Mængde. O hvilken Henrykkelse! — Det var Mennesker, der havde samme Farve og Skikkelse, som Europæerne. Stadens Kirke med dens gyldne Kuppel og Taarne, der glødede i Morgenstraalerne, som et herligt Gudshuus, de utallige stolte Bygninger ved Flodbredden og rundtomkring i Landet; de brogede Vimpler og Seil, der svævede igjennem Voverne, som Svaner — hvilken smilende Udsigt frembød sig ikke for den forbausede Vandringsmands drukne Øie? — Du er en Fremmed! tilraabte man ham venlig. Kom med til vor Stad, styrk Dig hos os og spiis Paaskelammet i vort Huus! — En Fremmed! en Fremmed! lød det som

en dump Mumlen igjennem Mængden. Alles Blikke dvælede paa dette aldrigseete Syn, der saa forunderlig afveg i Klædedragt fra alle de Vandringsmænd, der endnu havde været her. Men han talte coptisk som de selv, kun lidt uforstaaelig, han var hvid og en Christen som de. — Kongen af Amhara, El Malek, havde ogsaa lagt Mærke til den Fremmede og han var en Gaade for ham som for Alle. Kongens Forundring var hoist naturlig, thi aldrig havde nogen Fremmed betraadt Riget saalænge han havde levet. Den der kjender dette Lands Historie, maa ogsaa næsten holde det for umuligt. —

Et ædel Folkestamme fra Syrien havde i Christendommens første Tid frelst sig fra det hedenske Mordersværd og Forfølgelsen i denne afsides Egn. En Søe, mange hundrede Mile i Omkreds, altid stille og rolig, mildner her den tropiske Soels Hede ved sin friske, styrkende Aande. Ved dens Bredder og langt ind i Landet grønnes Skove af Kokospalmer, skyggefulde Adansonier, Daddeltræer, Pisang, Oranger, der blomstre og modnes Paradisets Blomster og Frugter, saa skjønne som Digterens Phantasie nogensinde har drømt sig dem. Paa fede Marker græsse Hjorderne, milde Bække, majestætiske Strømme skyde sig frem gjennem smilende Enge, vidtstrakte Øer hæve sig med deres grønne Buske af Søens klare Speil. Her kunde de ædle Flygtninger nok faae Lyst til at bygge sig Hytter, her blomstrer Eden, og ved Eendrægtighed og Broderkjærlighed, under vise Fyrster og fromme Lærere trivedes Riget ogsaa hurtigt og formerede sig. Efter tohundrede Aars Forløb var allerede Amhara en mægtig Stat

og levede endnu i Kirkens første gyldne Tids Uskyldighed. — Da kom Rygtet om de Gyseligheder Christne ovede mod Christne i fremmede Lande, hvorledes Brødre ovede Feide og Forbandelse mod Brødre i den Korsfæstedes Navn, hvorledes Herskesygens Ild hos gjerrige Erobrere stedse aad mere og mere om sig og mangt et lykkeligt Folk druknede i denne Lavastrøm, og en stor Konge sikkrede nu for evig Landet sin Roe og Lykke. Ruudtomkring Landet blev paa hundrede Miles Brede ethver Spoer af Liv tilintetgjort, ethvert Træe opbrændt, Græs og Urter kuede i Spiren, enhver Kilde tilkastet og saaledes opstod en uhyre Ørken. De store Strømme, der udgyde sig i Indsøen og de, som udspringe derfra, bleve, saalangt Ørkenen gik, gjorte useilbare med største Kunst og saaledes skedte det, at der ikke i mange Menneskealdere var kommen Vandrer eller Rygte fra Verden til denne Egn. Endnu blomstrer Riget Amhara, endnu boer Uskyld, Fred, Velsignelse og Overflod i Landet, endnu blomstrer den rene Christustroe, som Herren lærte den. Hvad Flid, Lediggang og Nød har opfunden i fjerne Landet, de skrækkelige Velgjerninger Krudt og Bogtrykkerkunst, Videnskaben at myrde hinanden efter Regler, Tonernes søde Gift i de nyere Tiders flaue Overdrivelse, Skuespillets, Springernes og Phantasternes Magt til at bedaare Hjerterne, Fornødenhederne for Andres Øine, som gjør os det til Pligt at ødelægge os selv i Klædning, Pynt og Huusgeraad efter Befaling fra de store Stæder, der give Mynsteret for Moden, Philosophernes Spilfægterier, Doctorernes blodige Kampe, alt dette er

fremmed i Amhara. Og — Du elskede Land, Du hellige Fristed for Uskyld! — længe vil den Almægtige endnu bedække Dig med sine Vinger og beskjerme Dig for den listige Europæer indtil denne ogsaa vender tilbage til den rene Dyds Simpelhed og afkaster sin Flanepynt, sin Indbilskhed, Pengegjerrighed og Lasternes urene Dynd. Send da Dine store Reisende, Europa! de ville da ikke finde Grændsen for deres Videlyst og Liv i Hussah og Tombukto. Ørkenens Sandhav vil ikke længer være dem uigjennemtrængeligt. Paa Nigeren, Joliba og Congo ville deres Seil strammes mod Indsøen og fra de hellige Bjerge ville de skue ind i Amhara, som Moses engang fra det Fjerne saae sit Folks tilkommende Eiendom, Palæstina.

Hvo deler ikke de salige Følelser hvormed Sebastian i Morgenduften, omgiven af sine nye Venner drog hen til den skjønne Stad. Den Længeprøvede, den Trætte havde naaet Rolighedens Havn! Kongens Bud bragte ham den ædle Oldings Hilsen og tog ham med til Palladset. Her spurgte El Malek ham, hvo han var, og Sebastian fortalte, hvorledes han, som en from Pillegrim fra Portugal, gjorde Valfart til det hellige Land og af ædel Videbegjærlighed, da han i et gammelt Skrivt havde læst saa meget om Riget Amhara, var kommen paa saa underfuld en Maade til den store Negus's Land. Det syntes ham unyttigt at fortælle, at han var Konge og at han havde havt stor Ulykke. Men El Malek fik den Fremmede kjær og Theobul, hans eneste Søn og Arving, indgik snart fortroligt Venskab med ham.

Sebastian boede nu i Kongens Pallads og dagligen trængte han dybere ind i dette Riges Historie, Love og Forfatning, han var beskeden, nyttig i meget og gav mange Prøver paa sit ridderlige Mod. Den ædle Olding, hans Søn og de Store hørte gjerne paa Sebastian, naar han talte om de ubekjendte europæiske Sæder og alle lyttede tause til den eventyrlige Fortælling. At der var et Europa til i Verden, vidste de af dunkle Sagn. Mange Papyrusroller meldte ogsaa om hine Folkeslags Tilværelse. Men ingen havde endnu af en Levendes Mund hørt saa Utroligt, saa Underfuldt om denne Verden. — Blide og sorgfrie henfløde den Vandrendes Dage i Nydelsen af Venskab og Naturens Skjønheder, da gik Kjærlighedens nye, ham hidtil ubekjendte Liv op for ham en salig Aften. Han saae den skjønne Amherine, Kongens Datter, hvorledes hun i ungdommelig Fryd spøgede med sine Legesøstre. — Tykke Grene skjulte ham — Solen var allerede dybt nede bag Bjergene, — da kastede de det lette Sløer og Klædebon paa den grønne Engs Blomster, sprang ud i de stille Vover og fortsatte deres lystige Leg i det kjøle Bad. — Saaledes vuggede Anadyomene sig paa Bølgerne med hendes Nympher inden hun kom til Strandbredden og saae Jordsønnerne.

Men Amherine var endnu skjønnere end Gudinden og hendes Nympher. — Fra nu af brændte en glødende Ild stille og hemmelig i Sebastians Bryst. Det var hans første Kjærlighed! — I Haverne, i Buskene, i Løvgangene søgte hans Øie kun om hende, som han saa hæftigen higede efter. — Da fandt han hende blandt Rosenbuskene, hvor hun hop-

pede omkring efter brogede Sommerfugle. Nu saae hun ham — nu blev hun staaende — nu forglemte hun sin Leg. Frygtsom, uden at kunne sige et Ord, nærmede han sig til hende. — Hun vilde flygte, men det var hende umuligt og skjælvende, med nedslagne Øjne, raabte hun: Ak, Du er den Fremmede, som min Fader elsker? — Ja, smukke Pige! sukkede Sebastian, jeg er den Fremmede, dog er Du ikke fremmed for mig, jeg bærer Dig i mit Hjerte. O, dersom Din ædle Fader, Din gode Broder dog ikke elskede mig alene! O, var Amherine ogsaa istand til at elske mig! — Jh, javist elsker jeg Dig, Du smukke Fremmede! svarede den Hulde, — jeg har allerede ofte listet mig til at see Dig, naar Du gik med min Broder og jeg holdt ret hjerteligt af Dig fra det første Øjeblik. — O, Amherine! raabte Sebastian og slyngede sin Arm om hende, kyssede Kjærlighedens første Ild paa de glødende Kinder. O, Amherine! Du aabner mig Himmelen! O, lad mig være salig ved Dit Hjerte! Og de Elskende saae nu hinanden hver Dag, snart ved Blomsterbedene, snart under Løvtaget, snart i Tamarindernes Skygger, og Baandet knyttedes stedse fastere. Vel blev Sebastian med hver Dag mere uundværlig for den ædle El Malek, vel blev han æret af Rigets Store og Theobul hængte ved ham med den brændende Ungdoms hele Ild; men naar det gjaldt Amherine, dræbtes Ordet paa Sebastians Læber af Frygt og Tvivl. — Hans fornuftige kolde Overbeviisning gjorde ham forsagt — han tænkte ved sig selv: Den Fremmede kan aldrig faae Kongedatteren til Mage, og Forførelse — nei, Sebastian! den Plet skal aldrig besmitte Din

Bevidsthed. Den ærværdige Fader vilde vel smilende see hvorledes Sebastian, Theobul og Amherine spøgede og omfavnede hverandre ret overgivent, eller hvorledes Amherine lyttede til, naar den Fremmede sang de søde europæiske Sange til Guitarren, eller hendes drukne Øie hængte ved ham, naar han fortalte, og mange Gange blev Sebastian tilmode, som om han maatte kaste sig for den ædle Oldings Fødder og bede ham: Konge! giv mig Din hulde Datter! Jeg er jo ogsaa Konge, vi elske hinanden og ville ogsaa evig elske Dig. Men naar Øieblikket kom bævede han og taug. — O Sebastian! sagde Amherine en Aften til den Elskede, da de sadde i Løvhytten, min Fader vil ikke adskille vore Hjerter, han elsker Dig inderlig, som Theobul. Sikkert! svarede Sebastian, sikkert, min Elskede! han vil indvie vor Kjærlighed ved den fromme Præsts Haand! Og medens de nu opflammede hinandens skjønne Haab med tusinde Kysse, medens den Omslyngedes fulde Barm bølgede høiere i aldrigkjendte Lidenskabers Storm, var alt rundtomkring dem stille og dunkelt — og Luna sank i det Fjerne, uden at de saae det. Først Aurora vækkede dem til det kolde Liv og forskrækkede fløi de ud af Løvhytten. Men oppe fra Palladsets flade Tag havde Faderen hilset Morgenrøden og seet de Flygtende. Som Tordenen buldrer frem af den klare Himmel, saaledes faldt Synet af dette Vidne til deres Brøde paa deres Bevidsthed og de ventede ængstligen Dommens Time. Den slog snart. Endnu samme Morgen vare Rigets Store forsamlede omkring Tronen og Sebastian blev fremstillet for dem. — Du veed Din Brøde — sagde Kongen alvorlig til

ham ogsaa disse mine troe Mænd vide den. Jeg har modtaget Dig venlig som min Gjæst, Du boede under mit Tag, Du spiste ved mit Bord, drak af mit Bæger. Siig selv, hvorledes har Du gjengjældet mig mit Venskab i min eneste Datter? — Min ædle Konge! svarede Sebastian — er Kjærlighed en Forbrydelse, o, da straf Dig selv, fordi Du elskede den Fremmede, den fattige Vandringsmand saa høit. Ja, jeg tilstaaer det, jeg elsker Din Datter; men jeg er hende og Dig uværdig. Jeg er ogsaa Konge, som Du; jeg er Sebastian, Konge af Portugal, den samme som jeg ofte har fortalt Dig om, som om en Fremmed, nu veed Du mine Bedrivter og hvad jeg har lidt. O, Millioner længes vel nu efter mig i mit Rige, de vilde modtage mig med Jubel, naar jeg vendte tilbage til dem. Der vilde Din Amherine blive en elsket Dronning ved min Side. Du veed vel ogsaa, hvorledes jeg med Ærefrygt og Troskab ganske har hengivet Dig mit Hjerte og min Arm. Tænk paa den skrækkelige Kamp, hvori jeg dræbte Kjæmpeslangen, der forvildede sig i Din Palmelund. O, min Konge! ansee mig ikke for at være Dit Blod uværdig. Vil Du, at jeg skal drage bort fra Dig, kan Du ikke mere see mig for Dit Ansigt, da lad Amherine drage med mig. Dersom hun kan overleve Smerten, at være skilt fra Dig, da vil jeg under Guds Beskjærmelse trænge igjennem Ørkenen med hende og gaae til mit kjære Portugal. Men kan Du tilgive og jeg maa blive hos Dig i Amhara med Amherine, da vil jeg for evig forglemme Fædrenelandet og med Theobul ville vi slutte en Kreds om Dig, hvorigjennem ingen Sorg og Ulykke

skal trænge sig. — O, elskede Fader! raabte Amherine og styrtede ned for Oldingens Fødder, vi have frygtet for Dig, men ikke fortiet Dig vor Kjærlighed. Du saae jo, hvorledes jeg levede i Sebastian, siden jeg lærte ham at kjende, hvorledes jeg fuld af Salighed hængte mit Øie ved hans Mund, naar han fortalte, Du har jo ofte selv deelt vort Spøg, dette gav vor Kjærlighed Mod og endnu i Dag vilde jeg jo have aabenbaret min gode Fader alt. Derfor tilgiv os. O Broder Theobul! bed for Din arme Søster og Sebastian! — Dommer I! sagde El Malek til Rigets Store og taug, Theobul stod alvorlig, hans Blik hvilede paa Jorden. — Det sømmer sig ikke for os at fordømme, naar Herskeren benaader, svarede de Ædle, og tillad os det Haab og den Bøn, at I vil lade Naade gaae for Ret. — Min elskede Fader! sagde Theobul bedende — han er min Ven og hun er min Søster. O, kjære Venner! svarede Kongen, troer dog ikke, at jeg her vil fordømme. Den Fremmede, der spiste med mig, der drak af mit Bæger, har syndet, fordi han ikke aabenhjertig traadte hen for mig, tilstod mig sin Kjærlighed og bad om min Datters Haand, som han burde. Det er alene min Sorg, at han ikke har havt mere inderlig Fortrolighed til mig, at Du, mit Barn, ikke med øm Kjærlighed har udøst Dit Hjertes Hemmelighed i Din Faders Barm. Men snart skal Oldingen lægge det saarede Hjerte til Roe i Graven og hans Kummer vil kun være kort; dog ogsaa til den Tid skal denne Smerte ikke forstyrre mine Elskedes Lykke. Er Du end ogsaa en Fremmed i Amhara, min Sebastian! saa har dog Dit Hjerte og Din Troskab erhvervet

Dig Borgerret. Om Du endogsaa ikke var Konge, saa var Du dog mit Venskab værdig. Kongen billiger, Faderen velsigner Eders Kjærlighed og den fromme Præst, der staaer hisset, forener Eders Hænder, som Eders Hjerter alt længe have været forenede! — Kjære, elskede Fader! raabte Børnene, kyssede Oldingen og sank taknemmeligen i hans Arme, til hans Fødder. — Held og Velsignelse følge vor Konge El Malek og de Nyegivte! jublede Fyrsterne med Mængden, som strømmede til Palladset og hurtig, som Lysets Straale, trængte det glade Rygte, og den uendelige Jubel igjennem hele Amhara.

Ranken slynger sig ikke fastere til Almetræet, end Børnene nu sluttede sig til den kjære Fader, og han glemte snart sin Kummer i Henrykkelse, da Børnebørn legede omkring ham i sød Uskyld. — Saaledes henfløde Aar, uden at de Lykkelige mærkede det. Da lagde den trætte Hersker sit hvide Hoved til Hvile og Theobul besteg Tronen. — Sebastian havde nu været i Amhara i ni Aar. De kjære Smaae blomstrede som Rosenknopper, Sebastian var den ældste, efter ham fulgte Amherine, den skjønne Moders Billede, den lille guldlokkede Zoe var den yngste. — O! raabte Sebastian en Aften paa Palladsets flade Tag, hvor han gik omkring, for at fryde sig — hvor lykkelig er jeg ikke! Dernede i Haven spøge og lege Moder og Børn imellem Blomsterne. — O Theobul! hvor lykkelige ere vi ikke alle! Ak! jeg havde kun endnu eet Ønske, hvis det var muligt — at jeg kunde stille min brændende Længsel efter min faderlige Lærer Camoens og Marco, min Ungdomsven. Jeg ahner, at den ædle Sanger vel allerede nu svæver i de Sali-

ges Kreds og synger med dem, men Marco lever endnu, han vanker vildsom omkring og søger Vennen, der flygtede fra ham. O, Marco! er Du istand til at høre Din Vens Stemme, da kom til Amhara! O, min elskede Marco hvor er Du? — Da nærmer noget sig blandt de dunkle Skygger af Alleen, der gaaer til Slottet. Nu er Skikkelsen kjendelig. Det er en Mand i en sort Kappe, paa hans Hoved nikke lange blodrøde Fjer. Han rider paa en Dromedar. — Hjælp Himmel! raabte Sebastian, hvo er den Rytter? Ha! Nei! jeg bedrager mig ikke, jeg seer det tydeligt — o Himmel! det er min Marco! — Og med brændende Iilfærdighed flyver han ned og i lang, lang salig Omfavnelse hvilede Vennerne ved hinandens Barm. — Hvor de glædede sig, hvor Amherine, Theobul og Børnene jublede, hvo er istand til at beskrive det! — Den kjære Ægtemages og Faders Redningsmand, hans Ungdomsven var der jo og med ham Efterretning fra Sebastians elskede Portugal. Nu fulgte Festligheder, Lege og glade Tog til Øerne. — Sebastian viste Ungdomsvennen sin hele Salighed i Amharas Paradiis og i den kjærlige Forbindelse med sine Elskede. — Uger svandt hen, som Timer. Men siig mig, min Marco! sagde engang Sebastian — hvorledes var det muligt, at Du kunde finde mit Spoer, hvorledes trængte Du Dig frem igjennem den vide Ørken? Kjærligheden som det troe Venskab er en Magnet! svarede Marco. Den drog mig herhid til Eder, min kongelige Ven! jeg veed ikke, hvorledes. Kan I vel forklare mig, hvorledes Magneten kan trække Jærn til sig? Og igjennem Ørkenen kom jeg ligesom I, ved Tilfældet,

ved Lykken. Da I var forsvunden fra Mogrebys Slot, hensank jeg i Sorg og dyb Kummer. Uden Rist eller Roe søgte jeg Eder, gjennemvandrede vildsom Ørkenen og Africa fra Øst til Vest, Nord til Syd, men forgjæves! Ingen gav mig Underretning om den Fortabte! da vendte jeg tilbage til Portugal. — Til Portugal? til mit Portugal? afbrød Sebastian ham glad. O, fortæl mig dog, lad mig ikke længere bede Dig derom, fortæl mig, hvorledes det gaaer i Portugal; fortæl mig om det kjære Land, om mine Portugisere, om mine Venner, om Camoens. — O, lad mig tie! svarede den Fremmede. Det jeg maatte sige Eder, passede ikke til Eders nærværende Livs Farve. Lad mig tie, ædle Herre, og formørk ikke Eders Rosendage ved Skyer fra det Fjerne! Hvad behøver I at bryde Eder om Portugal og Portugiserne? Ere de endnu Eders? Har I ikke forladt dem? — Nitten Aar ere en lang Tid, i den kan meget skee, meget nedsynke i Forglemmelse. — O Marco! afbrød Sebastian ham, dersom Du elsker mig, da piin ikke min Længsel mere, men siig mig, hvorledes gaaer det i Portugal. — Den Fremmede svarede: Den lumske Tiger i Madrit har nu opslugt Eders Land. Dagen efter Slaget ved Alkassar lode hans Kreaturer en Schweitzers Lig, som de udgave for Eders, lægge i en Kiste med Kalk og føre til Portugal. Der ligger han som Sebastian i Belem i den kongelige Begravelse. Men selve Indskriven paa hans Kiste forkynder Løgnen. Ingen i hele Portugal og Spanien fæstede Lid dertil og sørgende skrege alle Eders troe Undersaatter efter den elskede Konge. Da fremstod tre Bedragere efter

hinanden, som skuffede Eders Folks Kjærlighed med Eders Navn. Snart gik den svage Henrik, der blev Konge efter Eder, til Roe og nu styrtede Alba og hans Slaver sig over det faderløse Land. Underkjøbte ved Philips Guld forraadte Maskarenhes, Sousa og Saa Eder troløst og erklærede i Castromarno Spanieren for Landets Herre. Som Løver fægtede Eders troe Mænd i Slaget ved Alkantara — men forgjæves, og Rigsdagen i Tomar viste den skammeligste Nederdrægtighed ved at skjænke Portugals Krone til den ædle Onkel i Madrit og sætte den paa hans brødebetyngede Hoved. Blodet fløb i Strømme, Giften og den stille Dolk rasede hemmeligen i Fængslerne, men Landets Stemme kunde dog ikke undertrykkes, den skreg høit efter Eder. — O vee mig! havde jeg dog været hos Eder, mine troe Mænd! jamrede Sebastian sig. — I vilde jo ikke, svarede Ridderen — bad jeg Eder ikke paa det bønligste om, ikke at forlade det arme Land, om at vende tilbage, for at opfylde Eders kongelige Pligt? Men I vilde gjøre Bod! — Det er sandt, en saadan Bod, som I her gjør, er ikke bitter. Jeg fortænker Eder ikke deri. Den valgte I selv og I har Ret til at nedgrave Eder her i sød Lediggang og Vellyst. Hvad behøver I at bryde Eder om dem, der græde hisset. Man maa holde sig til dem der lee — det er ogsaa min Philosophie. — O, Marco! raabte Sebastian smertelig, hvilke Torne trykker Du ikke ind i min Sjæl! Troer Du da ikke, at mit eensomme Liv paa Guds Sinai har skaffet mig Himmelens Velsignelse? Det dovne Munkeliv? spurgte Marco leende — nei! det bryder Himlen sig vist ikke om. Og de Aar,

som I har nedgravet der, ere tabte. Det Blod, der flod for Eder i Portugal — har I vel paa Eders Sjæl — men det var dog kun Undersaatters Blod — Hold inde, Forræder! raabte Sebastian. Du vil myrde mig med Din giftige Tunge! Har Du ikke engang selv kaldt mine Portugisere for Yngel. Hvorfor forsvarer Du nu saa grusomt deres Sag? — Min Konge og Ven! betænk det selv! svarede Ridderen rolig. Har I ikke behandlet Eders Portugisere som en usel Yngel? betænk om jeg har billiget det. Jeg vil ikke myrde Eder, Endnu engang, ja tusindegange vil jeg vove Livet for Eder, — I veed, at jeg kan gjøre det! Men endnu falde Eders Portugisere. — Hvad? De falde endnu? endnu? er det muligt? spurgte Kongen fortvivlet. Ja, sagde Marco, det er som jeg siger Eder, vær Eders Folks Konge og Fader! — Og jeg skulde forlade Dig, mit Amhara? sukkede Sebastian, Dig min kongelige Ven, min hulde Mage, mine arme Smaae? — Hvo taler vel om at forlade dem? spurgte Marco. Naar I har tilkjæmpet Eder Eders Rettigheder, naar I atter sidder paa Eders Fædres Trone, som en stor, ædel Konge, da vende vi tilbage til Amhara igjennem Nabolandet Mosambique, med et værdigt Folge, at hente Kongens Gemalinde med hans kjære Børn. Hvad Arvegods kan I vel her skjænke dem? er det Eder værdigt at modtage Naadsensbrød? Og har I ikke ogsaa lært, hvorledes man skaber et Folks Lykke? O min Konge! see hen paa Fremtiden. Hvor herlig blomstrer ikke den lusitaniske Have under dens Sebastians Pleie! — Hvor ere de Hyæner, der under Religionens Skjold ellers fandt rigt

Bytte? Hvor er Inquisitionen? — Hvor herlig fremstraaler den nye Dag fra Tejo og med den Portugals gamle Hæder, Forfædrenes gamle Kraft og Lykke! Hvor svømmer ikke Amherine i salig Henrykkelse! Det er hendes Sebastian, der skabte dette, det er hendes Børn, der nyde Frugterne af denne velsignede Sæd, det er — Hold inde, Marco! raabte Sebastian. O, havde jeg Vinger! — hen til Portugal, mit elskede Portugal!

Amherine laae for hans Fødder, Børnene klynkede ved hendes Side. Mand! Fader! bliv hos os! Vi see Dig jo aldrig mere! — Forgjæves! — Mit Hjerte bløder, min Elskede, men dog maa det være saa! sagde Sebastian med Taarer. Saasandt den Almægtige, paa hvem jeg troer, ledsager mig — jeg vender tilbage. Jeg bringer Eder tilbage til Portugal; thi uden Eder vil jeg ikke leve. — Du drager bort fra os? spurgte Theobul mørk. Jeg kan ikke modsige Dine Grunde. Det synes mig, som om Du handler ret; men i mit Hjerte brænder det som evig Adskillelse. Min Elskede! bliv! skreg Amherine og brast i Graad. O gode Fader! bliv! skrege de Smaae — det var forgjæves. Dromedarerne stode allerede færdige — Amherine laae nedsunken i dyb Afmagt. — Ved den Almægtige, raabte Sebastian for sidste Gang, jeg vender tilbage og vil være Eders Skytsaand! — Afsted, afsted, min Konge! sagde Marco paaskyndende. Den kjøle Aftenvind vifter til en munter Reise, Stjernerne funkle paa det Blaae! — og Drommedarerne vandrede afsted med deres Ryttere. I døsig Tungsind sad Kongen paa Dyret, Marco var

stille og saaledes rede de fremad i den kjølige, tause Nat.

*   *   *

De kom til Alexandrien, Kongen med et sønderknust Hjerte. Hvad Marco endnu fortalte ham underveis, hvorledes Camoens, et Aar efter hans Afsked fra Sebastian, var død i Sygehuset i Mangel og Elendighed, sørgende over sin kongelige Ven, hvorledes Philip, listig og ondskabsfuld, frygteligen tumlede omkring i Portugal, og havde hemmelige Spioner og Kreaturer, der overalt lurede som Edderkopper, hvorledes han lammede Portugisernes ædle Kraft ved skjændig Undertrykkelse — alt dette var som Torne i Sebastians Sjæl. Dunkel Ahnelse om, at han aldrig vilde komme til at gjensee sit Fædreneland, sit Amhara, sine Venner, Kone og Børn, laae trykkende paa ham som en lummer Uveirsluft og vel kastede han det taarefyldte Blik hen hvor Solen sank, mod det elskede Portugal og tilbage til det blaae Fjerne, hvor Amherine boede med de Smaae, men — det var for sildig. Ubøielig drev Skjæbnen ham videre fremad og kun Følelsen af, at han vankede ad Pligtens Vei, indgjød hans saarede Hjerte Trøst og styrkede hans Bryst. Han raabte: Om jeg endogsaa aldrig mere hilsede mit Fædrenelands Enge, jeg vil dog kjæmpe og stride med ridderligt Mod. Sebastian vil enten seire eller falde hæderlig! — Over de rolige Bølger seilede de til Venedig. — Vær mig velsignet, europæiske Jord! saaledes hilsede Kongen St. Marcusstaden, da han steg i Land.

Snart ilede Rygtet om hans Ankomst igjennem Landet og alle Portugisere i Venedig, fjernt og nær, ilede afsted for at modtage den elskede Konge, den Længeventede, den Gjendfundne med Glædestaarer. Marco havde han sendt foran sig, for at han i Livorno skulde holde et Skib færdigt, hvorpaa han kunde fortsætte sin Reise, derpaa skulde han forkynde Kongens Ankomst i Portugal og sanke de Troe under sine Faner. Der var ikke Ende paa Glæden og Jubelen i Venedig. — Da krøb den spanske Tarantel — Philips Gesandt — ud af sin Hule og som Fange blev Sebastian overleveret til det skrækkeligste Tribunal, der dømmer i det Mørke og kun skriver med Blod — de Ties Inquisitionsret. — Hvo er I? spurgte de Frygtelige Kongen — er I ikke ogsaa en Bedrager, som saa mange der fremstod i Portugal? Hvi opblæser I paa ny Oprørsflammen i Kong Philips Lande? Tilstaae alt, inden I pines under Blyetagene. Her nytter ikke Løgn eller Smutveie. Vi udgrunde den hemmelighedsfuldeste Ondskabs mørkeste Dyb og vor Dom er streng og vis. — O, Eder frygter jeg ikke, svarede Sebastian blid og rolig — og jeg tilgiver gjerne mine Venner et Sprog, som de selv ville skamme sig over. Jeg er Sebastian, Konge af Portugal! Seer efter i Eders Archiver, der ville I finde Breve, som jeg skrev til Eder i Tyrkekrigen, og hvori jeg venlig tilbyder Eder Hjælp. Lever Geronimo Falieri, Franzesco Baduero og Giuseppe Grimaldi? Lad dem komme; de kjende mig! — — Dommerne sadde nu i streng Undersøgelse. Brevene bleve fundne, saaledes som Kongen havde beskrevet dem, de ædle Venetianere

og alle Portugisere erkjendte ham for Sebastian. Han havde jo hans Ar over det høire Øie, hans Tegn paa den venstre Fod, hans hele kongelige Skikkelse, som de eengang for mere end tyve Aar siden havde seet ham i Lissabon. Nu blev de alvorlige Dommeres Sprog til Agtelse og Ærbødighed, Kanalen, hvori Inquisitionens Offere ved Nattetider druknes, truede ham nu ikke mere, intet Fængsels Jærndøre raslede mere i efter Sebastian; man gav ham en værdig Bopæl i et herligt Pallads. De troe Portugisere jublede og Skyerne adskiltes paa Kongens Himmel. — O, raabte han med milde Glæderstaarer, jeg seer Dig atter, mit Portugal! det er vist, jeg seer Dig atter, mit Amhare med alle mine Kjære! Natten, der bedækker mig, forsvinder, venlig glimter min Morgenrøde. —

Da ringede Aragoniens Klokke. — Hvad er det? raabte Kong Philip forskrækket og foer op fra sit smertelige Leie i Eskurial! — Ha! skriger Dødens Ugle i Vellilla? Forkynde Dine hule, gyselige Toner Rigets Ulykke, eller kalder Du mig frem for Herrens Dom? hvad vandrer hist igjennem de øde Sale ved Midnatstid? Skal Frygt for Døden nu gribe den store Philip, der aldrig har frygtet den? Snig Dig ikke forbi, Du lumske smilende Spøgelse! men svar mig! — Hvad er der skeet? — Da hviskede det sagte, som det tørre Løv der hvisler omkring Gravene: Dit Livs Timeglas er udrundet! I Venedig triumpherer Sebastian, han er erkjendt for Konge! Alt strømmer ham imøde med Jubel. Republiken vil ledsage ham til Portugal. Der vil han komme og fordre Regnskab af den ædle Onkel. Landet er allerede i Gjæring. Fra alle Si-

der bryder Hævnen frem til Din Undergang og Dine Skarer vakle. — Om endogsaa alle vakle, falde skulle de ikke! raabte Kongen. Endnu lever jeg, jeg staaer urokkelig paa den spanske Grund, som en ubøielig Stamme. — Det er forbi! hviskede det atter, som en Døendes rallende Stemme — det er forbi! Du var den stærke Løve, Du er det ikke mere! Alderens Orm søndergnaver Stammens Rod. Portugiseren kommer og Du vil falde, foragtelig vil Philip synke i Støvet. — Har Du ikke bedraget mig for min Salighed, Vederstyggelige? raabte Kongen, jeg har offret Dig den i daarlig Tillid til Din Magt, nu blander Du endogsaa Malurt i mit Livs Bærme. Sebastian skal falde, ikke Philip! Vig bort fra mig, jeg beleer Din Hjælp, som Din Ondskab! — Nu vel, vi sees igjen, Herre Konge! sagde Stemmen med Haanlatter, den sorte flagrende Kappe og de røde Fjers Gløder svandt hen i den skumle Nat. — Tidlig om Morgenen skreve Raadsherrerne med største Iver, og Sendebuddene fløi til Italien. Men Philip stod ikke mere op fra sit Leie, — det var hans Dødsseng og hans Ende nærmede sig med alle Rædsler. Bylder brøde frem paa hans hele Legeme, ækelt Kryb væltede frem af dem. — Kongen laae mange Uger i Dødskamp. Fromme Munke skreg, Klokkerne ringede Jammer fra Taarnene, — intet hjalp! Hellige Processioner gik omkring med Sacramentet. — Alt hvad Andagt og Bøn, Menneskekunst og Guld formaaer, var forgjæves. Taalmodig laae Philip i uhyre Smerter. Ingen Klager, ikke et Ord frempresset af Anger kom over hans Læber; stolt og haard, som han var i Livet, var han

ogsaa i Døden. Stille og speidende vankede den sorte Kappe igjennem de øde Gange. — En sødlig ækel Dunst opfyldte Egnen med Lummerhede. Endeligen lød Hanens Morgengal i den skumle, ængstende Nat — da sank Kongen livløs tilbage paa sit Leie.

*   *   *

Nu hængte Afgjørelsens Vægt over Venedig. I den ene Skaal laae Ret, Sandhed og Afmagt, i den anden Magten. Portugisernes Skrigen tabte sig i en huul Torden, der rullede fjernt fra Spanien. Men bedækkede med Hæder gik de Ti ud af den svare Kamp. Undersøgelsen varede i tre lange Aar. Vel haabede Sebastian, at Marco vilde bringe glad Budskab og hurtig Hjælp; Marco kom ikke, og i den eensomme Stilhed gjorde han sig mange Betragtninger, efter hvilke han hos denne Ven fandt meget tvivlsomt og besynderligt, som han ellers overmalede med glatte Ord. Var det ikke denne Marco, der kom fra Madrit til Portugal? sagde han ved sig selv — der sneg sig hemmeligen til Jesuiterne? der hadede min ædle Camoens? der opæggede mig til uretfærdig Kamp mod Maurerne? der bragte mig til Mogrebys Borg? der rev mig ud af Amhara, af Roligheds, Venskabs og Kjærligheds Arme? Var det ikke ham, der kaldte mine Portugisere Yngel, der paa en forunderlig Maade trængte igjennem Ørkenen, da jeg kaldte paa ham? ham, der nu forlader mig? O, Marco! dersom Du mener det redeligt med mig, da kom med et godt Budskab og hurtig Hjælp! — Men Kongen raabte forgjæves! In-

gen Marco kom og heller ingen Efterretning om hvad han virkede i Portugal.

Endeligen snege de tre Aar sig hen. Kongen var fri og Efterverdenen priser det ædle Mod hos de Ti, der ikke vilde bestænke det spanske Venskabs Træe med Kongeblod. — Sebastians Tanke stod nu til Livorno. Der laae Skibe seilfærdige, der hurtigen kunde bringe ham til Portugal. Men rundt omkring lurede Forrædere, overalt snege Spioner sig efter ham og speidede efter deres Bytte med rovlystne Blikke. Hvad hjalp hans Forsigtighed og Forklædning som Dominicaner ham imod deres List? — Han blev opdaget og bragt for Storhertug Ferdinand I, der, som en Ven af Undertrykkeren, sendte ham i Lænker til Neapel. Her herskede Philips Vicekonge, Don Rodrigo de Castro, Greve af Lemos. — Hvo er I? spurgte den Stolte. — Bedæk Eder, Greve! svarede Kongen. Jeg er Sebastian, Konge af Portugal! — Hvad? bedæk Eder? raabte Spanieren forbauset. Hvo giver Eder Ret til at tale saaledes til mig. — Denne Ret tilkommer mig som Konge og er mig medfødt; svarede Sebastian. I veed det, I er Grand af Spanien og har Ret til at tale til mig med bedækket Hoved, som jeg har Ret til at tillade det. Det synes som jeg er bleven Eder fremmed, min ædle Greve! og sandt er det, at vi ikke have seet hinanden i tyve Aar. Men erindrer I Eder endnu, at Kong Philip har sendt Eder to Gange til mig i Lissabon, som Gesandt? Har I endnu Sværdet, som jeg da forærede Eder til Tegn paa min Naade? — Sværdet? — gjentog Vicekongen. Jeg har et Sværd, som Kong Sebastian engang har foræret mig. Med

disse Ord gik han ud af Værelset. Han kom strax derpaa tilbage med et heelt Bundt Sværde. Kan I nu vise mig det, som Sebastian har givet mig? — var hans Spørgsmaal. See, her er det! svarede Kongen og Grev Lemos stod forundret. Hvor er Eders ædle Gemalinde? vedblev Sebastian, har hun endnu den Ring, som jeg i Belem stak paa hendes Finger til Tegn paa min høie Agtelse? O, Herr Greve! forund mig den Lykke, at hun selv maa vise mig den. — Det kan skee — sagde Greven og hans Gemalinde traadte ind i Salen. Hun bar en Ring paa Fingeren. — Min ædle Grevinde! sagde Sebastian, har I aldrig opdaget noget hemmeligt eller særdeles ved denne Ring? — Aldrig! svarede Damen. — Nu vel, saa see! sagde Sebastian — naar I trykker paa denne skjulte Fjer, da aabner Stenen sig og viser Eder en Vens Navn. Han trykkede paa den og i Bunden stod: Sebastian. — Ved Gud! I er — udbrød Vicekongen forbauset og afbrød sig selv forskrækket. Ja, Greve! sagde Kongen, jeg er virkelig Sebastian. Erkjender I mig nu derfor? — Lad mine Læber tie, om endog mit Hjerte taler! svarede Don Lemos. Hvad hjælper det, at jeg erkjender Eder, naar I er en Fremmed for min Herre og Konge! Besynderligt! Kong Sebastian, der engang viste mig sin Naade i Lissabon og I og Cotizone, synes alle at være een og den samme. — Hvad er det I siger om Cotizone? raabte Sebastian. — Grev Lemos svarede: Det var et Menneske, der for nogle Maaneder siden gjorde slemme Optøier her, det var en Calabreser, der lignede Eder i Væsen og Udseende. Ogsaa han paastod, at han var Kong Sebastian af

Portugal. Men Bedrageriet blev opdaget, Lykke-ridderen ved vort Consiglio collaterale dømt til Galeierne og sat baglænds paa en Æsel, hvorpaa man til Spot førte ham igjennem Gaderne. Det lod til, at han ikke brød sig noget om det Hele. Paa sit elendige Tog igjennem Byen frydede han Neapels lumpne Pak ved sine Narrestreger, saa at Latteren væltede sig igjennem Gaderne som Tordenens hule Rullen, og da man vilde bringe ham paa Galeierne, var han forsvunden. — O, Marco! raabte Kongen, nu synker Taagesløret. Nu seer jeg Dig som et skadefroe Spøgelse, der skjændigen har bedraget mig for mit Livs Salighed og maaskee endnu havde noget værre i Sinde. Venskab aabnede jeg det rænkefrie Hjerte fuldt af Kjærlighed, jeg pleiede Slangen, der har saaret mig dødeligt. Du har nedværdiget min hellige Sag til Gjøglespil, udspredt Mistroens og Tvivlens Sæd imod Sandheden, saa at jeg ikke kan seire og maa synke i ulige Kamp, saa at jeg endogsaa efter min Undergang skal besudles med Rygtet, at ogsaa jeg var en Bedrager! — Grev Lemos! bebreid mig ikke disse Taarer, som min unævnelige Smerte frempresser af mit Øie. O, I veed endnu ikke alt, hvad jeg har tabt! — — Sæt Eders Haab til Gud! sagde Greven, er Eders Sag retfærdig, da vil I ogsaa seire. Men har Himlens Raad dog besluttet at I skal segne brødefrie, da vil I — hvis I er den Rette — vide at falde hæderligt og ædelt. Jeg kan ikke undlade at gjøre det, der er min Pligt! I er en Gjæst i mit Huus indtil jeg faaer nærmere Budskab fra Madrit. — — — Og dette kom snart.

Paa den afdøde Faders Trone sad Philip den tredie. Den onde Sæd, hiin havde udsaaet, lod denne opvoxe, og den skjød yppigt frem til Ulykke og Forbandelse. Denne behøvede kun at fuldende, hvad hiin havde begyndt, og Præsterne i Madrit beviste hiin soleklart, at dersom noget heri var uretfærdigt, da var det en Brøde der hvilede paa Faderen, hvis Lig ikke derfor laae haardere i Eskurial og hvis Sjæl alligevel, som en Kongesjæl, den hellige Inquisition havde meget at takke for, ikke vilde blive længe i Skjærsilden. Desuden — er ikke denne Sebastian er ryggesløs Kjætter? Har han ikke skammeligen med Foragt tilbagesendt de Ti i Venedig det hellige Crucifix af Guld, fordi man havde glemt Tornekronen paa Christi Hoved? Har han ikke forbundet sig med en Troldmand og bærer Satans Stigmata paa sit Legeme? Og naar han virkelig var den, han gav sig ud for, var han da ikke en feig Flygtning, der havde forladt sit Land? Var Portugals Krone ikke Philips retmæssige Arvepart, var den ikke stadfæstet ved Vaabnenes Seir og ved den frie Beslutning af Rigsdagen i Tomar? Derfor maatte man uden Frygt og Nølen tilstede, at der blev afholdt strengt Forhør over denne Kjætter og Oprører, men først maatte man søge ved Formaninger, Grunde og den hellige Inquisitions blide Midler at bevæge ham til at bekjende, at han var en Bedrager og Kjætter. — Vicekongen af Neapel fik nu Befaling at sende Sebastian til Skibs til Spanien. — Det er Veien til Døden! raabte Kongen. Rovdyret lader ikke Byttet slippe ud af sine Kløer med Livet. Jeg er fortabt, det seer jeg nu tydeligt, men jeg vil falde mig

selv værdig, som Grev Lemos sagde. — Og Skibet bar ham over Havet til Fæstningen St. Lucar. — Her ventede allerede den hellige Inquisitions Dommere og Præster paa ham. I den stille Nat sade de som mørke og rædselvækkende Spøgelser om det blege Crucifix paa det sortbeklædte Bord. Faklerne kastede et skummelt Halvlys hen over Hvælvingen og Retten begyndte. — I bæver ikke? raabte man til Kongen. I vover at hæve Eders frække Blik op til den Korsfæstede og at træde frem for ham med et dristigt Blik, som om I havde Ret? — Jeg bæver ikke, jeg hæver dristigt mine Øine op til Eder! svarede Sebastian. Hvad ville I have af mig? — I ere ikke mine Dommere! Hvo ere I? taler! — Dette Spørgsmaal tilkommer os, ikke Eder! sagde de Skrækkelige bydende. Hvo er I? — Jeg er Sebastian, Konge af Portugal! var Svaret. — I er Kongen, der allerede i tyve Aar har været overgivet til Forraadnelse i Gravhvælvingen i Belem? Hvormed kan I bevise det? — Jeg skylder Eder intet Regnskab; svarede Kongen, men spørg mine Portugisere, spørg de Ti i Venedig, spørg Vicekongen i Neapel, ja Eders egne Øine, om det er mig. Dog, hvortil denne unyttige Form? Jeg veed det, I veed det ogsaa, at intet kan redde mig ud af Tigerens Kloer. Afsiger Eders Dom, jeg har allerede længe været beredt til Døden. Men frygt mine Portugiseres Hævn! Betænk, Strømme Blod ville komme til at flyde for at sone det Offer I slagte. Og seirer Retfærdigheden — hvad bliver da Eders Skjæbne, hvad bliver den frie Konges Morderes Skjæbne? — Gud gav mig min Krone, Menneskene kunne ikke fratage mig

den. Til Bod for min Synd afslog jeg den selv for flere Aar siden. Men mit undertrykte Folks Skrig kaldte mig, Pligten bød og jeg ilede tilbage til den forladte Trone. Har I og Eders Konge, min Onkels Søn, Ret til at hindre mig deri? Er Vaabnenes Magt og Rigsforsamlingens Skjændighed Grund nok til at myrde mig. Dersom I ere kolde som Steen, da lad Eders Overbeviisning tale til den kolde Sjæl. — Ak! dersom endogsaa et Hjerte slog i Eders Bryst og menneskeligt Blod flød i Eders Aarer — I kunde ikke hjælpe mig, I ere Leiesvende. Men lad mig døe, som det sømmer sig en Konge. — Inquisitoren svarede: Eders Grunde ere som Avner, det mindste Vindpust vifter dem bort og I er for svag til at forlede os til Forræderie imod vor Konge og Herre. Dog skal I vorde frelst. Kongen er naadig, han vil skjænke Eder Livet. Dersom I er en from Christen, da skal I, skjult af et stille Klosters hellige Mure udslette Eders Gjernings foragtelige Vildfarelse og Vandvid ved hellig Betragtning, I skal fjern fra Mangel og Sorg for det jordiske Liv, stige op ad Kirkens Hæderstrin og sildig ende Eders Bane i Fred, naar I kun for Gud og Mennesker vil bekjende, at Forførerens List har blændet og forledet Eder til et vederstyggeligt Bedragerie og at I virkelig ikke er den, som I falskeligen har udgivet Eder for. — Hvad? raabte Kongen, I kunne raade mig til at beskjæmme mig selv? Jeg skal lyve? Jeg skal erklære, at jeg ikke er Sebastian, Konge af Portugal? Og hvorfor? — For paa en skjændig Maade at opholde mit usle Liv, for at mæske mig i Lediggang og Dovenskab inden et Klosters Mure? O! sandelig

saadant et Liv var en saadan Skjændsel værdig! — men ansee mig ikke for saa daarlig, at jeg sætter Lid til Eders Ord og at jeg troer, Eders Løvte vilde blive opfyldt dersom jeg gjenkaldte mit Udsagn. O, I Listige! I Slanger! jeg gjennemskuer Eders Rænker. I ville forlede mig til, at jeg, i Haab om en uvis Naade, som jeg foragter, selv skal bekjende mig skyldig i Bedragerie, og dersom jeg gjorde det, da vilde I dog myrde mig og det under Skin af Retfærdighed. Saaledes vilde I listigen med Legemet ødelægge Sjælen og mit Minde efter Døden. Jeg gjenkalder ikke, kan ikke gjenkalde — Følelsen af min Pligt — om jeg endog forstod den falsk — var levende i mit Hjerte — den drev mig til Africa til Kamp mod Brødre, Følelsen af min Pligt drev mig til at henleve mit Liv i Eensomhed paa det hellige Bjerg, Følelsen af min Pligt rev mig ud af min Kones, mine Børns Arme. Lad os forbigaae hvorvidt min første Udtydning af denne Følelse var rigtig, det tilkommer ikke Eder at afgjøre det — den sidste er det sikkert, og denne Pligtfølelse hæver mig over min grusomme Skjæbne, den vil styrke mig i Marter og Død. Sebastian vil ikke døe med en Løgn paa Læberne, han vil falde hæderlig for Mordernes Haand.

— I er jo ogsaa en Kjætter! sagde Inquisitoren. I troer jo ikke paa den Korsfæstede, staaer i Forbund med Satan og bærer hans Tegn paa Eders Legeme.

— O, tier dog med Eders Kjætterie! svarede Kongen. Jeg er en Christen og troer paa den der lever og skal leve evindeligen. Men min Gud er Kjærlighed og Forsoning! Eders byder Roverie og Mord — I ere i Forbund med den Onde, jeg har

intet med ham at gjøre. — I sige, at jeg bærer hans Tegn paa mit Legeme? — O I usle Mennesker! det er den Almægtiges Tegn! Min fromme Cameons gav mig det med paa min Reise med sin Velsignelse! I Ynkværdige! I vide ikke, hvad Kraft der hviler over den fromme Sanger! Lillien breder sin søde Duft trindt omkring sig; men intet Ureent tør nærme sig den; saaledes gaaer det med Digteren som besjæles af den Høieste! Intet Almindeligt eller Slet træder ind i hans Kreds, og den han drager nær til sig, bliver, ligesom han, opfyldt af Guddommen. For Eder er Camoens rigtignok ogsaa en Kjætter, trods det herlige Mausolee et christeligt, taknemmeligt Fødeland har opreist ham femten Aar efter hans Død, fordi det lod ham døe i Elendighed; men han vil leve naar I længst ere glemte, og hans Himmel, hvori han vandrer med Petrarka, Homer og Dante, er ikke Eders Himmel, som jeg væmmes ved. I Daarer! hvorledes kunne I troe, at jeg ikke gjerne bortbyttede Eders høieste Salighed med den ringeste hos Camoens, hos alle rene Sjæle, hos min tro Kone og mine kjære Børn? — Vi høre det! raabte Alle — hvortil behøves videre Vidnesbyrd? I er en Hedning, en Gudsfornægter! — bekjend nu strax, gjenkald Eders Ord og bed om Forbarmelse, eller skal Pinebænken i Morgen bryde Skorpen om Eders Hjerte? Først i Morgen? spurgte Sebastian rolig. Hvorfor ikke i Dag? I Morgen tænker jeg ligesom nu og hver Time jeg lever i denne Mordergrube er mig en Vederstyggelighed. Jeg er beredt til en ærefuld Død, til Vandringen til det bedre Land. — Fører ham tilbage til hans

Fængsel! bøde Dommerne; — og I, Kjætter og Bedrager! betænk Eders Sjæls Redning til i Morgen. — Morgenen kom og gik. Den mørke Nat ravede frem, i dens Fjed fulgte alle den frygtelige Blodrets Rædsler. — Da sadde atter de Umenneskelige rundt om det blege Billede af Kjærlighedens Gud. I Baggrunden stode Bøddelknægte med alle Marterredskaberne. Vil I nu bekjende! raabte Dommerne til den Fangne. See! hist staae Bødlerne, de vente paa Eder med Pinebænken, siig os nu, hvo I er! — I vide hvo jeg er — svarede Kongen kold — Jeg er Sebastian, Konge af Portugal! — Nu styrtede Bødlerne over ham, som blodgjerrige Hunde, og spændte ham paa Pinebænken. Intet Skrig, ingen smertelig Klage trængte sig frem fra Heltebrystet, kun en sagte Stønnen vidnede om hans umaadelige Qvaler. — Saarlægen stod ved Siden af ham og følte hans Puls. — I, som have menneskelig Følelse i Eders Hjerter, indbilder Eder ikke, at han stod der af Medlidenhed og Forbarmelse! — Naar den rasende Smerte standsede Hjertets Slag og forkyndte den nære Død, da vinkede Saarlægen og man standsede med Piinslerne. Den Lidende blev styrket ved kraftige Midler og Dommerne gjentoge Spørgsmaalet: Vil I bekjende hvem I er? atter stønnede Sebastian Svaret frem: I vide det, Mordere! og atter rasede Pinebænkens Qvaler. Saaledes vedbleve de Skrækkelige indtil den Lidende var aldeles udmattet og havde mistet sin hele Livskraft, da blev han bragt hen paa det qvalfulde Leie.

Morgenen oprandt igjen i Østen, paa Dagen fulgte atter den blodige Nat med dens Rædsler. —

Hvo er I? tordnede Inquisitoren. — Sebastian svarede: Jeg er — den Almægtige vil d mme — jeg er Sebastian Konge af Portugal. — Da slæbte Bødlerne ham atter til Pinebænken, spændte ham fast og opridsede hans Hud. Blod bedækkede det ædle Legeme og en ængstlig Stønnen hævede Brystet. — Stille! — Hvilken Larm, hvilken Støien, hvilken forvirret Skrigen, hvilken Klirren af Vaaben. — Have Sebastians Sukke, Bloddommernes Ryggesløshed naaet Himmelen? Nærmer Redningen sig det store Offer? — Den nærmer sig, den er der alt! Fængslets Døre sprænges og styrte ind, Dommerne, Bødlerne flygte med Rædsel og — Marco, ledsaget af en Skare Bevæbnede, iler ind. — O! elskede Konge! skrige alle. Held os, at det ikke endnu er for sildig. Endnu kunne vi redde Dig. Er det Dig, Marco? — sukker Kongen, Du kommer for at redde mig? — Ak! det er rigtignok forsildig, Døden farer alt igjennem mine Nerver. Hvad er det for Mænd der følge Dig? — Troe Portugisere! svarede Marco. Mange tusinde drage ned af Bjergene til Eders Redning, men de ere endnu langt borte og komme først om tre Dage. Vi ilede hurtig i Forveien Nat og Dag, vi sloge Vagterne paa Flugten; men vi ere for faa. Allerede nærmer en Sværm af Fjender sig, vi maae flygte, men om tre Dage komme vi med Frelse. Indtil den Tid, ædle Herre og Konge! Forstillelse og Gjenkaldelse, ellers kommer Eders troe Portugiseres Kjærlighed dog forsildig og Eders Bødler myrde Eder. Hvad skal jeg gjøre? spurgte Kongen — Ridderen svarede: I maa bekjende, at I ikke er Sebastian af Portugal, I

maa bede om Naade, det udhaler Processen og frelse Eder. — Og troer Du da, at De vil lade mig leve en Time efter en skjændig Gjenkaldelse? spurgte Kongen. Kan Du troe, at Sebastian vil forlade Verden med denne Løgn paa Læberne? Hvor har Du nu været i tre Aar? hvad gjorde Du i Neapel? Nei, Marco! Du er ikke min Ven! — Jeg kjender Dig — Du er min Ulykke. Din Frelse er Bedrag. Der kommer ingen Hær af mine Portugisere! Dersom det havde været dem muligt at komme, de havde ikke ladet mig vente — Din Hjælp er Helvedes Spilfægterie! — Helvedes? — spurgte Marco med haanlig Latter. Ei! naar blev I saa klog? Lad den være hvad den vil, jeg redder Eder. — Som man siger, har I ogsaa et naragtigt Tegn paa Eders Legeme — det er en Forargelse for den hellige Inquisition. Giv mig Tilladelse dertil, jeg skal hurtig bortviske det og da er jeg istand til at føre Eder usynlig igjennem Eders Fjenders Flok til Eders elskede Portugal. Tillad mig det. — Hvad? Forvorpne! raabte Kongen, Du vil forgribe Dig paa den Almægtiges Tegn. Du er en Djævel, nu seer jeg det tydeligt. Forlad mig strax, jeg har intet med Dig at skaffe! Jeg har viet mig til den Almægtige, i hans Hænder vil jeg falde. — Ei see mig engang til den Dydshelt! raabte den Sorte. Betænk, Du har allerede for længesiden forbrudt Din evige Salighed. Du har udgydet Strømme af uskyldigt Blod i uretfærdig Kamp. — Jeg troede ikke, vidste ikke at den var det! svarede Kongen. Og de som vidste det — Præsterne, ledede mit uskyldige Hjerte, min fromme Troe. Jeg ansaae det for Pligt, der var Uret og Vederstyggelighed,

jeg har svarlig syndet, Gud vil tilgive mig og jeg bøder for mine Gjerninger med Døden. — Du har forladt Dit Land, overgivet det i blodige Erobreres Hænder. — Jeg har syndet svarlig, jeg bøder med uendelig Marter og mit Liv. Gud vil være mig naadig! — Du har i lang Tid styrtet Dit Folk i elendigt Slaverie og Foragt. — O, mit elskede Folk vil segne følesløst hen, som Naturen i dens Vintersøvn, men det vil hæve sig op fra Foragteligheden, som en Phønix. Jeg seer Dig, skyggefulde, grønne Green af Stammen Braganza! Du skal blomstre evig. Under Din Beskyttelse ville vise Cortes føre mit Folk til dets gamle Hæder, stor og herlig vil engang den skjønneste Ædelsteen i Europas Krone, mit rige Portugal, skinne over Jorden. — Troløs har Du forladt en elskende Kone og uskyldige Børn, som Du aldrig mere faaer at see. — Jeg har ikke troløs forladt de Elskede. Jeg indbildte mig, at jeg i det Fjerne vilde grundfæste deres varige Lykke i mit Folks Lykke. Ak! denne Skilsmisse er mig bittrere end Døden, men de ere ikke tabte for mig; jeg seer dem atter i min Guds skjønne Himmel, i Himmelen hos min Camoens, der vil jeg, troe mit Løvte, være deres Skytsaand, naar jeg har fuldendt her. — Du har forskrevet Dig til mig i Livet og selv bag Graven. See her er Skrivtet, Du er dog fortabt og Efterverdenen vil kalde Dig en Bedrager. Overgiv Dig derfor aldeles til mig, da vil jeg frelse Dig og Din Ære. Du skal da leve som en stor Konge i Dit Rige med Amherine og Dine Børn. — Jeg overgav mit Hjerte til mit Livs Frelser og min Ven,

ikke til den onde Frister. Har jeg været formastelig, saa var jeg det, uden at vide det, derfor vil jeg bøde med mit Liv og redde Sjælen. I mit sidste Øieblik skal Følelsen af, at jeg gjorde det, jeg ansaae for Pligt styrke mig. Og mit Minde efter Døden? — Du er Aarsagen, dersom Tvivlens dunkle Skyer leire sig over min Grav. Men dette Tusmørke skal ikke vare evig. Digterens af Gud opfyldte Aand skal lede Historiens Griffel, og Taagen skal forsvinde, naar mit Lands unge Morgenrøde stiger frem. Vig nu bort fra mig, Du Forbandede! I den Almægtiges Navn, i hans Navn, hvis Tegn jeg bærer, flye og lad mig døe! — Da den Sorte og de som fulgte ham, saae Tegnet, strakte Fristeren sig kjæmpehøi mod Hvælvingen. Hans forvorpne Skare forvandlede sig gyseligen til Ravne, Drager, Hunde med Menneskehoveder og allehaande sælsomme Vanskabninger, der grinede, hoppede og skoggerloe; med brændende Aande og rædselfuld Hvislen stod Kjæmpetrolden foran den Døende, holdt de blodige Linier hen for ham og sagde med Haan og Forbittrelse: Du er dog min! — Aldrig! raabte Sebastian og samlede sine sidste Kræfter, anfaldt i den Almægtiges Navn den gloende Trold, stred med ham i vildt Haandgemæng, saa at Hvælvingen bævede, frakjæmpede hans Næves Ørnekløer det beskrevne Blad, rev det i Stykker, kastede det for hans Fødder og — sank til Jorden. — Med frygtelig Skrigen, Galen og Gjøen foer Helvedes Spøgelsehær bort med Fristeren. — Takket være Du, takket være Du, min Gud! for Seieren! sukkede Kongen. I Din Haand lægger

mig mit Livs tunge Drøm som min Opvaagnelse! Tag imod mig og før min Aand til Din Salighed! — —

Det blev stille og dødt som i den mørke Grav. — Udenfor herskede Midnatstimen med dens høitidelige Gysen. — En Rosenduft udgjød sig over den hele Egn og fjerne Harmonier, som Aeolsharpens Toner, svømmede hid paa den lune Vestenvind. — — Da lød Aragoniens Klokke. — Fra Sanct Lucars Fængsel steg en bleg, klar Stjerne i Veiret, og drog høit over Middelhavet fjernt hen mod Africa til salig Forening med Amherine.

C. Weisflog.

(Orig. i Penelope, 1823.)

Den brave Jøde og hans Datter.

Den 10 August 1793.

Min Vandring i Dag bragte mig noget længere end sædvanlig mod Udkanten af Granskoven, der stø- der op til min Vaaning, og som jeg dagligen besøger. En lille Dal, smykket med Naturens hele henrivende Ynde, slutter sig paa denne Side tæt op til Skoven, og paa hiin Side til en Række af Bakker, der synes at være dannede til at beskytte en Landsbye, der stræk- ker sig langs dens Fod, mod Storm og Uveir. En gammel sort Kirke, bedækket med Moos, som ligger ved den ene Ende af Byen, og et pragtfuldt Slot, der ligger i Midten og hæver sig majestætisk over de lavere Straaetage, giver Egnen et behageligt roman- tisk Udseende.

Hvor lykkelig maa dog den Mand leve, der bebver dette Slot, tænkte jeg ved mig selv, idet jeg be- tragtede det med et halvt misundeligt Blik. Dæk- ket ved denne eensomme Hoi mod alle Verdens Stor- me, kjender han ikke den Helvedangst, som Menne- skene berede deres Brodre. Alle hans Ulykkestil- fælde ere Tugtelser af den hulde Moder Natur, der saa hurtig forvandler sin Vrede til Velsignelse. El- sket, som en Fader, af ufordærvede Mennesker, over- alt ledsaget af Veldædigheds guddommelige Salig- hed, vandrer han glad sin Fuldendelse imøde. Hver Dag bringer ham nye Glæde, hver Dag hæver han et Trin nærmere mod det Uendelige. Fortrolighed med Naturen forædler hans Hjerte og fylder hans

Sjæl med Forudfølelsen af tilkommende Glæder. Morgensolen beiler venlig til hans første Blik og Aftenrøden kysser Ahnelsens søde Taare af hans Kinder! —

O, guddommelige Drøm om Slotseierens Lyksalighed, hvor snart blev du ikke tilintetgjort! Ved Indgangen til Landsbyen stod en lille Mand, rund som en Kugle, lænet til en Tiørnekjep; hans korte graae Haar vare bedækkede af en sort ligesidet Triangel. Et langt hvidt Bind hang ned fra Halsen over den sorte med Glasknapper prydede Vest, hvis Skjøder næsten bedækkede Remmene, hvormed de uldne Strømper vare fastspændte over de sorte Læderbuxer. Et Par afstumpede Skoe vare med et Par smaae Messingspænder fastgjorte paa to Hestefødder, og en brun Kjole med store Opslag og sorte Knapper gav dens Ejer et saa ærværdigt Udseende, at den ugudeligste Krop af Verden strax vilde have opdaget, at denne Beklædning bedækkede en christelig Landsbyeskolemesters orthodoxe Legeme.

Jeg havde neppe hilset ham, førend Triangelen fløi af Hovedet, ledsaget af et stort Antal underdanige Tjenere, og da jeg nu ovenikjøbet spurgte ham om Herskabets Navn, kom hele Personen i en overordentlig tjenstfærdig Bevægelse, hvorved han søgte saa grundigt, som muligt, at besvare mine Spørgsmaal. Hans Øine spillede, hans Aarer svulmede, hans Tunge blev et Perpetuummobile, og den vaklende kileformige Hage, beskygget af den spidse Pappegøienæse, bevægede sig saa hurtigt og contrasterede dog saa meget med den øvrige Deel af Legemet, at

jeg umuligen kunde betragte denne lille Mand uden Latter.

Af en stor Strøm af Ord fik jeg endeligen at vide, at Landsbyens retmæssige Herre for nogen Tid siden var flygtet til Polen for Gjæld. Han eiede et betydeligt Antal Landsbyer, der rigeligen kunde have ernæret ham og hans Børn, dersom han ikke af Kjærlighed til Musiken havde forglemt den ædle Regnekunst. En stor Hob italienske Græshopper, der aad om sig saalænge der var Græsstraae og som han kaldte sit Capel, havde tæret saa længe paa det høigrevelige Statslegeme, at der ikke var andet end Scelettet tilbage. Han flygtede og overlod Godset til den af hans Creditorer, der havde første Prioritet i det, en Barbeer, der ved Tilfælde var bleven rig, og som nu gjorde sig en Fornøjelse af, i egentligste Forstand, at barbere sine Undergivne. Han bebyrdede Bønderne med overdrevent Arbeide og Jøderne, som beboede den halve Bye, maatte betale svære Pengeafgivter. "De haabe alle saa fast paa Godsets Salg, som paa Mességias's Komme, sagde Skolemesteren. Thi da den nuværende Besidder ikke er af Adel, saa maa han ingen Godser kjøbe. Han vilde nok lade sig adle, men man afslog ham det, fordi han ikke havde Fortjenester. Jeg troede dog Penge vare ligesaa gode som Fortjeneste. Desuden har vor naadige Herre den store Fortjeneste, at han er en god Christen, thi han har i sin korte Regjeringstid allerede rigeligen begavet vor kjære Kirke og ogsaa betænkt mig fattige Staadder."

Maaskee, tænkte jeg, skjænker han den kjære Kirke Halvdelen af de Penge han piner ud af de stak-

kels Jøder, for at kunne nyde Christi Legeme af gyldne Kar. Maaskee har han givet denne dovne Ludimagister en ærlig Bondes Skind, for at han kan hylle sin tykke Mave i en Manschesters Vest. Velsignet være min Konge, der ikke tillader at hans Undersaatter behersktes af slige gode Christne! — —

Skolemesteren forstyrrede mig i mine Betragtninger, ved at føre mig til sin Bolig, for at vise mig sin nye Læremethode. En lang Bengel paa femten Aar, som han kaprede paa Gaden, traadte martialsk hen for en Tavle, der var ganske tæt beskreven. Magisteren gav ham sin Tjørnekjep, og den lydige Skolar bankede af alle Livskræfter paa Tavlen og udbrølede ethvert Ord, han berørte med Stokken, af fuld Hals. Ved enhver Stavelse han sprang over, rev Præceptoren ham rasende Stokken af Haanden og bearbeidede den skjælvende Drengs Ryg. Da et stort Antal Helgenes Navne paa denne Maade vare blevne nedpryglede af Tavlen, blev det mig umuligt længere at være Vidne til dette afskyelige Pryglerie; jeg bad om Vaabenstilstand og Lærlingen tog Flugten.

"Nu, hvad synes Dem om denne Methode?" spurgte Skolemanden.

"Jeg forstaaer intet af Skolevæsenet, svarede jeg, og kan altsaa ikke bedømme det. Jeg har kun underviist faa Mennesker i mit Liv. Det var Recruter. Men selv til den eenfoldigste af dem, har jeg aldrig behøvet at bruge Stokken."

"Men hvad er det den Jøde bestiller der med Pigen?" spurgte jeg, idet jeg viste med Fingeren

ud af det aabne Vindue paa en gammel Jøde, der ledede en Pige ned af en Bakke.

"Det er den gamle Moses, svarede Skolemesteren, han bringer sin Datter hjem. Tøsen har forgabet sig i en ung Husar, og nu er hun utrøstelig over hans Fraværelse. Hun sidder hver Aften paa Højen der, seer rundt omkring, om hun ikke kan faae Øie paa ham, og vender stedse grædende tilbage, naar hun seer sig skuffet i sine Forventninger. Jøden elsker Pigen ubeskriveligt, han gav gjerne sin halve Formue til, at hun aldrig havde seet den Husar. Han er meget rig og har saa længe jeg har kjendt ham, anvendt mange Penge til Understøttelse for fattige Christne; men hvad hjælper alt det? Han er og bliver jo dog en Jøde og kjender ingen christelige Dyder. Og med al hans jødiske Velgjørenhed er han jo dog fordømt fra nu af i al Evighed. Amen!"

Jeg forbausedes høiligen over en saa skrækkelig Yttring af en Kirkens Tjener og kunde ikke bare mig for at sige: "Kjære Mand! fordøm ikke Deres Medmennesker, fordi de have en anden Troe; naar Hjertet er villigt til det Gode, naar de med inderlig Hengivenhed og Kjærlighed bede til det høieste Væsen, da kommer det vel ikke an paa Navnet de give det, og Himlen staaer vel aaben for Jøde og Hedning, som for Christen." — Den dumme Tyksak saae paa mig og sagde ganske forbauset: "Er de ogsaa en af disse Lidettroende, der vanke om i Vildfarelse, som vor ærværdige Præst siger? Ja, jeg kan nu ikke omvende Dem, det vil jeg nok troe; men ham skulde De høre — det er en Mand. Han var først i Krigstjenesten, der gjorde han nu sagtens liden eller rettere sagt slet ingen

Nytte, og hans ugudelige Kammerater gjorde Nar af ham; men da greb han den hellige Hyrdestav og nu løbe Faarene efter ham i Hobetal, han er en Velsignelse for den hele Bye. — Kaldet er fire Gange saa godt som før, for Alle offre rundeligen til ham undtagen Jøderne her i Byen; men derfor har han ogsaa lyst dem lige ned i den fule Pøl og sagt, at uden Troe ere gode Gjerninger intet, og at de aldrig kan blive salige; thi der er draget et Dække over deres Sjæl, hvilket aldrig kan sønderrives." — Jeg gyste ved at høre denne Præstemands Berømmelse og havde just en temmelig drøi Indvending paa Tungen, da den gamle Jøde og hans Datter, der var kommen nærmere, tildrog sig min Opmærksomhed — mit Øie fulgte dem; thi jeg kunde vel begribe, at min Prædiken neppe vilde finde Indgang til den forstokkede Skolemesters Hjerte.

Faderen havde et ærværdigt gammelt Jødeansigt med et langt hvidt Skjæg. En sand Model til et Apostelhoved. Jeg saae ham skarpt i Øiet, og hans rene Blik maatte bortkyse hvert Gran af det Fjendskab, der saa ofte yttrer sig imod Jøderne hos den Christne, der har sin Mesters Navn paa Læben, uden at gjemme hans Bud i et menneskekjærligt Bryst. Datteren var en rank Pige med store sorte Øine. Hun havde et fiint, interessant Ansigt, der ved sværmersk Kjærlighed havde modtaget Træk, som vidnede om Veemod og strax vakte levende Deeltagelse.

"Følg mig, kjære Sara!" sagde den Gamle, da Pigen blev staaende for at see sig om.

"Ja Fader, jeg skal følge Dig, sagde Sara, han kommer jo dog ikke i Dag."

Taarerne i Faderens Øine, den ængstlige Mine, der udtrykte hele hans Følelse, Datterens Øiekast og den ædle Anstand, hvormed hun trykkede sig op til den bekymrede Gamle, maatte opvække den inderligste Deeltagelse hos enhver Tilskuer! Jeg stod længe nedsjunken i Taushed og betragtede dem. Skolemesteren vilde fortælle mig mere af deres Historie, men jeg gad ikke høre den af ham. Jeg vendte tilbage og den stakkels Saras Billede ledsagede mig igjennem Skoven.

I Morgen vil jeg besøge den gamle Moses. Jeg forsømmer intet dermed, og det er vel Umagen værd at gaae en Miil for at gjøre Bekjendtskab med en Jøde, som det christelige Bigotterie selv undseer sig ved at berøve Vidnesbyrd om Ædelmodighed. —

Den 11 August 1793.

Den gamle Moses saa forskende paa mig. Jeg kunde tydeligen i hans Øine læse Formodningen om, at jeg ikke var kommen alene for at kjøbe Lærred. Han kunde desuden slutte sig hertil af den Hurtighed hvormed jeg kjøbte det. "Sara, sagde han, i det han rækkede hende det overblevne Lærred, sæt dette hen til det øvrige, og saa kan Du gaae til Dit Arbeide igjen."

Nu var jeg rigtignok alene med Jøden, men det var ogsaa Alt. Jeg vilde gjerne høre Saras Historie af hans egen Mund, men det var mig ikke muligt at indlede en Samtale, som kunde bringe den paa Bane. Jeg blev fuldkommen overtydet om, at den Gave at blande sig i andre Folks Familieforhold, som saa mange Mennesker dog be-

sidde i en høi Grad, aldeles ikke var falden i mit Lod. Man vil sikkert ikke troe mig. Enhver ung Mand af den saakaldte god Tone, vil ansee det for en latterlig Opgave at bevæge en gammel Jøde til at fortælle sin Lidelses Historie. Men den sikkre Dristighed, hvormed han gaaer løs paa enhver af hans Medmenneskers Hemmeligheder og den fine Krigslist, hvormed han nærmer sig dem enten ved Løbegrave eller Snigveie, mangler jeg ganske, og jeg vil derfor aldrig komme til at gjøre Fordring paa den saakaldte gode Tone. Alligevel maatte jeg beqvemme mig til i dette Tilfælde at vælge et af disse Midler. Havde min Mand været en simpel Landsbyejøde, saa havde det ingen Nød havt. Men man havde allerede i Forveien sagt mig, at jeg her havde at gjøre med en Jøde, som jeg nok neppe vilde have ventet at finde i en Landsbye i denne Egn.

Endelig fattede jeg den Beslutning at gaae lige løs paa Sagen hvorfor jeg var kommen, jeg tænkte som saa, han kan jo ikke gjøre andet, end afslaae Din Begjæring, og saa er der jo endnu Tid nok til at trække sig tilbage.

"Kjære Moses, sagde jeg til Jøden, der længe havde staaet forventningsfuld foran mig, tilgiv mig min Paatrængenhed. Jeg er ikke kommen herhen alene for at kjøbe Lærred. Oldingens vaade Øje, hans Datters sværmerske smægtende Blik, nogle Ord af Skolemesteren, min Deeltagelse, eller om I vil min Nysgjerrighed, alt dette har bevæget mig til denne Vandring. Jeg ønskede gjerne at vide mere. Som Soldat kjender jeg ingen bedre Vei til Hjertet, end den lige. Finder I ikke Behag i den, saa be-

høver I kun med et Blik at betyde mig det og jeg skal aldrig nøiere efterforske Eders Hemmelighed." Jeg taug og saae spørgende paa ham, men hans Øie røbede ikke noget af det jeg frygtede for. "Troer I maaskee ikke, vedblev jeg, idet jeg greb hans Haand, at jeg kan have Deeltagelse for Eders Kummer, fordi jeg er en Christen? eller troer I maaskee, at jeg vil drive Spot med den, fordi I er vant til at blive bespottet af Christne? Troe ikke det, gode Moses! Mit Hjerte er ikke saa opfyldt af Christendom, at der jo endnu findes Plads deri for en Jødes Sorg. Troer I maaskee, det er min Tænkemaade, at kun den Christne fortjener den Christnes Medlidenhed og at Menneskets Værd kun er afvejet efter Troen? Nei, da tager I meget feil. Jeg er fast overbeviist om, at den Algode ligesaa fuldt optegner den redelige Jødes Lidelser i den evige Barmhjertigheds store Bog, som de Taarer, hvormed den christelige Fromhed væder Korsets Fod."

"O tie, min Herre! svarede Moses. Denne Tone erindrer mig om et stort Tab. Thi netop disse Ord berøvede mig engang min eneste Ven. Han var Dominicanermunk og Præst her i Byen. Engang havde Bønderdrengene ynkelig forslaaet en Jødedreng, fordi han ikke havde taget Huen af for et Kors paa Kirkegaarden. Drengen gik til Landsbyeskolemesteren og klagede. — "Vil Du strax pakke Dig, Din Jødeknægt! raabte denne. Har Din Fader ikke fortalt Dig, at det var hans Forfædre, som naglede Himlens og Jordens Herre til Korset? Og nu vil Du Helvedsbrand ikke bevise hans Billede den skyldige Ære! Gaae, eller min Tjørnekjep skal strax

lære Dig Høiagtelse for Messias!" — Drengen ilede bort og græd. Men strax efter traadte min gode Munk med Jødedrengen ved Haanden ind i Skolen, gik hen blandt de christne Børn og talte omtrent som De, min Herre! maaskee endnu lidt djærvere. Alle Børnene græd, og trængte sig om Jødebarnet for at bede om Forladelse. "Jeg vil jo gjerne gjøre alt hvad I bede mig om, svarede denne; kun denne Gang kunde jeg det ikke, fordi min afdøde Moder havde forbudet mig det." Skolemesteren sagde ikke et Ord; men kort Tid efter blev min gode Munk, paa hans Anklage, kaldet tilbage til sit Kloster i Polen, og fra den Tid af har jeg, uagtet al Efterforsken, ikke kunnet erfare noget om ham. Dog hans Skjebne maae kun Munke frygte for, ikke Soldater, især ikke min Konges Soldater. Men, kjære Herre, førend jeg fortæller, har jeg endnu en Bøn. Siig ikke Skolemesteren noget af det, De faaer at høre. Endnu veed han lidet eller intet, og siden Afskeden med min Ven er dette Menneske i mine Øine et Morads, i hvilket jeg ikke gjerne vilde see min Saras gode Navn kastet."

"Det forstaaer sig af sig selv, sagde jeg halv fortørnet, hvor kan I falde paa saadanne Tanker!"

"Naa, naa, nu skal jeg strax fortælle, sagde Moses. Denne Pige, der gjør mig saa megen Sorg, udgjorde engang — ja, udgjør endnu min hele Lykke. Min elskede Kone døde strax efter denne Datters Fødsel, og efterlod hende sine Træk og sit Hjerte. O, Herre, et Hjerte, som jeg sjelden har funden Mage til. Pigen var ret skabt til at trøste mig over Tabet af Moderen. Hun er mit eneste Barn, er det da

et Under, at jeg skjænkede hende min hele Kjærlighed Hun voxte til, og jeg anvendte al min Tid paa hendes Opdragelse. Jeg underviste hende selv og indprægede hende Menneskekjerlighed som en af Skaberens Grundlærer. Med inderlig Glæde mærkede jeg allerede tidlig hos hende et munter, ædelt Hjerte og et hos mit Folk usædvanligt Hang til Godgjørenhed, som jeg søgte, saa meget som muligt, at vedligeholde. O Gud! endnu tænker jeg mig saa levende hine Øjeblikke, da hun allerede som Barn saa hjertelig bad mig om at tage mig af denne eller hiin Fattige — det maatte saa være en Christen eller Jøde — hvordan jeg saa i Begyndelsen vægrede mig, for ganske at see hendes skjønne Sjæl, og derpaa sluttede hende grædende i mine Arme, og gav Alt, Alt hvad hun ønskede. Men er jeg ikke en gammel Sladderhank; jeg skulde fortælle og opholder mig ved bare Følelser? De maa tilgive Faderen det. Sara var allerede fjorten Aar gammel, da vor forrige Herres Gemalinde fandt Leilighed til at lære at kjende hende nøiere. Man havde allerede fortalt Damen saameget godt om Pigen og hun fandt ved den første Samtale Rygtet saa sandt, og den Forventning hun havde gjort sig om en i en Landsbye opdragen Jødepige, saa langt over hendes Tanker, at hun bad mig, overlade hende min Datter til Selskaberinde. Dette var et Tordenslag for mig. Jeg saae i samme Øieblik alle de Farer, som truede en uerfaren, tækkelig Piges Dyd i et Huus, hvor man ikke tænkte paa andet, end at fryde Sandserne ved en vellystig Tummel, og hvor Naboeadelen dagligen forsamlede sig for at dræbe Tiden. Afslage det kunde jeg ikke godt,

da jeg skyldte Grevinden saa mange Forbindtligheder. Hun havde, da jeg, for min Saras og den skjønne Egns Skyld, besluttede at trække mig tilbage fra Stadens Larm, formaaet hendes Gemal til at afstræde mig denne lille Selvejergaard, som jeg endnu beboer. Siden havde hun saa kraftigen understøttet min Bøn om Lettelse for de arme Undersaatter, og ved enhver Leilighed viist en saa fortræffelig Characteer, at jeg hjertelig gjerne havde overladt hende Pigen, naar kun Forholdene i hendes Huus havde været mere hensigtsmæssige for en Jødepiges Opdragelse. I Begyndelsen undskyldte jeg mig med den Lov, at min Datter ikke maatte spise nogen Mad, som var tillavet af Christnes Hænder. Lad Eders Datter spise hjemme hos Eder, sagde Grevinden. Jeg er fornøiet, naar hun kun maa gjøre mig Selskab, uden at deeltage i vore Maaltider. — Ugjerne gav jeg min Tilladelse, fast besluttet, strax at forlade mit Huus og Egnen med Sara, naar jeg sporede den mindste ufordeelagtige Forandring hos hende. Med ængstlig Omhue gav jeg daglig Agt paa hende; men jeg mærkede Intet. Pigen blev mere dannet, hun lærte at tale og skrive fransk, hun erhvervede sig Færdighed i Musik, Dands og fiint Fruentimmerarbeide. Hendes Hjerte blev uforandret. Hun blev snart erklæret for en god Prise, og mange unge Adelsmænd beilede til hendes Gunst. Jeg spionerede omhyggeligen, men alle Forførelsens Kunster strandede paa hendes Dyd.

Langtomlænge indsaae jeg, at hun ikke var skikket til at blive Kone for en simpel Jøde i denne Egn. Hendes Sjæl havde ved Læsningen af følsomme Ro:

maner faaet et saadant Anstrøg, som saadanne Skrivter i Almindelighed pleie at give. Hun gjorde sig altfor store Forestillinger om den Mands Egenskaber, som hun skulde ledsage paa Livets Vandring, til at en herværende Jøde kunde have opfyldt hendes Forventninger. Denne Bemærkning foraarsagede mig sandelig mange kummerfulde Timer. Dog tænkte jeg atter: Du har jo Midler nok til at føre Din Datter ind i Verden. Du skal drage til Hovedstaden med hende, der vil Du sagtens finde Een iblandt Dit Folks Ungdom, der er skabt for Din Sara.

Jeg havde allerede fast bestemt mig til denne Reise, da i det samme Greven af sine Creditorer blev tvungen til at flygte til Polen. Hans Gjæld var saa uhyre, at jeg, hvor gjerne jeg end vilde, ikke kunde redde ham. Jeg maatte være tilfreds med for Øjeblikket at kunne sikkre ham for aldeles Mangel. Sara ledsagede sin elskede Grevinde til hendes Forældres Slot for at trøste hende, efterat have givet mig det Løvte, efter otte Dages Forløb at vende tilbage til hendes Fædrenehuus.

Strax efter hendes Afreise rykkede en Escadron Husarer herind i Byen for at kantonere her. Jeg var i Følge min Contract fri for enhver Byrde, altsaa ogsaa for Indquartering. Men for at foregaae de øvrige Jøder med et godt Exempel til at modtage disse Folk, besluttede jeg at tage imod to, da enhver af de andre kun fik een.

Den ene af mine Husarer var en smuk ung Mand. Den anden, en bedaget Kriger, nærmede sig, efterat de vare stegne af, til den unge med en vis Agtelse for at modtage hans Hest. Denne rak-

te ham Tøilen med en ædel, stolt Anstand, som om han allerede længe var vant til at lade sig saaledes opvarte. Jeg tog venskabeligt imod ham; han hilsede mig med et tørt God Dag og gik ind i Huset. Jeg gjorde mig det til Pligt selv at opvarte ham med al muelig Omhue. Jeg opbød Alt, for at forjage den kolde Mine fra hans Ansigt. Jeg talte om lange Marscher, om de Besværligheder, som vare forbundne dermed, jeg tog endog min Tilflugt til Veiret. Ingen Ting hjalp. Et Ja eller Nei var Svaret paa alle mine Spørgsmaal. Jeg lod det saa gaae hen den første Dag. Men da hans Kulde endnu vedvarede den anden Dag, saa drev min Nysgjerrighed mig til at spørge den gamle Husar, hvorfor hans Kammerat var saa sorgmodig?

"Det veed jeg egentlig ikke selv, svarede han. Han har bestandig været meget stille af sig, men i Gaar fik han et Brev, formodentlig fra hans Fader, Præsten i D. Fra den Tid af taler han næsten ikke et Ord. Han læser det ofte og hvergang lægger han det grædende i sin Tegnebog. Brevet maa altsaa være Skyld i hans Mismod. Det er Skade for den vakkre Dreng, vedblev han, hele Escadronen holder af ham. Majoren elsker ham ogsaa og giver ham Tillæg fordi han, mellem os sagt, skal kunne skrive bedre end Vagtmesteren. Han havde vel heller ikke nødig at være Soldat, for han er studeret; men man veed jo nok hvordan det gaaer, Forstanden kommer ikke førend med Aarene. Disse unge lærde Krabater tænke ikke paa Fremtiden, og saa kommer Angeren tilsidst forsildig."

"Jeg gad dog gjerne vidst Indholdet af Brevet, tænkte jeg ved mig selv, da jeg forlod den gamle Graaskjæg. Han tillader mig vel sagtens ikke at læse det. Handlede jeg vel urigtig om jeg hemmeligen søgte at faae det at læse? — Uret var det vel, men det kan jo dog ikke skade ham; jeg kan jo tie og maaskee ogsaa hjælpe ham. Jeg stred saalænge med min Samvittighed, indtil jeg om Aftenen, da han var gaaen til Sengs, tog Brevet ud af Tegnebogen og læste det. Efterat have berørt nogle andre Familieforhold, skrev Præsten: "Det gjør mig ondt, min kjære Søn, at jeg ikke kan gjengjælde Dig Dine Forsikkringer om Din Sundhed og Dit Velgaaende med lignende fra Dine Forældre. Det gaaer os meget slet, kjære Carl. Du kjender mine ringe Indkomster! jeg veed ikke, hvor jeg skal tage Penge fra for at underholde Din Broder i Frankfurt, og Joden Abraham truer mig med at lægge Beslag paa mine Bøger, dersom jeg ikke om fjorten Dage betaler ham de tohundrede Daler, som jeg Tid efter anden har laant af ham imod Vexel, for at understøtte Dig. Din Moder er syg af Sorg. Hun giver Dig sin bedste Velsignelse, omendskjøndt Du er Aarsagen til al hendes Kummer, og jeg beder Gud, at han vil tilgive Dig Din Ungdoms Synder og tage Dig i sin almægtige Varetægt."

"Det er altsaa derfor Du er saa bedrøvet, stakkels Dreng? tænkte ved mig selv; nu den Sorg lod sig dog vel hæve. En saadan Bagatel burde med Rette ikke væde en ærlig Mands Øie og endnu meget mindre gjøre en heel Familie ulykkelig. Men Abraham, Du Skurk, bie Du kun! Jeg har saa

ofte laant Dig Penge uden Renter, da Du begyndte Din Handel, jeg har aldrig krævet Dig, og nu vil Du til Gjengjæld berøve den gode Præst sine Bøger?

Men nu maa De ikke troe, at jeg vil rose mig selv, vedblev Moses, naar jeg siger Dem, at jeg handlede saaledes som egentligen enhver velhavende Mand burde handle i lignende Tilfælde. Betænk, at man som oftest holder det for Ædelmodighed, som blot er Pligt, og at det her ikke var andet end Skyldighed at udrive de gode Folk af deres trykkende Forlegenhed.

Morgenen efter pakkede jeg trehundrede Rigsdaler ind og sendte dem til Abraham, med det Tillæg, at han strax skulde tilstille Præsten sin Vexel og det ene hundrede Daler, og tillige sige ham, at en ubekjendt stor Mand — thi det er jo en almindelig Troe, at kun store Herrer ere istand til at frelse den Trængende ud af Nøden — havde laant ham denne Summa uden Renter paa ti Aar, da hans anden Søn til den Tid vilde kunne være i Stand til at tilbagebetale Laanet. Til Slutningen paabød jeg Abraham den strengeste Taushed.

Den unge Mands Tungsind tog bestandig til; det var ikke muligt at opmuntre ham. Han afbrød strax enhver begyndt Samtale og hans Blik forraadede et Had til hele mit Folk, som jeg let kunde forklare mig af Abrahams Haarhed.

Hvad vil min Sara sige om denne Særsindede? spurgte jeg mig selv. Han vil vist vække hendes Deeltagelse. Naar det blot ikke bliver til Kjærlighed. Jeg kunde næsten have Lyst til at lade hende

blive borte. Vilde der blot komme glade Tidender fra hans Fader, inden hun kommer hjem, saa vil han vist blive anderledes. For det simple Menneske har jeg intet at frygte hos min Sara. Han kunde vel beile til hendes Kjærlighed, men hun vilde foragte den, selv om han var en Greve og nok saa smuk; men den mandige Skjønhed ledsaget af stille Tungsind, og det vaade sjælfulde Øie frygter jeg meget. Jeg maa dog udforske hans Tænkemaade.

Men det er dog ogsaa forskrækkeligt, sagde jeg engang til ham, i saa ung en Alder at overgive sig saa ganske til Sørgmodighed. Jeg vil ikke tale et Ord mere derom. Men kun Taalmodighed, nu kommer min Sara snart, og jeg vædder hun vil nok jage de Folder bort af Panden, som slet ikke have hjemme der.

Nu, saa sandt som jeg er ærlig, svarede han med et bittert Smiil, dersom jeg kunde lee, saa havde jeg nu Stof nok dertil. En Piges Spøg og min Kummer! Nei, gode Gamle, der tager I feil. At erstatte en Mand hans tabte Sjæleroe er sandelig intet Arbeide for en J ø d e p i g e.

Naa, naa, læg ikke en saa aldeles foragtelig Vægt paa dette Ord. En Pige er en Pige, hun være saa Christen eller Jødinde. Troen, mener jeg, kommer ikke meget i Betragtning her.

Maaskee mere end I troer. Dog har jeg maaskee fornærmet Eder? Nu velan, saa tager jeg gjerne J ø d e p i g e n tilbage og sætter istedet derfor e n h v e r c h r i s t e n P i g e. Jeg finder ikke Behag i et glad Sind og endnu meget mindre i et Fruentimmers Spøg.

Det er ikke godt, min Søn; thi Fruentimmerspøg er egentligen det bedste Lægemiddel for Mandens syge Sjæl. Dog det være nu som det være vil, saa tag Dem i Agt, at Deres Sorg ikke behager min Sara. Pigen har et blødt Hjerte og Medlidenhed er ofte Kjærligheds Moder. Vist nok er hun, som det lader, ganske sikker paa sit Hjerte. Men den sikkre Dyd pleier ikke altid at være den fasteste, og min Sara vilde, uden at rose hende, være en ganske fortræffelig Tidsfordriv i et Kantonerings-quarteer.

O, det kan I være sikker for. I troer da ikke, at Religionen ogsaa kommer med i Betragtning her? Det er netop Religionen som her sikkrer Jer ganske. Rigtignok er det ikke noget sieldent at forføre en Jødepige. At forføre en Jødes eneste elskede Datter var vistnok grusomt, men det vilde dog endnu ikke have noget at betyde. Men efter lovet Forbedring at give et, ved mine Forseelser nedbøiet og med Fordomme mod Eders Folk opfyldt Faderhjerte det sidste Stød ved en Roman med en Jødepige, og ringeagte en syg Moders Forbandelse og hede Taarer, det, det er et heelt Helvede! — Nei, nei, saa dybt kan jeg ikke falde. Lad kun Eders Datter komme, Moses! Overalt — hun vil vel ikke interessere sig for en gemeen Husar. —

Jh, hvad spørger Kjærlighed efter Stand? Min Søn, vedblev jeg rørt, tilgiv mig min maaskee unyttige Sladdren. Faderkjærligheden har saa sine egne Bekymringer. — Tag alle mine Rigdomme, jeg skal aldrig bande Dig derfor. Men Pigen er mig alt for kjær.

Ak! mine Bekymringer vare desværre alt for vel grundede. Sara kom, hun saae ham, hun fandt ham smuk og ulykkelig. Hendes følende Hjerte, som ved hendes Grevindes Skjæbne var stemt til Tungsind, sympatiserede snart med hans og allerede den første Aften græd hun med ham. Den anden Dag slog hun Øinene ned og blev rød, naar han saae paa hende. Den tredie Aften kastede hun sig grædende i mine Arme. O gode Fader, sagde hun, I bliver vist vred paa mig? men jeg kan ikke længer skjule det for Eder. — Hvilket min Datter? — Jeg elsker ham. — Hvem, kjære Sara, hvem? — Hvem? ham! Hvorledes kan I saaledes qvæle mig med Spørgsmaal! Jeg kjender jo ellers ingen uden ham. Og hans Navn — ja, jeg har endnu ikke spurgt om Navnet. — Du sværmer, Sara! — Giv Agt, det er blot Medlidenhed Du føler for ham. Dit Hjerte — Du kjender endnu ikke Dit gode Hjerte, det bløder ved ethvert Menneskes Kummer. Og nu troer Du endog at det er Kjærlighed, hvad der blot er Medlidenhed. — Det er muligt, min Fader. Ak! jeg har allerede i tre Dage og to Nætter ikke tænkt paa andet end denne Ene. Selv min Bøn er kun for ham. Naar det er Nat, ønsker jeg, at det var Dag for at faae ham at see. Og naar jeg da seer ham, saa længes jeg igjen efter at det skal blive Nat, for at skjule mig for hans Øine. Er det blot Medlidenhed, Fader? — Blot Medlidenhed, kjære Barn. Du saae endnu aldrig nogen Mand, der forekom Dig saa ulykkelig som han, derfor tænker Du stedse paa ham. Du ønsker at see ham, for at faae at vide om hans

Sorg har formindsket sig, og naar Du da seer ham, saa kan Du ikke udholde hans sorgfulde Aasyn. Hav blot Taalmodighed mit Barn, det vil forandre sig, naar hans Sorg faaer Ende. Og naar det ikke forandrer sig, dersom det er virkelig Kjærlighed — ja, da vil det rigtignok bedrøve Din gamle Fader, naar han paa denne Maade skulde see sit eneste Barns Roe tilintetgjort. Thi — betænk det vel, min Datter, — denne indbildte Elsker er en Christen, en stolt Christen, som ikke vil lønne Dig med Gjenkjærlighed.

Jeg taug og Sara blev dødbleg. Nu troede jeg at være fuldkommen overtydet om min Datters Ulykke, jeg vilde trøste hende; min Smerte gjorde mig stum. Jeg begyndte at græde høit. —

For Guds Skyld, sagde Sara forskrækket, hvad feiler Eder, bedste Fader? Jeg havde ikke troet, at mine Ord skulde have bedrovet Eder saaledes. Jeg sværger Jer til, jeg vil holde op at elske ham! Græd nu ikke mere!

Tiden og Fornuften, tænkte jeg endelig, vil maaskee endnu vende Alting til det bedste. Jeg vil berolige mig. Min Sara har Forstand, hun vil bekjæmpe en Kjærlighed, som vil gjøre hende og mig ulykkelig. O! jeg gamle Daare, hvor lidet kjendte jeg til Kjærlighed!

Sara forandrede sig pludseligen. Hendes Ansigt viste Munterhed og den Fremmede syntes ikke at være andet for hende, end enhver anden god Mand. Hun begyndte endog at spøge med ham. I Begyndelsen lod jeg mig blænde af denne Opførsel; men snart mærkede jeg, at alle hendes Handlinger

bare Præget af Tvang. For at skaane mig havde hun første Gang i sit Liv taget sin Tilflugt til Forstillelse. Hun elskede endnu varmere end før. —

Denne Opdagelse fornyede min Sorg. Snart syntes jeg at see min Lyksaligheds Fjende i den Mand, der havde berøvet mig min Datters Hjerte, snart vilde jeg kysse hans Hænder, fordi Sara elskede ham. Han havde, efter det Udvortes at dømme, kun forandret sig lidet eller intet siden hendes Hjemkomst. Dog saae han oftere paa Sara fra Siden af, end paa mig. Undertiden lod det, som om han vilde tale med hende; men da begyndte han at skjælve, betænkte sig og taug. Endeligen kom det saa længe ventede Brev fra hans Fader. Han brød det i min Nærværelse, og han havde neppe læst det halvt ud, forend han kastede det paa Bordet, saae mig nogle Minuter stivt ind i Øinene og styrtede sig pludselig ned for mine Fødder.

Nei, Du er ingen Jøde! raabte han. Du er en Christen, en god Christen; en Jøde havde ikke reddet min Fader. Men om Du ogsaa var en Tyrk, saa er Du dog fra i Dag af min anden Fader. Hvortil Forstillelse, jeg veed jo Alt. Din Abraham var langtfra ikke saa taus, som Du befalede ham at være. Du fordrer ingen Tak, vedblev han, efterat jeg havde løftet ham op og trykket ham til mit Hjerte, nu vel, jeg vil bevise Dig min Tak med en Handling, der sandelig falder mig tungere, end Du skulde troe. Hør gode Gamle, nu vil jeg tilstaae Dig det. Jeg elsker Din Datter, elsker hende høiere end Alt, hvad der er mig dyrebart paa Jorden. Hun har forjaget Fader og Moder af mit Hjerte. Ogsaa hun

elsker mig, eller hendes Øine maatte lyve. Jeg vilde allerede have erklæret mig for hende; men dette giver Sagen en anden Vending. Nu seer jeg hende aldrig mere. Jeg pakker min Mantelsæk og drager strax bort herfra.

Det skal Du kjønt lade være, Du Hjertens Dreng, sagde jeg, og holdt ham fast med begge Hænder. Vil Du nu til Tak dræbe min arme Pige? Naar I elske hverandre, hvad hindrer Eder da i at blive et lykkeligt Par? Jeg kjøber Jer et lille Gods, Du bytter Sabelen med Plovjærnet, jeg boer hos Eder og vi leve alle tre et Liv som i Paradiis. Men Du er en Christen — det havde jeg nær glemt af bare Glæde. Ja, det er rigtignok galt, at Lovene ikke tillade, at en Christen maa givte sig med en Jødepige. — Nu jeg vil ogsaa bringe dette Offer. — Tilgiv mig, Du mine Fædres Gud! — Hør Sara! kom lidt ind. Denne Mand her har tilstaaet mig, at han elsker Dig, han siger, at han kan ikke leve uden Dig. Han er en Christen. Hvad mener Du, vilde Du vel ogsaa blive en Christeninde? Hun kyssede rødmende min Haand. — Nu, saa omvend Dig da! sagde jeg, idet jeg kastede hende i hans Arme. Det er jo saa de Christnes Sag at omvende Jøderne. — At beskrive mine Børns Glæde, hvorledes de nu for første Gang fremstammede Kjærligheds-tilstagelsen for hinanden, med afbrudte Ord tilsvore hinanden evig Troskab og derpaa med Taknemligheds-taarer omfavnede mine Knæe, at beskrive hvad jeg følte derved, o! det er mig ganske umuligt.

Efter faa Dages Forløb skaffede jeg min Carl Afsked fra Regimentet, og han reiste, ledsaget af

mine og Saras Velsignelser, til sit Hjem, for at faae sine Forældres Samtykke.

Den til hans Tilbagekomst bestemte Dag kom, men der kom ingen Carl med den. Vare der ikke er hændet ham nogen Ulykke, sagde Sara om Aftenen, da hun allerede længe havde ventet længselfuld paa ham. Der ahner mig intet godt, Fader. Om han er syg — maaskee død! O Gud, jeg troer, jeg snart vilde følge efter ham! — Du er ogsaa alt for frygtsom, Sara, hvorfor skal han strax være død? Hav Taalmodighed til i Morgen, saa kommer han vist. Men da han efter to lange Dage hvori vi martredes af Frygt og Haab, endnu ikke lod sig see, saa begyndte jeg selv at blive bange. Pigen jamrede sig uafladelig. I min Angst besluttede jeg at sende et Bud til ham, da der i det samme kom et Brev, som jeg aabnede i Saras Fraværelse. Tænk Dem min Forskrækkelse, da jeg læste følgende:

"Jeg har ikke holdt Ord, min kjære Moses! jeg er ikke vendt tilbage i Eders Arme den bestemte Dag. Det var ikke ædelt handlet! Men læs mit Brev til Ende, saa vil De finde, at det er min mindste Forbrydelse. Jeg har forstyrret min Velgjørers Rolighed, jeg har berøvet ham hans Datters Hjerte. O det er endnu ikke nok. Jeg har hævet denne gode Pige paa Kjærlighedens Arme til den inderligste Forventnings høieste Trin, og nu et haanligt Stød — og hun udaander sit Liv for sin graahærdede, nedbøiede Faders Fødder. Du kan vel ikke fatte det, gode Gamle? Nu vel, jeg skal løse Dig Gaaden.

Neppe havde jeg i min Familiekreds fortalt den ædle Moses's høimodige Handling, neppe havde jeg bedet om Tilladelse til mit Giftermaal med hans Datter, førend min Fader stirrede paa mig stivnet af Skræk. Min syge Moder vred sine Hænder, skreg: O Gud! og lukkede Øinene, en gammel Tante sank afmægtig ned af Lænestolen. — En Jødinde min Svigerdatter! stammede min Fader. — Hun vil jo blive Christen, svarede jeg. — O min Søn! min Søn! udbrød han og trykkede mig fast til sit Bryst. Skal jeg da for Din Skyld lægge mit Hoved i Graven betynget med Sorg? Vil Du paa mine gamle Dage gjøre mig til Latter for mine Troesforvandte? Skulle mine Embedsbrødre pege Fingre ad mig? Det er en Præst, ville de sige, der kalder sig en Jesu Tjener, og som dog tillader, at hans Søn — — O, jeg kan ikke fortælle alt hvad han sagde. Min Carl, hulkede min Moder, min elskede Carl! som jeg saa ofte med moderlige Glædestaarer vuggede paa mit Skjød! Hvor ofte lovede Du ikke at blive mig en Støtte i min svage Alderdom! og nu vil Du gjøre mig til en Jødindes Svigermoder? Det er ikke muligt! Det kan Du ikke ville, men førstefødte Søn! O ved Frelserens Lidelser besværger jeg Dig, lad mig ikke opleve denne Skjændsel. Forbarm Dig over Din stakkels Moder! — — Det er nok, det er nok! raabte jeg, knælede ved hendes Seng og svoer — Gud i Himlen tilgive mig det — at forglemme den gode Sara. Forskrækket over mit Løfte sprang jeg op. Jeg vilde bort, men kunde ikke komme fra Stedet. Her holdt barnlig Kjærlighed mig tilbage, der kaldte Taknemmelighed mig. Her piinte

Blodets Stemme, hist Kjærligheden mit blødende Hjerte. — Saaledes henlevede jeg fem skrækkelige Dage. Den sjette Dag foreslog man mig et Ægteskab med Forpagterens Datter. Jeg har aldrig kunnet udstaae hende, men min Fader bad og min Moder vædede mine Hænder med Taarer. De bedøvede mit Hjertes Stemme. Uden Bevidsthed samtykkede jeg i Alt — og i Morgen skal Forlovelsen være. — Det er nu Enden paa Visen, gamle Fader! Jeg havde endnu saa meget at skrive Dig til, som Du skulde sige min Sara, men nu erindrer jeg det ikke mere. Mine Tanker ere forstyrrede. Siig hende — at jeg maa være død, og Du vil ikke sige hende nogen Usandhed, siig hende, at vi skulle eengang sees igjen, og naar Du beder for Dine Fjender saa forglem ikke Eders ulykkelige Carl!"

Store Gud, vedblev Moses, hvorledes skal jeg nu fortælle hende Alt dette! Pigen sværmer allerede, og naar jeg nu paa 'engang skal fortælle hende disse Efterretninger, saa berøver jeg hende ganske Forstanden. Hun venter ham endnu bestandig, endnu veed hun Intet af alt hvad der er foregaaet, og engang maa hun jo dog faae det at vide. Dersom Du ikke hjælper, store Gud, saa veed jeg ikke hvor Hjælpen skal komme fra!"

Saaledes endte den gamle Jøde, sorgfuld hævede han sine taarefyldte Øine mod Himmelen. Jeg følte hans hele Smerte. "Gid Fanden havde Præsten og hele hans bigotte Familie!" raabte jeg, og vilde paa god Soldaterviis endnu ledsage denne Forbandelse med en heel Skok nye Eeder, som min Hidsighed dicterede mig, da Døren fløi op og Sara

ilede i sin Faders Arme med en ung, skjøn Mand ved Haanden. "Han er der! kjære Fader! Han er der!" raabte hun og Carl hang med Henrykkelse om Oldingens Hals.

"Du kommer dog med Dine Forældres Samtykke?" spurgte Moses, da han var kommen sig af sin første glade Skræk. "Det forstaaer sig, jublede Carl, det forstaaer sig! Jeg skal hente min Sara. Min Fader vil selv undervise hende i Christendommen. Den evige Barmhjertige har opfyldt alle mine Bønner!"

Carl fortalte, at hans Suk og Graad, hans stille Tungsind endeligen havde bevæget Faderens Hjerte — han fortrød allerede før sin Haardhjertethed og angrede, at han havde overtalt Carl til at indgaae en Forbindelse med Forpagterens Datter. — Endnu havde den Gamle aldrig brudt sit Ord, dersom Sønnen havde gjort det i en saa vigtig Sag havde han af Skam gaaet i sin Grav — men ogsaa her var Hjælp, skjøndt det svage Øie ikke saae den — Carls Fader havde ikke lagt sin Trang til Skue for al Verdens Øine, hvorvel han aldrig havde tilløiet sig Rigdomme, som Forpagteren dog drømte hos ham — nu var hans Gjæld til Jøden Abraham kommen den gjerrige Mand for Øre og han saae altfor meget paa det Klingende til, at ikke snarest muligt skulde søge et anstændigt Paaskud til at snoe sig ud af disse Familieforhold. Datteren havde hørt hviske om Jødepigen, og saae sig ikke synderlig elsket, hun skjød derfor efter med begge Hænder, og saaledes udfandt de snart en Maade, hvorpaa de reddede sig ud af denne fattige Familie. Nu modtog Carl

af Faderen, der var rørt over Sønnens Kummer, som Jødens ædle Daad, Tilladelse til at hente sin Elskede.

Nu fulgte atter gjensidige Omfavnelser. Taus trykkede jeg deres Hænder og gik. Aftensolen forgyldte allerede Lindenes Toppe, da jeg vandrede gjennem Landsbyen. Mit Hjerte var saa fuldt og dog saa tomt. Jeg glædede mig over de gode Menneskers Lykke, og da jeg gik forbi Pigens Yndlingshøi, begyndte jeg at græde som et Barn, fordi jeg endnu ikke havde nogen Sara.

(Originalen i Fragm. aus d. Taschenb. eines Artilleristes. 1793).

Lord Byrons Beskrivelse over Petrarkas Bolig og Grav.

Lord Byron fortæller følgende om Elskovsdigternes Konge:

I Aaret 1370 drog Petrarka sig tilbage til Argua og deelte sine fire sidste Leveaar imellem dette Steds henrivende Eensomhed og det livligere Padua. Fire Maaneder før hans Død blev han overfalden af en stærk Svækkelse og om Morgenen den 19 Juli 1374 fandt man ham død i hans Læneſtoel med Hovedet støttet op til en Bog. Denne Stoel vises endnu i Argua som en kostbar Reliquie. Argua ligger tolv Miil fra Padua, tre Miil fra Landeveien der fører til Rovigo, i de euganeaniske Høies Huulning. Efter en Spadseretour i omtrent tyve Minuter, over en jævn, af Træer omkrandset Eng, kommer man til en blaa, klar, næsten bundløs Søe, som omgives af smaae Høie, der prange med Laurbær- og Orangeskove. Fra Søens Bred slynger Landeveien sig videre frem imellem Høiene og igjennem et Gab seer man Kirken i Argua. To Bjerge, hvis Tinder næsten bøie sig over til hinanden, bære den hele Bye, der ligger omspredt ved deres Fødder.

Digterens Huus staaer paa et lille fremspringende Klippestykke, omgivet af to Afgrunde. Derfra har man Udsigt over blomstrende Haver, Morbær- og Cypresseskove, over rankeombæltede Sletter indtil Pos Udløb og den adriatiske Havbred. I det Fjerne glimte Taarnene fra flere Stæder. Klimaet

er saa varmt omkring disse vulcanske Høie, at Viinhøsten her begynder en Uge tidligere end paa Paduas Sletter.

Petrarka hviler i en Sarkophag af rødt Marmor, der er ophøiet paa fire Piller og saaledes ikke staaer i nogen Forbindelse med de andre Grave. Skyggen af tre Laurbærtræer, der for kort Tid siden ere plantede omkring den, vil snart udbrede sig over den. Petrarkas Kilde, thi her nævnes alting efter ham, springer frem under en antik Bue ikke langt fra Kirken; den har ogsaa rigeligen Vand i den tørre Aarstid, og denne rene søde Kilde er Aarsagen til den Rigdom, der hersker paa dette Bjerg. Aarhundreders Revolutioner have skaanet Petrarkas Grav, ligesom Archilochus's Grav, i de eensomme Dale, der favne dem. Dog blev der gjort et Forsøg paa at bortrane Petrarkas Lig. Forbrydelsens Kilde var ikke Ærbødighed; men Had og Nationalstolthed. En Florentiner var Gjerningsmanden, han vilde berige Digterens Fødebye Florenz, hvor Petrarka stedse havde forsmaaet at boe, med den Døde. Det lykkedes ham kun at bortstjæle en Arm igjennem den Sprække, der endnu er synlig paa Sarkophagen.

Gid alle Lykkelige, som Skjæbnen har forundt at besøge Italien, Europas Have, maae dvæle ved den udødelige Sangers Grav med mine Følelser!

Det sjeldne Dyr.

En bekjendt Englænder har ladet følgende hidtil ubekjendte Anecdote, angaaende hans Fader og Vol-

taire, indrykke i Londons offentlige Blade: Lord C. kom ogsaa paa hans store Omvandring til Genf og ilede til Ferney, for at besøge Voltaire. Det var just paa en Tid, da denne afviste alle Fremmede, dog bevægede Lorden Voltaires Niece, Madame Denis, ved en Besætning Brüsselerkniplinger til at skaffe ham Adgang, og hun vovede at føre Englænderen ind i hendes Onkels Cabinet. Denne blev ærgerlig, vred, rasende og foer strax løs paa Lorden: "De vil see et sjeldent Dyr; naa! saa see da paa mig, betal 12 Sous og pak Dem!" Da han havde sagt dette begyndte han atter at læse og skrive, uden at bryde sig om Lorden, der med brittisk Phlegma tog sin Pung op, lagde en Skilling paa Bordet og sagde: "Dersom det er Betalingen for at see det sjeldne Dyr, godt, saa vil jeg her lægge 24 Sous for to Gange, jeg kommer igjen i Morgen!" Voltaire loe og begge bleve de bedste Venner.

Hjertesuk om en Geheimedigter.

I en Forsamling af skjønne Aander oplæste Geheimeraad G. et af sine matte Digte, der kjedede Forsamlingen dygtig. Da han havde endt, udbrød en af Tilhorerne i følgende poetiske Hjertesuk:

Apollo! seer Du mild vor Graad
Og ei Din Magt Dig svigter,
Du snarlig vor Geheimeraad
Gjør til Geheimedigter.

(Af allg. Theaterz. 1823 og 24.)

Jocosa,

samlede i det virkelige Liv.

En halvfjerdsindstyveaarig Mand spurgte sin Læge: "Troer De, at jeg endnu kan haabe Børn?" "Nei, men frygte dem!" var Svaret.

En rig Mand, hvis Dyder aldrig havde givet Aarsag til Byesnak, men som man havde været desto villigere til at beskylde for Lumpenhed og Ubarmhjertighed, sagde engang: "Ja, kjære Herr Doctor! den Uroe i Sjælen er en forfærdelig Ting, jeg jages fra et Sted til et andet uden Rist eller Roe; hvor jeg end er, saa er jeg piint og plaget — men hvad skal man sige til det, vi Mennesker ere jo alle pauvres Djævle!" "Om Forladelse!" svarede Lægen, "Deres Excellence er ikke pauvre og jeg ingen Djævel."

En Dame sad og spillede Piquet med en Herre, der adskillige Gange have viist hende smaae Uartigheder. Han saae, at han havde gjort en Feil ved at oversee et Kort og sagde: "Au! her ligger Hunden begraven!" — "Det seer man paa Monumentet!" svarede Damen.

Gaade.

Vi ere Brødre ti,
En Rang har kun de ni,
Den tiende har ingen;
Men gaaer han bag os ni,
Han agtes meer end vi —
Pas paa! Du gjætter Tingen!

Thomas Overskou.

Opløsningen af Gaaden i forrige Hæfte.

Panorama:

Papa Mama

Nora — Aron.

Maifesten.

Et gammelt Sagn fra Rhinegnen.

Under en munter Sang, der gav tifold Gjenlyd mellem de vilde Bjerge, vankede jeg fremad med min djærve Rhinlænder, for at søge den meest romantiske Udsigt, hvorfra jeg paa Papiret snart kunde henkaste den Mangfoldighed af Skjønheder, der viser sig for Vandrerens Øie i den yppige Rhinegn. "Herre!" sagde den flinke Karl, efterat vi med stor Møie næsten havde naaet Toppen af et uhyre Bjerg, der var tæt bedækket med Skov, "endnu et halvhundrede Skridt og De skal see et Syn, der hæver Dem til Himmelen; men lad Dem ikke forfærde." Med dobbelt Styrke arbeidede jeg mig fremad, med sin marvfulde Arm skjød min Ledsager Træegrenene til Side og som forbauset stod jeg overraſket af den vilde, ophøiede Natur, der aabenbarede sig for mit Blik. En sort Bjergvæg, der af den Almægtige var optaarnet med Vælde, som et vild, forfærdende Chaos, viste sig til begge Sider saa langt Øiet naaede, og aabnede sig i Baggrunden som et skummelt Svælg hvori tusinde skarpe Klippekanter, bevoxede med Krat og enkelte Træer, hævede sig frem som uhyre Tænder; en dyb, rædsom Dal, hvis Bund sank hen i et tykt Bælmørke eftersom den blev dybere, aabnede sig for mine Fødder — en Skjælven overfaldt mig; thi jeg saae mig paa Udkanten af et, overhængende Klippestykke, der syntes at ville

synke ned i det bundløse, natsorte Dyb; jeg hævede Øiet i Veiret og saae kun det klare Blaae lige over mit Hoved, ellers skjulte Klippernes Tinder ganske Horizonten — paa en Klippespids, der hævede sig steil i Veiret stode tre Pæle og foran dem et Kors. Jeg spurgte min Fører, hvad det skulde betyde. "Det er den gamle Wolfgangs Hytte," svarede Rhinlænderen. "Vinden har blæst Væggene bort, nu staae kun Pælene tilbage. Herre! knæl ned og beed for hans arme Sjel; thi han var en svar Synder hernede." "Hvad var da hans Brøde?" "Mord — ja, værre end Mord!" — svarede Bonden med Gysen. Her i denne rædsomme Natur trængte dette Svar dybt ind i mit Indre, uden at spørge videre sank jeg ned ved min Ledsagers Side og bad for Synderen. "Kan Du ikke fortælle mig Wolfgangs Historie?" spurgte jeg lidt efter. "Jeg ikke, Herre! men den gamle Caspar, der boer paa det nærmeste Viinbjerg, han kan den og fortæller Dem den gjerne." Synet af den gruelige Egn i hvilken den Ulykkelige havde opslaaet sin Hytte, vakte min Nysgjerrighed efter at kjende den Tildragelse, som havde jaget ham hid til dette rædselfulde Sted, der havde lige saa mange Rædsler for dets Beboer, som Tillokkelser for den nysgjerrige Vandrer. Jeg kastede endnu engang Øiet hen over det Landskab hvis Beskuelse opfyldte mig med Gysen, og fulgte ham. Han førte mig hen til et lille Huus, der laae paa et Viinbjerg. Rankerne slyngede sig op ad Væggene og prangede med deres yppige Overflod. "Her bringer jeg en Fremmed, Faer Casper! Han vil gjerne høre Historien om den vilde Ridder paa Schorffenfels,"

sagde Anton til en gammel Mand, der sad i en stor Lænestoel. Hans Udvortes gav ham Anseelse af en Helgen. Stærke hvide Lokker rullede ned fra det gamle Hoved, der belystes af de matte Soelstraaler, som trængte ind igjennem de tætte Blade, der bedækkede Vinduerne. Den G....le saae alvorlig paa mig og sagde: "Det gjør jeg gjerne. Sid Dem her ved min Side, saa skal jeg strax begynde." Jeg efterkom hans Befaling, Anton sad sig paa en lille Skammel, der stod i en Krog af Stuen og vi lyttede begge opmærksomme til Sagnet, som Oldingen uden videre Indledning strax begyndte at fortælle:

For mange Aar siden boede en herlig Ridder, djærv og brav, hisset paa det store Bjerg i en herlig Borg, som Tiden ikke har levnet Steen af. Han havde en Søn, der var mørk og vild, hans største Fryd var Jagt og Krig, Ufred hans eneste Ønske; han drog altid did hvor Tvedragt var, skjøndt han neppe talte en Snees Aar. Han havde kostet sin Fader mange Taarer og Samvittighedsnag for hans Skyld holdt endnu den affældige Olding fra Graven, hvorefter han saa inderlig længtes. Ridder Maximilian havde begaaet en skrækkelig Misgjerning, som piinte og plagede ham, hvor han end færdedes.

I sin Ungdom kom Ridderen tilbage fra en Reise, han havde gjort til det hellige Land og tog da Sophie af Rheinfels tilægte, thi tro sit Løvte havde hun biet ham i trende Aar. Ridder Maximilian glemte Ridderskabets Lyst i sin kjærlige Ægtefælles Arme og da hun efter et Aars Forløb fødte ham Tvillinger kaldte han sig den lykkeligste paa Jorden. Saasnart han havde seet de Spæde ilede han strax ud i Skoven

til en Alfekone, der boede i et vældigt Egetræe, for at adspørge hende om hans Sønners Skjæbne; thi da hun altid havde vaaget over hans Fædres Huus og bragt Lykke i al deres Færd, saa havde han en synderlig Tillid til hende. Tungsindig og grædende sad den gode Qvinde under sit Træe, skjælvende forkyndte Ridderen hende sit Ærinde, hun taug — anden Gang frembragte han det og bad hende svare — hun rystede med Hovedet — da blev han vred og bød hende at svare, ellers vilde han dræbe hende med sit Sværd. Sukkende saae Alfeqvinden paa ham og sang:

Sorg jeg skuer!
Døden truer!
Den slumrende Spæde
Skal segne og bløde
Ved Broderens Brøde —!
Nu brast jo Din Glæde!

"Spaaer Du mig Uheld, fule Trold!" raabte Ridderen og drog sit Sværd for at dræbe hende, da svandt Skikkelsen bort for hans Øie; men fra Træet hørte han i sørgende Toner de Ord:

Alfe flygter;
Udaad frygter
Den sørgende Qvinde!
Hun vender tilbage,
Naar Jammerens Dage
Med Morderen svinde!

Forbauset blev Ridderen staaende og lyttede til de klagende Toner med dyb Forfærdelse. Tusinde Qvaler leirede sig om hans Hjerte. Han fandt i

Qvindens Spaadom en Varsel om, at begge Brødre engang med Tiden vilde øve Vold imod hinanden, for at tilrane sig hinandens Arv og han grundede ene paa Midler til at afvende al den Elendighed, som derved vilde komme over hans Huus. — Bortfjerner jeg den Eene fra det faderlige Huus, overgiver jeg ham endogsaa til Døden, da beholder jeg dog den Anden og bringer ikke Brodermord paa hans Samvittighed, — men lægge Haand paa det uskyldige Barn, der smiler til mig, der er Himlens Gave, min Sophias Barn — kan jeg det? — Elsker jeg den ene høiere end den anden — er jeg ikke begges Fader og have ikke begge lige Ret til min Faderkjærlighed og Omhue? — Ha! just dette vil engang bringe Forbandelse og den Almægtiges Vrede over min stille Bolig — det er svoret ved den Evige, jeg vil skaane de Uskyldige for Brøde, om jeg end selv skal begaae den — een af dem maa bort, han maa fjernes fra den Egn, hvor jeg vil opdrage den anden saaledes, at han kan forsone mig med den Evige. — Han kaldte sin tro Tjener Gottfried og betroede ham sit Forsæt at bortfjerne det ene Barn. Gottfried svarede: "Jeg vil bringe ham til en Ven, der reiser til fjerne Lande for at handle. Han skal føre ham bort med sig og overgive ham til Fædrene i et langtbortliggende Kloster. Er det da Himlens Villie, at hans Liv skal opholdes, da voxer han jo op til Guds Ære og Forherligelse." Dette tyktes Ridder Maximilian vel om. — Kort Tid derefter gav Ridder Wenzel paa Breitenburg en stor Fest, der skulde vare i mange Dage og hvortil Maximilian og Sophia bleve indbudne. Ugjerne fjernede hun sig fra sine Smaae

— da hun kom tilbage, fandt hun kun den ene. Gottfried havde skaffet den anden til Side, nu foregav man, at han var død og Maximilian søgte at trøste hende — Ak! han trænger selv til Trøst; thi fra samme Dag fandt han aldrig Roe i sit Hjerte og med Rædsel saae han paa det Barn, der var Aarsag i at han havde begaaet en saa gruelig Misgjerning — han afskyede sin troe Gottfried, der havde været hans Medhjælper og søgte Fred langt borte fra sit Hjem. Da han engang kom tilbage fra en Turnering laae den gamle Svend død — i sin sidste Time havde han jamret sig og kaldt paa Ridderen og da denne ikke kom, havde han endt sit Liv, i rædsom Kamp med sig selv. En gyselig Hemmelighed syntes at hvile paa hans Sjæl og Svendene mumlede allehaande; adskillige fortalte hvorledes de havde seet Ridderen vride sine Hænder og knæle ned for det døde Legeme, idet han raabte: giv mig ham tilbage, o, giv mig ham tilbage!

Den unge Wolfgang voxte rask i Veiret, han var kjæk og stærk, men mørk, vild, og vandrede helst omkring i Skovens sorteste Tykninger, han tilbragte hele Nætter paa de vildeste Bjerge og Moderens Graad, naar han vendte tilbage, hendes Sorg bevægede ham ikke. Faderen tugtede ham med Strenghed, men det synes kun at gjøre ham mere gjenstridig og egensindig. Da han havde fyldt sine tyve Aar drog han ud for at øve sig i ridderlig Daad. Moderen tog Afsked med ham under bittre Taarer; men da Faderen saae ham svinde i den tykke Skov udbredte en Mildhed og Fred sig over hans Ansigt, som havde været bandlyst derfra siden Sønnens Fødsel.

Efter trende Aars Forløb vente Wolfgang tilbage, øvet i ridderlige Idrætter; men vildere og mørkere i sin Adfærd end han nogensinde før havde været — han levede mere med sine Hunde i Skoven end paa sine Fædres Borg. Engang vankede han om blandt de skumle Klipper, som vi Bjergboere kalde Helvedes Afgrund, da saa han en ung Pige, der kom fra Kirken, og havde gjort en Omvei. Hendes lyse Øie og rene Smiil tændte Kjærlighedens Flamme i Ynglingens Hjerte, han glemte Jagten og ilede hende imøde. Hendes Tale, og jomfruelige Uskyld var ham endnu farligere end hendes Skjønhed, han følte sig lænket til den skjønne Pige og uden at tænke paa sine Forældre eller sin Stand vovede han i sin Elskovsruus at spørge den vakkre Pige om hun vilde være hans Elskede. "Strenge Herre!" svarede hun: "I spøger eller I kjender mig ikke. Min Fader er en simpel Mand, der eier et Viinbjerg, Eders Fader er Ridder og eier en Borg." "Han vil, han skal ikke rive Dig fra mig, naar Du selv vil!" raabte Wolfgang. Pigen stirrede paa ham med store Øine, hans vilde, trodsige Udraab bragte hende til at bæve, men hun stod nær ved sin Faders Bolig, dette gav hende Mod til at sige: "Herr Ridder! jeg troede at I spøgte, ellers havde jeg ikke svaret Eder saaledes; thi som Ridder veed I, at Troskab er Pligt og jeg har alt en Fæstemand, som jeg er trolovet til." Hun hoppede bort uden at oppebie Følgen af hendes Erklæring. Wolfgangs Øine gnistrede — for første Gang have nogen vovet at standse hans Attraae, og denne var en Træls Datter, saaledes kaldte han Maria.

Hun var en Datter af en velhavende Mand, der kaldte sig Franz; han var kommen hid fra Picardiet med sin Datter og en ung Knøs, Joseph, og han havde kjøbt sig et anseeligt Viinbjerg med et smukt lille Huus, hvori han henlevede sine Dage, elsket og agtet af enhver der kjendte ham; thi endnu havde han aldrig nægtet nogen sin Hjælp ved Raad og Daad, ingen Fattig gik sorgfuld fra hans Dør. Hans Datter, Maria, var den skjønneste Pige i den hele Egn, men derhos tarvelig og sædelig; alle Mødre anførte hende som et Mønster for deres Døttre, alle de unge Karle havde beilet til hendes Kjærlighed; men hun nævnte Joseph sin Brudgom og var altid ved hans Side, derfor holdt Ungersvendene sig altid i ærbødig Afstand fra hende, dog var der ingen Fest der feiredes af de frie Bjergboere uden at den smukke Maria var dens Dronning, da kappedes Alle efter at vise hende og hendes Brudgom deres Agtelse og Hengivenhed. Var der Gilde efter Viinhøsten, var der Vaarfest, naar Rankerne begyndte at udfolde deres Overflod, da var altid Maria i Forsamlingens Spidse og de unge Knøse prydede hende med Baand og Blomster, som Skik var i gamle Dage.

Rasende stod nu Wolfgang, da Pigen smuttede bort fra ham og ind ad Faderens Laage. "Du har en Fæstemand?" raabte han. "Jeg fornedrer mig til at bede Dig om Kjærlighed og Du foragter mig, forsmaaer mig for en Træl? Hævn vil jeg have!" Som en glubende Ulv foer han ind i Skoven. — En fortærende Ild rasede i hans Indre, han havde ingen Roe, Faderens Strenghed, Moderens

Mildhed kunde ikke bringe ham til at aabne sit Hjerte for de sorgfulde Forældre, han flygtede deres Aasyn og søgte Adspredelse i Skoven indtil han kunde faae Hævn og med den, som han indbildte sig, Fred. —

En Aften, da Maanen allerede steg frem imellem de fjerne Bjerge og kastede sine Straaler hen paa Rhinens stille, blaae Vover, vankede han atter op til den sorte Afgrund, ved hvilken han havde mødt Maria; det fæle Øde, de nøgne Klipper, der indjage andre Syndere Rædsel, gjorde ham trodsig og vanartig. Han stod ved Foden af den ene Klippe, da løde milde, veemodige Skalmeietoner fra dens Top, de rørte ham et Øieblik, han sank hen i stille Sørgmod; men snart fattede han sig igjen og steg rask opad for at see hvorfra de kom. Han havde næsten naaet Toppen, da Tonerne pludselig taug og en ung Mand stod noget borte i Skyggen af et udhængende Klippestykke spørgende: "Hvo er der?" "En Vandrer, der trænger til Vederqvægelse." "Følg da op med mig," sagde Manden, "jeg vogter min Hjord heroppe paa Klippen og har Viin i min Hytte." Wolfgang gik bagefter Hyrden og traadte ind i hans lille Hytte, der laae paa det steile Bjerg, som De sikkert har besøgt. Med den største Velvillie bragte Ungersvenden Viin og Brød ind for Ridderen og bød ham spise. "Vær ikke vred," tilføiede han, "at jeg ikke bliver hos Dig; men jeg venter min Pige, som skal bringe mig noget frisk Brød og jeg maa ledsage hende herop ved min Skalmeies Toner." Han ilede ud og atter svævede lokkende, melodiske Toner hen over Bjergene. Ridderen blev siddende i dybe Tanker indtil Skalmeiens Taushed vakte

ham deraf. — Den unge Hyrde traadte ind med Maria ved Haanden i det han sagde: "Jeg har en Gjæst, Maria! ham maa Du dog bede en god Nat før Du gaaer." — Ridderen foer op: "Hvad! "raabte han," det er den Pige Du venter? Frække Træl! Du vover at tilrane Dig det, som Ridderen sukker efter. Din Død skal sone Din Brøde!" Han hævede sit Sværd — Joseph trykkede Pigen fast op til sit Bryst — Hug til, sagde han, dræb en Værgeløs, der aabnede Dig sin Hytte, der delede sit Brød med Dig, frariv ham det, som Himlen selv har skjænket ham. Du er Ridder for at beskjærme den Værgeløse og Du viser Dig imod den Fattige som en vild Røver! forlad min usle Hytte med Fred og skaan min Brud." Wolfgang syntes beskjæmmet, han kastede et gjennemborende Blik paa Joseph. "Vil Du afstaae mig Pigen, da vil jeg give Dig alt hvad Du fordrer. Jeg vil gjøre Dig rigere end den rigeste Viindyrker," sagde Wolfgang. "Jeg er rig nok; jeg har hvad jeg behøver," svarede Joseph. "Du kjender kun lidet til Kjærligheden, hvis Du troer, at jeg kunde sælge hende, var end min hele Eiendom denne Hyrdestav. Søg Dig en anden, der kan elske Dig alene, thi Maria vilde dog aldrig glemme mig, om hun end levede midt i al Din Overflødighed." "Gjem Dine Raad, der vil komme den Tid da Du selv kan bruge dem!" raabte Ridderen med et lynende Blik og foer ud af Hytten. Maria skjælvede, hun nødtes til at blive i Hytten Natten over af Frygt for Ridderens Hævn. Solen kastede neppe de første røde Straaler paa Bjergets Tinde før den ængstede Fader traadte ind ad Hyttens Dør og omfavnede

Datteren, som han frygtede havde fundet Døden i Klipperevnerne. — Han hørte Aarsagen til hendes Udeblivelse og bævede af Harme. "Timen nærmer sig, "sagde han med indædt Vrede," giver Eder tilfreds mine Born, inden føie Tid skal jeg knuse den Trodsiges Overmod, han skal lære at frygte den han nu kalder en Træl. Følg med mig; Joseph! for længe har Du allerede gaaet bag Faareflokken, nu vil jeg give Dig et Sværd, at Du kan kjæmpe med Røveren. Endnu en Stund maae vi vente indtil vi have forsikkret os den hele Egns Hengivenhed — men da — kom mine Børn!" — Den Gamle ilede bort med Joseph og Maria, der ikke forstode hvad han meente. Fra nu af lod han Hjorden vogte ved en troe Livegen og efter hans udtrykkelige Befaling maatte Joseph hver Dag i Stilhed øve sig i at bruge Sværd og Skjold.

Vinteren svandt hen, Wolfgangs Had kjølnedes ikke, han nærmede sig ofte til Franz's Bolig, han havde ogsaa ofte besøgt Hytten ved Helvedes Afgrund; men aldrig havde han truffet saaledes paa Joseph, at han kunde komme til at yppe Kiv med ham. — Sorgfuld og nedbøiet havde den gamle Maximilian vanket omkring i sin Borg, tidt havde han, badet i Taarer, knælet for det hellige Alter og bønfaldet den Evige om Fred og Forløsning fra sin Jammer, den kommende Vaar lindrede ikke hans bittre Qval; den mindede ham om det kraftigt vaagnede Liv — Tanken derom opflammede hans Fortvivlelse endnu stærkere. — Wolfgang havde intet følende Hjerte for Faderens Sorg, han lindrede den ikke ved kjærlig Omhue, Skovene gave Gjenlyd

af hans Jagthorn; blandt de mørke Stammer, de vilde Fjelde søgte han at dæmpe sin Harme indtil han ganske kunde udslukke den i Fornærmerens Blod.

Da færdedes alle til den muntre Maifest, der skulde feires med Sang og Dands af Piger og Karle fra Egnen om Schorffenfels. Som altid skulde den smukke Maria være Maibrud, Joseph blev eenstemmigen valgt til hendes Brudgom. — Den gamle Franz havde ogsaa i sit Hjerte bestemt, at denne muntre Hoitid skulde sammenknytte det lykkelige Par for evig; thi naar Karle og Piger havde krandset det opreiste Maitræe, da skulde de vandre til Kirken og være Vidne til Parrets Vielse. — Saa hemmelig nu den gamle Franz havde holdt sin Plan, saa spurgtes den dog videre end han havde ønsket. Ogsaa Wolfgang fik den at vide. Strax fattede han den Beslutning at forhindre dette Giftermaal, hvad det end skulde koste. —

Den hellige Gotthardsdag skulde Festen være. Med stor Høitid havde de unge Karle allerede Aftenen i Forveien opreist Maitræet og bragt Maibruden Blomster. En grønklædt Eng, der var omgivet af venlige Viinbjerge, var bestemt til Samlingspladsen for alle de Omboende. Paa den ene Side gik den som en brat Klippeside ned mod Rhinen, der her dannede et brusende Vandfald, men for at ingen Ulykke skulde skee under de overgivne Lege, havde Karlene Søndagen i Forveien nedpælet et Rækværk paa Kanten. Naturen selv syntes at have frembragt denne herlige Plads til Vaarfestens Høitideligholdelse; thi fra alle Sider smilede Foraarets Glæder de Taknemmelige imøde. Da Morgensolens første Straaler glimtede

mellem Bjergene stode de Unge udenfor Franz's stille Bolig og sang:

Kom herud! kom herud!
Vi Dig bede!
Hører Du vore Bønner ei,
Herskerpyr i den venlige Mai?
Vi vil takke vor Gud,
Du skal lede
Os til festlige Fryd
Under Fløiternes Lyd.

Da traadte Maria og Joseph Arm i Arm ud af Døren. Paa Hovedet havde begge en Krone af Blomster og Viinløv. Alle unge Karle hviskede: "Hvor smuk hun er!" Alle Pigerne sloge blye Øinene ned, da de saae den smukke Mand. Haand i Haand vandrede begge i Spidsen af Toget hen til den store Samlingsplads. Som det kom længere fremad strømmede stedse flere Unge og Gamle til Toget og istemmede den Sang, hvis Melodie de unge Karle blæste paa Fløiter og Skalmeier. Den lød saaledes:

Under Rankernes Skygge
Ville Ungkarle bygge,
Mellem Viinstokkens Blade
Ville Maisøstre glade
Synge en Sang
Til Skalmeiens Klang.

Alle Unge og Gamle,
Sig til Maifesten samle,
Alle Træet vil krandse
Under Pigernes Dandse,

Smilende Vaar!
Til Din Priis det staaer.

Kun een sneg sig mørk og harmfuld bagefter Toget, han var iklædt de unge Bjergboeres Dragt; men hans Gang, hans nedslagne Blik vidnede om, at han ikke hørte til deres Skare, han syntes at grunde paa Planer, som han frygtede for at udføre — det var Wolfgang. — Ved Midnatstid havde han svoret, at Joseph aldrig skulde blive den skjønne Piges Mage, han vilde bruge Magt, hvis intet andet kunde skaffe ham hendes Besiddelse. Han havde faaet fire forvovne Svende i Ledtog med sig; naar de hørte ham blæse i hans Jagthorn, da skulde de overfalde Brudeskaren og føre Pigen over paa den anden Rhinbred, hvor han vilde holde hende fangen indtil hendes Fader tillod ham at ægte hende; vilde han det ikke, da skulde han aldrig see hende mere. For at undgaae den muntre Hobs Opmærksomhed havde han iklædt sig den Dragt, som alle Bjergboerne da pleiede at bruge.

Under Jubel og Frydeskrig hoppede Pigerne frem og tilbage omkring Træet og bekrandsede det. Maria lagde sin Krone ved dets Fod og sagde, som Skik og Brug var; "Jeg giver Dig, Mai, de skjønne Smaablomster, jeg lægger min spraglede Krone paa Jorden, nu maae Du give mig Rankevæxt og Drueblod; thi ellers voxer Rhinen af Taarer." Alle foldede deres Hænder og bade som Maidronningen, da gik Joseph frem for at lægge sin Stav og Krone ved Siden af Marias; men paa engang traadte Wolfgang ind i Kredsen. Synet af den bedende Pige opflamme ham til ustyrligt Naserie, han

undte ikke Joseph det Kys, som den knælende Pige efter gammel Skik skulde give ham, naar Ceremonien var forbi. "Bonde!" raabte han fnysende. "Giv Stav og Krone til den, der er den værdigere end Du. — Jeg er Ridder og tør ikke besmitte min Haand for at tugte Dig; men Du skal føle min Hævn, hvis Du ikke afstaaer denne Pige til mig — til mig, som elsker hende og vil gjøre hende lykkelig!" Alle de Tilstædeværende forbausedes ved den pludselige Overraskelse, kun Joseph stod rolig og fattet foran Ridderen. "Raser I?" spurgte han. "Kommer I hid, for ved Eders Vanvid at forstyrre en Fest, der ikke er mindre høitidelig end frydefuld. Som Ridder kan I jo aldrig ægte denne Pige, hvad forlanger I da? kunde I det endogsaa, gav hun dog mig sin Kjærlighed, ved hendes eget Valg blev hun min — ved Gud og min Ære! I skal aldrig mægte at frarive mig hende!" "Din Ære?" gjentog Wolfgang haanlig. "Glem ikke hvo Du er — en Træl — hvad kalder Du Din Ære?" "Træl!" raabte Joseph skjælvende af Vrede. "Jeg er fri, som Du; jeg kan bygge min Hytte hvor jeg vil, jeg er ikke født til at bære en overmodig Tyrans Lænker. — Vi ere alle fri saa mange vi her ere samlede, denne Jord tilhører os og Ingen skal ustraffet tilegne sig vort Liv og Eiendom! Bort herfra og lad os i Fred." "Forvovne!" skreg Wolfgang ude af sig selv og stødte i sit Horn. Da styrtede de fire Svende frem og vilde rive Pigen afsted med sig; men med kraftig Arm slyngede Joseph den ene til Jorden, greb hans Sværd, tog Maria i sin venstre Arm og raabte: "Brødre! taale I, at en Voldsmand overfalder os,

naar vi takke Gud i Fred? taale I, at man bortrø-ver vore Qvinder og frastjeler os vore Rettigheder? Hævn over Voldsmanden!" "Hævn!" gjentoge de Forsamlede og styrtede løs paa Ridderen og hans Forbundne. Da vaagnede Wolfgangs hele Vild-hed. Som en fnysende Tiger foer han løs paa Jo-seph med et Sværd i Haanden; med Kraft og Let-hed vidste den raske Yngling at afvende og besvare hans Hug. Maria sank bedende paa sine Knæe, alle de Stridende standsede uvilkaarligen for at see paa denne levende Tvekamp. Gnisterne fløi fra Sværdene, Hug faldt paa Hug og Blodet randt allerede ned ad begge de Kjæmpende, da sprang Jo-sephs Sværd, som en Lynild styrtede han ind paa Ridderen og søgte at fravriste ham hans Sværd, — Alle maatte beundre begge Ynglingernes Mod, Rask-hed og Kraft. Med Kjæmpestyrke holdt Wolfgang paa sit Vaaben og med rastløs Iver arbeidede Joseph paa at berøve ham det, som lænkede til hinanden styrtede de omkring paa Pladsen, de sank begge til Jorden, dog vilde ingen af dem slippe — efter mange forgjæves Forsøg rev Joseph endeligen Svær-det fra Wolfgang og i et Nu var han oppe fra Jor-den og atter rustet til Angreb; fnysende over at ha-ve mistet sit Vaaben fløi Ridderen op, kastede sig med uimodstaaelig Voldsomhed ind paa Joseph og syntes at anvende sin hele Kraft paa at tilintetgjøre ham. "Hold inde, Ulyksalige!" raabte en stærk Stemme bagved Hoben; det var Franz, som træng-te sig igjennem den under det gjentagne Raab: "Ad-skiller dem!" Men ingen vovede at gjøre det og beg-ge Heltene hørte ikke hans Skrig, tvertimod syntes

Kampen at blive endnu frygteligere og idet den Gamle fortvivlet raabte: "I ere Brødre!" slyngede Wolfgang med sin hele Styrke Joseph imod Rækværket, saa at det knustes — uden en Lyd styrtede Joseph ned i det hvirvlende Dyb. Et stærkt Skrig trængte frem fra Alles Bryst og bedøvede ved dette græsselige Udfald af Kampen stode Alle som forstenede. Den første der vaagnede af den bedøvende Skræk var Franz, med faste Skridt gik han hen til Wolfgang, der stod stirrende bevidstløs frem foran sig, han tog ham fast i Haanden og sagde med frygtelig Rolighed: "Det var Din Broder, Umenneske!" "Min Broder!" raabte han, Nag og Jammer vaagnede i hans Indre og fortvivlet vilde han springe ud efter ham; men de forsamlede Bjergboere standsede ham, afmægtig sank han ned paa Jorden. Maria laae som død i Qvindernes Arme. — En Rytter styrtede i vild Galop frem fra Veien, der slyngede sig ind imellem Bjergene; det var den gamle Maximilian, den ene af Svendene der var flygtet, havde mødt ham i Skoven og i sin Angst underrettet ham om, at Wolfgang havde tilføiet Bjergboerne Fornærmelser ved deres hellige Maifest. Han ilede ind i Kredsen og saae sin Søn ligge blodig og udstrakt paa Jorden. "Hvad have I gjort?" spurgte Maximilian med et harmfuldt Øiekast. "Lade det en Brodermorder beholde Livet!" svarede Franz. "Brodermorder?" spurgte Maximilian skjælvende; thi en sort Ahnelse gjennemfoer ham. "Hvad siger Du, Ulykkelige?" "Sandhed!" svarede Franz, "her ligger Din kjære Søn i sit Blod, hisset ligger hans forskudte Broder forknust i Rhinen." Den

Gamle stod som tilintetgjort, endeligen fattede han sig igjen og spurgte den grædende Franz: "Hvad Beviis har Du for Dit Udsagn?" — "Søg den Ulykkeliges Lig blandt Klipperevnerne, da skal Du see det samme Modermærke paa ham, som denne Usling bærer — dog hvortil det — Du veed jo dog, at Du har stødt Din ene Søn fra Dit Faderbryst, Du veed jo, at Du har kastet ham ud i Verdens vilde Hav, jeg reddede ham; hans Broder styrtede ham ud i Rhinens Bølger, derfra kan ingen menneskelig Magt redde ham." — Den gamle Franz græd høit, Maximilian sank fortvivlet ned paa sine Knæe og skuede op mod Himmelen. Maria foer vanvittig op og vilde styrte sig i Rhinen til den Elskede, men Pigerne holdt hende tilbage, sørgende bragte Skaren hende hjem. Franz vilde følge efter; men Maximilian holdt ham tilbage. "Vær barmhjertig mod en fortvivlet Fader!" raabte han. "Siig! hvoraf veed Du, at det var min Søn og hvi har Du bragt ham herhid." "Fordi jeg vilde hævne ham," svarede Franz, "fordi jeg vilde tilkjæmpe ham hans Rettigheder, har jeg ført ham herhid — ak! jeg vidste ikke, at han her skulde finde Døden for Broderhaand. Ogsaa jeg har syndet, ogsaa jeg har Skyld i dette Mord — Gud tilgive mig det! Min Ven Gottfried bragte mig det uskyldige Barn, han dulgte mig ikke hvem Barnet var og sagde, at Faderen havde forstødt det af Had. Jeg antog mig Barnet og lod det opdrage med min arme Datter. Drengen viste saa mange herlige Egenskaber, at jeg holdt det for Pligt at gjøre alt hvad der stod i min Magt, for at erhverve ham de Rettigheder, hvortil han var født og som han-

var saa værdig til. Jeg reiste herhid med ham, for at være nærmere ved hans Fædreneborg, hvor hans Skjæbne engang skulde udfolde sig, han vidste ikke selv andet end han var en Søn af en afdød Beslægtet af mig. Hans Kjærlighed til min Datter yttrede sig tidlig — jeg nægter ikke, at jeg, af Lyst til at indpode en uægte Green i Ridderens Stamme, for desto føleligere at straffe ham for hans Forbrydelse, saae det med Glæde, ja endogsaa søgte at bevare den — jeg Daare! den bragte ham i Graven — mit Barn i Fortvivlelse! Om føie Tid vilde jeg fremtræde som hans Talsmand og Svigerfader — Himlen vilde det anderledes — den har straffet os alle med Jammer og Elendighed; men jeg har allerede baaret saameget, jeg vil vel ogsaa ved Himlens Bistand kunne bære denne tunge Byrde — Du, som har levet i Fryd og Overflod, som aldrig har havt nødig at trodse Stormen, Gud styrke Dig, at Du ikke skal ende Dit Liv i Fortvivlelse." Han trykkede Maximilians Haand og ilede med faste Skridt efter det sørgelige Tog. — Den gamle Ridder kastede et mørkt, rædselfuldt Blik paa den blødende Wolfgang, der vred sine Hænder og væltede sig omkring under Suk og Graad; men Faderen fattede sig og bød de grædende Svende, der stode omkring ham: "Bærer ham til Borgen!" De adløde. Med tunge Skridt vankede den Graahærdede efter dem; da han kom hjem lukkede han sig inde med sin Huustroe; de lyttende Svende hørte hendes Hulken, efter en Times Forløb gik hun atter til sine Værelser. Dagen efter drog hun til St. Anna Klosteret hvor hun henlevede sine faa Levedage i et fromt, gudfrygtigt Levnet, bedende for sin ulykke-

lige Mage. Fra den ulykkelige Dag vandrede Maximilian hver Dag trende Gange til Borgcapellet, knælede og bad under hede Taarer, da næste Vaars Aftensoel smilede gjennem de høie Chorvinduer glimtede dens Straaler hen over den Forløstes Kiste, hans Aand var hos Gud, som havde seet hans Anger og hørt hans brændende Bønner. Marias Vanvid blev efterhaanden til stille Tungsind, ved sin Faders Gavmildhed byggede hun et Kloster, som blev opkaldt efter hendes hellige Navne, der fandt ulykkelige Qvinder Roe og Medlidenhed efter Modgang og Kummer, taknemmelige imod deres sørgende Velgjørerinde, nedsatte de hendes Been i Kirken, da hun efter et sørgeligt, men daadfuld Levnet gik bort herfra for at møde sin Elskede. Krigen har ødelagt hendes milde Stiftelse; men hendes Minde lever blandt vore Piger. — Den hæftige Wolfgangs Fortvivlelse blev til dyb, mørk Tungsind, han lod Broderens Lig tage op af Rhinen og bringe op paa den høieste, vildeste Tinde af de Bjerge, hvorved han første Gang saae Maria; selv grov han en Grav til det, byggede sig en Hytte over Graven og levede som en from Eneboer, uden at tale til noget Menneske. Han var mæt af Dage og svag af Alderdom, da Herrens Mildhed gjorde Ende paa hans Jordliv, han laae mat og afkræftet paa sit Straaleie, da bankede det paa hans Hytte, en skjøn Qvinde traadte ind for ham og sagde:

Hil Dig, Jammers Søn!
Stands kun Din Bøn!
Den Tordnende hørte Dig græde,
Han skjænker Dig Himmelens Glæde.

Endte ere Dine Dage,
Alfe vender nu tilbage!

Da brast Wolfgangs Øie. — En Skare venlige Engle nedgrove hans Lig under en vild Rosenbusk, der voxede frem af Fjeldet. — Siden hiin ulykkelige Dag feires ingen Maifest her i Egnen; men under Sørgemusik bære vore unge Folk en Ligkrands ud til det Sted hvor Mordet skedte.

Den Gamle havde endt, han saae paa mig og sagde: "Som jeg har hørt Sagnet, har jeg fortalt det, jeg gav hvad jeg fik. Fred være med Eder!" Jeg takkede ham, gik med min Fører og optegnede siden Oldingens Fortælling.

L. von G.

Peberſvendens Frierie.

"Den Axel kan jo holde, om vi ſaa kjørte Veien to Gange!" ſkreg Paul, "ſee bare til at Skinnerne kan blive færdige, ſaa at vi kan komme afſted!" — "Ja! naar han forſtaaer det bedre," brummede Smeden, "mig er det ligemeget!"

"Hvad er der i Veien, Paul?" ſpurgte jeg, og kiggede ud af Kaleſchen. "Unyttigt Ophold," ſvarede han, "det der var iſtykker kunde have været iſtand for længeſiden, og vi havde været paa næſte Station, derſom den underlige Mand ikke havde havt ſaa mange Betænkeligheder." "Naa, naa! vi har jo ikke ſaa ſtort Haſtværk," ſagde jeg idet jeg ſteg ud af Vognen; "gjør han kun ſine Sager ordentlig, Meſter!" — "Saa, det var en anden Snak!" hørte jeg nu Paul mumle, "ellers varer Alting forlænge."

Jeg forlod min Paul, og gik ind i Kroens Gaard, hvor jeg ſaae en ſmuk, temmelig velklædt Pige, ſom ſtod og talte med Værtinden. Pigen havde en lille Byldt under Armen, og ſyntes juſt nu at ville fortſætte ſin Reiſe, ſom hun, efter hvad jeg kunde ſee, havde gjort tilfods. "Om halvanden Time," hørte jeg Værtinden ſige til hende, "kan De være ved næſte Station; men om De endnu vil træffe Poſtvognen der, veed jeg ikke, da den ſædvanligen tager tidligere derfra." — Pigen ſvarede nogle Ord, ſom jeg ikke kunde forſtaae, og vendte derpaa Anſigtet til mig. Jeg blev overraſket; thi nu ſaae jeg førſt, hvor ſmuk hun var. Nogle unge Menneſker, ſom ved et Bord henne ved Siden holdt ſig lyſtige med

elendig Viin, syntes efter deres Viis ikke at finde mindre Velbehag i Pigen. To af dem stode op og gjorde Miner til at nærme sig den smukke Glut. Hun bemærkede det, og søgte at undvige dem; men de kaade Knægte traadte i Veien for hende, og een af dem tog temmelig uartig fat paa hende. Uvillig rev hun sig løs, og fordobblede sine Skridt for at komme over Gaardspladsen. Da hun gik forbi mig saae jeg Taarer i hendes store blaae Øine, hendes Kinder glødede; hun vendte Ansigtet bort, som om hun skammede sig over at see et Vidne til den Fornærmelse man havde viist hende. Uvilkaarlig fulgte jeg det tillokkende Syn, som, ilende gjennem Porten, forbi min Vogn, snart forsvandt for mine Øine. Paul studsede da han saae hende og vendte sig skjelmsk om til mig. "Hængte det saaledes sammen, ja saa var det intet Under!" mumlede han, da jeg kom nærmere.

"Naa, er Vognen færdig?" spurgte jeg. — "Det gaaer ikke saa gesvindt, Herre! Men Mester David gjør det ogsaa tilgavns." "See efter Postillonen!" svarede jeg alvorlig. Paul gik, idet han snurrigt betænkeligt rystede med Hovedet. Jeg saae mig om efter de To, hvis grove Væsen havde været Aarsag i at den skjønne Pige rødmede, og som derved, uden min Medvirkning, havde forskaffet mig et saa henrivende Syn. De vare vendte tilbage til deres Bord, og raabte støiende paa Værtinden. Efter en kort Ordstrid kastede de Penge paa Bordet, tumlede forbi mig, og toge den samme Vei som Pigen. De syntes at være temmelig drukne; deres

blussende Ansigter havde et Udtryk af vild Raahed, som forekom mig meget afskyeligt.

"Hvor bliver Postillonen af?" raabte jeg til min Paul, da jeg steg i Vognen. "Han kommer nok, Herre! og som jeg seer er Smeden ogsaa snart færdig; vi skal nok indhente den raske Tøs." — "Jeg troer Du drømmer, Gamle!" sagde jeg, "men afsted! Her er Penge; skjænds ikke med Vognmandskarlen, han skal kjøre som man med Ret og Billighed kan forlange." Der var spændt for. Paul svingede sig med stiv Hurtighed op paa Bukken, og Vognen rullede afsted, den Vei, som "den raske Tøs" og de to drukne Krabater havde taget.

Det var en herlig Sommeraften. Den synkende Sol malede den skyefrie Horizont med de skjønneste Farver. Det frugtbare Landskab, gjennemskaaret af Høie og Dale, hvilede, som dets Beboere, udmattet af Dagens Larm og Møie. Paa begge Sider af Landeveien laae i nogen Afstand enkelte Landsbyer, hvortil Qvæget og nu og da en Arbeider, vandrede langsomt hjemad. Ingen Vogn var at see paa Veien, og kun sjelden mødte vi en Vandrende. Vi kjørte op ad en Bakke, hvis kratbedækkede Top var Begyndelsen af en temmelig betydelig Skov. Da vi havde naaet Toppen, og Landeveien selv blev skjult af den stedse tiltagende Underskov, saae Paul sig lidt ængstlig om. "Kjør til, Svoger!" raabte jeg, ligesom svarende Pauls ængstlige Blik, og Hestene rendte ned ad Bakken alt hvad Tøiet kunde holde.

Nu blev Skoven tyndere, en Deel af Landeveien blev synlig. Det syntes mig, jeg saae den Skikkelse som mit urolige Blik søgte; men Træegrup-

perne skjulte igjen det flygtige Syn. Jeg fik atter Øie paa Pigen, ikke langt fra os, og begge Karlene bag efter hende. Disse maatte have seet Vognen; de holdt dem lidt tilbage, og desto raskere gik Pigen fremad. Jeg raabte til Postillonen, at han skulde standse sine Heste, hvilket dog ikke strax vilde lykkes ham, da Veien gik saa steil nedad. Da vi kjørte forbi Pigen syntes hun at gjenkjende mig og Paul, og hun fordobblede sin Anstrængelse for at naae os. I samme Øieblik bøiede Veien om, og Buskene skjulte hende paany.

Pludseligen hørte vi et Skrig. Postillonen havde just faaet Hestene til at staae stille. Jeg sprang ud af Vognen, og ilede hen til Stedet, hvilket et nyt Skrig om Hjælp betegnede mig. Da jeg havde kjæmpet mig igjennem Buskene saae jeg Pigen brydes med begge Karlene. Med min Knortestok i Haanden styrtede jeg løs paa de Elendige. De bleve mig ikke vaer, førend mine gjentagne Slag vakte dem af den vilde Forglemmelse, som deres raa Adfærd havde neddysset dem i. Skurkene vare i Begreb med at sætte sig til Modværge, da jeg pludseligen saae dem flye, overvældede af en panisk Skræk. Paul, bevæbnet med mine Pistoler, og Postillonen, stode ved Siden af mig, støiende og truende satte de efter de Flygtende. Pigen, der først nu var fuldkommen vis paa sin Redning, kastede sig i hæftig Bevægelse om min Hals. Som tilintetgjort af Angst og Glæde, laae hun et Øieblik i mine Arme; men hurtigt syntes hun at besinde sig, og idet hun, blussenderød, snoede sig ud af min Omfavnelse, trykkede hun min Haand til sine brændende Læber.

Paul og Postillonen kom leende tilbage. De havde ikke kunne naaet Flygtningerne, men ladet sig nøie med at jage dem ind i Skoven. Pigen bemærkede nu først sin forstyrrede Paaklædning, og skamfuld listede hun sig bort fra os for at ordne den en Smule, og at samle sin Byldt, som laae adspredt omtrent halvhundrede Skridt derfra. Paul saae efter hende med inderlig Glæde, og Postillonen, der heller ikke kunde holde sig fra at stirre efter den skjønne Skabning, mumlede for sig selv: "Hillemænd! hvad det en deilig Pige!" — "Jeg troer Herre!" sagde Paul, "at vi komme til at give det kjære Barn Deres Regnkappe paa; hun er meget varm, og kunde let blive forkjølet i Vognen; Aftenen er kold." — "Du mener altsaa, Paul —?" — "At De ikke vil lade Pigen være uden Beskyttelse i den bælmørke Nat og skumle Skov, ja vist mener jeg det, eller jeg maatte ikke kjende Herr Samuel Brink rigtig. Jeg vil strax gaae i Forveien og tage Kappen ud af Kassen." — "Gjør det, gode Paul, og Du, Kammerat! see Du til Dine Heste, jeg kommer strax efter." — "Heisa, Svoger!" raabte Paul idet han trak afsted med Kudsken; "nu skal Du faae en lystig Reise og Drikkepenge i svære Mængde!"

Da Pigen nærmede sig langsomt, gik jeg hende imøde og tilbød hende min Arm. Hun var igjen bleven temmelig rolig, og mit Tilbud, at ledsage hende til næste Station, modtog hun med beskeden Taksigelse. Da vi kom til Kaleschen, stod Paul allerede der med Regnkappen, som han uden videre Omstændigheder nødte min Ledsagerinde at tage paa, hvorimod han tog hendes lille Byldt og lagde den un-

der Vognsædet. Af Postillonen hørte vi, til Pigens store Forskrækkelse, at Vognen paa næste Station der skulde bringe hende til Hovedstaden allerede for flere Timer siden var kjørt videre; hun blev saameget mere bestyrtset derover, da hun havde sendt sin Kuffert i Forveien, og frygtede nu for at miste den. "Det vil altsammen finde sig," raabte Paul i det bedste Lune, "hvem veed, lille Jomfrue, hvad det kan være godt for." Derpaa hjalp han hende meget pent ind i Vognen, og hoppede selv behændig op paa Kudskebukken. Postillonen kjørte, og blæste et muntert Stykke paa sit Horn.

Fuldmaanen steg frem fra Skovens mørke Tykning og hævede den dunkle Aftendæmring til et blidt, dunkelt Dagskjær. Jeg sad ret beqvemt i mit Hjørne, hvorfra jeg nu og da kastede et Blik paa min skjønne Naboerske, der ved den pudsige Maskering var bleven endnu skjønnere. Da jeg spøgede derover, saae hun paa sig, og smilede selv ret venligt et Par Gange. Lidt efter lidt blev hun munter og temmelig snaksom. Jeg erfarede nu, at hun hed Johanne Berger, og var Datter af en Forstbetjent paa Greven af F**s Godser, hvor hun indtil sit fjortende Aar havde henlevet en meget lykkelig Ungdom. I denne Alder havde hun mistet sin Fader og Aaret derpaa sin Moder, uden at Forældrene havde efterladt hende det Mindste. Hendes Moders Søster, der var Enke efter en herskabelig Staldmester, tog hende derpaa til sig, og fuldendte hendes Opdragelse med Omhue og Kjærlighed. Men da imidlertid Tanten selv kun levede af en Pension, og var indviklet i Arvetvistigheder med sin afdøde Mands Familie, saa havde hun gjerne

villet anbringe Hanne i et anstændigt Huus i Hovedstaden. I denne Hensigt havde Tanten for fjorten Dage siden tiltraadt Reisen med hende, men var underveis falden i en svær Sygdom, og døde syv Dage derefter i den lille Kjøbstad, hvor hun var bleven sengeliggende.

En Strøm af Taarer afbrød her Hannes Fortælling. Hun skjulte Ansigtet i sine Hænder, og græd en Tidlang meget hæftigt. "Tilgiv mig, kjære Herre!" sagde hun, "jeg forstaaer mig endnu ikke ret paa at omgaaes saa artigt med Fremmede som jeg burde. Omendskjøndt jeg var fader- og moderløs gjenfandt jeg dog i min Tantes Huus den moderlige Overbærelse og Kjærlighed som jeg havde tabt; jeg turde frit græde og være glad — blandt fremmede Mennesker, veed jeg vel, skikker det sig ikke." — "Hvad en saa godmodig Skabning føler," sagde jeg, idet jeg greb hendes Haand, "det kan ogsaa yttres. Og er jeg da fremmed for Dem, kjære Barn? For mig er De det ikke mere." Min Tone og mine Ord havde vist truffet Hannes Hjerte; thi hun stirrede saa mildt og fortroligt paa mig med de store blaae Øine, at jeg neppe kunde holde mig fra at trykke det hulde, godlidende Væsen til mit Bryst. Jeg spurgte hende hvorfor hun ikke, efter den Ulykke der var mødt hende, havde vendt tilbage til sit Hjem, hvor hun dog udentvivl maatte have nogle Bekjendtere. "Ingen, som kan eller vil gjøre noget for mig," svarede hun. "Ved Efterretningen om min Tantes sandsynlige Død ankom min Onkels Slægtninger til den lille Bye. De lode Liget begrave og lagde Beslag paa den Afdødes Efterladenskaber; mig

gave de kun mine Klæder og nogle faa Reisepenge. Nu var der jo intet andet for mig at gjøre, end alene at fortsætte Reisen til Residencen, hvor jeg har Haab om at blive optaget i det Huus, for hvilket min gode Tante havde bestemt mig."

Jeg spurgte efter den Families Navn som Hanne skulde henvende sig til i Residencen. Hun nævnte mig Enken efter en rig Kjøbmand, Frue von Reichard, som jeg havde seet adskillige Gange, og om hvem jeg havde hørt meget godt. "Huset har det bedste Rygte," sagde jeg, "maaskee De der igjen finder en Deel af hvad De har mistet, gode Hanne! Jeg vil bringe Dem til Staden, kjære Barn; vær kun ved godt Mod!" — Den meest levende Glæde tindrede i Pigens Øine; hun trykkede min Haand med Ømhed, og var i Begreb med at føre den endnu engang til sine Læber. Da blev jeg forvirret; overrasket saae hun paa mig, da jeg rødmende og med nedslagne Øine trak min Haand tilbage. Til Lykke rullede Vognen just ind i Postgaarden, og Paul stod allerede foran den aabne Vogndør. — "Vi blive dog her?" sagde han, idet han hjalp mig ud. — "Ja, Paul! besørg et særskilt Værelse for Jomfrue Berger!" — "Kom De, lille Jomfrue!" raabte den Gamle; "nu ville vi strax see os om efter Deres Kuffert. — De bliver dog ikke vred, Herre," tilføiede han med en skalkagtig Mine, "dersom jeg spøger lidt med den smukke Pige?" — "Gaae Nar!" sagde jeg temmelig fortrædelig over at den Gamle var saa nær paa Spoer efter mine Følelser.

Jeg spadserede omkring i det Frie for at nyde den skjønne Aften indtil Mørket næsten overraskede

mig. Da jeg gik langsomt tilbage henimod Posthuset, kom Paul mig imode, for at sige mig, at Hanne ventede paa mig med Maden. Hun vendte sig muntert om til mig, da jeg traadte ind i Værelset. Jeg blev paany forvirret ved at see hende, og mit Hjerte slog høit. Jeg sad mig meget hurtigt, for at gjøre min Urolighed mindre paafaldende, og bad Hanne at tage Plads ved min Side. Den uskyldige Pige fortalte mig meget fornoiet, at hun havde fundet sin Kuffert, hvilket især var hende kjært, da hun i den havde gjemt Papirer, som hun ikke gjerne vilde miste. Overhovedet talte hun gjerne og livligt, ogsaa om Hovedstaden, med hvis Forhold hun syntes at være temmelig nøie bekjendt, da hendes Tante var fød og opdragen der. Jeg hørte for det meste taus til, idet jeg spiste meget ivrigt og fordybede mig mere og mere i Beskuelsen af den elskværdige Pige. Da jeg havde spiist, og Hanne saae mig sidde et Øieblik stille, reiste hun sig for at gaae. "Paul! bestil Heste til Klokken fire i Morgen tidligt!" raabte jeg endelig, idet jeg foer op af min Adspredelse. — Med et venligt: "God Nat! kjære Herre!" hoppede hun ud af Døren. "God Nat, Hanne!" raabte jeg efter hende.

"Tænk paa Din Alder, Samuel!" sagde jeg til mig selv, efterat min Paul var gaaen fra mig, og jeg halvt afklædt havde kastet mig paa Sengen, hvor Søvnen endeligen satte en Grændse for mine sværmende Tanker.

"Hvad er Klokken, Paul?" spurgte jeg, idet jeg sprang ud af Sengen, saa let som en Martis Søn, der første Gang skal trække paa Vagt. —

"Strax sex, Herre!" svarede han. — "Hvad for noget?" raabte jeg. "Og hvorfor har Du ikke vækket mig Klokken fire som jeg befalede Dig?" "Ih, Herre!" svarede Paul, "De sov saa sødt, at jeg, da jeg for en Time siden kom andengang herind, endnu ikke nænte at vække Dem." — "Jeg troer Du gjør Løier med mig, gamle Drømmer!" — "Jeg drømmer ikke Herre!" — "Da sover vel Hanne endnu?" vedblev jeg, i det jeg betragtede min forpjuskede Figur i Speilet. — "O! hun har allerede i halvanden Time løbet omkring i Haven, Hønsegaarden og ude paa Marken;" svarede Paul, "Pigen er fuld af Liv, og Huusholdningen synes ret at være hendes Element. Det var noget Andet, Herre! end vor gamle Jessabelle der hjemme!" — "Mener Du?" sagde jeg adspredt. "Men lad Frokosten bringe ind, Paul, og bed Hanne komme herop!"

Saasnart Paul var gaaen ud af Døren, havde jeg stor Lyst til at lee mig selv lige i Øinene, saaledes som jeg der stod og stirrede i Speilet. "Det har dog en Elsker paa tooghalvtredsindstyve Aar fremfor een paa eenogtyve," sagde jeg, "at han spiser med Appetit, og, naar han faaer Lov til det, sover sine otte til ni Timer. Det havde jeg neppe troet i Gaar."

Frokosten kom, og Hanne trippede ind, for at sige mig Godmorgen. Hun var saa skjøn, som Morgenen selv efter en forfriskende Sommernat. Fandt jeg hende i Gaar elskværdig, saa forekom hun mig i Dag at straale i den blomstrende Ungdomsskjønheds fuldeste Glands. "De lykkelige atten Aar!" tænkte — eller meget mere — sagde jeg høit; "Saa

gammel er De vel netop, ikke sandt, Hanne?" — "Snart nitten," svarede hun. — "Kom mit Barn! Sæt nu engang, at jeg var en ung Fyr, lidt ældre end De! Sid Dem ned hos mig! De maa dog engang lære at fordrage Byecavallierernes Conversation. Jeg vil give Dem en Prøve derpaa." —

Det gode Barn vidste ikke hvad hun skulde tænke om mit gode Lune; men jeg lod mig ikke forvirre. Jeg snakkede, loe, spøgede, med saa megen Anstand og naturlig Lethed, at jeg tilsidst rev hende med mig. Leende og spøgende ledsagede hun mig til Vognen, hvilken jeg denne Gang hjalp hende ind i, til Pauls store Fortrydelse, der gjerne vilde vise hende denne Artighed. Min glade Stemning vedvarede — til Hannes ikke ringe Fornøielse — næsten den halve Station. "Hvor Herr Brink kan være elskværdig!" sagde hun med et skjelmsk Smiil, som om hun gjorde denne Bemærkning for sig selv. —

Lidt efter lidt forsvandt det galante Humeur, der ved Hannes Indtrædelse denne Morgen var steget mig i Hovedet, som en let Champagnerus. Jeg blev stille, mere adstadig, lagde igien Mærke til hvad der foregik omkring os, og fordybede mig endelig i Beskuelsen af det yndige Landskab gjennem hvilket vor Vei gik. Hanne havde allerede tidligere viist megen Deeltagelse for de Gjenstande der omgave os. Overalt forraadede hun Fatteevne og en Forstandsmodenhed, der langt syntes at overgaae hendes Alder og eensomme Opdragelse. Vi underholdt os meget behageligt og utvunget om forskjellige Ting; jeg erfarede stedse mere af hendes tidligere Historie,

og den Fortrolighed hun viste mig, syntes efterhaanden at gjøre vort Forhold til hinanden inderligere.

Endelig kom Middagen, som vi tilbragte i et velindrettet Værtshuus, der laae paa Halvveien til Residencen. Jeg spiste med Hanne ved Table d'hôte. Det gottede min ret at see Gjæsternes Øine henvendte paa min skjønne Naboerske, der i sin simple, næsten fattige Paaklædning, syntes at være Taffelets Dronning. En ung Officeer, som sad ligeoverfor os, søgte endelig at indlede en Samtale med hende. Jeg beundrede den Smidighed og fine Tone, med hvilken hun forstod at undvige den unge Krigsmands stedse mere og mere paatrængende Spørgsmaal og Hentydninger, uden at gjøre sig til Gjenstand for Selskabets Opmærksomhed ved en forlegen eller paafaldende kold Opførsel. Da vi stode op fra Bordet, og idet jeg saae mig om efter en Avis, der laae noget borte, traadte Officeren dristig hen til Hanne, og ledsagede sin Tiltale med en temmelig fortrolig Gestus, idet han meget ziirligt tog fat paa begge hendes Arme. Med en Mine, der fordrede Agtelse, trak hun sig tilbage, hvorover Officeren naturligviis slog en lille Latter op og kneisede lidt høiere end sædvanligt. Jeg var imidlertid traadt imellem dem og saae alvorlig paa den unge Herre. — "Staaer denne unge Person maaskee under Deres Beskyttelse?" spurgte han spodsk; "Deres Kone eller Datter synes hun, efter det Udvortes, ikke at være." — "Naar det kommer an paa at forsvare hende imod uartig Paatrængenhed", svarede jeg i en fast Tone, "saa staaer dette unge Fruentimmer vistnok under min Beskyttelse, og hvem der har Lyst, skal erfare

det!" — "Ydmyge Tjener!" sagde han en Smule forbløffet, og vendte mig Ryggen. Jeg tog Hanne under Armen og gik langsomt og kneisende gjennem Salen idet jeg saae mig om til begge Sider, om der var Nogen, som havde noget at indvende mod min Erklæring.

Vi sadde atter i vor Vogn. Den lille Ærgrelse havde bragt mit Blod i Bevægelse, og jeg kunde godt lide, at Kudsken, en munter Karl, lod sine Heste løbe i stærkt Trav. Veien gik igjennem frugtbare Marker, hvis høie Sæd bølgede af en forfriskende Vind. Jeg overlod mig til de behagelige Forestillinger, som et saadant Syn fremtryller i vor Phantasie, og sad længe taus ved Siden af min Reisefælle, som ogsaa, siden hiint Optrin i Spisesalen, var bleven stille og eftertænksom. Af en Hændelse mødte mit Blik hendes; hun slog Øinene ned, jeg troede at have læst et Udtryk af mere end almindelig Opmærksomhed. "Hvorpaa tænker De Hanne?" spurgte jeg, idet jeg flyttede mig hen til hende. — "Paa den store Forbindtlighed, som jeg er Dem skyldig!" svarede hun rødmende, efter at have betænkt sig lidt. — "Dertil regner De dog vel ikke det latterlige Optrin med den unge Hugaf?" spurgte jeg spøgende. — "Jo, i Sandhed, det gjør jeg," svarede hun alvorlig, "denne unge Officeer havde noget saa ubeskriveligt Fornærmende i sit hele Væsen at jeg gyser endnu, naar jeg tænker derpaa." — Jeg holdt Hannes bævende Haand i min; over hendes Kinder fløi Gjenskinnet af den Skam og Uvillie som hun følte i sit Indre, det greb mig paa en besynderlig Maade. Det var en Seier af en ganske egen

Art, i hvilken alle Qvindelighedens Tryllerier havde forenet sig. — "Det kan ikke mangle Dem," sagde jeg beklemt, "paa Leilighed til at bemærke det Indtryk De kan gjøre paa Mænd af den meest forskjellige Characteer, og i enhver Stilling i Livet." Hun hørte noget adspredt til, men syntes at oppebie Slutningen af min Tale. "Har man aldrig sagt Dem," vedblev jeg," at De — er en smuk Pige?" Hun smilede, som om jeg havde sagt hende noget ret ligegyldigt. "Jo vist!" svarede hun; "men jeg har aldrig hørt efter det." — "Har De aldrig havt en Kjæreste, Hanne?" spurgte jeg hæftigere. — "Hvad man egentlig kalder saaledes — nei!" — "Hanne!" sagde jeg, idet jeg trykkede et Kys paa hendes Arm. "Dersom De vidste, hvor ubeskrivelig elskværdig De er!" — Hun blev rød, og trak sin Arm tilbage. "Hanne!" gjentog jeg sagtere, og trak hende nærmere hen til mig —

"Hører De hvor det tordner? raabte Paul, idet han vendte sig om; "nu faae vi nok et slemt Veir." — "Jeg vilde ønske at Du —!" — "Hvadfornoget, Herre?" — "Intet!" svarede jeg noget vred; "Du er dog vel ikke bange for Tordenveir?" — "Jeg ikke, men Jomfruen maaske." — Hun forsikrede derimod, at hun kunde godt lide Tordenveir, da hun slet ikke var bange.

I samme Øieblik hørte vi Tordenen rulle i det Fjerne. Svære Skyemasser udviklede sig paa Horizonten; Vinden blæste stærkere og Støvskyerne hvirvlede omkring paa Landeveien. Lidt efter var Himmelen ganske overtrukken og glimtende Lyn fore igjennem de mørkegraae Skyer. Enkelte Regndraaber faldt

ned paa Vognen; en Lynstraale slyngede sig atter ned fra Himmelens Hvælving, da styrtede Regnen ned i svære Strømme og med huul Rullen gjenlød et Par vældigt dundrende Tordenskrald i det Fjerne.

"Er det saaledes De vil have det?" spurgte Paul. "Just saaledes!" svarede Hanne, idet hun med sindig Alvor skuede ud i den velgjørende, oprørte Natur.

Dette Naturens store, herlige Skuespil standsede det lille Oprør i mit Indre. Da den første Opbrusning var forbi, smilede jeg selv over den sælsomme Afbrydelse, der netop til rette Tid havde lagt Baand paa min uforsigtige Tunge. Jeg var atter mig selv fuldkommen mægtig, og nød rolig et dobbelt skjønt Syn idet jeg med afvexlende Deeltagelse snart betragtede de prægtige Naturscener, snart Hannes elskværdige Ansigt.

"Det gaaër aldrig godt!" sagde Paul, og vendte sig endnu engang om; "det regner alt for galt! Vandet skyller jo ind i Kaleschen. Jeg vil spænde Fordækket ned, Herre!" — Han gjorde det, uden at jeg godt kunde forhindre det. Det var som om Paul eller Tilfældet vilde drille mig og sætte min Koldsindighed paa Prøve.

Kaleschen var lukket paa alle Sider. Det matte Lys, som faldt ind i den smalle Vogn igjennem et Par smaabitte Vinduer, var knap tilstrækkeligt til at vise mig Hannes Skikkelse i et magisk Halvmørke. Gjenskinnet af Lynene forhøiede fra Tid til anden den underfulde Belysnings Skjønhed. Vi sadde saa trangt, at jeg ikke kunde gjøre den ringeste Bevægelse uden at berøre hendes Arm eller Fod. Jeg troede

at høre hende aande; hvert Aandedræt jeg drog syntes at være krydret af den Aande der udgik fra hendes Mund.

"Jeg vil ikke," sagde jeg efter en temmelig lang Kamp med mig selv, "jeg vil ikke bukke under for denne fortryllende Fristelse!" og idet jeg skubede mig hen i en Krog af Vognen, lukkede jeg mine Øine, med det faste Forsæt, ikke at aabne dem, førend Uveiret inden og uden for mig var aldeles forsvundet, og jeg kunde føle mig ligesaa rolig som i det Øieblik da Paul havde lukket Kaleschen til.

— "Og det gjorde De virkelig, Herr Samuel Brink?" — "Med Deres Tilladelse, kjære Læser! ja det gjorde jeg, og raader Dem at gjøre det samme, dersom De engang skulde blive sat i min Stilling."

"Og hvad gjorde da Hanne under denne behagelige Underholdning i den tillukkede Kalesche?" — "Formodentlig det samme, endskjøndt af en anden Aarsag; thi da Paul ved vor Ankomst til Stationen aabnede Kaleschen, fandt jeg hende saa sødt sovende, at det kjære Barn nok aldrig før havde slumret saa sødt hjemme i sin Seng."

Den der nogle Gange lykkelig har holdt sig opreist paa en slibrig Bane og ikke har tabt sin Bevidsthed paa et meget farligt Sted, den fortsætter sin Gang meget sikrere og med langt større Tillid end om hans Vei stedse havde været jevn og lige. Det øvrige af vor Reise gik meget roligt og hurtigt for sig, uden at der mødte mig flere smaae Ulykker og Gjenvordigheder. Det var næsten Nat, da vi ankom til mit Huus i Byen. Jeg havde overlagt med mig selv, at det vilde være mere passende at faae

Hanne indlogeret i et Gjæstgiversted i Nærheden, end at indqvartere hende i min Pebersvendsresidence. Hun var selv ikke beredt paa andet; thi da vi vare stegne ud af Vognen, takkede hun mig ret hjerteligt fordi jeg med saa megen Godhed havde ført hende hertil, og Paul bad hun om den lille Byldt, som han havde gjemt; Kufferten vilde hun lade afhente i Morgen.

"Men, Jomfrue," sagde Paul, "De vil dog vel ikke spadsere omkring midt om Natten og søge efter et Nattelogie i den store, fremmede Bye? der er jo den ledige Seng i Jomfrue Birgittes Kammer, hvor De ret godt kan tilbringe Natten." — "Paul har Ret," afbrød jeg Hanne, som vilde indvende noget derimod; "jeg tænkte ikke strax derpaa. De maa ikke forsmaae mit Tilbud, Hanne! Anstændigheden selv kunde ikke have noget at indvende imod, at De gjorde min gamle Huusholderskes Værelse til Deres Sovekammer." — "Men," svarede Hanne — "Ingen flere Omstændigheder, mit Barn!" sagde jeg, tog hende ved Haanden, og ledsagede hende op ad Trappen. I Morgen tidlig kan vi jo see os om efter en anden Leilighed, dersom det ikke behager Dem at boe længere hos en gammel Ungkarl."

Jomfrue Birgitte gjorde store Øine, da jeg traadte ind i Huset med Hanne. "Jeg bringer Hende Selskab, Birgitte!" sagde jeg: "Jomfrue Berger vil i Nat sove i Hendes Værelse; sørg for en god Seng og en venskabelig Modtagelse." — Den Mine hvormed den Gamle skelede til den hulde Pige, lovede idetmindste ikke det Sidste; men den godmodige Venlighed, hvormed Hanne sluttede sig

til den gamle Huuscommandeurinde, fordeelte lidt efter lidt Skyerne paa den rynkede Pande. Jeg indbød Hanne til Aftensmad, hvilket hun beskedent frabad sig, da hun hellere vilde være alene med Jomfrue Birgitte paa hendes Værelse. Fruentimmerne forlode mig, og kort derefter ogsaa min gamle Paul, der endnu havde mange Ting at besørge for vor skjønne Gjæst.

Nu havde jeg da, næsten uden min Villie, den elskværdige Skabning, som nu i to Dage saa levende havde beskjæftiget mig, under mit Tag! Denne Tanke var mig overmaade behagelig, uagtet den blev ledsaget af en Smule Tungsindighed. "Imorgen," sagde jeg til mig selv, "gaaer hun hen til sit nye Herskab. Man vil antage hende; hvem vilde ikke gjøre det med Glæde? — og — da er Alt forbi, — undtagen Erindringen, som, hvor behagelig den end er, dog vist ikke vil forstyrre mig i min Søvn." —

Morgenen efter fortalte Paul, da han bragte mig Frokosten, at Jomfrue Hanne allerede var gaaen ud for at aflægge et Besøg hos Frue von Reichard. Det fortrød mig næsten, at hun var gaaen bort uden først at sige mig "god Morgen;" men jeg tænkte paa, at det desuden snart maatte ophøre. — Paul gik og nyslede omkring i mit Værelse, og kunde ikke komme afsted. Det er nu hans gamle Vane, naar han har noget paa Hjertet.

"Det er dog Synd," begyndte han, "at en saa smuk og god Pige skal tjene hos fremmede Folk." "Man tjener bedst hos Fremmede," sagde jeg; "det er et anstændigt Huus, og en temmelig taalelig

Tjeneste, som jeg veed af Hanne selv; hun skal ikke forrette noget Arbeide i Huset, men blot være som Selskabsjomfrue hos en Datter der allerede er voxen." — "Hvem veed," blev Paul ved, "hvad det er for en forskruet Modedukke; hun kunde rigtignok lære af Hanne, hvorledes en ung Pige bør opføre sig, for at finde Behag for Guds og Menneskers Øine." — "For Dine idetmindste, Paul," svarede jeg smilende, "synes Pigen virkelig at være meget behagelig." — "Oh! det tilstaaer jeg!" var hans Svar: "Og for Deres Herre, er hun det ogsaa; det kan man nok mærke. Var jeg i Deres Sted, saa lod jeg hende slet ikke mere slippe ud af Huset." — "Men, Paul! hvad skal jeg da gjøre med Pigen? Jeg er dog for gammel til at antage hende som min Gouvernante?" "Det vilde maaskee ikke være saa galt," svarede han leende; "saadan en ung smuk Gouvernante kunde vel ogsaa komme ret godt ud af det med os gamle Drenge." "Alvorlig, Mosjø Paul, om jeg tør bede!" — "Og Huusholdningen," vedblev han, "forstaaer hun fra Grunden af. Spørg kun Jomfrue Birgitte, som ellers ikke saa let lader et andet Fruentimmer, især naar hun er ung og smuk, vederfares Ret." — "Jeg skal dog vel ikke jage Birgitte bort og beholde Hanne i hendes Sted? Har den gode Gamle fortjent det af os?" — "Det vilde jeg just ikke sige," svarede Paul; "men seer De, Herre, der faaer jeg nu et andet Indfald, som nok ikke er saa galt. Ude paa Deres Gods er der dog intet rigtigt Opsyn; jeg mener hvad den indre Huusholdning angaaer, som for Exempel Huusvæsenet, Kjøkkenet, Meieriet og deslige. Deres Fætter, den unge Herr

Adolf, som De har sat til Forvalter derude, er vel et dygtigt Menneske, men han færdes den hele Dag omkring i Mark og Skov; og saa gjør Folkene, især Qvindfolkene, alt hvad de vil. Nu mener jeg, om De gjorde Hanne til en Slags Bestyrerinde, saa var det Onde afhjulpet; naar vi da engang imellem kom derud, saa behøvede vi ikke at tage Birgitte med, og havde ovenikjøbet behageligt Selskab."

"Nei see bare, hvad Paul kan gjøre for artige Projecter!" sagde jeg, eftertænkende hans Indfald, idet jeg gik ud for at besøge nogle Bekjendtere.

Da jeg gik forbi en meget pyntelig Modehandlerboutique, faldt Skufferne med Modevarer og Tøier mig meer end sædvanligt i Øinene. Jeg blev staaende, betragtede adskillige Stykker nøiere, og forsøgte at udstudere deres Bestemmelse og Værd. — Det var dog at vise sig artig, tænkte jeg, og det kunde maaskee ogsaa komme den gode Pige beleiligt, om jeg kjøbte nogle smukke og nyttige Sager og gjorde hende en Foræring dermed. — I denne Hensigt traadte jeg ind i Boden og udsøgte Adskilligt, med den Anmodning, at bringe det hjem til mig. Der var næsten Alt, hvad der hørte til en fuldstændig Fruentimmerpaaklædning; men da jeg kom forbi en elegant Skomagerboutique, faldt det mig ind, at jeg havde forglemt Skoene, det interessanteste Stykke af den qvindelige Dragt. Jeg indbildte mig at kjende Maalet paa hendes smaae nydelige Fødder, som jeg rigtignok kun havde seet naar hun steg ind og ud af Vognen, saa nøie, at jeg efter Øiemaal kunde kjøbe et Par Skoe der passede hende. Men af Frygt for at jeg skulde tage Feil lod jeg dog Skomageren sam-

menpakke nogle Par Skoe og et deiligt Par Tofler som jeg strax selv tog med mig.

Saaledes belæsset aflagde jeg mine Besøg, til min Lykke kun hos nogle Mænd, som ikke pleie at lægge Mærke til sligt. En af dem, en Herre der havde levet i den brillante Verden, kunde dog ikke holde sig fra, i Samtalens Hæftighed, at undersøge Pakken, der laae i min Hat, noget nøiere. Han foer tilbage med en undertrykt Latter, da han saae hvad den indeholdt. — "Saa er det dog sandt!" hørte jeg ham mumle for sig selv. — "Hvad er sandt?" spurgte jeg temmelig barsk, thi jeg havde nok mærket hans uartige Nysgjerrighed. — "At De har medbragt Dem en Kjæreste fra Reisen;" svarede han smilende, "man har allerede ganske tidlig i Morges fortalt mig det." — "Den fordømte Byesladder!" raabte jeg. "Jeg vil vædde, i Morgen staaer det i alle offentlige Blade. Vil De vide det rette Sammenhæng med denne Kjæreste, saa kom og spiis til Middag hos mig i Dag; da vil jeg fortælle Dem den store Byenyhed fra Begyndelse til Ende." Med disse Ord tog jeg Pakken og gik ganske fortrydelig min Vei.

Henimod Middag kom jeg temmelig ærgerlig hjem, og erfarede, at Hanne imidlertid havde været der og fortalt den ærlige Paul med stor Hjertesorg, at Haabet om at blive anbragt hos Frue von Reichard var tilintetgjort. De nærmere Omstændigheder vilde hun fortælle mig selv, naar hun kom igjen. Nu var hun gaaen paa Politikammeret, for at forevise sit Pas, og begjære et Sikkerhedskort, hvilket man havde raadet hende, naar hun vilde op-

holde sig her længe. — Paul var nær ved at bryde ud i Jubel, da han fortalte mig Hannes Ulykke. "Jeg vidste jo," raabte han, "at det vilde gaae saaledes! Kun hos os kan Hanne blive, det er allerede bestemt hisset oppe længe før vi blev til." "Besynderligt!" sagde jeg til mig selv: "jeg maa næsten selv troe det. Men det vilde gjøre en artig Opsigt i Byen!" — "Passiar!" afbrød Paul mig; "hvad behøve vi at bekymre os om hvad der siges i Byen? Er hun maaskee ikke en ærbar Pige? For hende vilde jeg gjerne gjøre Ildprøven, ja mæn vilde jeg saa." "Det vilde jeg ogsaa gjøre, naar det skulde knibe, Paul! Nu, vi vil see — Der, læg denne Pakke hen til de øvrige Sager, som maae være komne herhjem." — "Ja vist ere de komne," sagde Paul leende: "men veed De hvad der skedte, Herre? Birgitte fik de smukke Tøier og Baand at see, og formodede strax at de vare bestemte for Jomfrue Hanne. Det har ærgret hende forskrækkelig kan jeg nok mærke. Hun misunder ikke Pigen det smukke Ansigt, men disse rare Sager kan hun aldrig i sine Dage lade Pigen beholde i Fred og Roe." — "Ja lad hende da misunde hende dem længe nok, Paul! det faaer at være os det samme."

Det varede længe før Hanne komtilbage. Endelig kom hun, meget mismodig, og spurgte om hun ikke maatte tale alene med mig. — "Hvad er der hændet?" spurgte jeg hende bekymret, da vi var alene. — "O min Herre!" svarede hun, og Tårerne styrtede ud af hendes Øine, "jeg er meget ulykkelig; — jeg maa bort herfra, men jeg veed ikke hvorhen jeg skal vende mig." — "Hvorfor det?

tal, kjære Hanne!" — Hun fortalte mig nu, at hun vel var bleven godt modtagen hos Frue von Reichard, men Fruen kunde nu ikke tage imod hende, da Datteren om nogle Uger skulde have Bryllup; herom havde hun ogsaa skrevet til Hannes Tante, men Brevet var sandsynligen ikke kommet til hende. Paa Hannes Bøn at anbefale hende hos en anden Dame, havde Frue von Reichard viist hende til en Madame Müller, der gav sig af med slige Forretninger. Madame Müller havde raadet hende til for det første at forsyne sig med et Sikkerhedskort, og derpaa at komme til hende igjen. Af den Aarsag var hun gaaen paa Politikammeret; men her havde man erklæret hende, at hun ikke maatte opholde sig i Staden, naar hun ikke kunde skaffe tilstrækkelige Beviser for en anstændig Beskjæftigelse, ellers maatte hun forlade Byen inden tre Dage. Med denne Efterretning havde hun ikke vovet at vende tilbage til Madame Müller, heller ikke turde hun nu flytte ind i det lille Værelse i Forstaden, som Jomfrue Birgitte havde anviist hende; thi paa Veien hertil havde to Mandfolk forfulgt hende og meget paatrængende spurgt, hvor hun boede. Hun frygtede meget for at disse Herrer ikke havde noget godt i Sinde.

"Det kunde let være muligt," sagde jeg smilende. "Vær De rolig, Hanne! det Hele har intet at betyde. Deres Sag med Politiet tager jeg paa mig. De skal ikke forlade Byen uden Deres frie Villie; det indestaaer jeg Dem for."

Idag maatte Hanne smukt, efter mit Ønske, finde sig i at spise tête à tête med mig. Hun bad først at hun maatte blive hos Birgitte, men hun var for

modløs til længe at kunne modstaae min Bøn. Jeg gjorde alt hvad jeg formaaede for at opmuntre hende. Paul, som vartede op ved Bordet, og derved erfarede endeel af Hannes Sorger, understøttede af alle Kræfter min Plan. Han spottede godmodigt over hendes Frygtsomhed, og gjorde sig især lystig over de to Herrer fra Politiet, der saa nøie havde erkyndiget sig om hendes Bolig. "Saadanne Politiespioner," sagde han, "have vi her i Tusindetal; deres Hovedforretning er kun at efterspore smukke Piger paa alle mulige Veie og Stier, for at see om de ikke leve et skammeligt Levnet. Ja, lille Jomfrue! De vil nok finde Dem, om De saa skjulte Dem i den fjerneste Krog af Forstaden." Hanne blev ildrød; hun anede, at hun havde misforstaaet de to Mænds Hensigt, og skammede sig nu over sin altfor store Ængstlighed. Omsider blev hun roligere; dog svævede der endnu et Spor af Eftertanke og Kummer paa hendes skjønne Ansigt.

Da Paul nogle Øieblikke forlod os, tilbød jeg hende med Bestemthed, at hun endnu i nogle Dage maatte blive i mit Huus, hvor hun kunde være fuldkommen sikker. I denne Mellemtid kunde hun, naar hun atter gik til Madame Müller, maaskee finde andre Udsigter. Hanne hørte mig med nedslagne Øine; endelig saae hun op, og med et Udtryk af Inderlighed blandet med lidt Frygt, sagde hun: "Hvad skal jeg svare Dem, bedste Herre? Jeg kan ikke undvære Deres Godhed, og jeg frygter, at jeg allerede har misbrugt den. Alt hvad der i den sidste Tid har mødt mig, synes ganske at have lagt min Skjæbne i en ædelmodig Mands Hænder, hvem jeg for nogle Dage siden endnu var aldeles fremmed.

I Alt er der noget saa overordentligt, at jeg ikke veed at fatte mig, og forskrækkes næsten ligesaameget over den Godhed jeg har fundet hos Dem, som over de Ulykker jeg har gjennemgaaet." — "Hvorledes, Hanne!" sagde jeg, "skulde De miskjende mig?" — "Jeg miskjende Dem?" raabte hun. "Var jeg da vel værdig til Deres Beskyttelse og Himmelens Varetægt, som saa synlig er hos mig, thi i Dem har Gud sendt mig en Engel i min store Nød? Men, ak! min Herre! det er en saa trykkende Følelse at være ganske uden egen Kraft, og blot afhængig af fremmed Hjælp i Verden!"

Jeg vilde svare, da Paul bragte Kaffeen, som Hanne skjænkede for mig. Medens jeg adspredt nedslugede den, traadte Hanne hen til Fortepianoet og gjorde nogle Løb. "Hvorledes!" raabte jeg, "Er De musikalsk?" — "En Smule," var hendes Svar; "min Tante elskede Musik og gav mig selv Underviisning deri." — "O spil dog lidt for Herren," sagde de og satte en Stoel hen til hende; "han holder saameget af det." — Hun spillede nogle bekjendte Melodier med megen Præcision og Lethed. Jeg viste hende en Sonate, som just laae paa Nodepulten. — "Den er vel svær?" sagde hun, og saae smilende paa mig: "men jeg vil forsøge hvorledes de vil gaae." Hun gjorde nogle Passager, derpaa begyndte hun paa Sonaten, først noget usikkert, men lidt efter lidt kom hun i Gang, og overraskede mig endelig ved det Udtryk og det Foredrag der nu viste sig i hendes Spil, som især i Slutningen havde nogle meget glimrende Steder. "Bravissimo!" raabte Paul. — "Virkelig, meget smukt!" sagde

jeg; "men De kjendte vel Sonaten iforveien?" — "Nei," svarede hun; "vi fik sjelden ny Musik. Min Tante lod mig især spille Bachs, Scarlattis og Mozarts Værker, som hun havde eiet fra sin Ungdom." — "Nu, Hanne," sagde jeg, "naar De alene har dette Talent, saa er De ikke her berøvet Støtte. Fat Mod, kjære Barn! De er ikke saa hjælpeløs og afhængig af Verden, som De selv troer."

Denne Tanke syntes at virke meget velgjørende paa Hannes Sindsstemning. De sidste Spoer af hendes Tungsind forsvandt omsider. Hun bladede omkring i mine Musikalier og lagde nogle deraf tilside. Naar jeg tillod det, sagde hun, vilde hun i Aften endnu spille et Par Stykker; derpaa gjorde hun et lille Knix og hoppede ud af Døren.

"Den rare, fortræffelige Pige!" hviskede Paul, og jeg maatte gjøre Vold paa mig selv for ikke at gjentage det høit. — "Herre!" vedblev han og vendte sig fortrolig om til mig, "veed De hvad jeg nu har udtænkt?" — "Naa!" — "Den Fruentimmerskrædder som boer heroppe paa øverste Sal har jeg bestilt herned, for at han kan sye nogle smukke Klæder til Hanne, af det Tøi De har kjøbt. Han lovede mig at sidde oppe hele Natten, for at det Hele kunde blive færdigt til i Morgen." — "Hvilket Indfald!" sagde jeg halv gnaven; "nu er det ikke Tid at tale med hende om slige Bagateller." — "Hun skal jo ikke vide noget deraf," svarede han hen i al Hast, "det er jo netop det Fine af Tingen. Jeg har viist ham de Klæder som hun tog af i Gaaraftes, og nu behøver han intet videre Maal." — "Naa,

saaledes!" — "Ja, Herre! Og nu vil jeg strax selv bringe Tøiet derop, at den Gamle ikke skal mærke noget; thi ellers vilde hun dog fordærve det Hele for os."

Jeg sad mig ved Fortepianoet og phantaserede derpaa; ikke uden sympathetisk Følelse foer mine Fingre hen over Tangenterne, som Hanne havde berørt. Et Par Tacter af den Sonate hun havde spillet var det Thema, hvorover min Phantasie udgjød sig i uregelmæssige Variationer. De skjønneste Ideer besjelede mig; jeg har maaskee aldrig før spillet saa godt, idetmindste ikke med saa levende Udtryk. Da jeg af en Hændelse saae mig om, syntes jeg i Speilet at see Hanne staae i den aabne Dør. "Bie, Skjelmsniester!" raabte jeg. Det var virkelig hende; men hun trak sig hurtigt tilbage, og lukkede Døren. Nu var det forbi med min rolige Phantaseren. Jeg sprang op og greb min Hat, for at give mine stormende Følelser Luft under Guds frie Himmel.

Det var en temmelig varm Dag. Vrimmelen paa Gaderne forekom mig besværligere end sædvanlig. Jeg steg i en Hyrevogn som holdt paa Gaden. "Hvorhen, Deres Naade?" spurgte Kudsken venlig, idet han aabnede Vogndøren. — "Det er ligemeget! — Hvorhen Du vil! For Exempel til Salmburgs Have."

"Hvorhen Du vil," sagde jeg, idet jeg lænede mig tilbage i den sagte gyngende Vogn, — "hvorhen Du vil, Tilfælde! venlige Ledsager gjennem Livet! Har jeg da nogen anden Vei, end den du hidindtil førte mig, og som nu, mere smilende end nogen-

finde, flynger sig gjennem blomstrende Enge og skov-klædte Høie? Hvor Maalet er, om vi naae det; — jeg veed det ikke. Men at følge Dig, Tilfælde! saa længe Natur og Uskyldighed ledsage os, — hvem kunde vel afholde sig derfra?"

Der var kun faa Mennesker i Haven. Hen-sjunken i Tanker spadserede jeg omkring i de skygge-fulde Gange og sad mig endelig foran en blomstren-de Rosenbusk, der var indsluttet af en Krands af Lærketræer. Denne dybsindige Sammenstilling, der syntes at forhøie Blomsternes symboliske Betydning: Livets Skjønhed funden ved alvorlig Ef-tertanke, gjorde, omendskjøndt det er en gammel Idee i Gartnerkunsten, Indtryk paa mig, og fore-kom mig at hentyde paa min og Hannes Stilling. "Roserne trives i denne Kreds," sagde jeg til mig selv, "de finde Beskyttelse under det venlige Træe, hvis melancholske Alvor gjør dem saa vel tilmode, og som, stræbende mod det Høie, giver Lys og Luft Adgang til dem, medens det afværger Stormene og Dagens brændende Hede."

"Naar hendes skyldfrie Hjerte ikke afskyer den Følelse, som stille og mægtig drager mig hen til hen-de, var det da en Daarskab at følge den søde At-traae? Vil jeg ikke hendes Lykke og besidder jeg ikke hvad der kan gjøre hende lykkelig? — Ungdom? — Kun en elendig Udflugt for Hverdagsmennesker! — Kan hun savne, hvad hendes rene Sjel aldrig ahner? — Og er jeg da en Olding? Banker ikke dette Hjerte endnu mangengang altfor hæftigt? el-ler bærer jeg mit Hoved, hvorpaa Alderen endnu ikke har lagt sin Snee, mindre frit og opreist, fordi det

ikke er saa tomt paa Kundskaber og Erfaringer, som en sværmende Ynglings? — Samuel! Lad os ikke tabe Fornuftens Maal af Syne af eenfoldig Frygt for Daarskaben! Nei! jeg vil ikke tiltvinge mig Livets Lykke, ikke jage efter den med List og Møie; men glad vil jeg modtage den, naar den af sig selv tilbyder sig."

Rask stod jeg op og gik hen til Rosenbusken for at plukke den yngste og skjønneste af de nylig udsprungne Knupper og skjule den ved mit Bryst, til en Erindring om denne Time. Med muntre Skridt gjennemstrøg jeg endnu engang Havens forskjellige Partier; da stødte jeg uformodentlig paa en gammel Bekjendt, som for kort Tid siden var bleven givt. Manden er noget yngre end jeg, og jeg har stedse anseet ham for et meget fornuftigt Menneske. Han fortalte mig hvor lykkelig han var i sin nye Stilling, spurgte efter mine Landeiendomme, og var meget forundret over, at jeg saa sjelden kom derud; han for sin Deel forsikkrede, at hans meest længselfulde Ønske var at kunne tilbringe sine øvrige Dage paa Landet med sin lille unge Kone. — Vi skiltes ad efter en temmelig lang Samtale, som havde mere Interesse for mig, end min Ledsager vidste eller kunde formode. —

Det var næsten Aften, da jeg kom hjem. Paul, som mødte mig i Døren, gav mig smilende et Tegn, at jeg skulde træde ind i Værelset uden at gjøre Støi. Jeg gjorde det, og saae Hanne sidde skrivende ved min Pult. Hun blev noget forskrækket, men smilede saa indtagende, da hun saae, at det var mig, at jeg ikke kunde holde mig fra at trykke et Kys paa hendes Pande. "Tør jeg vel vide hvad

De skriver, kjære Barn?" sagde jeg. — Hun flyede mig Papiret. Det var et Brev til hendes Hjemstavn og adresseret til Birkedommeren, der var hendes Formynder, men som aldrig havde bekymret sig noget om hende. Brevet, der angik den Arv hun troede at kunne vente sig efter sin Tante, var skrevet correct og med en meget smuk Haand. "De kunde blive ansat som Lærerinde i Skrivning og Musik hvor det saa skulde være," sagde jeg. — "Troer De virkelig," spurgte hun fornøiet, "at jeg var skikket til at blive anbragt som Gouvernante i et lidet borgerligt Huus?" "Har De Lyst til at modtage en saadan Post?" spurgte jeg, "det er ikke den meest sorgfrie." — Hun meente at det, ved denne Leilighed, ikke kom an paa Lyst eller Tilbøielighed; den havde desuden ikke ført hende til Byen, da hun hellere var bleven paa Landet; men hun maatte sørge for sin Underholdning, og man havde sagt hende at det maaskee lettest kunde skee paa denne Maade.

"Men, kjære Hanne!" begyndte jeg efter en lille Pause, "hvorledes vilde De vel være tilfreds paa et Sted hvor de var fri for alle de Forhold, som saa ofte gjøre Omgangen i de saakaldede bedre Huse besværlig, naar De kunde føre et Liv, der erindrede Dem om Deres Ungdoms glade Dage og Beskjæftigelser, ganske afhængig af Dem selv, ikke i Byen, men paa Landet, og det i en af de skjønneste Egne man vil see?" — Hanne blev meget opmærksom. "Og hvilken Post skulde jeg der beklæde?" spurgte hun. — "De skal paatage Dem Opsynet over Huusholdningsvæsenet paa et lille Gods," svarede jeg. "Det tilhører — en af mine Venner; en

Mand, næsten af min Characteer og paa min Alder, som vil behandle Dem med den største Agtelse, og kun sjelden eller aldrig forstyrre Deres Eensomhed ved sin Nærværelse, uden naar De selv skulde ønske det." — Den gode Pige blev snart rød, snart bleg; hun syntes at gjætte mine Tanker, og tillige at tvivle, om hun gjettede ret. "Og mener De," sagde hun, "at det var passende for mig at modtage denne Plads?" — "Ja, i enhver Henseende," var mit Svar. — Hun stirrede en Tidlang taus hen for sig. — "Naa Hanne?" sagde jeg, idet jeg sagte lagde min Arm om hendes Hals. — "Skal jeg da beslutte mig strax, min faderlige Ven?" spurgte hun og saae paa mig med barnlig Tillid. — "Nei, mit Barn, De maa overlægge det!" — "Tusind Tak!" svarede hun hurtigt; "og nu god Nat, kjære Herre!" — "Allerede afsted og ingen hjerteligere Afsked med Deres — Ven?" Uskyldig række̱de hun mig sin Kind. Mine Læber søgte hendes. Det var en aandig Berørelse, reen og inderlig. Sagte snoede hun sig løs, og med et huldsaligt Blik paa mig forlod hun Værelset. —

"Men hvor bliver Du af, Paul?" raabte jeg til Karlen, da han kom ind næste Morgen; "jeg har allerede ringet tre Gange." — "Klokken er endnu ikke fem; jeg er nylig opstaaen!" — "Det er dog vel ikke sandt?" sagde jeg og saae paa mit Uhr; men det var gaaet istaae. — "Hvad befaler De, Herre?" — "Naar Klokken ikke er mere saa befaler jeg intet! — Jeg vilde blot spørge om Skrædderen var færdig med Hannes Klæder?" — "Nei, Herre! men nu skal jeg strax gaae op og skynde paa

ham; han har været oppe hele Natten, og sidder ganske sikkert endnu ved sit Arbeide!" — "Lad det være, Paul! det kunde let gjøre for megen Opsigt i Huset." — "Ikke den ringeste Opsigt! Birgitte var allerede paa Benene, og skulde til at gaae ud, da jeg kom herind. — Kan De høre? Gadedøren bliver lukket op. — Nu er den Gamle borte og Hanne sidder formodentlig ved sit Syetøi; hun lægger ikke Mærke til det. — Jeg skal strax komme igjen, Herre!"

Jeg kastede min Sloprok om mig; den slog fem paa Kirketaarnene. Smilende traadte jeg hen til mit Taffeluhr og trak det op. "Naar vi forglemme Tiden," sagde jeg, "ere vi meest lykkelige. Men er det ret af os at forglemme den?" — Mit Blik faldt paa Rosen, som stod ved Siden af Uhret i et Glas Vand; den var nu ganske udsprungen. Uvilkaarlig bøiede jeg mig ned til den. "Det er Aanden fra hendes Rosenlæber," sagde jeg, og mine Læber berørte sagte de spæde Blade: — "men det er ikke hendes Sjæl, som møder mig her!"

Paul kom sieleglad tilbage med den hele Paaklædning, der var fix og færdig. "Skal jeg bringe den til hende?" spurgte han hurtig. — "Ja, Paul! men tag ogsaa det fineste Par af de Skoe der ligge, de vil vist passe hende, tænker jeg. Beed hende bære dette til en Erindring om mig, og hvis det ikke er hende ubeleiligt, kan Du bede hende, at hun strax vil tage Skoene paa." — "Det skal hun nok faae Lov til!" svarede Paul, og løb afsted.

Lidt efter kom han tilbage. "Den gode Pige sover endnu," sagde han, "men jeg har taget hen-

des gamle Klæder bort, og lagt de nye istedet; nu er hun da nødt til at tage dem paa." — "Hun vil vist ikke tage det vel op," sagde jeg; "saasnart hun staaer op, saa forret det Ærinde jeg gav Dig, det øvrige maa Du tage paa Dig." — "Ih!" svarede Paul en Smule gnaven og stødt, "det var jo dog meget ærbart meent!"

"Jeg troer den lille Djævel Asmodi er faret i den gamle Karl," sagde jeg til mig selv da han var borte. "Hvad han nu i tre Dage har gaaet og forført mig til, synes nu plat ud at være anlagt paa at styrte mig over Hals og Hoved ned i et Hav af Kjærlighed, medens jeg i al Uskyldighed kun vil spadsere ved dets blomstrende Bredder. Dersom jeg ikke misforstaaer denne urolige Hjertebanken, saa er der noget i mine Følelser, som ikke stemmer godt overeens med min høitagtede Mentor Horaz's Viisdom. — Tag Dig i Agt, Samuel! Tag Dig i Agt, min Søn! Jeg er bange for, at Du ikke selv mere veed hvad Klokken er slaaen; din Alder har Du næsten glemt."

"Nu er Alt godt igjen, Herre!" raabte Paul fornøiet, da han lidt efter kom hoppende ind: "Men De havde rigtig nok Ret; hun syntes slet ikke om mit Indfald, og det var med Nød og Neppe, at jeg kunde faae hende til at lade være at tage vore nye Klæder af igjen, saasnart hun fik sine egne tilbage. Men da jeg nu talte for hende og sagde reent ud, at det vilde være Dem en Glæde at see hende i den nye Paaklædning, saa blev hun da igjen noget rolig. Hun vil strax være her, og takke Dem for Foræringen. O! De skulde see hende, Herre! hun seer ud

som en — Engel! og Skoene de passe som om de vare støbte til Fødderne; dem saae jeg strax efter."

"Asmodi!" mumlede jeg imellem Tænderne,— "gak bort, Frister!" — Da aabnedes Døren og Hanne traadte ind med Frokosten. Mine usikkre Blikke glede hen over den fortryllende Skabning, og bleve tilsidst hæftede paa Gulvet, saa at de nette Fødder var det Første der faldt mig i Øinene. Paul havde Ret, Skoene passede fortræffeligt. Hanne fremstammede nogle Ord, der skulde være en Taksigelse. Jeg saae op og følte at Blodet steg mig i op Ansigtet, hun blev ogsaa selv ildrød. "Jeg takker Dem, Hanne!" stammede jeg, "fordi De gav efter for mine Ønsker; men skal jeg være ganske tilfreds, saa beder jeg Dem, aldrig mere at tale om denne ubetydelige Gave!"

"Jomfrue Hanne!" raabte Birgitte igjennem den halvaabne Dør. — "Hvad er der, Jomfrue Birgitte?" brummede Paul. — "Der er et Fruentimmer herude," vedblev den Gamle meget venligt, "som vil tale med Jomfruen. Kom, kjære Barn!"

"Kjære Barn!" vrængede Paul efter den Gamle, da hun var borte med Hanne. "Det betyder vist ikke noget godt, siden den gamle Hex saae saa fornøiet ud. Jeg er dog nysgjerrig efter at vide hvad det kan være."

Paul gik og kom efter nogen Tid meget misfornødig tilbage. Der var en Madame Müller, fortalte han, og hun havde allerede længe talt med Hanne. Efter nogle Yttringer af Birgitte, som syntes at være meget fornøiet, formodede han, at Talen var om en Condition til Hanne. Han vilde

vædde, at den hele Sag var anlagt af den Gamle, og stod i Forbindelse med hendes forunderlige Lyst til at gaae saa tidlig ud at spadsere i Morges. "Hun hviler ikke, førend hun har faaet den stakkels Pige ud af Huset," sluttede han sin Rapport.

Pauls Formodninger syntes ikke at være ugrundede. Efter nogle Minuters Forløb traadte Hanne selv ind i mit Værelse, noget tankefuld og, som jeg med Forundring saae, færdig til at gaae ud. Hun bekræftede Pauls Fortælling om at Madame Müller havde været der og tilbudt hende en Tjeneste; tillige havde hun underrettet hende om, at Frue von Reichard endnu i Formiddag ønskede at tale med hende. — "Og hvad vil De nu gjøre, Hanne?" spurgte jeg, ikke uden Angst. — "Jeg vil høre, hvad den naadige Frue har at befale," svarede hun ganske rolig. — "Og hvad Tjenesten angaaer?" — "Jeg har sagt Madam Müller, at jeg ikke kunde give hende noget bestemt Svar." — "Gode, kjære Hanne! De tænkte altsaa paa mit Forslag?" — "Var det da virkelig Alvor?" sagde hun smilende med en prøvende Tone. — "Ramme Alvor, kjære Barn! De kan strax tiltræde Deres Post, hvis De ønsker det." — "Og vil den Mand, der tilhører Stedet, skjænke mig ligesaamegen Tillid som De, og kan jeg igjen sætte Tillid til ham?" "Det haaber jeg!" — "Naar saa er," sagde hun efter kort Eftertanke, "saa overgiver jeg mig ganske til Deres Beskyttelse," — og borte var hun.

"Hun er en Engel!" raabte jeg, — "og hun er Din, Samuel! Din! har Du fortjent det, Du Uværdige?" — — Jeg ringede paa Paul og lod

mig fuldkommen paaklæde; jeg vilde gaae en Tour omkring i Byen. "Pas paa," sagde jeg til ham, "om Birgitte hitter paa noget Nyt; det første hun rugede ud blev til Vindæg." — "Veed De det saa bestemt, Herre? hun seer mig saa polidsk ud, at jeg næsten troer, hun har det Værste i Baghold." — "Aa Snak! hvad kan hendes Paafund skade os?" — "Os ikke, men den stakkels Hanne! Jeg paastaaer, at De skulde sende Pigen ud paa Deres Gods, der var hun engang for alle i godt Behold." — "Saa? — hør, Paul, Du har dog vel ikke talt noget til hende om Dine Projecter?" — "Nei Gud bevare os! jeg troer hun knap veed at vi have et Gods." — "Destobedre!" sagde jeg smilende og klappede ham paa Skulderen. "Adieu, gamle Projektmager!"

Jeg drev en halv Times Tid omkring i Byen. Da jeg kom tilbage, saae jeg Baron Stauben staae i Døren; jeg kjendte ham som en gammel Vindbeutel, der undertiden beviste mig den Ære at kalde mig sin gode Ven. — "Ei, bedste Ven!" raabte han mig imøde, da han saae mig gaae hen mod Trappen, "er De bekjendt i dette Huus?" — "Saa temmelig; hvad er til Tjeneste, Hr. Baron?" — "Siig mig, min kjæreste Ven," vedblev han med et fortroligt Smiil, "kjender De den deilige Pige, som boer her i Huset? Hun er, som jeg hører, først for et Par Dage siden kommen hertil fra Landet og skal være Selskabsdame hos en gammel Nar, som maaskee ikke selv veed, hvilken Herlighed han besidder." — "Hvorledes seer Pigen ud?" spurgte jeg og bekjæmpede min Vrede." — Han beskrev mig Hanne meget

nøiagtigt. — "Og hvor har De seet den deilige Pige?" spurgte jeg. — "Her paa Gaden, min Ven! allerede to Gange; men hun løb saa hurtigt fra mig, at jeg ikke har kunnet opdage i hvilken Etage hun boer." — "Jeg kjender Pigen, Baron," sagde jeg tørt, "og for at gjøre det kort og godt, den gamle Nar, som hun skal holde med Selskab, er mig. Begjærer De at vide mere, min Herre?" — "Sødeste Ven!" raabte han med tvungen Latter, "jeg beder tusinde Gange om Forladelse! det var dumt, det tilstaaer jeg, men dog ret snurrigt, ikke sandt? — Ha, ha, ha, ha!" — Jeg forlod ham med et foragteligt Blik, og gik rask opad Trappen.

Det første jeg hørte da jeg kom op, var, at Hr. v. Ebert, den samme som spillede mig den Streg med Hannes Skoe, havde ladet sig melde til Middag. "Er da i Dag alle Narre og Dagdrivere i Bevægelse," raabte jeg ganske vred i Hovedet, "for at drive mig ud af Døren? gaae strax, Paul, og siig Hr. v. Ebert, at jeg i Dag umulig kan have den Ære at beværte ham!" — "Men naar jeg nu ikke kan finde ham, og han saa alligevel kommer?" — "Fordømt! — saa bestil Heste! — Vi tage ud paa Landet, Gamle!" — "Det var ret!" raabte Paul. "Jeg skal strax see jeg finder den gode Herre og fortælle ham, at vi tage afsted; men Hestene besørger jeg først. Imidlertid maa Herren trøste den stakkels Pige; hun sidder og græder oppe paa sit Kammer." — "Græder hun, Paul? Hvad har man gjort hende?" — "Det veed jeg ikke, men jeg sagde jo nok, at den gamle Hex havde sine værste Streger i Baghaanden."

Jeg ilede op paa Hannes Værelse. Hun kom mig imøde med et venligt Blik; men hendes Øine og Kinder viste endnu Spor af Graad. "De har grædt, dyrebare Hanne?" sagde jeg, "skjul mig intet! Hvad er der skeet?" — "Intet, som kan nedværdige mig, eller formindske den Fortrolighed, som jeg har til Dem," svarede hun med største Rolighed, — "Altsaa dog noget, der har Hensyn dertil? Tal, mit Barn! jeg besværger Dem!" — I Begyndelsen havde Frue von Reichard paataget sig en frastødende høitidelig Tone, erindret hende om den gode Tante, og talt om den Deel som hun, formedelst sit Venskab med den Afdøde, tog i Hannes Skjæbne. Derpaa havde hun gjort adskillige Spørgsmaal angaaende Hannes Bekjendtskab med mig, og om det Forhold der var imellem os. Da Hanne fortalte hende alt hvad hun selv vidste meget omstændeligt og oprigtigt, saa var Fruen bleven mere og mere venlig, og tilsidst ret aabenhjertig mod hende. Hun havde ladet min Characteer og mit gode Rygte vederfares Ret; men dog bedet hende at tage sig i Agt for Mandfolk. Man havde gjort Hannes Opførsel mistænkelig for Frue von Reichard, for derved at bruge hende som et Redskab til at faae Pigen ud af mit Huus. Hun bad hende at vogte sig for slige Bagvaskelser, og i Særdeleshed advarede hun hende for en vis Person, som fornemmelig var med i Spillet.

"Afskyeligt!" raabte jeg, "den ondskabsfulde Birgitte!" — "Tilgiv den Forblindede," svarede Hanne; "jeg har tilgivet hende. Hun frygtede sandsynligviis for, at jeg skulde fortrænge hende fra

sin Plads, og frygtede det maaskee mere af Tilbøielighed for Deres Person end af Egennytte." — "Den Elendige!" sagde jeg: 'hvad har hendes Kjøkkenregimente med Dem og mine Hensigter at bestille? I mit Huus gives der kun een Plads, som — dog, ikke mere derom paa dette Sted! Kom, ædle Pige! Idetmindste skal den Rang, der tilkommer Dem efter min Mening ikke længere gjøres tvivlsom ved en nedrig Omgivelse. De har viist mig Fortrolighed, og jeg vil vise, at jeg er den værd." — Med disse Ord førte jeg hende ud af hendes Værelse, ind i mit, hvor jeg forlod hende, for i mit Cabinet at besørge nogle Breve.

Paul kom tilbage og meldte mig, at han havde udrettet mit Ærinde hos Hr. v. Ebert, og at Vognen i det seneste om en halv Time vilde være her. "Lad os i al Hast faae noget at spise," sagde jeg; "og see saa til, at Du kan faae det Nødvendigste til et kort Sommerophold pakket ind. Dette Brev bringer Du til min Ven, Dr. Mohrbach, i næste Uge kommer jeg paa et Par Dage til Byen, for at tale nærmere med ham desangaaende." — "Godt, Herre!" — "Hei, Paul! ikke et Ord til Hanne, og forglem heller ikke at tage alle hendes Sager og Klæder med; glem ikke — Tøflerne!" Jeg troer den gamle Karl loe da dette Ord slap mig ud af Munden; men han nikkede saa trohjertigt til mig, at jeg lod det være godt.

Middagsmaden spiste vi i en Hast. Jeg beskjæftigede Hanne med Claveret, indtil Paul gav mig et Vink, at der var spændt for. "Kjære Pige," sagde jeg, "vil De nu følge med mig til min Vens Land-

sted? Om halvtredie Time kunne vi være der. Behager det Dem ikke, saa bringer jeg Dem endnu i Dag tilbage til Byen." — Hun blev, efter det mit Forskervie troede at see, ikke ubehageligt overrasket. "Jeg har overgivet mig til Herr Brinks Varetægt," sagde hun med Anstand og Værdighed, "og vil ikke være hans Planer imod." — Inden tre Minuter sadde vi i Vognen, og kjørte ud af Byen, uden at bryde os om Jomfrue Birgitte, der stod ganske bestyrset i Vinduet, eller om alle de, der gabede efter os paa Gaden.

Et gladere Emigranttog end vort, har vist aldrig noget Øie seet. Mit Hjerte aabnede sig under den frie, lyse Himmel, Hannes skjønne Ansigt blev stedse mere levende, og Paul loe og gesticulerede paa Kudskebukken som om han var gal. — Vi forlode Landeveien og fulgte en mindre Kjørevei, der gik hen mod en Bjergkjæde, ved hvis Fod vi kjørte et Stykke Vei. To svære Bjerge optaarnede sig foran os, pludseligen viste sig imellem begge Indgangen til en stor Dal, der udbredte sig bag de steile Bjergvægge, i dens blomstrende Skjød laae min lille Eiendom. Landskabet blev stedse mere og mere malerisk, fortryllende og romantisk, indtil Indgangen til Dalen igjen syntes at skjule sig, og man befandt sig i en Egn af terassedannede Enge indsluttet af skyhøie Bjergtoppe. Hanne, syssel sat med de nye Udsigter, var en Tidlang stille; endelig raabte hun: "O! hvor er her skjønt! og hvor ligner denne Egn ikke mit kjære Hjem!" — "Vi ere ved vort Bestemmelsessted," sagde jeg; "den Bygning der ligger hisset, hvor Birkeskoven begynder, er min Vens." — Hanne

saae paa mig med et Par Oine der straalede af Glæde; hun lod sin opløftede Haand synke ned paa min Arm, og jeg troede at føle et svagt Tryk. Det forekom mig som om det var min Eiendoms Indvielse; nu først havde den Værd for mig.

Vi kjørte nu langsomt paa den stedse besværligere Vei, gjennem den lille Bye, forbi enkelte skjønne Bøndergaarde, til Møllen, der stødte tæt op til min Have. Paul, der havde modtaget de fornødne Ordres af mig, steg af, for, som han sagde, at gaae iforveien og melde Forvalteren, Herr Adolf Spohr, vort Besøg. Vi maatte kjøre igjennem den temmelig brede og af Regnen meget høie Bæk, hvorover der var anlagt en lille Stie for Fodgjængere. Da vi holdt udenfor Porten, kom Paul os imøde med den Efterretning, at Herr Adolf havde Forretninger i Skovene, og kom først igjen i Morgen; men han havde dog faaet Nøglerne til Værelserne og da han vidste god Besked herstedes, saa skulde han nok selv gjøre Opvartning i Huset. Hanne saae smilende paa mig, som om hun ventede at jeg skulde løse Gaaden. Men jeg steg ganske alvorlig ud, og hjalp hende ligesaa alvorlig ud af Vognen. "Gaae foran, Paul!" sagde jeg, "og gjør Værten Ære!"

Huset er bygget af min Formand i en lunefuld, men ikke skjøn Smag, og fremstiller udvendig en Mellemting af en schweitzersk og hollandsk Herskabsbolig. Stueetagen har Kjøkken og Borgestue samt et Par nette Værelser, som min Fætter Adolf, Godsets Forvalter, beboer. Den anden Etage er, ved en mod Haven aaben Salon, deelt i to Afdelinger,

hvoraf den ene var bestemt for Eieren, der havde været en gammel Pebersvend ligesom jeg, og den anden indrettet til en Veninde, som dog aldrig havde boet der. Begge Afdelinger ere beqvemt og anstændigt indrettede, uden overflødig Luxus; jeg har saa noget nær ladet dem forblive i den Tilstand hvori jeg modtog dem, ja den forrige Eiers Portrait er endogsaa blevet hængende i et Kabinet.

Jeg førte Hanne først ind i de Værelser, der vare bestemte for hende. "Det er altfor fornemt og vidtløftigt," sagde hun, "her var jo Plads til en lille Familie." — "Hvem veed, hvad der kan skee i Fremtiden!" svarede jeg spøgende. Hun blev noget alvorlig derved, hvorfor jeg fandt for godt, uden videre Bemærkninger, at føre hende ud i Gaarden og Haven. Alt hvad hun her saae fandt ganske hendes Bifald. "Her er alt i den bedste Tilstand," bemærkede jeg; "jeg veed næsten Intet, der kunde være bedre og hensigtsmæssigere indrettet." — "Altsammen er Herr Adolfs Arbeide," udbrød Paul, "o! det er en dygtig Mand!" — "Hvem er Herr Adolf?" spurgte Hanne nysgjerrig. — "Ih! den kjære unge Fætter," svarede Paul. — "Ja, min Vens Fætter!" faldt jeg ham i Ordet, og tog Hanne under Armen, for ogsaa at vise hende Eierens Bolig.

Med Fornøielse bemærkede jeg, at Hanne værdigede mine Værelsers beqvemme og nette Indretning en særdeles Opmærksomhed, og at den mange Steder overdrevne Omhue for Beboernes Sundhed og Magelighed ikke mishagede hende. Hun syntes at være aldeles indtagen af Forestillingen om en be-

hagelig Huuslighed og talte ret muntert om de mange hundrede smaae Nydelser, som Familielivet paa Landet frembyder. Endnu havde jeg ikke seet hende saa aabenhjertig og elskværdig. — "Nu Hanne," sagde jeg, efterat jeg længe havde hørt paa hende, "tør jeg ønske dette Huus til Lykke med Besiddelsen af Dem? Vil De gjerne blive her?" — "Hvo vilde ikke det!" svarede hun meget glad. Jeg stod ved Siden af hende, med Armen slynget om hendes Liv, da hun sagde dette, og nu trykkede jeg hende op til mig med inderlig Kjærlighed. — Ligesom om hun vilde adsprede mig, kastede hun et Blik paa Portraitet, som jeg forhen omtalte. "Hvem forestiller dette Billede?" spurgte hun. — "Det er Eieren," svarede jeg uden Hensigt. — "Hvorledes?" faldt hun mig i Ordet; "er det dog hans?" — Hendes Forvirring gottede mig, og jeg vilde see, hvorvidt den kunde drives. — "Ja," sagde jeg alvorlig, "det er den Ven, som jeg talte med Dem om, han har bygget dette Huus, og indrettet Alt saaledes som De nu seer det." Hun taug og syntes at ville undertrykke en indvortes Bevægelse; pludselig vendte hun sig bort, for at skjule et Par Taarer, der trængte sig frem af hendes Øine. — "Nei!" raabte jeg, mig selv ikke mere mægtig; "det er ikke ganske saaledes, kjæreste Hanne! Denne Mand lever ikke mere, — jeg selv er Eieren!" — Hun saae paa mig med et Blik i hvilket en Bebreidelse kjæmpede med et Udbrud af Glæde. "Slemme Mand!" sagde hun og truede ad mig med Fingeren, "burde De saaledes narre mig!" og da jeg, for at berolige hende, sluttede hende ømt i mine Arme, snoede hun

sig med en halv straffende og halv tilgivende Mine løs, og ilede bort.

"Hun er Din!" raabte jeg henrykt, "den elskværdige, fortryllende Skabning er Din! Hendes eget Hjerte har forraadt hende; hun gyste ved den Tanke at maatte dele dette Opholdssted, der er hende saa kjært, med nogen Anden end Dig!" — Taus, men hensjunken i salige Drømme, gik jeg omkring i mine Værelser og ventede paa Hanne, der skulde komme igjen og spise Aftensmad. For Mageligheds Skyld havde hun taget en simpel hvid Morgenkjole paa, og denne gav hende et endnu mere tillidsfuldt Udseende. Hun var særdeles snaksom; ved hendes Side forglemte jeg mig selv og mine Ønsker, og hendes barnlige, godmodige Sind forenede sig uformærket med mit. Rolig saae jeg den hulde Pige gaae til sit Sovekammer, rolig hørte jeg hende efter nogle Minuters Forløb at lukke Døren af, der gik ud til den fælles Forsal.

"Ingen Rænker og ingen Frygt skal forstyrre Freden i denne rene Sjæl," sagde jeg til mig selv, da jeg var alene. "Var det ikke Synd, at foruroelige hende med en Lidenskab, som hun endnu knap forstaaer, og som hun vist ikke kan gjengjælde? Tiden maa fuldende det, der allerede ved Tilfældet næsten er kommen for vidt. Gud skee Lov, at vi bleve befriede fra Verdens vilde Larm og kunne nu leve lykkelige i Eensomhedens Hjem! Haabets skjønne Træe, med sine Knupper og Blomster, har fæstet Rødder i Dine Ønskers Jordbund! lad det vinde Styrke til en rig Høst! Er det ikke ogsaa en Nydelse at see de gyldne Frugter voxe og modnes, indtil de, svul-

mende af Saft og Kjærne, selv falde ned fra Grenene og synke frivilligt i vort Skjød?" — Med disse Tanker lagde jeg mig til Hvile og med et sagte: "God Nat, Hanne!" sank jeg i Søvnens Arme.

Solen var allerede temmelig høit oppe, da Paul vækkede mig med den Efterretning, at Adolf var i Forværelset, for at gjøre mig sin Opvartning. "Er han der? — Hvorledes seer han nu ud?" sagde jeg. "Som Sundheden og Tilfredsheden selv, Herre! Han er bleven noget mere mandig; man kan næsten sige: han er et fuldkomment ungt Menneske. De vil ret have Deres Glæde af ham." — "Saa? — Giv mig min Sloprok, Paul, og lad ham komme ind." — "Han har allerede seet vor Jomfrue Hanne," blev Paul ved, "og talt forskrækkeligt meget med hende. De unge Folk, tænker jeg, ville forliges ret godt med hinanden; Herr Adolf kan ikke noksom fortælle hvor klog og beskeden Pigen er. Ja, det vidste jeg nok; hele Verden maa holde af den gode Pige!" — "Godt, godt, Paul! Gjør Ende paa Din Sladdren og før Adolf ind!"

"Det er dog besynderligt," sagde jeg til mig selv, da Paul var borte, "at jeg aldrig er falden paa den Tanke, førend i dette Øieblik!" —

Døren fløi op, og med aabne Arme ilede Adolf hen imod mig for at byde mig velkommen. "Jeg var nærved at troe, De have reent forglemt os, da De i saa lang Tid ikke har besøgt os." — Jeg anmærkede, at jeg først for et Par Dage siden var kommen tilbage fra Reisen. "Som jeg seer er jo alting og saa gaaet ret godt her uden mig; og Du," sagde

jeg og kneb ham i de røde Kinder — "Du er Gud skee Lov! ikke bleven mager af Græmmelse." — Dertil meente han, havde man hverken Tid eller Leilighed paa Landet; han gav mig min Compliment meget galant tilbage, thi han fandt, at jeg i den Tid, han ikke havde seet mig, var bleven meer end ti Aar yngre. — "Synes Du det?" sagde jeg smilende; "ja, Adolf, det forekommer mig næsten selv saaledes."

Jeg erklærede ham nu, at jeg vilde tilbringe Resten af Sommeren paa mit Gods, hvorover han blev meget fornøiet. "Jeg har ogsaa tænkt paa en Lettelse for Dig;" vedblev jeg, "det unge Fruentimmer — jeg hører Du allerede har lært at kjende hende — skal for Fremtiden passe den indre Huusholdning; er Du fornøiet dermed, Fætter?" — Han havde stedse ønsket, svarede han, at der var en qvindelig Opsigtsbetjent i Huset, og Jomfrue Berger syntes at besidde alle de Egenskaber der udfordredes dertil. — "Ikke sandt, Adolf? — Og hvorledes behager hun Dig ellers? Hun er dog ganske taalelig; er hun ikke?" — "Det er en smuk Pige," sagde Ynglingen ganske rolig og rødmede ikke engang. Men jeg fandt det dog raadeligt, at dreie Samtalen hen paa en anden Gjenstand, hvortil der ikke manglede mig Stof, da Adolf omstændelig berettede mig Godsets Tilstand og de Indretninger han havde gjort til dets Forbedring.

Adolfs Ankomst og den nye Virkekreds i hvilken Hanne fra denne Morgen af indtraadte, gjorde ogsaa en betydelig Forandring i min sædvanlige Maade at tilbringe Dagen paa og i min vante Omgang med

det kjære Barn. Jeg saae nu den flittige Pige ved Bordet, hvor jeg desuden, formedelst den unge Fætters Nærværelse, ikke mere kunde underholde mig saa frit med hende som tilforn. De unge Folks Opførsel mod hinanden var aaben og naturlig; en særdeles Deeltagelse, som ellers hurtigt nok pleier at opstaae, især mellem to saa udmærket smukke Personer, kunde jeg ikke bemærke. Hanne syntes blot at have Sands og Opmærksomhed henvendt paa sine nye Forretninger, og Adolf havde saa meget at berette og vise mig, at der ikke blev ham megen Tid tilovers til at tale med sin skjønne Colleginde. Der herskede overhovedet megen Glæde, men endnu ingen rigtig selskabelig Overeensstemmelse iblandt os.

I Selskab med Adolf tilbragte jeg den største Deel af Dagen med at tage mine temmelig betydelige Jorder i Øiesyn, hvilke alle virkelig befandt sig i den fortræffeligste Tilstand. Eftermiddagen tilbragte vi i Skoven, som Adolf havde gjort til Hovedgjenstanden for sine Planer. Paa Veien derhen mødte vi den kongelige Overførster, en værdig Mand, som jeg allerede tidligere havde lært at kjende. Med Fornøielse bemærkede jeg, hvor venskabeligt og ærbødigt den vakkre Mand behandlede min Fætter. Han talte med Bifald om de nye Indretninger og Anlæg som Adolf havde gjort i Skovene, og med Varme talte han om de mange Fortjenester han havde erhvervet sig af den hele Egn ved Udbruddet af Qvægsygen i forrige Høst. "Jeg synes ellers ikke om lærde Oeconomer," sagde han, "men de Penge, som De har anvendt paa denne unge Mands videnskabelige Opdragelse, min kjære Herr Brink! vil engang bringe Dem

og Landet gode Renter. I de tre Aar han har været her, har han gjort overordentlig meget, der bringer sand Nytte. Pas vel paa, at De beholder ham; thi jeg har stor Lyst til at faae ham i den fyrstelige Tjeneste." — "Naar det vil være til min Fætters Lykke," sagde jeg, men Adolf afbrød mig med Hæftighed: "Herr Overførsteren spøger kun, han veed ret godt, hvorledes jeg tænker i den Henseende." — "Ja, ja, jeg veed det," sagde den Gamle smilende, "han forlader Dem aldrig, Herr Brink! Han har et taknemmeligt Hjerte, og har ofte selv fortalt mig, hvormeget han er Dem skyldig." Derpaa forlod Overførsteren os og vi rede dybere ind i Skoven.

Alt hvad jeg saae der bekræftede Mandens Udsagn. Plantninger vare i den frodigste Vært og overalt var det Nyttige forenet med det Skjønne. Saameget mere paafaldende var mig derfor et lidet endnu ganske vildt og øde Sted midt i Skoven. Jeg var i Begreb med at spørge om Aarsagen dertil, da Adolf med et mørkt og sorgfuldt Blik stirrede hen paa Stedet. Nu erindrede jeg, at det var paa dette Sted, han havde udbedet sig at maatte opføre et Gravminde til Erindring om sin arme Fader. Den Ulykkelige var for tolv Aar siden forsvunden, og havde, man vidste ikke hvor, sandsynligviis selv gjort en Ende paa sin ulykkelige Tilværelse. Adolf kunde aldrig blive enig med sig selv paa hvilken Maade han skulde opføre dette dyrebare og smertelige Minde midt i den ellers saa muntre, smilende Natur.

Ved Skovens Udgang fandt vi en Karl, til hvilken vi gave vore Heste, forat gjøre Veien til Fods over Engene, der i den tilkommende Uge skulde

flaaes. Det var allerede sildig og vi havde endnu langt hjem; for at skyde Gjenvei, gik vi derfor gjennem Møllerens Have, over den Stie, som jeg forhen omtalte. Ikke uden Gysen betraadte jeg den farlige Vei; jeg holdt mig ved Adolf, thi underneden os bruste Strømmen, og styrtede med saa rasende en Vælde ned paa Møllehjulene, at hele den gamle, forfaldne Bygning rystede af den skrækkelige Brusen.

En kort Aftenunderholdning ved det selskabelige Bord endte denne Dag, hvori jeg havde været saa virksom. Talen faldt paa Skovcultur, som paa engang begyndte at interessere mig. Hanne blandede sig beskedent i Samtalen, og overraskede Adolf med sine Bemærkningers Rigtighed. "Du veed endnu ikke," sagde jeg, "at Hanne er en født Førsterinde, og at hun allerede førend jeg kom herud har givet mig Smag paa Dit Yndlingsfag." Denne Opdagelse og nogle andre Smaaetræk, som jeg havde fortalt ham om Hanne, syntes at nærme de unge Mennesker mere til hinanden. Det undgik mig ikke, men det forekom mig dog ikke betænkeligt, da de endnu vare lige aabenhjertige i deres Omgang. Da det næste Dag var Søndag, tilbød Adolf sig, at ledsage Hanne til Kirken, der laae en Fjerdingvei borte; jeg lovede at følge med, og forlod temmelig træt og søvnig mit Selskab.

Det var mere levende og høitideligt paa Veien til Kirken, end jeg havde formodet; thi da jeg i min Kalesche kom kjørende efter de unge Folk, fik jeg at vide, at der skulde høitideligholdes en Kirkeindvielse. For at befrie Hanne fra Trængselen tog

jeg hende paa Tilbageveien op i min Vogn. I fire og tyve Timer havde vi været saa fortrolige sammen, og jeg følte derfor saameget mere, hvor nær hun tilhørte mit Hjerte. Hun var venlig, næsten blød, men var undertiden adspredt, hvilket jeg tilskrev den Sværm af Mennesker der omgav os. Paa nogle Spørgsmaal gav hun mig halve eller urigtige Svar; da jeg spurgte hende om Aarsagen og spøgende trykkede hendes Haand, undskyldte hun sig rødmende og gjengjældte, neppe mærkeligt, mit Haandtryk.

"Har Adolf bragt Dem i en saa alvorlig Stemning?" spurgte jeg, uden derved at tænke noget ondt. — "Lidt er han vel Skyld deri," svarede hun. — "Hvorledes, mit Barn?" sagde jeg temmelig truffen. — Hun fortalte mig nu meget troskyldig, at Adolf paa Veien til Kirken havde fortalt hende en Deel af sin Ungdomshistorie: — om hans Faders ulykkelige Død, om hans Hjælpeløshed i sine tidligere Aar, om Alt hvad jeg havde gjort for hans Opholdelse og Underviisning, om hans Hengivenhed for mig og om hans nuværende lykkelige Stilling. Hun var bleven inderlig rørt ved deres fælles Skjæbne, og nægtede ikke, at Adolf ved alt dette var bleven hende ret kjær, men — at den var hende endnu kjærere, hvem de begge skyldte saa meget. — Idet hun sagde dette, førte hun min Haand til sit Hjerte, og fra hendes tindrende Øine nedtrillede et Par store Taarer. — "Mit Barn!" sagde jeg rørt, "dette Dieblik belønner mig rigeligen, for Alt hvad jeg har gjort, eller nogensinde kan gjøre for Dem og ham."

Den Tvivl, som jeg øieblikkelig havde om Hannes rette Sindelag, forsvandt ligesaa hurtigt igjen, som den var opkommen, jeg troede nu tvertimod at være min Lykke nærmere end tilforn. Var ikke Adolf selv bleven et nyt Baand imellem os? og saaledes var atter Fortroligheden til begge mit Hjertes Yndlinger igjen paa det gamle Trin.

Denne Middag var den gladeste, jeg havde tilbragt i mit lille, kjære Selskab. Adolf var i Begyndelsen noget stille, men snart blev han smittet af mit og Hannes lystige Lune. Jeg foreslog, at vi om Aftenen skulde kjøre til Kirkefesten, for at Hanne der kunde faae sig en landlig Dands med Adolf. Efter Bordet sad Hanne sig ved Claveret. I min humoristiske Stemning faldt det mig ind at anmode min Fætter, som just ikke var nogen stærk Violinspiller, at accompagnere en Sonate, som jeg bad hende spille. Han gjorde det efter nogle Indvendinger. Strax hørte man nogle falske Greb og skrattende Toner. Hanne saae et Par Gange godmodigt irettesættende paa Personen, men da jeg og han selv stak i at lee, tog hun Deel i vor Munterhed og spillede ubekymret videre, indtil den snurrige Concert under almindelig Latter var forbi. — "Jeg har gjort mig selv til Nar," begyndte Adolf efter en Pause, "fordi jeg saae, at min Udueligheb virkelig morede Dem; men fra i Dag vil jeg aldrig mere røre ved Violinen." — "Hvor falder Du paa det?" sagde jeg. — "Jeg frygter ved hvert Strøg at fordærve Jomfrue Hannes sjælfulde Spil," vedblev han, "ja selv at gjøre hende kjed af Musik, og denne Frygt gjør det umuligt for mig nogensinde tiere at tage en Violin i

Haanden." — "Aa Snak!" — raabte Hanne leende. — "Jeg veed hvad jeg siger," svarede Adolf meget bestemt; "de disharmoniske Toner, der i Dag have foraarsaget saamegen Latter, vil endnu ret ofte lyde alvorligt i mit Indre." — "See, see," sagde jeg sagte ved mig selv; "det er en fiin Følelse, som jeg neppe havde tiltroet den unge Skovmand!"

Vi kjørte tidlig til Kirkefesten. Adolf havde taget sin Forsteruniform paa, og red ret stadselig paa sin Hest ved Siden af vor Kalesche. Paa Veien mødte vi et Tog Bønderdrenge med en Maistang, som de sprang omkring med stor Støien og munter Musik. Veien var ikke den bedste og blev just smallere paa det Sted, hvor vi mødte Toget. Da Adolf vilde ride af Veien blev Hesten skye, gjorde et Feiltrin, og var nærved at styrte. — "Ak!" raabte Hanne forskrækket; men Angstskriget forvandledes til et fornøiet Smiil, da hun saae den unge Mand sidde fast og sikker paa sin stolte Hest. — "Han er en flink Rytter," sagde hun med synligt Velbehag. — "Og seer ret godt ud," tilføiede jeg; "ikke sandt, Hanne?" — Hun rødmede, eller idetmindste bildte jeg mig det ind. — "Paul har Ret," tænkte jeg; "den Djævels Knægt er virkelig smuk!"

Da vi ankom til Værtshuset hjalp Adolf Hanne og derpaa ogsaa mig ud af Vognen. Fra den rummelige, festligt prydede Gaard gjenlød Dandsemusikken og Landboernes glade Larmen. Vor Indtrædelse vakte Opmærksomhed; thi vi vare de eneste Kjøbstædfolk der bivaanede Festen. Men da Forsamlingen gjenkjendte Adolf, blev Støien og Jubelraabet endnu langt stærkere. — "Herr Adolf er her! — Velkom-

men Herr Adolf!" hørte jeg dem nu raabe fra alle Sider. Gamle og Unge kom hen til ham og rystede trohjertigen hans Haand. Da han fremstillede dem min Ledsagerinde, kappedes alle om at vise os den største Ære, men isærdeleshed vandt Hanne almindelig Deeltagelse, thi man antog hende for Adolfs Kjæreste.

Der hjalp ingen Snak eller Indvendinger, Adolf maatte dandse den første Menuet med hende. Alle stode stille for at see "det skjønne Par" dandse; og jeg maa næsten selv tilstaae, at disse to unge Mennesker toge dem ret godt ud ved Siden af hinanden. Tempoet gik over til en Allemande, og Adolf fløi nu forbi mig med Hanne under Tilskuernes lydelige Glædesskrig. De øvrige unge Par fulgte dem og snart var Alt idel Munterhed og Glæde. Efterat Hanne havde dandset nogle Dandse med Adolf, gav hun en ung Bondeknøs Haanden, og trallende af Glæde begyndte han at dandse en temmelig klodset Dands med hende. Det var Yndlingsdandsen i hendes Hjem; med fortryllende Lethed udførte hun de dristige og muntre Vendinger; men Sædeligheden vaagede over alle hendes Bevægelser og den barnligste Glæde smilede fra det aabne Ansigt. I dette Øieblik var jeg — henrykt; ugjerne saae jeg derfor at Adolf standsede hende med et alvorligt Smiil, idet han sagde: "Det er for meget!" — Hanne kom, glødende af Glæde, hen til mig, og hængte sig ved min Arm. Mit Hjerte slog ganske forskrækkeligt, jeg trak hende udaf Trængslen, for at nyde lidt frisk Luft i Haven.

Adolf var fulgt med os. Han spøgede over Hannes overdrevne Tilbøielighed til Dands, men kunde dog ikke afholde sig fra, da vi igjen nærmede os Musikken, at bede hende om en Valts endnu. Leende gav hun ham Haanden, og nogle Dieblikke efter saae jeg hende, omslynget af Adolf, svæve hen mellem de Dandsende. Musikken syntes at bære dem hen ad Gulvet; Hannes Die hængte ved den kraftige Ynglings flammende Blik og han syntes ene at see hende, glemmende sig selv og Alt, gjennemfløi han Dandsepladsen fem, sex Gange med hende.

"Det er nok, Børn!" raabte jeg, da de kom forbi mig og, som vaagnede af en Drøm, traadte de hurtigt udaf Kredsen. — "Det bliver mørkt," vedblev jeg; "vi maae hjem, Adolf!" — Uden Indvendinger gik han for at opsøge Kudsken og lod sin Hest føre frem. Jeg steg i Kaleschen med Hanne, og roligere, end det var at formode efter et saa levende Indtryk, kom vi tilbage fra Kirkefesten til mit Gods.

"Det er naturligt," sagde jeg til mig selv, da jeg om Aftenen var alene paa mit Værelse, "at de to unge Mennesker maae finde Behag i hinanden. Kjærligheden kan endnu ikke være med i Spillet; men det vilde snart skee, naar det blev saaledes ved, det er ogsaa naturligt. — Du maa gjøre en Ende paa det, Samuel! Du maa gjøre en Ende paa det uden at nøle! Overhovedet duer Ubestemtheden i vort Liv til ingen Ting. — Hun holder af Dig; Taknemmelighed og Pligt vil komme Tilbøieligheden til Hjælp og mod dette tredobbelte Værn vil en flygtig Sandse-

lighed neppe vove at kjæmpe. Gjør Ende paa det, Samuel! Du har længe nok betænkt Dig!"

Den anden Morgen befalede jeg Paul at gjøre Anstalter til at jeg strax efter Middag kunde tage til Byen. Jeg saae ikke Hanne den hele Formiddag; Adolf var paa Marken, hvor man begyndte at slaae Græs. Ved Bordet var jeg alene med Hanne. Jeg fandt hende saa oprømt, at jeg ved hendes muntre Selskab næsten forglemte den alvorlige Bevæggrund, der paa et Par Dage skulde skille mig fra hende. Da hun hørte at jeg skulde til Byen, bad hun mig, foruden hendes øvrige Klæder, ogsaa at medtage de Papirer, der laae i hendes Kuffert. — "Hvad er det for Papirer?" spurgte jeg. — Nogle Skrivter, som hørte til Tantens Proces, var Svaret, flere Breve, der interesserede hende særdeles meget, og hendes Døbeseddel. — "Deres Døbeseddel?" raabte jeg; "det er mig kjært!" men jeg fattede mig strax og tilføiede smilende: "Skal jeg lede alt dette op? Frygter De ikke for at forraade mig Deres Hemmeligheder, kjære Hanne?" — "Jeg har ingen Hemmeligheder for Dem," svarede hun med en Tone, der vidnede om den hjerteligste Fortrolighed, idet hun overgav mig Nøglen til Kufferten. Jeg var inderlig rørt. "Gid det stedse maatte blive saaledes, gode, kjære Barn!" sagde jeg og trykkede hendes Haand til mine Læber. Hurtig gik jeg bort og kastede mig i Vognen. —

I Byen steg jeg af hos min Ven, Doctor Morbach, hvem jeg havde anmodet om at afskedige Birgitte i min Fraværelse, og udbetale hende et heelt Aars Løn under den Betingelse, at hun

strax paa fjorten Dage skulde reise hjem og før sin Tilbagekomst hverken nævne mit eller Hannes Navn for noget Menneske. Han loe, da jeg kom til ham, og forsikkrede, at mit Ønske var med største Nøiagtighed udført. — "Saa er da Luften reen i mit Huus," sagde jeg, "og jeg kan bringe min Brud til Byen naar jeg vil." — "Deres Brud?" raabte Doctoren med den høieste Forbauselse: "Brud! Er det muligt?" — "Ingen Exclamationer, kjære Doctor, om jeg tør bede, og ingen juridiske Indvendinger og Vanskeligheder! Vær af den Godhed at opsætte mig en fuldstændig Ægteskabscontract. Her ere Documenterne, der høre dertil. Brudens Navn er Johanna Berger." — "Berger? Johanna Berger? det er jo det Navn, Birgitte ikke maatte nævne?" — "Det samme! Og jeg beder ogsaa Dem at tale ligesaa lidet derom som om mit Giftermaal, førend det er forbi." — "Men min bedste Brink!" sagde Morbach rystende med Hovedet. "Bedste Doctor!" var mit Svar: "jeg veed hvad De vil sige. Jeg har overlagt Sagen; maaskee havde jeg gjort bedre i at tænke derpaa for fem og tyve Aar siden; men dengang kjendte jeg ikke Jomfrue Berger, eller rettere sagt, hun var endnu ikke født." — "Just derfor, Ven!" — "Det er nok!" faldt jeg ham i Ordet og vendte mig om for at gaae; "vil De ikke opsætte Contracten, saa vil en Anden, og paa Deres Taushed stoler jeg." — "Bie dog, min Ven! De forglemmer Nøglen til Deres Værelser, som jeg fik af Birgitte."

Morbach bragte mig leende Nøglen, tillige erklærede han sig villig til at udkaste Contracten.

"Naar skal Vielsen være?" spurgte han. — "Om otte Dage, gode Doctor!" — "Da maa der løses Kongebrev og dertil udfordres Formynderens Bifald." — "Jeg skriver ham til endnu i Dag. Indvendinger ere ikke at befrygte; om faa Dage kan her være Svar," — "Godt!" sagde Morbach temmelig alvorlig: "Brudens Døbeseddel og hvad der iøvrigt skal bruges, henter jeg selv hos Dem i Morgen."

Jeg forlod Doctoren meget fornøiet og ilede hjem, for strax at skrive til Hannes Formynder. Paul havde hele Dagen været i en løierlig Urolighed. Han vilde gjerne vide mit Forehavende, men undsaae sig dog for at spørge mig derom. Da han saae at Birgitte var borte, blev han meget oprømt og gjorde uopfordret Alt hvad han troede jeg ønskede. "Skal jeg ikke rydde op i Stuen og lade den male lidt smukkere?" spurgte han, "det kan blive et ret pent Værelse til Jomfrue Hanne, naar hun saadan kommer lidt ind til Byen." — "Lad det være, Paul!" sagde jeg, "der findes nok et Værelse til hende."

Aftenen tilbragte jeg meget behageligt med at gjennemsøge Hannes Papirer, som jeg havde fundet i hendes Kuffert. Jeg fandt flere af Tantens Breve, og tre eller fire fra hendes afdøde Lærer, en gammel Geistlig, om hvem hun ofte havde talt med megen Kjærlighed og Taknemmelighed. Begge syntes at have været fortræffelige Mennesker, og jeg indsaae nu lettelig hvorledes den sjeldne Pige, ved saadan Omgivelse, var bleven saa dannet som hun var. Endelig fandt jeg hendes Døbeseddel, den var ind-

svøbt i et Stykke pent hvidt Papiir, hvorpaa Hanne med egen Haand havde skrevet sit Navn meget ziirligt. Aldrig havde jeg betragtet et Document med større Deeltagelse eller med andægtigere Følelser. Den forekom mig at være en Anviisning paa min Andeel af Livets Lykke. "Da hun kom til Verden," sagde jeg til mig selv, "blev jeg forynget; hun blev født, for at jeg ikke skulde have levet forgjæves."

Næste Morgen begyndte Tiden at blive mig lang inden Doctoren kom. Jeg gik derfor hen til ham, hvorfor vi da begge gik efter Næsen. Da jeg kom hjem igjen havde han imidlertid været der, og bedet mig hilse, at en nødvendig Forretning kaldte ham ud paa Landet, hvorfra han ikke kom tilbage før næste Middag. Der var nu intet andet tilovers, end at være taalmodig, saa tungt det ogsaa faldt mig. Paul kunde slet ikke begribe, hvorfor jeg var saa mismodig, og hvorfor jeg ikke strax tog tilbage til mit Gods, hvorefter han dog vidste jeg længe havde sukket. For at fordrive Tiden gik jeg nu omkring i Boutiquerne og kjøbte forskjellige Sager, hvoriblandt mange unyttige Snorrepiberier til Hannes Bryllup. "Jeg troer, min Salighed! Herren vil anlægge en Krambod," sagde Paul, da jeg kom hjem med den tredie Ladning, "thi alt det kan jo dog Jomfrue Hanne ikke faae opbrugt i ti Aar!" — "Tie, Paul!" sagde jeg kort og fortrædelig; thi jeg følte, at jeg ikke kunde svare den Gamle noget klogt.

Den længselfuldt ventede Middag kom, og Morbach bragte Udkastet til Contracten, opsat i den bedste Form. Men nu var der atter nye Vanskeligheder formedelst Kongebrevet. Jeg maatte beslutte

mig til at blive endnu tre Dage i Byen, hvorover min Utaalmodighed steg til det Høieste. Den tredie Eftermiddag efter min Afreise fra Hanne blev endelig Bevillingen udfærdiget; jeg tog Afsked med min Ven, og forsynet med Alt, hvad der skulde gjøre min Lykke, kjørte jeg atter ud af Byens Port.

Taget paa mit Landsted smilede mig venligt imøde, omstraalet af den nedgaaende Soel. En lille Hyrdedreng blæste, saa godt han kunde, paa sit Horn idet jeg kjørte ham forbi, og gjentog sit Obligatnummer som Tak for den Skilling Paul kastede ned til ham. I nogen Afstand lød Visen meget behageligt og stemmede harmonisk overeens med de længselfulde Følelser der opfyldte min Barm. Da vi kjørte forbi Floden ved mit Huus, saae vi en Mængde Bønderfolk staae hiinsides Bækken, og endnu flere oppe ved Stien, der gik fra Møllen. Det Halve af Stien var, som vi kunde see, nedstyrtet. Nu huskede jeg strax paa den farlige Tour, da jeg for et Par Dage siden gik over den. Udenfor mit Huus stod ogsaa endeel Folk, meest Fruentimmer og Børn. En af mine Piger kom grædende ud til dem.

"Der er skedt en Ulykke!" skreg Paul, og greben af en pludselig Ahnelse sprang jeg ud af Vognen førend den endnu holdt stille. "Hvad er der?" raabte jeg, trængende mig igjennem Mængden. — "Ak!" sagde de grædende Bønder, "Jomfrue Hanne er styrtet ned i Møllebækken med Stien." — "Hun er dog reddet?" stammede jeg; — mine Knæe bævede og jeg var nær ved at synke til Jorden. "Herr Adolf," sagde Pigen grædende, "har med Livsfare trukket hende op før Strømmen rev hende ned under

Møllehjulet. Vi have bragt hende op paa hendes Seng, men endnu har hun ikke viist Tegn til Liv."

Paul og en ung Bonde førte, eller rettere sagt, bar mig op ad Trappen til Hannes Værelse. Hun laae udstrakt paa Sengen, indviklet i varme Klæder, bleg og uden Livstegn. Adolf stod ved hendes Hoved, med spændt Opmærksomhed betragtede han hendes Ansigtstræk og strøg sagte hendes Tindinger, to Piger vare beskjæftigede med at gnide hende under Fødderne. — "Hun er ikke død," sagde Adolf, da han saae mig, støttet paa Paul, staae ligbleg for sig. "Hun kan ikke være død," tilføiede han sagte: "hendes Hænder og Tindinger ere varme, og jeg synes at Pulsen lidt efter lidt begynder at slaae."

I dette Øieblik traadte Lægen fra nærmeste Kjøbstad ind i Værelset. Efter den første Undersøgelse, bekræftede han strax Adolfs Formodning, og anordnede adskilligt til den Skindødes videre Behandling. Jeg havde sadt mig ned paa en Stoel og ventede med ubeskrivelig Ængstlighed paa Udfaldet. Pludselig hørte jeg Adolf skrige: "Hun lever! hun slaaer Øinene op!" — Jeg styrtede hen til ham og trykkede ham stum i mine Arme.

Lægen gjorde Tegn til os, at vi maatte være stille, da den Syge endnu ikke var kommen ganske til sin Besindelse. Vi trak os forsigtigt tilbage, idet vi saameget som muligt søgte at undertrykke vor Glæde. Hanne laae en Tidlang og stirrede med aabne Øine lige hen for sig; hendes Kinder begyndte atter at faae et Skjær af Rødme, endelig faldt hendes Blik paa os. — "Adolf!" raabte hun og rakte ham venlig Haanden. Det unge Menneske ilede hen til

hende og kyssede hendes Haand med største Inderlighed. Ogsaa jeg var traadt nærmere; hun blev mig vaer og rakte mig den anden Haand. "Han har reddet mit Liv," sagde hun og saae kjærligt paa Adolf; "det var en grusom Død, der truede mig, kjære Hr. Brink!" — "De lever," sagde jeg, og trykkede hendes Haand til mine Læber. "Vi har Dem igjen, gode Hanne! Han maa fordre Alt hvad jeg eier, thi jeg kan aldrig belønne ham for hvad han i Dag har gjort!" — Hanne blev bleg igjen; hendes Aandedrag var endnu ikke frit. Lægen fordrede at vi skulde bortfjerne os, da en Times Rolighed var det Nødvendigste for den Syge. Jeg tog Adolf med mig, og lod Lægen tilligemed Pigerne blive tilbage hos Hanne.

Af Adolf erfarede jeg nu hvorledes Ulykken var skeet og hvorledes han havde været istand til at redde hende. Folkene vare fra om Morgenen tidlig beskjæftigede med Høet paa den store Eng, hvor ogsaa han den hele Dag havde opholdt sig. Han havde forbudt dem at gaae over den forfaldne Stie ved Møllen og havde endnu samme Dag erindret Mølleren om at han maatte istandsætte den. Lidt efter Middag kom Hanne ud til dem, og efterat hun havde været der nogen Tid gik hun igjen tilbage. Dreven af en uforklarlig Uroelighed gik han endnu engang til Mølleren og anmodede den skjødesløse Mand at følge med, for selv at tage Skaden i Øiesyn. Da de traadte ud af Møllen saae Adolf til sin Skræk Hanne paa den gyngende Stie, og et Øieblik efter saae han, at hun styrtede ned i Dybet med de raadne Bræder. Nogle Øieblikke var hun synlig over Vandet,

men forend Adolf havde kastet Kjolen af sig og styrtet sig ud efter hende, havde Strømmen revet hende bort med sig. Endelig saae han noget borte hendes Haand over Vandet; med Møie naaede han hende, og, anstrængende sine sidste Kræfter, lykkedes det ham at svømme ind til Landet med hende. Her hjalp Møllerens Karle ham at faae hende op i Græsset, hvorfra hun siden, endnu ganske livløs, blev af Adolf og de tililende Piger baaret op paa sit Værelse.

Endnu engang faldt jeg den vakkre Yngling om Halsen og overøste ham med Kjærtegn. Men mine egne Kræfter vare ved den frygtelige Sindsbevægelse udtømte, og jeg maatte lægge mig lidt paa Sengen, for at udhvile mig. Efter en Timestid sagde man, at Hanne havde forlangt at tale med mig og Adolf. Jeg traf ham allerede ved hendes Side, holdende hendes Haand i sin. Hanne nikkede til mig, da hun saae mig træde ind, og nødte mig venlig til at tage Plads ved hendes anden Side. Hendes himmelske Sjæls hele Munterhed og Styrke var vendt tilbage; men hendes legemlige Kræfter syntes endnu at være meget svage, hvilket man især kunde mærke paa hendes fine Ansigtsfarves hyppige Afvexling. Med stor Rolighed talte hun om den ulykkelige Hændelse, og udviklede meget tydeligt sine Forestillinger og Følelser, for saavidt hun havde været sig selv bevidst. "Jeg var vis paa," sagde hun, "at Adolf var mig nær og at han vilde redde mig." Den frygtelige Brusen ved Møllehjulet havde trukket hende ned under Vandet, og dette var det sidste Indtryk hun kunde erindre sig før sin Afmagt. Før hun

endnu havde faaet sin hele Bevidsthed tilbage, havde hun seet Adolf staae ved sin Seng og hørt ham tale; hun havde ogsaa bemærket min Indtrædelse og været meget ængstlig over min stumme Smerte; men hun havde hverken kunnet bevæge sig, eller gjøre sig forstaaelig ved Ord eller Tegn. — "Kjære Herr Brink!" sagde hun og greb min Haand, "jeg har seet hvor dybt min Ulykke har rørt Dem. De er saa god! er jeg da ogsaa Deres Deeltagelse værd?" — Jeg kunde ikke tale, og lod mit Hoved synke ned paa hendes Arm, som jeg bedækkede med kjærlige Kysse.

Efter et Øieblik stod jeg op. "Det angriber Dem for meget, kjære Hanne!" sagde jeg. "Vi ville for i Dag skjænke Dem Roe. I Morgen tidlig, naar De har sovet godt, og befinder Dem fuldkommen vel, vil jeg igjen besøge Dem. Jeg har bragt Adskilligt med fra Byen, som jeg vil vise Dem. God Nat, kjære Barn!" — Jeg gav Adolf et Vink at følge mig, og forlod med ham Hannes Sovekammer.

"Er Din Jomfrue oppe?" spurgte jeg næste Morgen Pigen som kom ud af Hannes Værelse. "Ja, Herre!" var Svaret; "og hun befinder sig ret vel!" Jeg bankede sagte paa Døren, og traadte ind, da jeg ikke hørte nogen svare. Hanne stod i sin Negligé ved det aabne Vindue ud til Haven, med Ryggen vendt mod Døren, og nynnede en Vise. Hun havde ikke hørt mig komme, og blev staaende ved Vinduet, idet hun med den ene Fod slog Tacten til Melodien. Jeg saae, at det var mine Tøfler som hun stod og klapprede paa Gulvet med; i dette Øieblik opblussede min hele Kjærligheds-Flamme, og idet jeg

nærmede mig sagte, slyngede jeg mine Arme om det smekkre Liv, saa at hun, da hun vendte sig, kom til at hvile ved mit Bryst. — "De har virkelig forskrækket mig," sagde hun rødmende og snoede sig ud af mine Arme, "jeg er endnu neppe paaklædt." — "Ingen Paaklædning klæder Dem bedre end denne, Hanne!" svarede jeg, "og den var lykkelig, der havde Rettighed til at see Dem stedse saaledes." — Hun gik fra Vinduet, og bad mig sidde ned, medens hun selv blev staaende i nogen Afstand. — "Jeg har drømt om Dem i Nat," begyndte hun. "Vi gjorde en lang Reise med hinanden, og det en meget lang Reise, thi vi seilede over Søer, vandrede over Klipper og trodsede Storm og Uveir; men tilsidst blev Alt stille og venligt, og vi kom i et Land, der var langt skjønnere end jeg nogensinde har forestillet mig Eden." — "Denne Drøm," svarede jeg, "kunde blive opfyldt, ja, jeg haaber, at den sikkert vil blive det, og jeg antager den som et godt Varsel for mig. — Sæt Dem nu ned hos mig, kjære Hanne!" — Hun gjorde det. "Jeg ønskede dog ikke," sagde hun, "at Drømmen gik i Opfyldelse; jeg befinder mig saa vel her, hvor jeg har Alt, der er mig kjært." — "Desbedre, mit Barn! De behøver ikke at forlade dette Sted; Reisen De har gjort i Drømme, er — Livets Reise, og her kan De fuldende den. — Vil De have mig til Mand, kjære Hanne?" — "O Gud!" raabte hun — "det havde jeg ikke ventet, min gode Herre!"

Hun blev afvexlende bleg og rød, og saae paa mig med bange, men dog ikke udeeltagende Blikke. En mægtig Følelse syntes at bevæge hendes Indre,

hun vilde tale, men var ikke istand dertil. Efter en lang Pause sagde jeg: "Elskede Pige! Jeg vilde ikke overraske Dem, ligesaalidt vil jeg overtale Dem til noget, som kun bør være en Følge af Deres frie Beslutning. Hvorledes jeg er, har De seet; hvad jeg kan være for Dem, maa Deres Hjerte sige Dem. Spørg Dem selv til Raads; om nogle Dage kan De give mig Svar." — "Tag denne, "tilføiede jeg, idet jeg fremtog en Ring med en Smaragd, "til Erindring om denne Time. Den bærer Haabets Farve, men den forbinder Dem ikke til noget. De kan give denne Ring, der nu er Deres, til mig eller — til en Anden; den som faaer den af Dem, skal være lykkelig." — Med disse Ord stod jeg op og gik bort uden at oppebie hendes Svar.

Paul saae forskende paa mig, da jeg kom tilbage paa mit Værelse. Den hæftige Bevægelse hvori han saae mig ved Hannes Fare, syntes paa engang at løse det Gaadefulde han saalænge havde fundet hos mig. Han gjættede min Hensigt, og det syntes som han endogsaa selv ikke var ganske rolig derved. Omendskjøndt jeg ikke gjerne vil blive iagttaget, var Pauls Tilbøielighed mig dog ikke ubehagelig, thi jeg syntes at finde ham mere godmodig og mere deeltagende end ellers. "Vil De ikke ride lidt omkring i Markerne, Herre?" sagde han, da han saae mig uden Beskjæftigelse gaae alvorlig omkring i Værelset; "det er en deilig Morgen, og Folkene ere ret fornøiede derude ved deres Arbeide." — "Du har Ret, Paul! sadl mig den Brune." — Da jeg kom ned i Gaarden, mødte jeg Adolf, der allerede kom tilbage fra Markerne. Han hilsede mig ret muntert, og da

jeg spurgte, hvor han gik hen, svarede han meget aabenhjertigt: han vilde gaae ind og spørge Hanne, hvorledes hun havde sovet i Nat. — "O meget godt!" svarede jeg, "hils hende fra mig!" Rask svingede jeg mig op paa min Hest og galopperede ned ad Veien.

Endskjøndt Folkene vare ret lystige, kunde den skjønne Morgen og Høhøsten dog ikke gjøre nogen Virkning paa mig. Jeg lod Hesten gaae sin egen Gang henimod Skoven, hvor Overførsteren mødte mig, og hans vakkre Jægerhilsen vakte mig af mine Drømmerier. Han spurgte hvorledes Hanne befandt sig; thi han havde under min Fraværelse lært at kjende Pigen og erfaret hendes Uheld i Gaar. "Den gode Adolf maa have været ude af sig selv; thi jeg har allerede mærket, at de unge Folk elske hinanden." — "Det er naturligt!" svarede jeg hurtigt. — "Ja vist!" var hans Svar, "De maa gjøre et Par af de to smukke Mennesker. Jomfrue Berger er ganske og aldeles skikket til at være en brav Landmands Kone." "Saa!" sagde jeg. — "Ja, ja!" svarede han leende. "I Forgaars Aftes examinerede jeg hende en heel Time, og gottede mig ret ved hendes forstandige Svar! Jo, det er en erfaren Pige, og hun har havt honette Forældre, Herr Brink! Jeg har selv kjendt hendes Fader i mine unge Dage; det var en herlig Mand." — "Det glæder mig, Hr. Overførster!" — "Naa, som sagt, Herr Brink! De maa give Deres Adolf Pigen til Kone. Givtes maa han jo dog engang, det kan jo dog ikke være andet!" — "Har Adolf talt til Dem derom, Herr Overførster?" — "Ikke et Ord; det var blot mit Indfald, jeg synes selv godt om det, og De maa for Alvor tænke derpaa, Herr

Brink!" — "Godt, godt! jeg vil overlægge det nærmere. Farvel, Herr Overførster!" — Jeg dreiede om og gav min Brune Sporerne, for at komme gesvindt hjem.

"Er Adolf endnu hos Hanne?" spurgte jeg Paul, der mødte mig paa Trapperne. — "Han forlod hende for lidt siden og er igjen gaaen ud i Marken." — "Og hvorledes saae han ud, Paul? sig mig det ærligt!" — Paul rystede paa Hovedet. — "Ikke som sædvanligt, Herre! Paa en Timestid har alle Ansigter i Huset forandret sig; Hanne seer ogsaa bedrøvet ud, og hun har saagar grædt, troer jeg." — "Bring mig en stoppet Pibe i mit Cabinet, Paul, og lad ingen komme ind til mig; jeg vil være alene, Gamle!"

Jeg havde Emne nok til Eftertanke, men jeg havde ikke Roe til Overlæg. Piben var uddampet, uden at jeg var kommen videre med mine Tanker end da jeg begyndte at ryge. En ulykkelig Ahnelse svævede i mine Tankers halvmørke Baggrund, men jeg var bange for at oplyse Mørket. "Tilsidst er det dog kun Folks Formodninger og Indfald," sagde jeg til mig selv, "og de vide egentlig saameget som slet intet af Sagens egentlige Sammenhæng." — Da kaldte Paul mig til Spisebordet.

Hanne stod ved sin Stoel, Adolf, som halv vendte Ryggen til mig, ved sin. Vi sadde os tause. Jeg kastede et Blik paa Hanne; hun var alvorlig, men dog rolig. Jeg selv var ikke stemt til at begynde en Samtale, dog gjorde jeg nogle Spørgsmaal til Adolf, som han besvarede uden at see i Veiret. Hanne forsøgte flere Gange at tale, men

hun kunde ikke faae Ordene over Læberne. Hun undgik ganske at tale til Adolf, derimod lod denne undertiden sit Øie hvile paa hende, og i hans Blik troede jeg at læse en omhyggelig skjult Lidenskabs Ild. — "Han elsker hende," sagde jeg til mig selv, "og veed hvad der er foregaaet imellem hende og mig!" — Det uselskabelige Middagsbord blev endelig hævet, og vi forlode næsten paa eengang Spiseværelset.

Min Urolighed drev mig ud i den frie Luft. Denne Gang vilde jeg blive Herre over min Stemning og gjorde derfor en lang Spadseretour, hvorfra jeg først henimod Aften kom temmelig træt tilbage. Da jeg gik op ad Trappen aabnedes Døren til Hannes Værelse og Adolf kom ud derfra. Han var bestyrtset, og blev staaende, som om han vilde bie til jeg var borte. — "Adolf!" sagde jeg til ham, "nu kommer Du ofte herop." — Han nærmede sig nogle Skridt. — "I Gaar," vedblev jeg med en alvorlig Tone, "har Du erhvervet Dig store Fordringer paa min Taknemmelighed. Hvad jeg har gjort for Din Opdragelse, er ingen Erstatning derfor; — jeg vilde ikke, kjære Adolf! at der skulde komme noget imellem os to." — Hans Blik, som hidindtil var hæftet paa Gulvet, hævede sig, og mødte mit. Jeg saae Taarer i hans Øine; han greb mine Hænder, trykkede dem til sit Bryst, og bortfjernede sig hurtigt.

Nogle Øieblikke stod jeg og saae efter ham, derpaa gik jeg ind i Hannes Værelse. Da jeg kom ind, sad hun ved Vinduet, men kom mig langsomt imøde; hendes Øine vare forgrædte. — "Adolf forlod Dem

nylig," sagde jeg saa rolig som det var mig muligt. "Ja!" svarede hun. — "Han syntes rørt, — ogsaa De har grædt." — Hun taug. Jeg sad mig ned, og bad hende gjøre det samme. — "Det er ikke mere, som det var," sagde jeg efter en Pause, "under min korte Fraværelse har meget forandret sig." — Hun vilde tale, men slog Øinene ned og taug. — "Adolf elsker Dem —" — "Ja, han elsker mig," svarede hun og stirrede hen for sig. — "Og De elsker ham!" — Hun nølede med at svare. — "Tal, Hanne!" — "Jeg troer det næsten," sagde hun med svag, bævende Stemme. — Jeg stod op og gik et Par Gange op og ned ad Gulvet. — "God Nat!" sagde jeg, og gik henimod Døren. — "Herr Brink!" raabte hun. — "Hvad vil De, Hanne?" — "Vi have frasagt os hinanden," sagde hun grædende. — "God Nat, Hanne!"

Taus gik jeg forbi Paul ind i mit Cabinet. Lidt efter kom den Gamle og, da han saae, at jeg stod afklædt ved det aabne Vindue i den kolde Aftenluft, nødte han mig til at tage min Sloprok paa. — "Skal jeg bringe Dem Deres Pibe, Herre?" — "Nei, Paul!" — "Befinder De Dem ikke vel, kjære Herre?" — "Jeg er ikke syg, Paul! men giv mig et Glas Viin, og sig Børnene, naar de komme, at De kunne spise alene." — "Ak, Gud!" sukkede Paul, idet han gik; "jeg tænkte nok, at det ikke vilde tage nogen god Ende."

"Han har reddet hendes Liv." sagde jeg til mig selv, "og dog er det ikke Aarsagen, hvorfor han bliver mig foretrukken. Hans Ungdom er det, og en Fraværelse paa nogle Dage! — Saalidet gjælder

Menneskets Indre. — Dine Aar, Samuel — hvorfor forglemte Du dem!" — Jeg sad mig ved min Skriverpult. Hannes Papirer faldt mig i Hænderne, hendes Døbeseddel, — Ægteskabscontracten og Kongebrevet. Jeg blev skamfuld over mig selv. — "Hvor man kan være barnagtig!" sagde jeg, "og hvor Naturen lokker og bedrager os lige til Gravens Rand!"

Paul bragte mig Viin og Brød. Hanne var meget bedrøvet, fortalte han, fordi jeg ikke var kommen til Aftensmaden, og Adolf havde ligeledes bedet sig undskyldt for at spise med hende. Han sad nu nede i sin Stue og arbeidede i sine Landhuusholdningsbøger; han havde meget deeltagende spurgt efter mit Befindende, men ikke nævnet Hanne. — "Jeg lader Børnene ønske en god rolig Nat!" sagde jeg efter en Pause; — "og gaae Du nu ogsaa, Paul! i Dag behøver jeg intet meer."

Jeg sov kun lidt, men følte mig temmelig styrket og beroliget, da jeg stod op den anden Morgen. Paul traadte ind og rakte mig et Brev. — "Fra hvem?" — "Ak! fra den stakkels Adolf! Han er borte, Herre, og jeg troer vi see ham aldrig mere." — "Hvad siger Du, Gamle?" — Jeg brød Brevet, og læste en formelig Afsked fuld af den varmeste Taknemmeligheds Udtryk. Han haabede, skrev han, at hans Bortfjernelse ikke kunde have skadelige Følger for Godset, da Alt var i god Orden, og Jomfrue Berger ret vel kunde forestaae Overopsynet; ogsaa anbefalede han mig Avlskarlen som en meget brugbar Landmand. Han bad mig om Forladelse, at han, ubekjendt med mine Hensigter, et Dieblik

havde traadt i Veien for mit Hjertes Ønsker. Med den inderligste Deeltagelse vilde han i Fremtiden fryde sig ved min Lykke. For sit Udkomme bad han mig være uden Sorg; han havde ved min Understøttelse lært saameget, at han overalt kunde finde sit Brød. Iøvrigt tænkte han at henvende sig til sin Ven, Overførsteren, hvorhen han ogsaa bad at hans efterladte Sager, og fremfor Alt et Tegn paa min Tilvelse og mit vedvarende Venskab maatte sendes. — "Brave Yngling!" raabte jeg; "han har reddet hende med Livsfare fra at døe under Møllehjulet, og gaaer nu ud i Verden, for ikke at være min Lykke i Veien! — Sadl strax en Hest, Paul! rid over til Overførsteren, og beed ham spise til Middag hos mig, og tage Adolf med sig. — "O Herre," skreg Paul glædedrukken, "det er en Indskydelse fra Gud!" — "Bie! — Nei; besørg først Hesten og kom saa igjen. Jeg vil give Dig et Par Linier med; men siig ingen i Huset, og mindst Hanne, hvor Du rider hen."

Jeg skrev Billetten til Overførsteren, og indskjærpede Paul, da han modtog den, ikke at lade sig mærke for Adolf med hvad jeg havde sagt om hans Brev. Den Gamle svimlede af Glæde og svoer, enten at komme tilbage med Adolf eller slet ikke. — Med lettere Hjerte og et friere Blik end jeg havde havt i de sidste fjorten Dage, traadte jeg hen til Vinduet, hvor jeg saae Hanne komme op fra Haven. Hun bemærkede mig ikke, men gik alvorlig over Gaarden op ad Trappen med en Kurv Kirsebær, og forskrækkedes, da jeg paa engang stod for hende og ønskede hende en god Morgen.

"Er det sure Kirsebær?" spurgte jeg, og nærmede mig hende. Hun rakte mig Kurven. "Alt er sødt, som kommer fra Dem," sagde jeg, efterat have spiist et Par, — "selv en Kurv." — Hanne blev saa forlegen, at jeg strax angrede min utidige Spøg. Jeg spurgte nu alvorligt, om hun havde vidst af Adolfs Flugt? Hun nikkede: "ja!" — "Og af hvad Aarsag flygtede han?" spurgte jeg. — "For Deres og hans Roligheds Skyld," svarede hun med beskeden Værdighed. "De anseer mig dog vel for saa god," svarede jeg, "at jeg ikke vil benytte den Fordeel, som hans Fraværelse tilbyder mig?" — "Jeg tiltroer Dem Alt," sagde Hanne, "hvad man tør vente af et ædelt Hjerte. Men det skikker sig ikke for mig at tale om hvad De skal gjøre, eller hvad De finder for godt." — "Siig mig, hvad ønsker De Hanne?" — "At blive som jeg er," svarede hun blidt, "og at være Dem saa nyttig som det er mig muligt ved de Forretninger, som De fra Begyndelsen af bestemte mig for." — Jeg undertrykkede Svaret, der svævede paa mine Læber, og idet jeg venlig nikkede til hende, gik jeg tilbage til mit Værelse.

"Det var en skjøn Drøm," sagde jeg til mig selv; "Feilen var kun, at jeg antog den for Virkelighed. Forsvind, hulde Drøm! Jeg blev dog i mine yngre Dage ofte vækket mere ukjærligt og ikke altid, som nu, uden Anger!" Fuldkommen rolig og munter sad jeg mig ved mit Skriverbord og tog igjen fat paa Hannes Papirer. Uden den ringeste bittre Følelse bladede jeg nu omkring i dem og lagde nogle tilside, hvoraf jeg tænkte at gjøre Brug. "Det kjære Barns Døbeseddel," sagde jeg idet jeg smilende be-

tragtede Aarstallet, "kom rigtignok tyve Aar for seent men kun for mig; — den skal vi bruge. Kongebrevet, — Du vil lee, ærlige Morbach! — er nu overflødig; men Forskrivningen af mine Efterladenskaber og hendes Udstyr? ja, med nogle Forandringer kan den dog endnu bruges." — Jeg gjorde disse Forandringer, og lagde den og Hannes Dobeseddel tilside. — "At gjøre Andre lykkelige," sagde jeg idet jeg stod op, "er dog den eneste sande Lykke; og hvorledes var man vel istand til at gjøre Andre lykkelige, naar man ikke selv havde et følsomt Hjerte? Hav Tak, kjerlige Natur! for dette sidste Glimt af Vaar i mit Livs Høst! Jeg troede at følge Tilboielighedens blide Stemme, men det var en høiere Haand, der ved mig vilde forene to skyldfrie Væsener."

Jeg gjorde en Tour omkring i Markerne for at fordrive Tiden indtil Middag. Neppe var jeg kommen tilbage, førend Overførsteren traadte ind med Adolf. Med trohjertig Mine førte han den meget forlegne unge Mand hen til mig, og sagde: "Her har De Deserteuren!" — "Er det ret, Adolf!" sagde jeg, "at Du forlader mig, før Du har valgt Dig en Efterfølger eller før vi have høitideligholdt Hannes forunderlige Redning? Dæk Bordet i Hannes Værelse, Paul! vi ere hendes Gjæster."

"Hvad mener De, Hr. Overførster!" sagde jeg til denne, "om jeg nu, da Knøsen gaaer fra mig, bortforpagtede mit lille Gods?" — "Det vil jeg ikke raade Dem," svarede han hurtigt. — "Men det er en dygtig Mand," vedblev jeg, "som saagar har Deres Bifald; — kort og godt! naar Adolf ikke mere vil forvalte Godset for min Regning, saa kan

han gjøre det for sin egen; jeg overgiver ham det Hele mod en billig Afgift, men under een Betingelse." — "Og den er?" spurgte Overførsteren forventningsfuld. — "At han skal tilfredsstille de Fordringer, som jeg har givet en vis Person paa mig og min Eiendom. Her er Sagen skrivtlig opsat; see selv, Adolf! om Du kan opfylde Betingelsen." — Adolf stirrede paa mig og paa Documentet, som jeg rakte ham. — "I Sandhed," raabte Overførsteren, der kastede Øiet paa Papiret, "det er jo en Ægteskabscontract, og Deres Navn, Adolf! staaer jo ved Siden af Hannes." — Adolf tabte sin hele Bevidsthed. — "Tag det dog, Adolf!" sagde jeg og paanødede ham Papiret, "Du besindede Dig ikke saalænge, da Du trak Pigen op af Vandet." — "O min Velgjører! min Fader!" raabte han nu, og laae ved mit Bryst. — "Gaae, Lykkelige!" afbrød jeg ham i hans Glæde, "og hent Dig selv hendes Jaord! Jeg vil spare hende for at blive rød i min Nærværelse, saa gjerne jeg ogsaa seer hende rødme." — Og han fløi ud af Døren.

"Det er ædelt, Herr Brink!" sagde Overførsteren, "det er virkelig mere, end jeg havde ventet af Dem, og det er dog meget sagt. — " "Roes mig ikke, min Ven!" svarede jeg; "han vilde gjøre meget mere for mig. Hvad er en Mands Ønske, der snart skal tage Afsked fra Livet, mod to saadanne Hjerters første Kjærlighed?"

Hanne kom ind i Værelset støttende sig paa Adolfs Arm. Det var, som om jeg skulde belønnes for min Selvfornægtelse ved dette skjønne Syn, thi hele hendes Ansigt blussede af den meest henrivende

Undseelse. — "Deres Kinders Rødmen," raabte jeg hende imøde, "forklarer mig Udfaldet af Adolfs Frierie. Jeg har kun endnu Eet at tilføie: om tre Uger skal Bryllupget være; Alt er forberedt, jeg har endogsaa Deres Formynders Samtykke. — Og nu, Hanne, giv Samuel Brink Deres Arm, han tager imod den som Forlover, De vilde jo ikke give ham den som Brudgom. I Dag ville vi indvie Deres jomfruelige Bolig til en liden lykkelig Familes Opholdssted. Da De kom herind, syntes den Dem for vidtløftig; havde jeg ikke Ret, da jeg sagde: "hvem veed, hvortil det i Fremtiden kan være godt?"

West.

(Originalen i Aglaia 1822; oversat af Ø—bg.)

Klara af Mayland.

Mayland har altid været Diamanten i Italiens Krone, det er derfor intet Under, at saa mange Herskere til alle Tider have kjæmpet for dets Besiddelse. Længe lyksaliggjordes Maylænderne ved en lykkelig Uafhængighed; men endeligen maatte de ligge under. I mange Aar blev dette Land regjeret af egne Hertuger, blandt hvilke de berømteste vare af Huset Visconti, der hidtil havde eiet Stadholdertitelen; men som tilsidst havde svinget sig op paa Tronen. Dette Huses Ende var Spiren til blodige og langvarige Krige. Ved Givtermaal var Frankrig beslægtet med Visconterne, derfor gjorde det Fordring paa Maylands ledige Trone, men det var for svagt og forstyrret i sit Indre til at det strax kunde gjøre sine Fordringer gjældende. Venedig, der i den Tid stod paa sin Herligheds høieste Trin, ønskede at udvide sig ved det herlige Land og forsøgte at underkaste sig det. Foretagendet lykkedes imidlertid ikke, thi de maylandske Stænder forsvarede deres Uafhængighed med forenede Kræfter, og besluttede, at de, hvis de skulde have en Herre, selv vilde vælge ham. De valgte Ludvig Sforza, der som Feldtherre havde erhvervet sig sit Fædrenelands Agtelse og Kjærlighed, til deres Hertug; men nu besluttede Ludvig den tolvte, der efter Karl den ottendes Død besteg Tronen, at gjøre sine Fordringer gjældende. Han faldt ind i Italien med en stor Magt. Efter nogle forgjæves Forsøg paa Modstand faldt Sforza i Seierherrens Hænder, og som Fange maatte han hensørge sine Dage

i en Fæstning. Han efterlod sig to Sønner, Maximilian og Franz. Mayland forblev nu i mange Aar under det franske Scepter; men da Maximilian Sforza var bleven Mand, traadte dette Land atter for en kort Tid ind i de selvstændige Staters Række; han søgte Hjælp hos Naboefyrsterne og fik den. Pave Julius den anden, der var opbragt paa Frankrig, erkjendte ham som Maylands retmæssige Hertug. Pavens Dom havde vel kun hjulpet ham lidet, naar han ikke havde havt Magt, til at gjøre den gjældende. Hiin Tids Paver havde deres Glæde af at tage og give Kroner, men de overlode det altid til deres Yndlinger at tilkjøbe sig Gaven med deres Blod. Saaledes gik det ogsaa Maximilian. I Spidsen for sine Hjælpetropper, der især vare Schweitzere, trængte han ind i det Maylandske og jog Franskmændene tilbage paa alle Kanter. Han havde allerede taget den hertugelige Stoel i Besiddelse og alt syntes at gaae godt, da Lykken paa engang vendte ham Ryggen. Ferdinand den Første, der fulgte Ludvig paa den franske Trone, førte sine Slaver, der vare fordrevne fra Italien, derhen igjen. Ved Marignan afgjorde et blodigt Slag Maylands Skjæbne. Ferdinand seirede, Maximilian maatte bukke under. Seirherren handlede imidlertid ædelt mod den Overvundne. I det Indre af Frankrige gav han ham en glimrende Erstatning for hans tabte Hertugdom. Maximilian var tilfreds dermed, og henlevede nu sine Dage i Roe og lykkelig Indgetogenhed. Franz havde ikke taget Deel i den hele Feide, han vilde spare sine Kræfter for at benytte dem i et gunstigere Øieblik. Nu forblev Ferdinand i rolig Besiddelse af

Mayland. Han fandt sig saa tilfreds under dette skjønne Himmelstrøg, at han besluttede at leve der i nogle Maaneder. Allerede dengang vare Franskmændene, ligesom nu, urolige, letsindige — men elskværdige. Ved glimrende Fester søgte Ferdinand at vinde sine nye Undersaatters Hjerter eller dog — at blænde deres Øine. Det lykkedes ham. Tusinde fulgte Strømmen og druknede Sorgen over deres Fædrenelands Underkuelse i Fornøielsernes Ruus. Kun faa af de Ædlere bleve maadeholdne og ventede rolig den Tid, da de kunde bryde Lænken.

Ludvig Boneval var Ferdinands erklærede Yndling og — fortjente at være det. Den Tanke, at benytte sin Herres Yndest til Udsugelser eller Uretfærdigheder, var langt fra ham, han nøiedes med sin Herres Agtelse, og gjorde han Brug af sin Almagt over Kongens Hjerte, da var det kun for at mildne hans brusende Hede og Lidenskab og at forhindre meget, der uden ham var udført til Landets Skade. Derfor velsignedes han ogsaa af alle der kjendte ham og — sjelden er det Tilfældet med en Yndling — han havde ingen Misundere. Han var en smuk og dannet Mand. Saa grændseløs han erhvervede sig Mændenes Agtelse ved sin Dannished, saa varmt bankede ogsaa Qvindernes Hjerte ham imøde for hans Skjønhed. Han havde kun havt nødig at ønske og alle hans Ønsker vare blevne opfyldte — men Bonevals Hjerte var ikke aabnet for Kjærlighed, eller snarere — hans Time var ikke kommen. Han tænkte for ædelt til at spøge med Kjærlighed og at flagre fra en Blomst til en anden, for at udsuge Honningen og derpaa at kaste den bort med Foragt. Hver-

ken Tidens Genius eller det franske Hofs Exempel kunde bringe ham dertil. Han havde endnu ikke fundet nogen qvindelig Skabning, hvis Hjerte følte som hans og havde endnu ikke været forelsket i sit Liv. Nu skulde han blive det.

Klara Visconti var den sidste Green af dette ædle, engang saa mægtige Huus. Hendes Fader døde, da han blødte for Fædrenelandet. Sørgende henlevede hans Gemalinde sine Dage paa sine Godser og beskjæftigede sig alene med at danne sin Datters Hjerte og Aand. Hun var en fortræffelig Kone, der havde kun een svag Side, en ulædskelig Tørst efter Høihed. For at stille den havde hun gjerne opoffret Alt, selv det Helligste. Klara lignede ganske Moderen, kun ikke i hendes Svagheder. Det blev til Ordsprog i hendes Fædreneland, at man sagde om en Pige, man vilde rose: Hun er god og ædel som Klara Visconti. De ædleste Ynglinger beilede til hendes Yndest, men hidtil var der ingen af dem, der kunde rose sig af at have gjort Indtryk paa hendes Hjerte. — Klara var bestemt til at bortsmelte Iisskorpen om Bonevals Hjerte, hun skulde indaande ham varm og inderlig Kjærlighed. Han saae hende i en Vrimmel af Fornemme, der trængte sig frem om den nye Hersker. Fordringsfri og uden Higen efter at behage, stod hun blandt Hoben og fordunklede dog alt ved sin Glands. Han iagttog hende ogsaa i de huuslige Forholds Kreds og fandt, at hun handlede ligesaa ædelt og skjønt i det Skjulte, som for alles Øine. Kun en saadan Pige var istand til at gjøre Indtryk paa hans Hjerte; thi han hadede alt hvad der smagte af paatagen Ærbarhed, Stræ-

den efter at behage eller Hensigter. Det faldt ham ikke vanskeligt at faae Adgang til Moderens Huus; thi han var jo Ferdinands Yndling og Klaras Moder en Kone, der vel vidste at vurdere dette Fortrin. Det havde kun kostet faa Ord og hun havde selv ført Datteren i hans Arme, men Boneval var ikke den Mand, der vilde gjøre Brug af sligt. Beskeden nærmede han sig til Klara. Ved enhver Leilighed viste han hende sin Agtelse og vandt inden kort Tid hendes igjen. Uden at ville bedøve hende ved flau Smigreries Røgelse, tilstod han hende frit og aabenhjertigt sin Kjærlighed, og uden at gjøre sig latterlig ved kunstlet Penhed, sank Klara, efterat hun havde overtydet sig om hans Hensigters Redelighed, huldtrødmende i hans Arme med Tilstaaelsen om sin Gjenkjærlighed. Nu vendte Boneval sig først til Moderen og fik strax, som man kunde formode, hendes Samtykke. Den ærgjerrige Kone udkastede allerede tusinde Planer til Huset Viscontis lykkelige Stigen ved en Forbindelse med Fyrstens Yndling. Klara udkastede ogsaa Planer; men ingen ærgjerrige, hun tænkte alene paa, hvor lykkelig og tilfreds hun vilde leve som Bonevals Mage.

Det var Bonevals Hensigt at opdage Fyrsten sin Kjærlighed, bede ham om Statholderskabet over Mayland og derpaa at givte sig med Klara. Han var overbeviist om, at han ikke vilde bede forgjeves. Han bad jo saa sjelden om noget og gjorde ikke som saa mange Yndlinger, der hver Dag falde deres Herrer besværlige ved uforskammede Fordringer og udsuge Landets Marv. Hans Hjerte gav ham det Vidnesbyrd, at han ikke havde tilsneget sig sin Herres Kjær-

lighed, men fortjent den, og Ferdinand tænkte ædelt nok til at skatte dette. Boneval kjendte intet til den Kunst hvormed Favoritterne ellers vide at belure deres Herrer for at benytte deres svage Sider eller endog sætte Dem i Omstændigheder, hvori de ikke vove at afslaae dem noget. Til enhver Tid gik han til Ferdinand og sagde ham, hvad han havde at sige, thi han fandt det uværdigt for en retskaffen Mand at lure paa Leilighed. Saaledes var det og saa nu. Han nærmede sig just til Fyrsten og havde allerede aabnet Munden for at frembringe sin Bøn, da denne overraskede ham med Efterretningen om, at der var udbrudt farlige Uroligheder i Frankrig, som gjorde hans Tilbagekomst nødvendig. Boneval var glad over, at han ikke havde betroet Ferdinand sit Hjertes Hemmelighed, thi nu stod det endnu i hans Magt at tjene Ferdinand med sit Hoved og sin Arm, og han havde fast besluttet at gjøre det. Han ansaae det for uædelt at forlade Kongen, der i hans lykkelige Dage havde skjænket ham Kjærlighed og Tillid, nu da Ulykken stod for Døren. Det var et stort Offer han bragte sin Fyrste; men Boneval var istand til at bringe det, han vilde følge ham, hjælpe ham at beseire Fjenden og først da, naar Roligheden vendte tilbage, vilde han tale sit Hjertes Sag. Han var forsikkret om Klaras Troskab og da hans Kjærlighed til hende var grundet paa Agtelse, opsteg hverken Tvivl om hendes Bestandighed eller nogen skinsyg Tanke i hans Sjæl. Opfyldt af den Begeistring, som Bevidstheden om en ædel Handling skjænker, ilede Bonveal tilbage til Klara. Hun beundrede hans Sjælestorhed og billigede hans Beslutning, at blive Vennen tro!

Ulykken, hvormeget endogsaa Tanken om den nære Skilsmisse smertede hende. Hun gjorde ikke det mindste Forsøg paa at holde den Elskede tilbage fra Opfyldelsen af hans Pligt. Vel græd hun bittre Taarer, thi en hemmelig Ahnelse sagde hende, at hun ikke mere vilde blive lykkelig, men hun vogtede sig vel for at gjøre ham vaklende i hans Beslutning ved Jammer. "Drag bort," sagde hun ved deres sidste Sammenkomst. Himlen velsigne Dit Foretagende. Jeg er overbeviist om, at Du ikke vil glemme den Elskede for Vennen. Vend snart tilbage med Seir. Falder Du, da anseer jeg mig som Enke efter den ædleste Mand, og jeg skal vide at følge Dig." — Klaras Moder forholdt sig ganske anderledes ved denne uventede Efterretning. Det var hende ubehageligt at see hendes store Planer dragne saa langt ud og hun kunde ikke begribe, hvorledes man kunde være saa daarlig, at tilsidesætte sit Hjertes Ønsker for Opfyldelsen af sin Pligt. Hun gav Boneval ikke utydeligt at forstaae, at hun ikke kunde have noget høit Begreb om hans Kjærlighed til Klara, da han ikke var istand til at opoffre Vennen for sin Elskede. Medlidende smilede Boneval over den gode Kones Yttring, som han blot tilskrev moderlig Bekymring for Barnet. Med Ømhed forsikkrede han endnu engang Datteren om sin ubrydelige Troskab. Han lovede Moderen, at han snart skulde vende tilbage og gjøre Klara til den lykkeligste Kone — fra sin Piges Arme ilede han did, hvor Pligt og Venskab kaldte ham.

De Misfornøiede i Landet havde kun ventet paa Ferdinands Bortreise. Mange, og disse vare de Fornemmere, kunde ikke foredrage at leve under frem-

med Herredom og stræbte efter, enten at gjøre sig aldeles frie, eller, dersom de dog skulde have en Herre, da at faae ham valgt af deres Midte. Maximilian Sforza blev opfordret til at stille sig i Spidsen for de Misfornøiede, men han afslog det, da han var tilfreds med sin Stilling og ansaae det for uædelt, at bryde det Ord han havde givet Ferdinand, som havde handlet saa høimodigt imod ham. Hvad han ikke vilde gjøre, gjorde hans Broder Franz. Han vidste at forskaffe sig Understøttelse af forskjellige Fyrster, der beskuede Frankrigs Udvidelse med skinsyge Øine og han saae sig snart istand til at fremtræde offentlig paa Skuepladsen. Enhver, der er bevandret i Italiens Historie, kjender den Forbindelse, der er bekjendt under Navn af Liguen. I Spidsen af de forbundne Hære stod Colonna, en Mand med store Kundskaber, som altid havde Lykken ved sin Side i store Foretagender. Senere maatte Franz takke ham for Alt, thi det var ham som slog de Franske ud af Mayland og hele Italien, og som efter nogle glimrende Seirer hævede ham paa den hertugelige Stoel. De Uordener, der fulgte af den vedvarende Krig i Italien, vare store. Snart spillede det ene, snart det andet Partie Mester og lod da sin Modparts Tilhængere føle den grusomste Hævn. Da Franz drog ind i Mayland med Seir, blev alt, hvad der forhen havde været franskfindet, mishandlet og uplyndret paa det ubarmhjertigste. I disse Dage bleve mange Offere for Folkeraseriet, og det var ikke muligt for Franz, der ikke fandt Behag i saadanne Rædselsscener, ganske at standse dette Uvæsen. Mange grebe denne Leilighed for at lade deres Fjender føle den Hævn, som

de i en saa lang Tid havde maattet betæmme. Klara og hendes Moder befandt sig i den slemmeste Tilstand man kan tænke sig. Det var bekjendt, at de stode i nøie Forbindelse med Franskmændene og mange af deres Fjender benyttede sig af dette Paaskud, for at ophidse Pøblen imod dem. De havde allerede maattet taale flere Mishandlinger og vovede ikke mere at lade sig see offentlig. Man undte dem heller ikke Roe i deres Huus; talrige Hobe forsamlede sig udenfor Porten, overøste dem med de afskyeligste Skjelsord og truede at ville lægge Haand paa dem. De Rasende manglede kun en Anfører, han indfandt sig ogsaa. Det var en ung Mand, som engang havde elsket Klara, men som følte sig krænket ved hendes Afslag. Skinsyge, fornærmet Kjærlighed og Hævntørst forledede ham til en Handling, som han med koldere Blod vilde have rødmet over. Saaledes gaaer det med Lidenskaberne. Naar de engang have brudt Dæmningen og trængt Fornuften tilbage, saa rive de os uimodstaaeligen hen til de sorteste Laster. — Dørene i det viscontiske Pallads vare allerede sprængte, og Ødelæggelsen begyndte. De Rasende brølede høit og tilintetgjorde alt, hvad der faldt dem i Hænderne. Kun nogle koldere Skurke snege sig bort derfra med deres Rov. Klara og hendes Moder havde trukket sig tilbage til Husets skjulteste Kroge, og ventede hvert Dieblik at blive opdagede og mishandlede. Moderen var sikkert bleven et Offer for Folkets Vrede, dersom hendes Fætter ikke var kommen til i det afgjørende Dieblik. Colonna havde allerede i flere Timer søgt at standse Uordenerne. Han ilede fra den ene Ende af Staden til den anden, og overalt drev han Rolig-

hedsforstyrrerne fra hinanden med væbnet Haand. Han galopperede just igjennem Gaden; hvori det viscontiske Pallads laae, og hørte allerede langt borte de Rasendes Brølen. Han saae Ødelæggelsens Rædsler, og, uden at tænke paa Faren han udsatte sig for, ilede han til Redning. Han trængte frem igjennem den tykkeste Hob og bød Rolighed med tordnende Stemme, men ingen hørte ham. Hans menneskekjærlige Foretagende havde vel neppe hjulpet ham, hvis han ikke havde taget sin Tilflugt til det meest fortvivlede Middel. Med egen Haand skjød han Anføreren for den rasende Horde, ham, som vilde hævne sig saa blodigt paa Klara, nogle af hans Kammerater sank ogsaa ned for hans Haand. Denne raske Handling, som let kunde have kostet Colonna Livet, gjorde sin Virkning. Pøblen saae sin Anfører falde, den tabte Modet, og sneg sig mumlende derfra.

Man forestille sig de Frelstes Følelse, de havde med hvert Øieblik ventet Mishandlinger, ja vel endogsaa Døden! Jo større Faren er, jo mere Værd faaer ogsaa Frelsen! Maalløse, thi Taarerne qvalte deres Stemme, kastede Klara og hendes Moder sig for Colonnas Fødder, og det kostede ham ikke liden Møie at standse deres Erkjendtligheds Strøm. Denne Colonna var en brav Mand, men uden Verdenstone og Dannelse. Han var bleven stor under Vaabnene og forstod sig kun slet paa den Kunst at sige Fruentimmerne smukke Ting. Han havde vel givtet sig, men — aldrig elsket! Han tog en Kone, fordi Moden vilde saa have det og hans huuslige Omstændigheder fordrede det, men ikke fordi hans Hjerte trængte til en mild qvindelig Skabning, med hvem han kunde

gjennemvandre Livet. Han eiede et Hjerte, der var istand til at føle og skatte store og mandige Dyder, men for de milde selskabelige Glæder havde det ingen Følelse. Alle Kjærlighedens Pile havde hidtil truffet paa det Jærnskjold, der var for hans Hjerte. Han selv og alle, der kjendte ham, havde væddet, at Kjærligheden aldrig vilde være istand til at beseire ham — Væddemaalet var tabt. — Det var forbeholdt Klara at røre dette Kjæmpehjerte. Enten det nu var den rørende Stilling, hvori Colonna for første Gang saae den yndige Pige, da Dødens Blegbed endnu hvilede paa hendes Ansigt, Taarer fordunklede hendes skjønne Øine og Glæde over den uventede Frelse gav hende en ophøiet Stemning, eller det var optegnet i Skjæbnens Bog, at han engang i sit Liv, og just i dette Øieblik, skulde ligge under for den mægtige Lidenskab, nok — han saae Klara og elskede hende. Den raae Krigers Hjerte hensmeltede efterhaanden i Ømhed, og han stræbte af al Kraft at lægge sine Følelser for Dagen. Imidlertid var Klara endnu altfor meget beskjæftiget med sig selv og for hæftigt rystet til at lægge Mærke hertil. Hun overøste sin Frelser med Kjærtegn og uden at vide det trykkede hun derved Elskovspilen endnu dybere ind i hans saarede Hjerte. Men hvad Klara ikke bemærkede i det første Øieblik, det blev hende siden tydeligt, thi Colonnas Stræben efter at vinde hendes Gunst, var altfor paafaldende, til at den skulde kunne undgaae hende. Han tilbragte enhver Time, som hans Forretninger levnede ham, i hendes Selskab og gjorde alt, for at behage hende. Ved hans Mægling forsonede Hertugen sig med Viscontierne, og skjænkede

dem snart den samme Gunst, som de havde nydt under Ferdinand. Alt det vidste Klara at paaskjønne, men at føle Gjenkjærlighed, var hende umuligt. Hendes Hjerte tilhørte Boneval, og dersom det endogsaa endnu havde været frit, saa var dog Colonna ikke den Mand, der kunde indgyde hende Kjærlighed; tillige var han givt, hans Hensigter maatte altsaa ikke være de reneste. Klara var ikke vant til at spøge med Kjærligheden; hun beklagede Colonna, og bævede for de Følger, hans spirende Kjærlighed kunde have.

Klara havde ogsaa Aarsag til at bæve for denne usalige Lidenskabs Følger; thi ved den bleve hendes skjønneste Forhaabninger, hendes Livs hele Lykke ødelagt. Det kunde ikke længe blive skjult for Colonna, at han havde en lykkelig Medbeiler. Skinsyge, den meest qvælende af alle menneskelige Lidenskaber, bemestrede sig hans Sjæl og udartede snart til det bitreste Had. Da han troede sig overtydet om, at det aldrig vilde lykkes ham at røre Klaras Hjerte, saa svoer han, at han vilde opbyde alt for at tilintetgjøre hendes Forbindelse med Boneval, paa det at han heller ikke skulde blive lykkelig. Krænket Kjærlighed har saa ofte forledet mange til Misgjerninger som de med koldt Blod havde havt Afskye for. Saaledes gik det Colonna. Han, den redelige, ædle, menneskekjærlige Mand, der vel var raa, som en Kriger, der fra hans Ungdom lever under Vaaben, maa blive, men saa god og ædelttænkende, som nogen Dødelig kan være, nedlod sig, forblindet af Kjærlighed, til en Handling, som han siden angrede og hvis Erindring endnu forbittrede ham hans Ende paa Døds-

sengen. Han formaaede alt over Hertugen, derpaa grundede han sin Plan. Han vilde frarive sin Medbeiler Klara, og føre hende i en Andens Arme. Maaskee er jeg lykkeligere, naar hun sukker under en ulykkelig Kjærligheds Aag, tænkte han, da vil hun maaskee byde Haanden til den Ven, som lover at redde hende. Det var en sort Tanke, en brav Mands Hjerte uværdig; men til hans Undskyldning kan man sige: Colonna var forelsket, hans Kjærlighed forsmaaet, og hans Hjerte sønderrevet af Skinsyge. — Ifølge hans Plan vidste Generalen at gjøre Hertugen det begribeligt, at han, for at holde sig fast paa den hertugelige Stoel, nødvendigen maatte forbinde sig med en af Landets Døttre. Naadige Herre! sagde han, det er det sikkreste Middel til ganske at vinde Eders Undersaatters Kjærlighed. Klara Visconti forener alle Egenskaber i sin Person, hun er af et Huus, der engang selv beklædte den hertugelige Værdighed, hendes Anhang i Landet er stort, og hendes Slægtskab udbredt. Alle Maylænderes Hjerter ville møde Eder med Kjærlighed, naar de see Eder forenet med en Sønnedatter af deres fordums Hertug og — vedblev han smilende — jeg tænker, at det ikke vil koste Eder nogen Overvindelse at kalde den skjønneste Pige i Landet Eders Gemalinde; Klara vil vist ogsaa gjerne beqvemme sig til at bestige Tronen ved Eders Haand. Disse Ord gjorde et dybt Indtryk paa Hertugens Hjerte. Han indsaae, at han ved en saadan Forbindelse vilde befæstige sin Anseelse meget, og vinde sine Undersaatters Tilbøielighed i en høi Grad. Klara havde allerede før vundet hans Interresse, og hans Hjerte stod i den

herligste Harmonie med Colonnas Forslag. Hidindtil havde han undertrykt sine Følelser, men fra dette Dieblik beilede han offentlig til hendes Yndest. Den hulde Pige blev sat i den største Forlegenhed ved hans Bestræbelser! Hun elskede for inderligt til at hun skulde glemme Boneval over Hertugen, men Hertugen blev med hver Dag mere paatrængende og Klaras Moder gjorde hende stedse flere Bebreidelser; thi intet var den ærgjerrige Kone mere behageligt, end Hertugens Frierie. Nu saae hun allerede i Aanden alle sine Ønsker opfyldte og hendes sjunkne Familie hævet til den høieste Glands. Hun kunde ikke begribe, hvor man kunde være saa taabelig, at afslaae en Fyrstes Haand for en Eventyrer, saaledes kaldte hun nu Boneval og hun piinte Klara hver Dag med de bittreste Bebreidelser. Men den elskende Pige blev fast; men jomfruelig Værdighed vidste hun at holde Hertugen borte fra sig, og saa meget det end saarede hendes Hjerte, saa satte hun dog urokkelig Bestemthed imod hendes Moder. De har billiget min Kjærlighed til Boneval, sagde hun, og jeg seer ingen Grund, hvorfor De nu vil dadle den. At en Hertug beiler til min Haand, forandrer intet i Sagen, og jeg sværger, at om alle Jordens Fyrster vilde lægge deres Kroner for mine Fodder, for at gjøre mig vaklende i min Troskab, saa skulde dog deres Bestræbelser blive frugtesløse. Saaledes talte og tænkte Klara.

Hidindtil havde Boneval ved enhver Leilighed faaet Efterretning fra sin Elskede, thi det var de Elskendes eneste Trøst, ved Breve at meddele hinanden deres Hjerters Følelser. Pludseligen standsede

disse Efterretninger, thi Klaras Moder havde taget sine Forholdsregler, for at hæve enhver Forbindelse imellem Datteren og hendes Elskede. Boneval kunde ikke begribe Aarsagen til denne pludselige Taushed, Uvished qvalte hans Sjæl, dog fik han snart Oplysning om Sagen. Han havde efterladt sig mange Venner i Mayland, thi alle, selv de, der ikke kunde lide Franskmændene, elskede ham. En af dem gav ham Underretning om den Ulykke, der truede hans Kjærlighed. Hans Indre blev rystet ved denne sørgelige Efterretning og han var længe tvivlsom om hvad han skulde gjøre i denne fortvivlede Stilling. Hidindtil havde han trolig vandret ved sin Herres Side, han havde hjulpet til at tilfægte ham mangen glimrende Seir og opoffret ham sit Hjertes Ønsker; men nu var det ham ikke mere muligt, thi hans Livs Lykke stod paa Spil. Tillidsfuld kastede han sig for Ferdinands Fødder og udgjød sin Smerte i Fyrstens Barm. Rørt sank Kongen i Vennens Arme og fældede Taknemmeligheds Taarer over hans ædle Opoffrelse. Disse Taarer vare den skjønneste Løn for Bonevals Venskab og Kjærlighed. Jeg vil ikke afholde Dig noget Øieblik fra Din Lykke, raabte Ferdinand. Iil og opbyd alt for at afvende den Ulykke, der truer Din Kjærlighed. Hvis Dine Kræfter ikke ere tilstrækkelige, da kan Du gjøre Regning paa min Hjælp og Understøttelse. Rørt takkede Boneval sin kongelige Ven og ilede derpaa i bange Forventning til Italiens Grændser. Han naaede dem lykkelig og da han ikke, under nærværende Omstændigheder, turde vise sig offentlig, kom han til Klara i den meest ukjendelige Forklædning. Hvo er istand til at be-

skrive den elskende Piges glade Forbauselse, da hun saae sin Sjæls Yndling! Nu troede hun sig reddet. Fuld af Kjærlighed sank hun i hans Arme og dette Gjensynets Dieblik, var det saligste de oplevede. De vare først istand til at tale, da den første Storm havde lagt sig. Gjensidigen skildrede de deres Ulykke og vare just ifærd med at udkaste Planer for Fremtiden, da Klaras Moder kom. Hun stod som forstenet, da hun saae Boneval i Datterens Arme. Det varede længe før hun kom til sig selv; men da gav hun ogsaa sin Ordstrom frit Løb. Hun overøste Klara med de hæftigste Bebreidelser og i de haardeste Udtryk erklærede hun Boneval, at han maatte opgive alt Haab om hendes Datters Haand samt fjerne sig fra hende for evig. Intet var istand til at røre hende, hverken Taarer eller Bønner; hun vedblev haardnakket sin Beslutning og da Klara reent ud erklærede, at hun aldrig, end ikke i Døden, vilde frasige sig den Elskede; men at hun var rede til at forlade Fædreneland og Venner med ham, udøvede Moderen en Handling, der hører til de sorteste noget Menneske endnu har begaaet. Lastens Engel bemægtigede sig hende og udslettede al menneskelig Følelse, al Agtelse for Dyden, selv Moderkjærligheden af hendes Hjerte. Den store Plan, atter at gjengive Huset sin Glands ved Datteren, stod fast for hendes Sjæl og for den opofrede hun Alt, selv det Helligste. Uden at værdige de Elskende noget Svar ilede hun bort og lod dem blive tilbage i en qvælende Uvished om Følgen af hendes pludselige Bortgang.

Forledet af Ærgjerrighed og Attraae efter Høihed overleverede Klaras Moder Boneval i hans Fjen-

ders Hænder. Hun vilde derved knuse ham og tvinge sin Datter til at rette sig efter hendes Villie: Hun indsaae hvor stor en Fordeel og Anbefaling det vilde være hende hos Hertugen, naar hun bragte ham hans farligste Fjende, Ferdinands Yndling, den tappre og frygtede Boneval. Hun haabede, at Klara uden Modsigelse vilde give Hertugen sin Haand, naar hun saae, at den Elskede for evig var tabt for hende. Disse Grunde bragte hende til at forraade den troe Ven af hendes Huus, hendes Datters Elskede, den Mand, som Alle elskede og som hun allerede havde anseet som sin Svigersøn. — Uden at vakle, uden at lade sig afholde ved Samvittighedens Bebreidelser eller den advarende Fornufts Stemme, ilede hun til Hertugen og overraskede ham med Efterretningen om, at Boneval, hans farligste Fjende, befandt sig i hendes Huus. Hans Glæde over denne Efterretning var stor, thi det var allerede en vigtig Fordeel, at han nu kunde sætte denne Mand ud af Stand til at foretage noget imod sig; men den største Nytte bestod deri, at Ferdinand, hvis ædle Hjerte han kjendte, vilde opoffre alt, og indgaae de haardeste Betingelser for at redde sin Ven. — Man havde ikke nødig at frygte for, at Hertugen vilde mishandle Boneval, han var ikke istand til at begaae en saa uværdig Handling. Klaras Moder gjorde sig vel al Umage for at opægge hans Vrede, thi det var hendes Plan at forlede ham til et overilet Skridt; omhyggeligen skjulte hun, at Boneval var kommen i Besøg til hende, som en blot Huusven og i sine egne Anliggender; tvertimod forsikkrede hun, at det havde været hans Hensigt at skaffe sig et Partie i

Landet, for at handle fjendtligt mod Hertugen, hvorfor han altsaa fortjente den haardeste Straf som Spion og Hoved for en Sammenrottelse. Det var hende om at gjøre at skjule sin Handling under Fædrenelandskjærlighedens Kaabe, fordi den ellers havde viist sig i dens hele Afskyelighed og vakt alle Retskafnes Foragt. Hertugen syntes at være overbeviist om hendes Hensigts Reenhed, takkede hende med Varme for sin Hengivenhed og lovede, aldrig at forglemme denne Tjeneste. Dog maa man formode, at han gjennemskuede Dækket, og saae Egennytten lure i Baggrunden; men han var Statsmand og besluttede at benytte Angivelsen til sin Fordeel, uden at undersøge dens egentlige Kilde. Han gav derfor strax Befaling til Bonevals Hæftelse. — Klaras Smerte da Vagten kom var ubeskrivelig, ogsaa Boneval blev dybt rystet. I Overraskelsens første Dieblik vilde han gribe til Modværge, og syntes fast besluttet kun at forlade dette Sted som død; men han følte snart sin Ubesindighed, overgav Vagten sit Sværd og fulgte den uden Modstand. Jeg veed ikke, at jeg har begaaet nogen Forbrydelse, der fortjener Straf, sagde han, derfor overgiver jeg mig rolig i Eders Hænder. Eders Herre er en ædel Mand, der vil finde det under sin Værdighed, at forgribe sig paa en Mand, der i dette Dieblik ikke har betraadt hans Land som Fjende eller for at skade ham. — Det kostede usigelig Møie at holde Klara tilbage. Hun hængte sig fast ved den Elskede, og svoer, at hun ikke vilde vige fra hans Side; men dele hans Skjæbne. Hun havde ogsaa standhaftig vedblevet sin Beslutning, dersom hendes Kræfter ikke

havde svigtet hende. Livløs og uden Bevidsthed sank hun ned og med faste Skridt vandrede Boneval til sit Fængsel.

Klaras Afmagt varede dog ikke længe. Angsten for den Elskende og brændende Attraae efter at redde ham gav hende Kraft. Hun sprang op, fast besluttet at vove alt og hvis alle Midler sloge hende feil, at døe med ham. Hun vilde kaste sig for Hertugens Fødder og var just i Begreb med at ile til ham, da hendes Moder kom hende imøde. Hun havde med Møie forberedt sig paa den Scene, da hun igjen skulde see Datteren. Det første Skridt var nu engang gjort, hun havde overtraadt Dydens og Billighedens Skranker; hun maatte fremture i sit Forsæt, hvis hun vilde naae sit Maal at hæve sig ved Datteren og derfor var intet Offer hende for stort. — Jeg veed eller formoder dog hvor Du vil hen, min Datter! sagde hun. Spar Dig denne spildte Umage. Boneval er fortabt og — fortjener at være det. Det er lagt klart for Dagen, at han skjulte ganske andre Hensigter under den Kjærlighed han foregav at føle for Dig. Han vilde atter oppuste Borgerkrigens Flamme i vort Fædreneland, skaffe sig Tilhængere, støde Franz fra Tronen og hæve Ferdinand paa den. Du kan tænke hvor opbragt Hertugen er paa Forræderen. Han har svoret, at kjøle sin Hævn i Bonevals Blod og han holder sin Eed. Der findes kun eet Middel til hans Frelse og det staaer i Din Magt. Ræk Hertugen Din Haand og for Din Skyld vil han benaade Landsforræderen; men Betænkningstiden er kun kort. Enten bliver Du i Dag Franz's Gemalinde eller

Boneval ender i Morgen sit Liv under Bøddelens Øxe. — Saaledes talte Moderen og forlod Datteren, for at lade hende betænke sig. Det var hendes Plan ved Angst at drive Klara til at gjøre et Skridt, som hun sikkert aldrig havde gjort med koldt Blod. Man havde truffet saa gode Forholdsregler, at det var umuligt for den ulykkelige Pige at overtyde sig om Sagens sande Sammenhæng. Hun var omgivet af saadanne Mennesker, der kun sagde, hvad de havde lært og ingen Anden fik Adgang til hende. Hvert Minut blev hendes Hjerte piint af nye og frygtelige Efterretninger. Her fortalte Een, at Folket forsamlede sig paa Gaderne og forlangte Landsforræderens Død med høie Skrig, der vilde en Anden have seet og hørt de Vidner, der vare optraadte mod Boneval, den Tredie forsikkrede at han ikke havde kunnet nægte Brøden, men tilstaaet alt. Man gjør allerede Anstalter til Henrettelsen paa den store Plads! raabte den Fjerde ganske stakaandet, som om han selv kom derfra, han bragte Klaras Sjæleangst til det høieste. Hun kunde ikke holde det længere ud, hun besluttede at opoffre sig, at frasige sig sit Livs Glæder og sin hele jordiske Lykke for at redde sin Elskede. Jeg er beredt til at give Hertugen min Haand! raabte hun sin Moder imøde med funklende Øine. Lad os ile, for at Boneval kan løses af de vanærende Lænker. Gud tilgive dem, der have været Skyld i al den Jammer, den gjør mig til det ulykkeligste Menneske. Moderen saae paa Datterens Fortvivlelse uden at røres; thi nu var Moderkjærligheden død i hendes Hjerte, hun opfyldtes kun af en usalig Tørst efter Høihed. Hun

ilede til Hertugen. Det er ubekjendt, hvad hun sagde ham og fra hvilken Side hun fremstillede Sagen. Det er ubegribeligt hvorledes den saa ædeltænkende Franz kunde beslutte sig til at ville takke en saa grusom Overraskelse for Klaras Haand, og dog gjorde han det. Et nyt Beviis paa Lidenskabens Magt over det menneskelige Hjerte. Samme Dags Aften gav Klara Hertugen Haanden. Bleg og bævende stod hun ved Alterets Fod og Præsten havde neppe lyst Velsignelsen over hende før hun sank afmægtig i Moderens Arme.

Man kan begribe hvad dette Offer kostede Klara. Lænket til en Mand, hun ikke elskede — ikke kunde elske; skilt fra en anden, som eiede hendes hele Hjerte, var hendes Skjæbne den sørgeligste af alle Dødeliges. Alle hendes Livs Glæder vare knuste, hun kunde aldrig mere finde Tilfredshed og Glæde. Hun blev overrasket og gjorde et Skridt, hvorved hun blev usigelig ulykkelig. O! havde hun kun tøvet nogle Timer — hun havde været frelst! — Colonna havde allerede længe angret den usalige Lidenskab, der havde forblindet ham. Sløret var sønderrevet og han saae med Skræk, at han havde ladet sig forlede til Ting, som han nu rødmede for. Han havde aftvættet sin Synd med sit Blod, dersom det havde staaet i hans Magt. Han indsaae, at han ved sin urene Kjærlighed og tillige ved at opflamme Ilden i Franz's Hjerte havde gjort Klara grændseløs ulykkelig, og han græd Angerens bittre Taarer. Han fik just Tildragelsen med Boneval at vide, da denne havde været i Arrest i nogle Timer, han bævede for Følgerne. Han havde gjennemskuet

den gamle Dames Hensigter og læst i hendes Hjerte. Han var overtydet om, at hun var istand til at gjøre Alt, til at opoffre sin Datter for hendes egennyttige Hensigter. Han saae tydelig, at det var hende, der gav Boneval til Priis, for at føre Datteren i Hertugens Arme imod hendes Villie og han ilede for at forebygge Ulykken. Han talte frit og aabenhjertigt med Hertugen om denne Sag. Han afslørede ham hele Intriguens Sammensætning og var saa ædel at anklage sig selv og bekjende sin Brøde. Derved haabede han at afvende Ulykken som truede Klara og at redde Boneval; men hans Haab blev til intet. For første Gang tillukkede Hertugen sit Øre og Hjerte for Colonnas Ord. Klara skulde være hans Gemalinde og Boneval behandles som Oprører og Landsforræder. Dette var hans urokkelige Beslutning. Med blødende Hjerte forlod Colonna Hertugen. Dersom Fornuftens Sprog ikke længere høres og Dydens Stemme lyder uden Nytte, raabte han, saa skal List træde istedet for Retfærdigheden, Listen istedet for Dyden. Han ilede til Bonevals Fængsel fast besluttet, at redde ham ud af det. Der var ikke een i den hele Hær, der ikke elskede den brave General som sin Fader og jo var færdig til at gjøre alt for ham. En Officeer af Liguen, hvis Overhoved Colonna var, havde Vagt. Han aabnede Døren for ham og hørte neppe hvad Generalen ønskede før han lovede at opfylde hans Villie. — Samtalen imellem de to ædle Mænd var kort, men rørende. Jeg kommer for at sønderbryde de Lænker, der betynge Dem og som jeg og enhver Retskaffen rødmer over, sagde Colonna til Boneval. Jeg har ikke altid væ-

ret Deres Ven. Jeg var Deres Fjende, Deres farligste Fjende, thi det var mig der søgte at fravende Dem Klaras Hjerte. Anger piner mit Hjerte og jeg brænder af Attraae efter at gjøre min Feil god igjen. Gid det jeg nu vil gjøre maa forsone Dem og enhver brav Mand med mig! De maa flygte; men iil, ellers er De forloren og Klara bliver et Offer for den sorteste Handling. Hun vilde give Hertugen sin Haand, for at redde Dem fra Døden og derved blive ulykkelig for sit hele Liv. Iil — min raskeste Hest staaer opsadlet for Dem. — Kort sank Boneval i sin Frelsers Arme. Det varede længe før han kunde beslutte sig til at flygte og lade Klara blive tilbage; men Colonna trængte kraftig ind paa ham. Det er det eneste Middel, der maaskee endnu kan give Sagen et godt Udfald, sagde han. Tøver De kun et Øieblik endnu, saa er De og Klara uden Redning forloren. Boneval gav efter. Han kastede sig paa Hesten, der stod færdig og kom lykkelig over Grændsen. I samme Øieblik stod Klara for Alteret og rakte Hertugen sin Haand.

Nu var Klara for sin hele Levetid lænket til en Mand, som hun ikke kunde elske. Havde hun endogsaa været fri, saa havde hun dog ikke kunnet elske Hertugen; ydre Glands og Hoihed kunde ikke blænde hende. Hertugen var vel ædelttænkende og retskaffen; men Hoihedens Glorie havde dog forstenet hans Hjerte saaledes, at det umuligt kunde tilfredsstille Klara, den fiintfølende Pige. At han nu var hende paanødt af Omstændighederne, bortjog ganske enhver Spire af Kjærlighed fra hendes Sjæl. Ogsaa i Hertugens Bryst udslukkedes snart hiin Ild, som i

det første Dieblik luede for Klara og som han urigtig ansaae for Kjærlighed. Det var kun ophidset Sandselighed. Da han havde naaet sit Maal og især da han saae, at hans Gemalinde ikke deelte hans Hjertes Følelser, men var kold og følesløs for alle hans Sværmerier, sank hans Kjærligheds Hede, snart til Frysepunctet. Disse Ægtefolk levede det ulykkeligste Liv. Hiin Enighed, den blide Harmonie imellem Hjerterne, der ved sin Velsignelse omskaber Betlerens Hytte til et Pallads, kjendte de ikke. De qvalte hinanden gjensidigen og vare hinanden til Byrde. Vel stræbte Klara af al sin Magt at føie sig i sin tunge Skjæbne og ikke at lade sin Mand føle sit Hjertes Afskye; men det lykkedes hende ikke. Hertugen maatte have været mindre skarpsynet for ikke at see den Tvang, som hans Gemalinde paalagde sig og som undergravede hendes Sundhed. Han saae den — og fjernede sig daglig mere fra hende. — Klaras Moder sværmede endnu i sin salige Følelse af den Høihed, som hun havde tilkjæmpet sig paa Datterens Bekostning, dog gaves der Dieblikke, hvori hun blev haardt straffet ved hendes Samvittigheds Bebreidelser. Ved den skrækkelige Vending Klaras Skjæbne havde taget blev Colonna ganske ulykkelig. Han ansaae sig som Ophavsmanden, som den første Kilde til hendes Ulykke. Han var nærved Raserie, da han troede at have frelst Klara med Boneval og nu fandt hende i Hertugens Arme som hans Kone. Vel haabede han endnu, at hun maaskee kunde overvinde sig selv og endnu skjænke Hertugen sin Kjærlighed, men snart overbeviste han sig om det modsatte. Han saae hvorledes hun visnede hen,

hvorledes Ormen gnavede paa hendes Hjerte og bragte hende paa Gravens Rand. Han var ikke istand til længer at see paa denne Jammer og uagtet Hertugens Kjærlighed til ham, fjernede han sig fra Hoffet for evig. Hans Roe sank i Graven med Klaras Tilfredshed. Anger over hans Handling gjorde ham Livet til en Byrde. Vel ham, at han snart fandt Roe, hvor ingen Taarer flyde — i Graven.

Bonevals Følelse, da han fik Efterretning om Klaras Forbindelse med Hertugen, er ubeskrivelig. Han ilede fra Mayland med det trøstende Haab, at han vel endnu kunde komme til at kalde Klara sin, nu saae han pludseligen alle sine Ønsker og Forhaabninger tilintetgjorte for evig. Længe vidste han ikke hvad han skulde gjøre. Snart vilde han tilbage til Mayland for at stode Dolken i Hertugens Bryst, snart vilde han gaae tilbage til sit Fængsel og lade Bøddelen ende hans Lidelser. Han havde allerede flere Gange hævet sin Haand imod sig selv og hvo veed, hvad han havde besluttet sig til, dersom hans Legeme ikke havde bukket under for Smerten. Han faldt i en langvarig Sygdom. Længselfuld ønskede han sig Døden og han kivedes med Skjæbnen, da han følte, at hans Kræfter begyndte at vende tilbage. Afkræftet paa Sjæl og Legeme vendte han igjen tilbage til Ferdinand for at udgyde sin Smerte i Vennens Barm. Hans kongelige Ven modtog ham med aabne Arme og varm Deeltagelse. Han græd mange Taarer med ham og mildnede hans Elendighed ved at tage Halvdelen af Byrden paa sine Skuldre. O, Venskab! hvor er Du ikke saliggjørende! Uden Dig staaer Mennesket eensomt i Ver-

den, svagt og hjælpeløst, enhver Storm kan kaste ham til Jorden. Men ved Dig bliver han stærk og trodser modig den værste Skjæbne. Sjelden huser denne Himmelens Datter i de Stores Palladser, thi Indbildskhed og Egoisme, Stolthed og Smigreriets Pestluft ere Ting, der bortjage hende for evig. Gjerne dvæler hun i de Fattiges Hytter og strøer Roser paa deres Leier, gyder lægende Balsam i deres Saar, Kraft og Styrke i deres Hjerter. Naar Millioner Rigmænd vælte sig urolig om paa Silkehynder, da slumrer den Fattige rolig paa sit Straaeleie i Venskabs Arme. — Ferdinand var en herlig Undtagelse fra sin Tids Store. Hans Hjerte var aabent for Venskabs milde Følelse. Han elskede sin Boneval, ikke af Egennytte, fordi han godt kunde bruge hans Arm, eller af Stolthed, fordi det smigrede ham, at see den store Mand hengiven for sig, men af ædlere Bevæggrunde, der er ægte Venskabs Sjæl. Fuld af Venskabs sværmerske Iver svoer Ferdinand, at han vilde opbyde alt, hvad der kunde bidrage til endnu at gjøre Boneval lykkelig eller — at hævne ham. Han fandt Tildragelsen herlig til at forbinde sin egen med Vennens Fordeel. Urolighederne i Landet vare stillede, Fjenderne udenfor Landet ydmygede. Det var det gunstigste Øieblik til at tænke paa de tabte italienske Provindsers Gjenerobring. En stor Hær blev forsamlet og forsynet med alt hvad der udfordredes til dette vigtige Foretagende. Boneval stillede sig i dens Spidse. Gaae hen for at fremme Din og min Sag, sagde Ferdinand til ham, da de for sidste Gang omfavnede hinanden. Hævn Dig over den Skjændsel man

viste Dig, da man lagde Dig i Lænker som en Forræder; sønderriv Baandet, som Egennytte og djævelsk Uretfærdighed har paalagt Din Klara. Maaskee Du endnu kan blive lykkelig i hendes Arme. — Med Ild kastede Boneval sig om Vennens Hals. En Straale af det skjønneste Haab trængte ind i hans Sjæl og han svoer, at døe eller at tilkjæmpe sig Italien for sin Konge og Klara for sig selv.

Klara havde imidlertid henlevet mange sørgelige Timer. Hun følte sig ene og forladt midt i Hoffets Larm, thi hendes Hjerter var tomt for alle Glæder. Hertugens Kjærlighed var ganske udslukket og det var hende kjært, kjærere end om han længere havde qvalt hende med en Kjærlighed som hun ikke kunde besvare. For Verdens Øine behandlede han hende vel med den forrige Ømhed, men inden for Paladsets Mure hævnede han sig for denne Tvang ved Haardhed og Foragt. Det var hende ligegyldigt; thi hun kunde ikke blive ulykkeligere end hun allerede var. Daglig sukkede hun efter sin Opløsning, forgjæves! i Skjæbnens Bog stod skrevet, at frygtelige Storme endnu skulde bryde frem over hende før hun fandt Roe.

Bruno var Hertugens Yndling, han formaaede alt over ham og havde mange gode og glimrende Egenskaber; men et ondt Hjerte i sit Bryst. Han var krybende mod sin Herre, stolt og opblæst mod andre. Det var ikke Venskab og Kjærlighed der bandt ham til Hertugen; men Egennytte og Haabet om at berige sig. Sin Anseelse brugte han til at mætte sin Gjerrighed, sin Vittighed til at hæve sig paa andres Bekostning og sin kraftige Skjønhed for

at qvæle Dydens Spire, hvor han var istand dertil. Han var en Rædsel for Ægtemændene og Konernes farligste Frister. Bruno saae Hertugindens Lidelser og beklagede hende. Medlidenhed drog ham hen til hende og han besluttede at forsøge Alt, for at lette hende Kummerens tunge Byrde. Hans Forhold var i Begyndelsen uegennyttigt og uden alle Bihensigter; men snart udartede det; thi han var ikke den Mand, der kunde blive inden Sædelighedens Grændser. Vel havde Kummer ødelagt Klaras blomstrende Skjønhed, men Følelsen af hendes Ulykke udbredte et vist stille, smægtende Væsen over hende, der gjorde hende endnu yndigere og farligere for Hjertet, end hun var i sin Lykkes Dage. Yndlingens Sandselighed vaagnede i dens hele Styrke og han arbeidede strax paa at naae sit Maal. Han saae, at Forstillelse var nødvendig, og heri var han en udlært Mester. Han spillede sin Rolle fortræffeligt. Han vidste uformærket at indsnige sig i Hertugindens Fortrolighed. Han græd med hende og vidste at give sig Udseende af den dydigste Mand. Da han troede sig fast i Klaras Gunst traadte han først frem af sin paatagne Skikkelse og overraskede hende ved sin Kjærlighedserklæring. Dette Øieblik var smerteligt for den unge Kone, det smerteligste hun i lang Tid havde oplevet; thi hun saae sig skjændig bedraget i det søde Haab at have fundet en dydig Ven. Hun tilbageviste Bruno med Blidhed og da han blev mere paatrængende med Værdighed. Han forsøgte Alt, for at røre hende, men forgjæves. Han indsaae, at han aldrig vilde komme til Maalet, og fra dette Øieblik blev han Klaras farligste Fjende. Med Længsel ven-

tede han paa Øieblikket, da han kunde hævne sig paa hende.

Hævnens Time kom snart. Boneval rykkede ind i Italien og Lykken fulgte hans Fjed; hvor han viste sig fik han Seir. Hans Krigere elskede ham med sværmersk Hengivenhed; han behøvede kun at vinke og de fløi afsted som en Stormvind, der stedse bliver frygteligere og voxer, naar den møder Hindringer. Inden faa Uger havde han tilfægtet sig adskillige glimrende Seire. De Forbundnes Hær var svækket saaledes, at den for Øieblikket ikke kunde foretage noget. Uden Modstand rykkede han frem, og en Provinds efter en anden maatte segne, kun ikke endnu Mayland. Det er tvivlsomt enten Boneval vilde gjemme denne Erobring til sidst for at ende sit Foretagende destomere glimrende, eller om han endnu skaanede dette Land fordi Klara boede der. Endeligen trængte han ogsaa frem her og stod for Maylands Porte. Sforza havde fægtet i de Forbundnes Hær og givet mange Beviser paa Tapperhed. Nu da Fjenden nærmede sig hans Land drog han derhen i den faste Beslutning at seire eller døe. Colonna var ikke istand til at tjene sit Fædreneland i denne Krig, hans Kræfter vare svækkede og en langsom Kummer fortærede ham, endnu inden Italiens Skjæbne var afgjort, vandrede han fra de Levende. Boneval havde udfundet et Middel til at faae et Brev til Hertuginden. Han skrev: "Jeg kommer for at befrie Dem fra en Tyran, i hvis Arme vor fjendtlige Skjæbne bragte Dem. Han fortjener ikke den Lykke at turde nævne Klara sin og veed ikke at paaskjønne den. Jeg veed, at han er Deres Tyran

og han skal bøde skrækkeligt derfor; havde han gjort Dem lykkelig, jeg vilde tilgivet ham, saa dybt det end havde saaret mit Hjerte — nu er Hævnen moden og deres Forløsnings Time er kommen. Jeg troer uden taabelig Selvkjærlighed at kunne være forsikkret om, at De endnu elsker mig; thi jeg kjender Dem. Flye derfor i mine Arme inden jeg foretager noget mod Mayland, jeg vil skaane Dem for Synet af de skrækkeligste Rædsler. Hele Italien ligger for min Fod og Mayland vil ikke kunne modstaae mig. Det er ikke Stolthed der bringer mig til at føre dette Sprog, men Ønsket at bevæge Dem til et Skridt, der er det eneste mulige til Deres Redning; det er Kjærlighedens Sprog — Klara følg det!" — Med Længsel ventede Boneval paa Svaret.

Klara græd Smertens Taarer, da hun gjennemlæste sin Elskedes Brev. Hendes hele Hjerte hængte endnu ved ham, og hun kunde ikke tænke sig nogen større Lykke, end at hvile i hans Arme, men hendes Følelse for Dyden var endnu stærkere end hendes Kjærlighed. Hun svarede ham: "En fjendtlig Skjæbne har adskilt os for evig; thi Klara kan aldrig ophøre at være dydig. Jeg er nu engang Franz's Gemalinde og har fast besluttet at dele hans Skjæbne. Jeg vil før lade mig begrave under Ruinerne med ham, før jeg vil vige fra hans Side. Boneval tænker ogsaa altfor ædelt til at ville favne en Qvinde, der var lastefuld nok til at forlade sin Mand. I dette Øieblik vil jeg endnu hengive alt hvad jeg eier for at skaffe Hjælp imod Maylands Fjender, og skjøndt Hertuginden er en Qvinde, saa har hun dog Mod nok til at føre Dolken imod sit

Fædrenelands Fjender, om den endogsaa skulde træffe en Bonevals Hjerte." — Boneval beundrede den dydige Kone, dog forsøgte han endnu engang at gjøre hendes Beslutning vaklende for han foretog noget imod Mayland; thi med Bæven tænkte han paa, at den dydige Qvinde ellers var udsat for hans Krigeres Raserie og Ødelæggelsens Rædsler. Han skrev hende atter til og fremstillede hende alt hvad hans gode, elskovsfulde Hjerte indgav ham. Han ventede Alt af sit Brev og Haabet om lykkeligere Dage sneg sig igjen ind i hans Sjæl. Klara havde sikkert givet samme Svar paa dette Brev som paa det forrige, dersom hun havde faaet det; men det faldt i Brunos Hænder og gav ham Leilighed til at tage den frygteligste Hævn for hans forsmaaede Kjærlighed. Han saae af Bonevals Skrivelse, hvor ædelt Klara havde handlet, men det rørte ham ikke. Bevandret i alle Ondskabens Rænker besad han ogsaa den Kunst at efterskrive enhver Haand yderst skuffende. Han efterskrev nu Hertugindens, besvarede Brevet i hendes Navn og sagde, at hun nu vilde følge Bonevals Raad; hun havde kun nogle Betænkeligheder, som først maatte hæves, inden hun kunde beslutte sig til det farlige Skridt. Den forelskede Boneval jublede af Glæde, da han fik dette Brev; han besvarede det strax og gjorde alt for at berolige Klara. Ethvert Ord vidnede om varm, inderlig Kjærlighed. Han bad hende ikke at tøve og udkastede hende en Skildring af deres kommende Lyksalighed, der vel havde været istand til at bringe den fasteste Charakteer til at vakle. Nu tvivlede han ikke mere om, at hun vilde tage en Beslutning og han ventede hvert

Øieblik hendes Ankomst; men dette Brev blev ogsaa besvaret af Bruno i Hertugindens Navn. Det faldt ham ikke vanskeligt at give Sagen en Vending, saa at Boneval maatte skrive igjen. Under denne Brevvexling hengik flere Dage, som de Forbundne benyttede for at samle Kræfter og at komme Mayland til Hjælp. De vare allerede i Anmarsch og Boneval saae, at han ikke kunde tøve længere, dersom han ikke vilde sætte alt paa Spil. Han skrev til Hertuginden og bad hende at beslutte sig snart. Han ventede endnu nogle Timer, men forgjæves; thi Bruno havde nu naaet sit Maal og Bedrageriet var ham nu unødvendigt.

Med paatagen dyb Smerte ilede nu Bruno til Hertugen og viste ham Bonevals Breve. Naadigste Herre! raabte han med en Stemme, der var istand til at bedrage den meest øvede Menneskekjender, det smerter mig, at jeg nødes til at være Eders Gemalindes Anklager og jeg havde aldrig kunnet beslutte mig dertil dersom Alles Vel og Sikkerhed ikke var afhængig deraf. Hertuginden staaer i Forstaaelse med Boneval, disse Breve kan overtyde Eder derom. De faldt mig i Hænderne, da intet kan undgaae min Aarvaagenhed. I lang Tid troede jeg ikke mine egne Øine, jeg ansaae det for Blændværk, for Bedrag, thi jeg kunde ikke tiltroe Eders Gemalinde et saadant Skridt, men endelig bleve Beviserne saa overtydende, at jeg ikke mere kunde tvivle. Det var nu min Pligt at underrette Eder derom, saa smertelig det endogsaa er mig, at jeg ved denne Opdagelse maa berøve Eder Eders Rolighed for evig. Et Par Taarer randt nu ned over Forræderens Kin-

der og trykkede Seglet paa hans Ord. Man tænke sig Hertugens Bestyrtelse, da han havde læst Brevene igjennem og fandt sig overbeviist om sin Kones Utroskab, i sit Raserie vilde han hen og stille sin Hævn paa hende, men Bruno holdt ham tilbage. Det var ham magtpaaliggende at hindre enhver Sammenkomst, for at hans Ondskab ikke skulde komme for Dagen. Under Skinnet af Medlidenhed gjød han Olie i Ilden og fik snart Hertugen saa vidt som han ønskede ham. I har Ret! raabte Hertugen. Jeg vil ikke mere see hende, den Slange, som jeg dog elskede høit nok til at ville opoffre Alt for, og som lønner mig med saa græsselig Utaknemmelighed, men hun skal døe og I skal fuldbyrde min Villie. Det var ikke nogen Sjeldenhed i de Tider, at de Store uden videre Undersøgelse, fældte Dødsdom over deres Fjender. Bruno ilede for at opfylde sin Herres Villie, Medlidenhed og Anger bragte ham ikke til at vakle. Hans Hjerte bankede stærkt af Glæde over at han nu havde Hævnen i sin Magt. Han greb Giftbægeret og ilede til Klara. Hun forfærdedes da hun saae ham komme, før hun endnu ahnede hans Ærinde. Paa Skurkens Pande stod den sorteste Skadefryd. I har foragtet og bortstødt mig! raabte han til Hertuginden. Nu slaaer Gjengjældelsens Time, thi Eders Liv er i min Haand. Eders Gemal har dømt Jer til Døden formedelst en Forstaaelse med Boneval og dette Bæger indeholder den værste Gift. Jeg alene kan redde Eder, og vil det, under den Betingelse, at I opfylder mine Ønsker og gjør mig lykkelig, det staaer i min Magt at overbevise Hertugen om Eders Uskyldighed. Vælg hurtig, ved-

blev han, da Klara taug, Tiden er kort. Betænk, at I maa døe og at I efterlader Eder et Navn hos Efterverdenen, der er brændemærket med Lastens Stempel! raabte han med Haanlatter. — Jeg har allerede valgt! raabte Klara og rev Bægeret ud af hans Haand, inden han kunde hindre det. Døden er mig velkommen og jeg overlader til Forsynet at afsløre min Uskyldighed, naar jeg hviler i Graven. Rask udtømte hun det dræbende Bæger og kastede det for Fødderne af Bruno, der stod stivnet af Skræk, thi han havde ikke ventet dette Udfald. Han var endnu ikke kommen til sig selv, da Hertugen aandeløs styrtede ind. Hans Samvittighed havde gjort ham Bebreidelser og han ilede for at forebygge Ulykken. Han var nærved at segne til Jorden, da han saae det tomme Bæger. Det var kun Medlidenhed og Høimodighed, der bragte ham hid til Klaras Frelse; men da hun med faa Ord overtydede ham om sin Uskyldighed, begyndte han at fortvivle; han forbandede sig selv som sin Gemalindes Morder. Han vendte sin Haand imod sig selv, men Klara kastede sig i hans Arme. Hans hele Raserie vendte sig nu mod Bruno, som han tilsvoer den skrækkeligste Død og kun Klaras sidste Suk reddede Skurken for Øieblikket. Sønderknust modtog Franz hendes Tilgivelse og i hans Arme opgav hun sin Aand. — Lyksalig var hendes Moder i den sorte Grav, hvori Kummer over Datterens Ulykke, som hun havde skabt, havde lagt hende, hun saae ikke hendes smertelige Død.

I samme Øieblik, da Klara udaandede sin Sjæl, begyndte Boneval at storme Maylands Mure.

Denne Efterretning var Hertugen velkommen, han haabede at finde Døden for Fjendens Sværd. Han ilede afsted og fægtede, ikke som en Helt, men som en Rasende. Han var hvor Faren var størst og søgte Døden som flygtede ham. To Gange vare Fjenderne kastede tilbage, med fornyet Styrke vendte de tilbage. De havde seiret og Mayland var blevet erobret, hvis ikke Bonevals Arm var bleven kraftløs i Afgjørelsens Øieblik. Midt i Fægtningens Hede fik han Klaras skrækkelige Død at vide og styrtede bevidstløs til Jorden. I samme Øieblik rykkede de Forbundne frem til Undsætning. De faldt Fjenden i Ryggen og Hertugen understøttede dem ved et rasende Udfald. Dette afgjorde Seiren, og Italien var frelst.

Slaget havde længe været forbi, den franske Hær var i fuldt Tilbagetog; men Boneval opvaagnede ikke til Livet. Hans brave Medbrødre ansaae ham for død, dog vilde de ikke give hans Levninger til Priis for Fjenden. De jublede da han atter vaagnede op, deres Mod blev styrket, de haabede, at de snart vilde være istand til rigeligen at erstatte det Tabte; men de bedroge sig. Boneval var ikke mere istand til noget Foretagende, hans Sjæl sank under Jammerens Byrde. Hans Tilstand var skrækkelig, da han betænkte sin Stilling og sit Tab; han bad om Døden og fik den. I Slaget ved Pavia, der afgjorde Italiens Skjæbne, faldt han under den seirende Fjendes Hug. — Franz misundte Boneval Døden; hans Samvittigheds Bebreidelser martrede ham. Han kunde ikke føle sin lykkelige Stilling, da han havde seiret over alle sine Fjender og sikkret

sig Maylands Besiddelse. Han førte et qvalfuldt, sørgeligt Liv i mange Aar. Ved gode Handlinger søgte han at forsone sig med Gud, Verden og Klaras Minde og det lykkedes ham. Han glemte hans fordums Feil over de Dyder han nu udøvede og Klaras Aand maatte endog forsones derved, dersom den usynlig omsvævede ham, men Hjertets Roe fandt han aldrig igjen. Endeligen slog hans Opløsnings Time og han sank i Dødens, sin længe ventede Velgjørers Arme.

(Originalen i Erzählungen für Herz und Geist von J. A. Müller, Dr. 1822.)

Gaade af een Stavelse.

Stavet med K
Jeg eies af Faa,
Skjøndt Mange med Navnet sig smykker;
Byt K'et med D,
Et Ord Du skal see
Som al deres Stræben udtrykker.

Thomas Overskou.

Opløsningen af Gaaden i forrige Hæfte.

Talchiffrene.

Hævn for Knud Lavard.

(Historisk Fortælling).

Den sorte, tykke Vinteraften laae over Slesvigbye; Østenvinden hvinede og peb hen over de lave Træhuses sneedækkede Tage, ikke en Stjernes haabfulde Blik trængte igjennem det fæle vinterlige Bælmørke, der hængte over Jorden; sorgelig Stilhed hvilede i Gaderne, man hørte ikke den travle Haandværkers Larmen, ikke de glade Borgeres Qvad eller Lirens og Trompeternes muntre Lyd — kun nu og da viftede Skinnet af en brændende Fyrrekjæp bævende igjennem Mørket, det var en gammel Borger, der med sin Kjærte, stille og sorgfuld, vandrede fra sit forladte Værksted til Gildehuset, underveis kom nu og da en Staldbroder til, de talte ikke til hinanden, men stumme og nedslagne gik de efter hinanden med deres Kjærter; det saae ud som om et stille Ligtog bevægede sig langsomt og roligt igjennem Gaden. For Gildehusets Dør stode to af Gildebrødrene ved en lille Ild, der var gjort for at oplyse den sorte Nat; med vaade, stirrende Blikke skuede de paa de Kommende, men ikke et Ord kom over deres Læber, de ellers saa muntre Brødre gave ikke hinanden et Haandslag. I den oplyste Hal sadde de ærlige Mænd tause og skuede mørke ned mod Jorden, ikke hørtes Bægerets Klang eller den vilde Jubel. — Alle Gildebrødrene vare samlede, iførte deres Høitidskjortler, men under dem deres Haandværks vanlige Dragt. Da traadte en Olding ind ad Døren, hans Isse var nøgen, men graae Lokker rullede ned over hans

Skuldre, hans Ansigt var furet, men Panden høi og reen, hans Blik var gjennemtrængende, men fyldt med Taarer, han var iført sin tarvelige Høitidskjortel. Alle reiste sig ærbødigen fra deres Sæder, han hilsede dem og vankede med faste Skridt op i Salens ene Ende. Han stod et Øieblik med foldede Hænder, alles Øine vogtede paa ham; han søgte at overvinde sin Sorg for at komme til at tale; men paa en Gang brast han i lydelig Graad, hele Forsamlingen med ham — de gamle, haardføre Mænds Hulken vidnede om dyb Smerte. — Endeligen syntes Forsamlingen at have fattet sig, da traadte den ærværdige Olding frem og sagde med Kraft og Styrke:

"Ærlige Dannemænd! Eders Klage og Graad siger mig, at I veed det Rædselsbudskab, jeg har at forkynde — vor ædle Hertug, Stifteren af vort hæderlige Gildelag og dets Formand, er myrdet af sin egen Slægt!" Han maatte atter tie; thi Graaden qvalte hans Stemme og kun med Møie kunde han en Stund efter fortfare saaledes: "Nid og forvorpen Ondskab har berøvet ham Livet, har gjort Danmarks Børn faderløse; thi hvad kunne vi vente os af en Konning, der er alderstegen og sløv, som lader sig raade og styre af en blodbesudlet Morder og vil ikke gamle Danmark reent falde fra hinanden, naar denne unge glubende Ulv engang selv bestiger Tronen? — I vide alle, kjære Brødre! at vi have svoret blodig Hævn over den, der voldsomt tager en Gildebroder af Dage — sømmer det sig da nu, at vi sidde stille og see slig Dravelsgjerning, uden at væbne os til Mordernes Fordærvelse? — Nei! som gjæve Dannemænd og eedsvorne Gildebrødre sig egner

og anstaaer, saa ville vi glemme Dagens Syssel og Kald, tage det brede Sværd fra Knagen, bedække vort Bryst med Jærnpladen og søge Hævn for Knud Lavard. Modige ville vi samle os under Slesvigs guldkronede Løver, der saa tit vare fremmest i Striden, hvor Knud seirede, vi ville sværge, ikke at stikke Sværdet i Balgen før Magnus og Niels hvile i Graven — thi som den Unge ved Ondskab myrdede den djærve Helt, saa gav den Gamle sit Minde dertil af Kjærlingesvaghed — begge ere Danmark uværdige, begge skulle døe Skjændselsdøden! Sværge I dette, Brødre?" — "Vi sværge det!" sagde den hele Hob med huul, dump Stemme og strakte den høire Haand ud over den Kjærte, som den Gamle holdt frem for dem. — Hurtig vendte han Kjærten om og slukkede den mod Steengulvet, saa at en tyk, qvalm Røg steg i Veiret. "Saaledes skal deres Liv udslukkes," raabte han, "som en sort, stinkende Røg skal deres Minde hvirvle bort og kun den sorte Daad skal staae præget i Natten som en blodrød Gnist. — Men, mine kjære Brødre! om vi endogsaa med udstrakte Hænder have besvoret vor Daad, da vil det kun lidet baade os, om vi ei have et Hoved, der kan styre vore Arme, saa at deres Kraft ikke spildes eller vendes til vor Skade." "Vær Du vor Hovedmand, Fader Boie!" skreg den hele Forsamling. — Den Gamle taug et Øieblik indtil Larmen havde lagt sig, da sagde han med rolig Betænksomhed: "Nei, mine Venner! Jeg kan ikke være det; jeg er gammel og svag — jeg er Undersaat som I, stillede jeg mig i Eders Spidse, da vare vi Oprørere tilhobe, skammelige Ildegjerningsmænd,

der vilde frarane den Salvede en Krone, som han vel ikke fortjente at bære, men som vi dog ikke havde Ret til at skalte og valte med — nei! jeg kan ikke være det." "Men hvor finde vi en Mand, der har Mod, Mandshjerte og Ret til Kronen?" spurgte Een. "Waldemar har Ret til Riget, men han er et Barn. Naar vi drage mod Konningen i hans Navn gjøre vi da en Ugjerning?" spurgte en Anden. — "Ja, mine Brødre! betænker selv: støde vi Niels fra Tronen, da vil enhver efter eget Tykke tage Bod for sin lidte Skade, da ville alle kives og strides og jeg var ikke istand til at gjøre Skjel mellem Ret og Uret, thi Loven var jo over mig som over dem, jeg kunde ikke bruge Retfærdighedens Sværd, hver vilde sige, at jeg ikke var bedre end de andre og gamle Danmark vilde ødes ved Uenighed, adsplittes som Træets Blade i Høsten. Sligt forbyde Gud; thi da vare vi de største Syndere, som revsede Synderne. Kaster Eders Øine hen paa Knuds Brødre og vælger blandt dem en til Hoved for Eder, de have selv Ret til Riget, de ville røgte Hævnerens Kald med Iver, thi de ere meest forurettede, de ville finde hver Mands Arm væbnet for deres Sag og kunne bevare Tronen til den unge Waldemar." "Dit Raad lader sig høre," svarede en gammel Gildebroder. "Men hvi skulle vi vælge? Vi vide jo vel, at Harald aldrig har elsket sin Broder Knud, at han har hærget Danmark ved Vikingstog, levet ligere en Røver end en Kongesøn, kunne vi haabe os noget godt af slig en Mand, ville alle følge hans Banner og er det troligt, at han vil overgive Tronen til Waldemar, naar Drengen voxer til? —

Jeg er en læg Mand — men at slutte fra den Færd, han hidindtil har viist, da vil han vist stræbe at blive holden Mand ved betroet Gods; hvad han først fanger i Kløer, er bedre glemt end gjemt. Hvad skulle vi da med ham? Nei! lad os tænke paa hans Broder Erik; det er en snild Mand, han er modig i Strid, listig i Fred, gjæv i Ulykke, forsigtig i Lykke, han nytter det som skeer og hans Øie vogter stadigt paa det som kan skee — slig Mand er det just vi behøve. Vælger ham til Hoved, da skulle I see, at vort Værk vil faae Trivsel og Fremgang!" En urolig Mumlen lød igjennem Forsamlingen, alle stak Hovederne sammen, med alvorlig Eftertanke syntes de at tage dette Forslag i Betænkning og meddele den til deres Naboer — paa engang lød fra alles Munde: "Erik være vor Hovedmand!" "Er dette Eders faste Villie?" spurgte den gamle Boie. "Vor faste Villie!" gjentoge de. Da slog Boie trende Slag med en Hammer i Bordet, en Mand traadte ind ad Døren, han var ikke høi, men stærk og bredskuldret, sorte Haar hang ned over hans Skuldre og under de tætte Øienbryn rullede et Par levende, funklende Øine; han var iført en simpel Vaabenkjortel, men hans raske Skridt, hans skarpe Blik, der strax foer hen over alle de fremmede Ansigter, røbede, at han ikke var nogen simpel Riddersmand. "Erik!" sagde Boie, "modtag her Troskabseeden af den hellige Knuds Gildebrødre." "Erik!" raabte alle forundrede. "Ja, jeg er Erik," begyndte den Fremmede med levende Ild og Værdighed, "den ulykkelige Knuds Broder. Jeg kommer hid til Eder, for at tiltrygle mig Hjælp og Bistand, at jeg kan

hævne mig paa Forræderne og forsone den Myrdedes blodige Skygge. I vare hans Brødre, han elskede Eder af sin hele Sjæl, han vilde offre Livet for Eder — jeg maatte kjende lidet til den Troskab, der boer i Eders Hjerter, dersom jeg tvivlede om, at I vilde gjøre det samme for ham." "Det ville vi!" raabte alle. "Og Du være vor Konning indtil Waldemar kan bestige Tronen!" vedblev den gamle Boie. "Nei!" svarede Erik, "jeg vil ikke formasteligen tiltage mig Kongenavn saalænge Niels sidder paa Tronen eller min Broders Been hvile uhævnede i Graven. Nu er ikke Tid at tænke paa sligt, jeg vil staae i Eders Spidse som Formand og intet meer; men jeg sværger ved min Broders blodige Vunder, at jeg aldrig skal forlade Eders Forbund; sværger mig da ogsaa, at I ville være mig troe indtil jeg har taget Hævn over Niels og tilkjæmpet Waldemar hans Rige!" "Det sværge vi ved Gud den almægtige!" sagde den hele Forsamling. "En kraftig Eed, I værdige Dannemænd!" raabte Erik. "Nu ere vi bundne til hverandre i Vee og Vel, i Sorg og Glæde. Intet skal standse os. Fremad til Seir eller Død. Vi ville aftvætte gamle Danmarks Skjændsel med vort Blod, hævne vor Broder og bringe min Faders lykkelige Dage tilbage over Danmark; naar da vore Been hvile i Mulde, skal Dannemænd mindes vor Daad og velsigne os. Ganger nu hjem og hvædser Sværdet, skjæfter Pilene; naar Dagen gryer, da møde hver der har Kraft i Armen. Dannished i Hjertet, den Graahærdede sende Mand for sig efter sin Evne, Skarer ville strømme til Hoben og efter Knuds Broder skulle Knuds Brødre vandre til Seir

over de Mordere og Stimænd, der have dræbt den bedste blandt Konger! Gud ledsage Eder!" Alle styrtede ud af Døren, Raserie og Hævntørst stod malet i deres Miner, med snare Skridt ilede de til deres Hjem for at besee de forrustne Vaaben, der ikke havde været brugte i Mandsminde, nu og da istemmede Een Skriget: "Hævn over Morderne!" og som et brølende Echo lød det fra alle Gader: "Hævn! Hævn!" Kun Erik og Boie bleve tilbage for at aftale Maaden, hvorpaa de bedst skulde bruge den Magt, der nu syntes at være i deres Hænder.

Imidlertid herskede den største Uroe og Forvirring ved Kong Nielses Hof. Knuds Broder Harald, der havde været et Tugtensriis for Fædrenelandet og en blodig Green paa Erik Eiegods frodigtgrønne Træe, tænkte at fiske i rørte Vande og drage Fordeel af Broderens Død, han sluttede sig derfor hurtig til de mægtige Mænd, der bare Nag og Had til Kongen. I Forening med den unge Erik Hagensen, der siden som Konge blev kaldet Erik Lam, samt Skjalm Hvides ædle Sønner, fordrede de af Niels, at han skulde udjage Magnus af sine Riger og Lande, samt berøve ham alt Krav paa Danmarks Rige. Heel nødig vilde Niels dertil, men da Esgar Bisp selv raadte ham at føie Folket, gav han endelig efter. Den pludselige Anger, som Magnus viste strax efter Knuds Død, var ikke varig; thi han tænkte strax efter paa, hvorledes han kunde føre sig sin Ugjerning til Nytte og efter faa Dages Forløb begyndte han endogsaa at berømme sig af sin Niddingsdaad. Med Forbauselse hørte han derfor Faderens Bud, at han skulde begive sig udenfor Danmarks

Grændse. Han gjorde Indvendinger. "Er jeg ikke Din Søn?" spurgte han, "og ere disse Opsætsige ikke Dine Trælle? Tugt dem, tag deres Gods, som de nu hovmode sig saameget af, læg tunge Byrder paa deres Skuldre og lær dem at adlyde Dit kongelige Bud, Du har jo Stridsknægte nok, de ere Dig troe, sæt Magten mod det ustyrlige Folks Trods og forjag ikke Din Eneste, Din Arving fra Faderens Side. Husk vel, at hvor Træl trives, mon Ædeling fordrives." "Tal ikke slige formastelige Ord," sagde den gamle, svage Konge. "Det er en farlig Sag at sætte Magt mod Folket, den ophidser kun og da bryder det frem med dobbelt Vælde, nedkaster den Dæmning, som Ærbødighed har sat for Tronen og nedstyrter Alt. Ak! Du saae jo selv Dit Liv i Fare og den Forhadte bragte jo gloende Kul paa Dit Hoved, han frelste jo sin Morder fra den rasende Hob." "Hvorfor erindrer Du mig derom?" spurgte Magnus med et vildt Misdæderblik. "Dette Syn er stadigt for mit Øie, det følger mig til mit Leie og bortjager Søvnen fra mine trætte Øienlaage, med et mildt tilgivende Blik skuer han paa mig fra hver en Krog; men bort — bort med Tankerne derom — jeg har hærdet mig i hans Blod mod Samvittighedens Sværd; jeg vil ikke have myrdet for intet, jeg vil nyde godt af min Daad og Danmarks Krone er min eneste værdige Løn!" — "Dog maa Du herfra!" sagde den Graahærdede fast. "Jeg befaler Dig, byder Dig som Konning at drage bort fra Danmark; det er Folkets Fordring, jeg er for svag og kraftløs til at sætte mig imod den. Før Solen rinder op igjen maa Du afsted, det er min faderlige Bøn, mit kongelige Bud!" "Men om jeg trods-

ser begge?" spurgte Magnus med undertrykt Forbittrelse. "Saa er Du den første, der glemmer den Magt, hvoraf Du vil at jeg skal trodse — og først jeg vender den mod Dig. I Bast og Jærn jeg lader Dig føre til Din Snekke og sender Dig landflygtig bort herfra, udsletter Mindet om Dig af mit Bryst, forglemmer, at Margretha var Din Moder og lærer Dig at agte Sværdet i Kongehaand." "Jeg gaaer, min Fader!" svarede Magnus med krybende Underdanighed og paatagen Anger. "Skjøndt Konning selv, jeg føier mig med Ydmyghed i Dannerkongens Villie. Med Smerte vandrer jeg fra denne Faderfavn til Eensomhed og Kummer. I Gothland er ei Fryd for mig, mit største Held skal være at sidde ved Stranden og vente nye Tidender med Snekkerne fra Danmark, at høre Dannerkongen lider vel og Freden hersker i hans Rige." Magnus favnede Faderen og gik bort med hyklede Taarer. Rørt over dem var Niels paa Veie til at kalde ham tilbage og kun Overbeviisningen om den Fare, der svævede over ham i Danmark, holdt Kongen derfra.

I Magnuses Bolig havde hans nedrige Medforbundne forsamlet sig for at høre Kongens Beslutning, hvorefter de vilde raadslaae om Fremtiden. Det var ikke Tid at bruge Magt, det saae de alle, den lumske Henrik raadte Magnus derimod til at seile rolig bort, han skulde vel ved sin Snildhed sørge for, at han ikke i lang Tid blev i Landflygtighed. Alle gave Magnus Haanden paa at blive ham troe. Da aabnedes Døren til Lønkammeret og den skjønne Rechiza, hans unge Kone, traadte ind; hun var skjøn, som den unge Foraarsmorgen, i

hendes Øie stode klare Taarer og over hendes Aasyn svævede Kummer og dyb Bedrøvelse. Hun vendte sig ærbødig til Magnus og sagde: "Min Herre og Konning! vredes ikke, at jeg vover at raade Eder; men erindre Eder Dannerkongens Villie og betyng ikke Eders Hoved med dobbelt Brøde, lyt ikke efter de onde Fristeres Raad; men søg Fred i Eders Rige og stræb der at forsone Eder med Gud, som I har syndet saa svart imod." "Qvinde!" sagde den kolde Magnus spodsk," søg Stegerset og see vel til, at Kjøgemesteren laver Maden som han bør; her ville Dine Raad intet frugte." Hun brast i Graad. "Er det Lønnen for al min Kjærlighed?" sagde hun hulkende, "for mine Bønner og Taarer? Dog — vær hvad Du vil, vandrer Du endog Lastens Vei skal intet rive mig fra Din Side, jeg vil følge Dig med mit Barn hvorhen Skjæbnen leder Dine Fjed." "Bort med denne Sværmen? hvad gavner en Kjærlighed mig, der lænker min mandige Stræben? Sid Du i Din tarvelige Storstue hos Dine Fruer og Møer, og lad mig drage hen hvor Æren kalder mig." "Magnus!" raabte hun smertelig, "kan Du saaledes støde mig tilbage med Kulde; kan Du haane den Kjærlighed, der er færdig til at opoffre alt for Dig." "Velan!" sagde Magnus efter et Øiebliks Forløb, "jeg har Medlidenhed med Dine Taarer; jeg iler til Gothland, vil Du følge mig, vil Du dele de Farer, der fra nu af ville true mig, indtil jeg kan bestige Danmarks Trone, da vær snar; thi jeg er rede til at drage bort for Natten svinder." "Jeg er færdig!" svarede hun fast. "Jeg har lovet Dig Troskab for den Almægtiges Alter; denne Eed kan intet uden

min Død løse mig fra." Hun ilede afsted for at hente sin Søn. — De Sammensvoerne sagde hinanden et saa hjerteligt Levvel, som om de virkelig vare opfyldte af den ivrigste Attraae efter at virke for en god Sag. Da Morgenrøden stod blodig i Østen og Solens første Straaler spillede i mange Farver paa de omdrivende Iisstykker, kjæmpede den lette Snekke sig ud igjennem Issefjorden. Taus og stille sad Rechiza i Forstavnen med sin Søn ved Brystet, hun vendte Øiet mod Havet, der lidt efter lidt som de kom ud af Bugten udbredte sig for hende som en sort uhyre Bølgeflade, hvorpaa der ikke var Spoer af Land at see, men som tabte sig i det skyebedækkede Fjerne. Sigurd den stærke, Magnuses Fosterbroder og tro Ven, den eneste, der fulgte ham til Gothland, stod i Midten af Snekken og skuede rolig paa Bølgerne, der fore hen under Kjølen og hvirvlede op i hvid Fraade; i Bagstavnen sad Magnus, hans Øie var stadigt hæftet paa St. Luciekirkens høie Taarn, der fra Bjerget hævede sig dristig mod Skyerne og stirrede stolt ud over Issefjorden, som en mægtig Hersker over alle de Myretuer, der vare leirede om dens Fod; Magnus kunde ikke rive sig løs fra Synet af den vældige Bygning, i hans vanartede Hjerte levede dog en Gnist af Kjærligheden til den kjære Jordplet, hvor han som Barn havde været lykkelig og levet ukjendt med alle de Smerter, som utilfredsstillet Ærgjerrighed føder i Menneskets Barm. — Da Snekken tumledes om i det brusende Kattegat dvælede hans Blik endnu med Længsel paa hiin Egn, skjøndt det høie Spiir allerede havde tabt sig i Skyerne.

Morderens Forviisning fra Riget rygtedes vel i Slesvig; men den svækkede ikke den almindelige Forbittrelse paa Niels, fordi han havde samtykket i alle de underfundige Rænker, der vare opspundne mod Knud, og Slesvigs Borgere standsede ikke deres Krigsudrustninger; med stor Eendrægtighed gave de af deres Formue til nye Skibes Bygning og en Hærs Udrustning, alle sunde Hænder arbeidede paa at gjøre Byen stærk ved Grave og Volde; Erik var Sjælen i den hele Gjerning, der dreves med største Raskhed. Hans hurtige Blik, hans Snildhed og Kundskab styrede Arbeidet, hans Munterhed, Venlighed, hans stadigen virksomme Iver lettede Arbeiderne Byrderne, der ellers havde gjort dem mistrøstige og trætte. Skarer af Bevæbnede strømmede til Slesvig og stillede sig under Eriks Bannere, deres Ankomst hævede Borgernes Mod og med fast Tillid til et lykkeligt Udfald ventede de paa Niels, der skrækket ved alle disse farlige Anstalter samlede sine troe Mænd omkring sig og drog til Jylland, for med større Kraft at modsætte sig Opstanden. Han tog sin Bolig i Ribe, hvor Bispen Thord var ham hengiven med Liv og Sjæl. Den svage Olding saae nu, at Krig og Ødelæggelse snart vilde overgaae det hele Rige, han blev nedslagen, modløs og raadslog med sine Mænd, hvad der var bedst, enten at give Bod for Knud og Erik Halvdelen af Danmark eller at byde Magten Trods. Da hinkede den lumske Henrik Skadelaar frem og tiltalte Kongen saaledes: "Seer Du ikke nu, hvorledes Folket lønner Dig fordi Du føier dets Ønsker. Du bortviste Din egen Søn fra Dit Ansigt, berøvede Din Trone sin kraf-

tigste Støtte, ene for at føie den galne Sværm, nu har den hvad den vil, Du har mistet Dit stærke Skjold, Du sidder svag og afmægtig, uden Værn, nu vil den berøve Dig den Kaabe, med hvis Pjalter den vil udpynte den listige Erik. Hvad er Din Magt? Ingen lyder den: Slesvig er oprørsk, Sjælland lurer paa Leilighed til at afkaste Aaget og Jydland nægter Dig den fornødne Hjælp — hvad er Dit Kongenavn? En Lyd, som sjelden høres uden ved Dit Hof. Hvor er den Hær, der skal gjøre Oprørerne Modstand? — Og give Bod for Knud, give Erik Halvdelen af Riget? Konning! den der vilde raade Dig dertil var Din værste Fjende. Knud var en snedig, ugjæv Mand, der underfundig vilde liste Purpurkaaben til sig — han har fortjent sin Død og tifold værre Død; giver Du Erik Halvdelen, da tager han det Hele med det Halve og Du faaer at lægge Dine Been i fremmed Jord, at tigge Brød af Dine Trælle, — hav vel i Minde, den som giver til han tigger, skal slaaes til han ligger!" — Niels græd sine bittre Taarer og vred Hænderne i Fortvivlelse. "Hvad skal jeg da gjøre?" raabte han. "Kalde Din Søn tilbage," svarede Henrik. "Folket har ikke holdt sit Løvte, det har gjort Oprør, da Du dog har føiet Dig efter dets skammelige Ønske — Du er løst fra Din Eed. Han er tapper og forstandig, hans Klogskab kan vende Alt til det bedste og hans Navn vil samle tappre Kjæmper omkring Dig." Den gamle Konge vilde ikke strax give sit Minde til et saa farligt Raad; men Henrik og hans Medforbundne overøste ham snart med Bebreidelser, snart med Overtalelser og tilsidst tiliod han den ne-

drige Henrik at reise til Gothland med Hjembud til Magnus.

Imidlertid droge Slesvigerne og alle de Krigere, der havde søgt til dem, op mod Ribe under Anførsel af Erik. Hæren var stor og blev større med hver Dag; thi mange retskaffne Mænd, der saae, at Riget maatte ødes under en Hersker, der laante Øre til alskens Snak og daarligt Raad, droge med i det Haab, at den gamle Mand derved vilde frygte sig og give Riget i en duelig Mands Varetægt. Da Hæren var kommen Ribe nær paa en Miilsvei og Erik holdt Raad med Hovdingerne om Slaget, der nok kom til at staae næste Morgen, kom Bispen Thord ind i Forsamlingen. Med et sagtmodigt, venligt Aasyn bøiede han sig for Kjæmperne og bad, at han maatte sige sit Ærinde. Da dette var blevet ham tilladt, begyndte han med stor Veemod at tale saalunde: "Smertelig er det en Herrens Tjener at see Brødre færdige til at myrde Brødre, Dannemænd rede til at hærge deres Fædreneland, thi er jeg hidkommen for ved mit Ord at standse den grumme Krig. I klage, hæderlige Mænd! over Konning Niels, at han ikke har holdt sit Løvte — har han da ikke bortsendt sin misdæderske Søn? har han ikke betynget ham med sin Forbandelse og saalunde afvendt Himlens Vrede fra Landet og dets Børn? er han ikke villig til at yde Bod for den Myrdede, saasnart Krig og Ufred ikke tvinger ham til at have Øiet stadig henvendt paa det Jordiske? og troe I ikke, at Niels mener det oprigtigt, naar han tilbyder sig at dele Riget med Erik, samt tilmed indgaae Forlig og Venskab med Slesvigs hæderværdige Mænd, som

han vil give fuld Erstatning for lidt Brøst? Lader da af, kjære Venner! at føre Stang og Sværd mod Eders Landsmænd; thi slig Misgjerning vil Herren haardeligen straffe, enes med Eders Konning og lader ham vide hvad I fordre, han vil sikkert opfylde Eders Ønsker!" Mange brave Mænd, der med Afskye havde seet hvorlunde man ordnede dette Slag, der skulde berøve Fædrenelandet saa megen Kraft og Styrke, hvorledes det end faldt ud, syntes strax, at man dog burde tage sligt et Tilbud i Betænkning og Erik svarede strax Bispen, at han gjerne vilde lade Hæren leire sig, om han ved Eed vilde love ham Stilstand til i Morgen, da kunde han tales ved med Kongen i begge Hæres Paasyn og maaskee ende denne fordærvelige Krig ved en velgjørende Fred. "Ved Gud og alle Hellige sværger jeg, at ikke nogen Mand skal gaae ud af Riberbye før Morgensolen gryer!" svarede Bispen og gav Erik Haanden. Glad over dette herlige Udfald af hans Mægling ilede Thord tilbage til Kongen. — Erik bød sine Mærkesmænd at standse og lod sit Hovedbanner plante i Jorden, hvorpaa alt Folket leirede sig der omkring. Trygge og rolige lagde enhver af de udmattede Krigere sig til Hvile og meente at slumre roligt til Morgensolen vækkede dem; men svarligt toge de feil; thi den skalkagtige Bisp havde lokket dem i en farlig Fælde. Før han drog bort havde han raadet Niels til det skammeligste Forræderie, uværdig en Drot, der vil bygge sin Trone ved Retsind og Trofasthed; han havde overtalt Kongen til at drage udenfor Porten, paa det han selv kunde have sin Eed fri og Kongen i Nattens Mørke forrædersk

overfalde de Sovende; vel skammede Niels sig i Begyndelsen over saa skjændigt et Niddingsværk; men da Bispen forestilte ham, at det var Oprørere, som han havde Ret til at tugte, uanseet det skedte ved List eller Magt, gav den svage, raadvilde Konge endeligen Befaling, at Hæren skulde drage udenfor Byen.

De trætte Kjæmper havde afløst sig de svære Pandsere og laae udstrakte paa Jorden i store Hobe; en dyb Stilhed hvilede over den hele Slette, der syntes at være besaaet med glimrende Vaaben, som straalede herligt i det klare Maaneskin, der oplyste den kjølige Vaarnat. Under et gammelt Egetræe sad Erik, Hærføreren, med Boie og den kjække Erik Hagensøn, der havde søgt Erik op for at hævne sin Morbroders Død i Fællesskab med ham. De raadsloge om hvad de skulde fordre af Niels, som Pant for, at han endnu i sit Liv vilde kaare Waldemar til sin Efterfølger. Da de tilsidst vare blevne enige om, at Kongen skulde lade Waldemar hente fra Rusland, hvorhen hans Moder var flygtet med ham, og derpaa indsætte ham til sin Arving; men indtil den Tid give Folket Jylland og Slesvig til Pant paa sin Oprigtighed, overgave de sig ogsaa til den vederqvægende Søvn. Maanen sank og et tykt Bælmørke vankede efterhaanden frem fra Østen. Nu travede Kongens Ryttere frem; da de vare komne Hæren nær joge de i hurtig Galop til alle Sider for at omringe den; Erik Hagensøn, der drømte om Kamp og Slag, hvorefter hans unge Hjerte længtes, var den første af Høvdingerne der mærkede den stærke Larm; han sprang op og skreg:

"Erik! Erik! Forrædere ere over os!" Forfærdet foer Erik op af Søvne og saae hvorledes Ryttere paa alle Sider fore omkring med Blus i den ene Haand, Sværdet i den anden, og nedmeiede hans værgeløse Kjæmper. Han lod strax støde i Luren, overantvordede Erik Hagensøn Banneret og raabte med høi Røst: "Herhid til Erik, Eders Hovidsmand, tappre Dannemænd! samler Eder her og frygter ikke Forræderne!" Hans troe Mænd fulgte hans Bud; som en stærk Vold omgave de Erik og Banneret, sloge med alt hvad Fortvivlelsen gav dem i Hænderne. Dog bleve de tilbagetrængte, da en ny Skare kom til; i dens Spidse red Biskop Thord, to Svende med Blus rede ved hans Side, han selv havde draget Sværd og en blank Brynie omgjordede den forræderske Herres Tjener. "Spænder Buerne, alle mine Mænd!" raabte Erik forbittret, da han saae ham, "sender denne Meeneeder til Helvede, hans rette Hjem." Men paa et Vink af Biskoppen var han omgivet af blanke Skjolde. "Har jeg brudt min Eed?" raabte han bag sin sikkre Skjoldborg til Erik. "Ingen af Disse var i Riberbye, da jeg stod hos Dig. Flye, Oprører! Himmelens Hævn er i vore Sværd! Hugger ind, Hædersmænd!" Som galne styrtede Bispens Ryttere ind paa de Vaabenløse, kastede deres Blus ind i Hoben, toge Sværdet i begge Hænder og hug sig en Vei frem til Banneret; men før vilde Erik Hagensøn miste Livet, før han vilde slippe dette hellige Pant paa hans Morbroders Tillid; han rev hurtig Korsbanneret af Stangen, slyngede det om sin Hofte, hævede sit Sværd og raabte: "Vort Banner er ikke tabt, Erik Hagensøn

vover Livet for det; følger ham!" Alle styrtede fremad og Rytterne begyndte at vige for den uventede Modstand; imidlertid bragte Boie Erik Eriksøn over en Bæk, der hindrede Hærens Tilbagetog. Erik vilde ikke tage Flugten, skjøndt Boie viste ham hvorlunde de vilde komme til at bukke under for Overmagten og at alt var tabt, hvis Hærens Høvding blev fangen; men tilsidst lod den Gamle ham gribe ved nogle troe Mænd og med Magt bringe over over paa den anden Side i den eneste Baad der laae i Bækken. Neppe var han kommen over, før Bispen havde samlet sine Ryttere til et nyt Angreb, som Eriks sammenhuggede Hær ikke kunde modstaae, flygtende ilede de faa, der vare tilovers, fra hinanden; endeel ilede ud i Bækken og forsøgte at vade over den, disse rev Erik Hagensøn med sig, da han rasende kjæmpede, uden at ville vige en Fodbred; mange druknede, men de fire Kjæmper, der havde frelst Erik, fandt Baaden, som Boie havde ladet drive tilbage, de kastede den afmægtige Helt i den og roede af alle Kræfter over paa den anden Side, hvor den ulykkelige Høvding modtog den brave Yngling med al den Kjærlighed, hans Heltemod fortjente og som den opbragte Erik var istand til at vise ham midt i hans Forbittrelse over dette nedrige Forræderie. De faa Mænd, der vare komne over, samlede sig strax om Banneret, som Ynglingen havde frelst, og vare atter færdige til at gaae Døden i Møde for at hævne sig; men den gamle Boie raadte Erik ikke at vove sin sidste Kraft; men hellere at søge Understøttelse hos sine Venner. Efter en kort Raadslagning besluttede Erik, der nu havde endmere

skjellig Grund til Feide imod Niels, at ile til Sjælland; imidlertid gjorde han Boie til Befalingsmand i Slesvig, Erik Hagenson fulgte sin Morbroder.

En vild Egn udbreder sig mellem skovklædte Bjerge i det skjønne Gothland, et brusende Vandfald styrter med en mægtig Vælde ned fra et høit Klippestykke og hvirvler fraadende omkring i det sorte Dyb inden det ruller afsted i lette Smaavover og i det Fjerne forvandler sig til en klar Speilflade; himmelhøie Graner strække sig fra Bjergenes Spidser ud over Dalen, der smiler med grønne Hasselbuske og skyggende Bøgetræer, — den synes at være skabt til et Tilflugtssted for Menneskefjenden. Der havde Magnus opslaaet sin Bolig; han foragtede det kraftige Sverrig, hans Øie var stivt hæftet paa det venlige Danmark, han flygtede sit eget Hof, lod Riget regjere ved dets egne Jarler, der fortrøde deres Valg og i Stilhed gjorde Forbund med Nordsvenskerne, som havde keiset Ragvald Olofsøn til deres Konge. Aabenbart turde de ikke bryde deres Eed til Magnus; thi blandt Folket havde han stort Anhang fordi han var Inge Stenkilsøns Dattersøn. Under fire mægtige Lindetræer havde han ladet et Bjælkehuus opbygge i den yndige Dal, her tilbragte han det meste af sin Tid, mørk, urolig, tankefuld og menneskefjendsk; hans ellers saa hurtige, listige Natur var nedtrykt af det brændende Ønske at eie Danmarks Trone. Jo mindre Udsigt han saae dertil, med destostørre Iver hængte han ved Tanken og forbittrede sig sit Liv ved at attraae Nydelsen af det han ikke kunde faae og forsmaae Nydelsen af det han havde. Hans tro Rechiza med sit Barn, og den

stærke Sigurd, hans Fosterbroder, havde ogsaa fulgt ham herhid. Med stille Hengivenhed og Kjærlig Omhed sysslede den blide Qvinde omkring ham, hun lagde ikke Mærke til hans avindsyge Blik, til hans haanlige Smiil, hun saae alene hans Kummer og stræbte at mildne den efter hendes Evne; ofte rørtes Blodmandens Hjerte af hendes fromme Kjærlighed, ofte saae han med stille Velbehag paa hende — men et Dieblik — hans gamle Ønsker vaagnede og forbittret over sig selv, fordi han havde hengivet sig til en menneskelig Følelse, ilede han bort med et skummelt Aasyn og gjemte sig og sin Uroe under de tætte Buske. Den sorte Aand herskede just over ham da den modige Sigurd vendte tilbage fra Jagten, ledsaget af en stor Skare Mænd. Med Forbauselse gjenkjendte Rechiza, der sad med forgrædte Øjne paa en Græsbænk udenfor Bjælkehuset, den hinkende Henrik og endeel andre af hendes Mands onde Raadgivere. "Hvor er Konningen?" spurgte Sigurd den stærke og Glæden tindrede ham ud af Øinene. "Hisset!" sagde Rechiza og pegede paa det tætte Krat. Mændene ilede afsted, hulkende sank Dronningen paa sine Knæe og bad Himmelen bevare hendes Mands Hjerte mod den skjændige Henriks Raad.

Magnus laae udstrakt under en Hyldebusk, hans lokkede Hoved hvilede paa den ene Arm, hans Øie stirrede stivt fremad og vidnede, at han, sig selv ubevidst, var nedsjunken i dybe, sørgelige Tanker. "Hil Dig, Konning Magnus! Har ei Henrik holdt sit Ord?" sagde Henrik skjælvende af ond Glæde. Magnus vaagnede op af sin Adspredelse. "Henrik!"

raabte han. "Du her?" Vennerne laae i hinandens Arme. "Med Bud fra Din Fader, som venter Dig i Riberbye." svarede Henrik. Magnus vilde neppe troe sit eget Øre; men da Henrik forsikkrede ham, at han virkelig var sendt hid for at hente ham tilbage, jublede han af Fryd og ilede med hurtige Fjed til Hytten. Paa Glæden, der viste sig i ethvert af hans før fortrukne Træk, paa hans levende Blik, hans raske Gang kunde Rechiza, allerede før han kom hende nær, see, at Henrik havde bragt det Budskab, hun saa meget frygtede. "Vær snar, Rechiza!" raabte han, "til Danmark gaaer vor Reise, til Danmark!" Han ilede ind for at hente sine Vaaben og før Rechiza endnu kunde komme til Besindelse fløi Magnus igjennem Dalen i Spidsen for Hoben, som snart forsvandt for hendes Øine mellem Bjergenes Bøininger. Sorgfuld stod hun tilbage. Tanken om, at han foragtede hende, at han kunde undvære hende paa den Vei han nu betraadte, hvor Kamp og høitsværende Planer aldrig vilde skjænke ham Tid til at erindre den sørgende Mage, foer igjennem hendes Hoved; men det ømme Hjerte slog for den Forvildede, hun kunde ikke rive sig løs fra ham; hvor vild, hvor rasende han end sværmede frem, saa vilde hun dog være hos ham, naar Angerens Time kom; thi at den vilde komme følte hendes fromme Hjerte. "Kom min Knud!" sagde hun og tog Drengen i sine Arme, "den Myrdede holdt Dig over Daaben som Din Fader, der lagde Haand paa ham; ved hans Navn er Du indviet til Gud; høimodig tilgav han Synderen i Dødens Stund, beskjærmede ham mod den væbnede Hævn, kom! lad

og følge ham paa den mørke Vei, som den Saliges Skygge — vel hader han Dig og foragter mig; men lad os dog stræbe at bringe Fred i hans Sjæl og lindre hans Lidelser i Dødens Time." Hun ilede efter Kongen med sin Søn. — Hurtig havde Magnus, med den Aandskraft, der ved det uventede Budskab atter var vaagnet i ham, givet Befalinger til alt hvad der vedkom Rigets Styrelse, og snart seilede han over mod Jylland. Han havde føielig Bør, Vinden kom frisk og styrkende fra Østen, let fløi Snekken over Kattegattets Bølger, men hans Hjerte brændte af Længsel og med hæftig Higen stirrede han fra Forstavnen efter den kjære Kyst, der skjultes af de blaae Bølger.

Saasnart Harald hørte, at hans Broder Erik var i Sjælland og at han af Folket fik stor Understøttelse og Hjælp, formedelst dets Afskye for Nielses nedrige Handlemaade, der var en Dannemand uværdig, drog han til ham. Vel elskede han langtfra ikke Erik, da denne af Slesvigerne var bleven valgt til deres Formand, skjøndt Harald var ældst, men deels gik han over til ham, fordi han saae, at Niels vilde tabe, deels fordi alle brave Mænd saae til ham med skjelende Øine, da han endnu ikke havde søgt Hævn for sin Broder; men bragt sig selv i Mistanke for at være paa Morderens Partie. Han gjorde nu ved Haand og Mund Forbund med Erik i Roeskilde, hvor mange Sjællændere og Skaaninger strømmede hen for at vise Erik deres Hengivenhed og hylde ham. Erik og Harald stege da op paa en stor Steen, saa at de kunde see over alt Folket og da Forsamlingens Jubelraab, der modtog dem, stand-

sede saaledes at Erik kunde høres, talte han saa-
lunde: "Værdige Dannemænd! Den Evige gav
Konningen sin Krone, at han af al sin Kraft skulde
værne om Fædrenelandet, at han skulde bringe Fred,
Eenighed og Lyksalighed blandt Folket, at han skulde
beskjærme den Svage mod Overlast og Vold og pleie
Retfærdigheden med Strenghed — er den da Konning,
der gjerrig og feig kun overvinder sine Fjender ved
nedrigt Forræderie, der udsaaer Tvedragtens og For-
dærvelsens Sæd iblandt Folket, der er i Ledtog med
Mordere og beskytter dem imod Retfærdighedens
Sværd? — Slig Konning er Niels; under hans
graae Haar bygger Lumskhed og Rævesind; han for-
agter Landets Børn, tilraner sig deres Eiendom og
myrder deres faderlige Velgjører! Hans egen Bro-
dersøn, min store, høimodige og tappre Broder
Knud faldt for hans nedrige Søns morderske Sværd;
som et Aadsel slæbte de i Stilhed hans hellige Legeme
hen til Ringsted Kirke uden de hellige Skikke, der
have været i Brug fra Arilds Tid; han slumrer ikke
ved sine Fædres Side, men er fjernt fra dem, som
et Udskud blandt hans Slægt. Morderen jublede
over sin Seir, Niels modtog ham med faderlig Kjær-
lighed, det var Folkets Retfærdighed der jog ham
udenfor Danmarks Kyster — men, som Rygtet
gaaer, vender han nu tilbage, til Trods for Folket
vil han klæde Tronen, besudlet med sin Frændes
Blod. — Dannemænd! skulle kyndige Mænd op-
tegne Eders Skam for kommende Tider og fortælle
Verden, at en lumsk Morder, der frastjal Riget sit
skjønneste Haab, siden herskede over det og foragtede
dets Børn, som sine Trælle. Hvo iblandt Eder

fandt ikke Trøst og Tillid i Kummerens Dage, naar I saae min Broders venlige Øie? ventede I ikke da lykkeligere Dage, Fred og Lyksalighed? Hvormange af Eder har ikke modtaget Velgjerninger af hans Haand? Og var hans sidste Ønske ikke for Danmark og dets Held? Saa tager Hævn, blodig Hævn over hans Mordere; frariver dem Kongekaaben, der er farvet i Blod, hæver hans Søn paa Danmarks Trone og viser Verden, hvad Dannemænds Kjærlighed og Troskab formaaer. Seer her hans Kjortel! — I kjende den alle, den er plettet af helligt, uskyldigt Blod, af Knuds Blod; fører den som Banner fremmest for Hæren, da skal Seir og Hæder være over Eders Vaaben!" "Vi følge Dig i Døden!" raabte den oprørte Forsamling og vilde Skrig lød fra alle Sider, den ophidsede Almue fnøs af Harme og Forbittrelse. Da Larmen begyndte at mindskes vinkede den kloge Tokke, Skjalm Hvides Søn, og sagde: "Hæderlige Mænd! Eders Beslutning bærer Vidne om Heltemod, men sammenbinder dog Eders Kræfter ved et kraftigt Baand, saa at de ikke fare hid og did, men svigte ved Maalet. Erik er en ærlig Kjæmpe, hans Mod er prøvet, hans Forstand er rygtedes over hele Riget, lader ham raade Eder som Konning indtil Waldemar selv kan modtage sit Rige. Er han kaaret af Eder, da skal han følge Eder i Modgang som Medgang, være Eder troe til Enden, og afvende Eders Fjenders Hævn; derfor vælger ham til Eders Konning!" "Saa være det!" raabte Alle. "Konning Erik leve!" Erik slog til Lyd paa sit Skjold og begyndte atter at tale: "Kjære Folk! allerede een Gang har jeg afslaaet Kronen;

min Broder Harald er ældre end jeg; han har altsaa større Ret dertil, tillige er Tiden knap og ikke skikket til at kaare Konger i — dog, i Dag vil jeg just derfor modtage den; thi Eders Begjæring er den samme som Harald alt har gjort mig, og i denne Sorgenstid er det vel, at Folket haver et Mærke, hvorom det kan samle sig og hvortil det kan sætte sin Tillid og Fortrøstning; er der end ikke nu Tid til Hylding efter gammel Vedtægt, da vil jeg tage Eders Ord, som Borgen for Eders Troskab, og hermed bekjender jeg mig da at have annammet Dannemarks Rige af et frit, odelsbaaren Folk, hvis Rettigheder jeg skal haandhæve, var det end ved mit Livs Fortabelse, indtil den unge Waldemar kan bestige Tronen!" "Konning Erik leve!" raabte Forsamlingen under Vaabengnye. "Og nu samler Eder mit Folk!" vedblev Erik med Ild og Kraft, "samler Eder under det Banner, som Fjenden selv har helliget os; jeg giver det i dens Hænder, der stræbte at frelse sin Frænde, der var uforfærdet i Faren, kjæk i Striden og som straaler herlig fremfor alle af Svend Estrithsøns Slægt — Erik Hagensøn! Dig overantvorder jeg Banneret, der skal vinke Danske til Strid; bær det saa høit og uplettet, som sidste Gang og vær stedse der, hvor Fædrenelandet trænger til sin bedste Kjæmpe!" Med hoi Følelse af den Hæder han nod modtog ung Erik Knuds blodige Kjortel, hans Øie luede og Kongen læste deri, at han ikke havde valgt nogen Uværdig. Derpaa gik Kongen fra Tinge og holdt lønligt Raad med sine Mænd om det de maatte gjøre for at vinde flere Kræfter. Efter nogen Strid blev det besluttet, at der som snarest skulde gaae Bud til

Keiser Lotharius den anden med Bøn, at han vilde yde Erik sin Hjælp. Næste Dags Morgen gik Hæren ombord i de Snekker som vare samlede fra de Stæder, der havde antaget sig Eriks Sag.

Saasnart Magnus kom til Jylland, bragte han ved sin Hurtighed og Klogskab strax Faderens Sager paa bedre Fødder; han foer og færdedes overalt og inden en føie Tid var han med en stor Hær paa Veien til Slesvig for at overrumple Byen, imidlertid skulde Niels samle alle vaabendygtige Mænd og følge efter, for at understøtte ham. Saa snar Magnus end var, saa var Erik dog snarere og den første blev nødt til at standse udenfor Voldene, da Erik, som allerede var ankommen, hilsede ham med en Hagl af velskjæftede Pile. Da Magnus havde bestoldet Byen i et Par Uger kom allerede Lotharius Erik til Hjælp med en dygtig Hær, hvorfor Magnus brød op og befæstede Dannevirkes Porte, saa at Keiseren maatte ligge derudenfor. Erik satte da sin Flaade istand for at hjælpe ham; men saasom Niels nu kom med den øvrige Deel af Hæren, blev den tydske Keiser heel frygtagtig og vilde ikke vove sig til at lade sin Hær sætte over Slien af Eriks Skibe; men tænkte tvertimod paa, hvorledes han bedst og med Fordeel kunde drage sig ud af denne Sag, hvorfor han, uden at tænke paa det uryggelige Forbund han havde gjort med Erik, indlod sig i Underhandling med Niels. De gjorde derpaa Fred med hinanden paa de Vilkaar: Lotharius skulde strax gaae tilbage over Eideren, uden at bekymre sig mere om Knuds Død, derfor skulde Niels give ham fire tusinde Mark Guld, som Bod for Knuds Drab og Magnus være Keiserens Mand

og Tjener. — Neppe kom Rygtet om dette Forlig til Erik, før han blev rasende over Keiserens meen-ederske Bedrag, han kastede sig strax i en Baad og lod sig roe til hans Telt; saasnart han havde faaet Sikkerhed om, at han ikke skulde blive tagen fast, gik han til ham. Keiseren modtog ham med Venlighed; men efter gammel dansk Sæd agtede Erik kun lidet paa den smigrende Modtagelse og gik strax til Meningen. "Jeg kommer ene hid," begyndte han, "for at sige Dig, Lotharius, det tydske Riges Keiser! at Du er en tvetunget Mand, der leger med Ord og Eed og gjør Forbund med Mordere for at baade Dig selv." Lotharius begyndte at blive vred og bød ham at tie. "Nei!" vedblev han, "byd Din Hund at tie, ingen frie Mand; skam Dig, at Du ved Meeneed har givet mig Lov og Aarsag til at tale saaledes." "Vær rolig!" raabte Keiseren stolt, "gaae herfra med Fred, inden jeg lader Dig gribe af mine Mænd!" "Forsøg det!" raabte Erik forbittret, idet han drog sit Sværd og svingede det med kraftfuld Arm, "forsøg det; men tænk ikke at fange mig levende! Fuldend Din Niddingsdaad, kast den retmæssige Konnings Lig for Ravnene og hæv Morderen paa Tronen. Dræb mig ved Dine Leiesvende, Du er selv for feig til at møde en ægte Danskers Sværd! Frarøv mig hvad Du kan — jeg agter det intet; thi Du kan dog ikke gjøre mig saa æreløs, som Du selv er; hver Mand bærer sin Ære i sin høire Haand. Idet jeg synker for Dine Leiesvende skal Du endnu høre Forbandelser over Meeneederen paa mine Læber. Du sætter Lid til den, der bedrog sin egen Frænde, der — myrdede ham, Du har bygget Dit Huus paa Sand og Du vil snart fortryde Din Daarlighed,

Magnus er en Nidding, hans Venskab er Hyklerie, hans Eeder Mundsveir, hans Handlinger Misdæderens. — Flye, Du meensvorne Mand! flye Danmarks Rige; thi styrker den almægtige Gud min Arm, fælder jeg min Fjende, da skjælv hvis Du tøver, jeg skal forfølge Dig om det end var ned i Helvedes Ild!" Han ilede ud, frygtsomme vege Mændene, der stode færdige til at gribe ham, tilbage, ubehindret kastede han sig i Baaden, der laae nær hos, og roede bort. Lotharius, der ikke havde stor Lyst til videre at blande sig i Kongernes Stridigheder, gav strax Befaling til at bryde op og gaae over Eideren; han lod Grev Adolph af Slesvig blive tilbage med en Hob Krigere, for at han skulde modtage de Penge som Niels efter gjort Aftale skulde yde til Keiseren; men da Lotharius var kommen noget ind i Tydskland og der fik andre Ting at tage Vare paa, yppede Magnus Kiv med Grev Adolph, saa at det kom til et Slag, hvori Adolph selv blev nødt til at kaste sine Vaaben og svømme over Eideren. Saaledes blev Eriks Spaadom snart opfyldt.

Saasnart Erik var gaaen i Land og saae, at han ikke i aaben Mark kunde holde Stand mod Fjenden, trak han sine Folk til sig og tyede ind i Slesvig, hvor Borgerne toge imod ham med Jubel og Glæde, færdige til at staae ham bi med Raad og Daad. Magnus lagde sig med sin Hær om Byen; men han tabte en mægtig Støtte i den tappre Christjern Svendsøn, Erkebisp Esgars Broder; thi da han, som forhen havde taget sig af Nielses Sag, hørte at Magnus havde givet sig under Keiseren og gjort Danmarks Rige til et Lehn, blev han opbragt

og svoer, at han vilde bære Sværd imod en Forræder, der hellere vilde tage Kronen i Fred som Træl, end vinde den med Staalhandske som Konge." "Jeg har fægtet for Niels," sagde han, "fordi han lovmæssig er kaaret og hyldet til Danmarks Konning, ikke fordi jeg troede ham fri for Brøde imod Knud, nu seer jeg, at han og hans Søn ere feige Niddinger, dansk Friheds Mordere, nu drager jeg til den, der har nærmeste Ret til Kronen, som gaaer frem paa Kjæmpeviis for at haandhæve den, min Arm, mit Hoved er hans saalænge han handler som en Hædersmand!" Han drog bort med en stor Skare Mænd, der stedse holdt sig til ham, fordi den kjendte ham som en redelig, ærlig Kjæmpe. Han lod Erik vide, at han stod rede til at tjene ham, derpaa drog han norden op og fik stedse større Tilløb af Folk, saa at han havde en anseelig Magt paa Benene, hvormed han tænkte at søge Fjenden.

Imidlertid var Vinteren forgangen og Isen brød op paa Slien, saa at Erik fik Leilighed til at seile fra Slesvig til Skaane for at samle flere Kræfter. Da Niels saae, at Erik var undkommen og hørte at Christjern snart vilde møde ham, ophævede han Bestoldingen, drog sin Hær sammen og gik imod Christjern; Magnus gav han Befaling over Flaaden, som skulde søge Erik. — Magnus seilede ud fra Aarhuus og da han meente, at endnu var der Fred og ingen Fare, seilede han uden Orden mod Østen; men Erik havde lagt sig ved Seirøe og fik snart ved sine Kundskabsmænd at vide hvorlunde Magnus kom seilende frem. Han kastede sig da hurtig i en Baad og roede fra et Skib til et andet be-

dende enhver at fægte mandeligen og vise, at gammel dansk Tapperhed og Troskab laae ikke endnu i Mulde. Sær formanede han sin Broder Harald og Bisp Peder af Roeskilde, som var en falsk Mand, der mere af Tvang end Hengivenhed havde fulgt ham, men som i sit Hjerte var Magnus hengiven, at de ikke maatte glemme deres Eed; men vise, at deres Hjerte meente hvad deres Mund havde sagt. Nu kom det første af Magnuses Langskibe seilende; men inden Folkene forsaae sig, laae Erik paa Siden af det og da hans Skibe vare længt høiere paa Siderne end Fjendernes, saa styrtede en Hagl af Kastespyd ned over det. Da Magnus saae dette, blev han svarlig forfærdet, lod støde i Luren og alle Skibene samle sig; men Erik havde lagt sin Plan med stor Listighed og før Fjendens Skibe endnu kunde lyde Befalingen, havde allerede Eriks Skibe, der vare forsynede med store Jærnkløer, haget sig fast i dem og hans Folk begyndte af al Magt at bestige dem. Magnus og Erik søgte strax ind paa hinanden; thi de hadede hinanden stærkere end de elskede deres Liv. Paa Masten af Eriks Skib vaiede Knuds blodige Kjortel; dette Syn, der havde sønderknust en angrende Synder, ophidsede Magnus til vildt, glubende Raserie, uden at ændse Fare eller Død begyndte han med sine Kjæmper at bestige Eriks Skib, som en fnysende Tiger sønderknusede han alt omkring sig og opflammede sine Kjæmpers Mod — allerede begyndte Eriks Mænd at blive modløse, deres Kræfter slappedes, deres Sværd sløvedes — Slaget syntes tabt for ham — da raabte Erik Hagensøn: "Knuds Kjæmper! have I glemt Eders Banner, har en Morders

Galenskab døvet Eders Mod? Frem, Kjæmper! frem til Seir eller Død." Med sin hele ungdommelige Styrke begyndte han at hugge ind paa Magnus og ved det første Anfald kløvede han hans Skjold. Hans Tapperhed gjød nyt Mod i hans Kampbrødre, de strede som Løver og Fjenden begyndte at vige paa alle Kanter, — kun Magnus blev haardnakket staaende, Blodet flød ned ad hans Ansigt, men han veg ikke en Fodbred. "Flye, Morder!" raabte Erik Hagensøn til ham. "Ikke før hiin Mast er fældet og den Forhadtes Kjortel hviler under Bølgerne!" skreg den forbittrede Kjæmpe. "Saa døe da, Du Nidding!" tordnede den unge Helt og hug til, saa at det skarpe Sværd gik tvers igjennem Kobberhjelmen [illegible]g Magnus sank halvdød ned i Skibet. Da han faldt opløftede Eriks Kjæmper et høit Skrig og sprang, den ene raskere end den anden, over paa det fjendtlige Skib, men som en Lynild foer Henrik [illegible] no[illegible] af hans troe Forbundne til og kastede sig i [illegible]aad med den livløse Magnus; Erik lod strax sætte efter dem, men Fortvivlelsen gav dem Kræfter, de roede saa voldsomt, at Bølgerne skummede høit op over Baaden, der skjar sig en Vei ud i rum Søe, og efter en føie Tid vare de deres Forfølgere ude af Sigte. Alle Skibene faldt i Eriks Hænder og kun Anførerne vare undslupne.

Medens Lykkens Soel saaledes bestraalede Erik paa Havet; trak der et svært Uveir op over ham paa Landet. Ved Rønbjerg, nærved Limfjorden, traf Niels paa Christjerns Hær og som han selv havde mange flere Folk, som han havde samlet ved store Løvter, angreb han ham uforvarende, slog hans

Hær og fik Christjern selv fangen, hvorpaa han lod ham lægge i Lænker og føre bort. Nu vilde Erik gjore Brug af sin store Seir og i al Hast forene sig med Christjerns Hær, hvorfor han med sin Flaade seilede op ad Limfjorden og begyndte at sætte sine Mænd i Land; men da han fik Kundskab om Cristjerns Nederlag og Kongens store Hær, saae han, at stigt vilde være ham til største Skade. Han gav derfor Befaling til at de igjen skulde gaae ombords; men i samme Øieblik styrtede Kongens Leiesvende, der havde lagt paa Luur og ventet at hele Hæren skulde komme i Land, frem og hug af alle Kræfter løs paa den lille Hob, der stod paa Broen. Med stor Sindighed bød Erik nu sine Mænd at vende om og slaae som de bedst kunde indtil de kunde springe i Baadene efterhaanden, selv blev han hos dem og stræbte af alle Kræfter at værge sig mod Nielses Ryttere. Men paa Slutningen blev hans Mænd saa faa og Overmagten saa stor, at han stod Fare for at falde i Nielses Hænder, thi hans tappreste Mand, Erik Hagensøn, laae i Rummet, syg af de Saar han havde faaet ved Seirøe. Da traadte hans Broder Haralds Søn, Bjørn, kaldet Jærnside og Aage, Christjerns Søn, frem paa Broen, kastede Skjoldene paa Ryggen og hug saa svarligen paa Fjenderne at de vege tilbage af Rædsel, de to unge Heltes Sværd klang i Fjendernes Pandserplader, saa det dundrede om deres Øren og Skuer og Nagler fløi høit i Veiret saa drabeligen svang de det tunge Staal, de forskrækkede Leiesvende styrtede dræbte ned for deres Fødder; ved disse to stridlystne Ungersvendes mandelige Tapperhed fik Tokke Skjalmsøn, der var

Erik nærmest, Tid til at bringe ham uskadet omborde. Da de to gjæve Dannemænd nu saae, at de havde naaet deres Ønske, trængte de sig tæt til hinanden og gik baglænds tilbage idet de sloge af al deres Formue til høire og venstre, og som de vare ved Enden af Broen sprang begge i Vandet og svømmede i deres tunge Rustninger til Eriks Skibe, der nu lettede Anker og lod Farten staae ud ad Kattegattet.

Da Harald saae, hvor ulykkelig en Ende dette Tog havde taget og han betænkte, hvor stærk Seirene over Christjern og Erik havde gjort Niels, begyndte han at blive bange for Udfaldet af Krigen, tilmed tilbød Magnus ham stor Værdighed og Rigdom; derfor varede det ikke længe før han hemmeligen drog fra Erik og gik i Land i Sjælland, hvor Niels havde gjort ham, til Høvding og paalagt ham at værne Landet mod Erik. Hans Sønner vare i Eriks Hær, men den gjerrige, raae Harald brød sig ligesaa lidet om deres Liv, som om den Foragt og det Had Alle viste ham, fordi han antog sig sin Broders Morders Sag. Han befæstede sin Borg Haraldsted, der laae nær udenfor Roeskilde og bragte alt istand, som kunde skaffe ham Seir over Broderen. Saasnart Erik fik Haralds skammelige Færd at vide, gik han strax i Land paa den sjællandske Kyst for at bekjæmpe denne farlige Fjende. Mange redelige Mænd samlede sig omkring ham; men fremfor alle gjorde endeel kunstfærdige Sachser, som hans Broder Knud havde ført ind i Landet, ham den største Nytte, thi de byggede en stor Blide og kastede store Stene ind over Murene. I Begyndelsen gik det vel heel maadeligt og Harald og hans Mænd beloe deres Steenkasten, men siden

frygtede han sig meget derfor og tænkte alene paa, hvorledes han bedst kunde slippe ud af Borgen. Saasom Eriks Magt kun truede ham fra Landsiden, saa lod han gjøre et stort Hul paa Muren ud mod Søen og lod Hestene i Nattens Mørke hidse ned derigjennem, hvorpaa han selv fulgte efter til Fods. Dog gik dette ikke saa stille af at jo Eriks Folk mærkede det og strømmede til for at fange Byttet; men Harald red afsted i susende Galop og hans Folk anstillede sig, som om de tilhørte Erik og raabte af al Magt, ligesom de andre, at man skulde tage Harald fat. Ved denne List slap Ræven af Fælden ud paa et Skib, der i en Hast bragte ham over til Niels og Magnus, som nu udrustede en stærk Flaade paa hundrede Langskibe, hvormed de vilde tage Bod for denne Brøst. — Biskop Peder, der var underkjøbt af Magnus, bragte Splid og Uenighed mellem Eriks Høvdinger, søgte ogsaa at bevæge Bjørn Jærnside, Haralds Søn til at gaae over til Faderen, skjøndt forgjæves; han sendte nu bestukne Kundskabsmænd til Erik, der indbildte ham, at Niels drog igjennem Fyen med en stor Hær, hvorfor Erik gjorde alle Anstalter for at møde den og havde derfor ikke et vaagent Øie med Søen. Inden han vidste et Ord deraf laae derfor den mægtige Flaade udenfor Værebroe i Sjælland. Han foer strax omborde paa sit Skib, samlede saamange Snekker, som han kunde faae, og begyndte trøstigen at gjøre Niels den kraftigste Modstand; men da Flaaden var lille og Biskop Peder, midt under Slaget, gik over til Niels, var det intet Under, at Eriks faa Skibe bleve saa ilde medhandlede, at han tilsidst maatte flye. Nielses Mænd,

der nu bævede af Glæde over den herlige Seir, som de havde faaet paa saa hæderlig Maade, kaldte den flygtende Kjæmpe Harefod. Da alt nu syntes tabt for Erik, gik hans fleste Mænd over paa Kongens Side og efter mange Overtalelser af Faderen og Bisp Peder fulgte Bjørn Strommen.

Erik søgte flux til Land og bragte sin Drotning Malfrid og lille Søn Svend ud paa et Skib, som Erik Hagensøn holdt færdigt, derpaa satte han Seil til Norge, hvor han haabede at faae Hjælp, da Malfrid var den unge Kong Magnus Sigurdsøns Stifmoder og Magnus selv nylig var bleven givt med Knud Lavards Datter, den unge Christine. — Da Niels kom til Roeskilde, bad Harald ham om Lov til at hævne sig paa Sachserne og benyttede sig saaledes af Kongens Tilladelse dertil, at der gik stort Ry og Rygte af hans Grusomhed.

De stolte gothlandske Jarler, der vare misfornøiede med Magnus, fordi han betragtede dem med Foragt og aldrig brød sig om dem, men derimod udsugede dem, for at styrke sig til at undertvinge Danmark, som de just ikke gjerne vilde dele Konge med, havde imidlertid ladet Folket føle alle de trykkende Byrder, som Magnus paalagde det, i deres fulde Tyngde, de viste Almuen hvorlidet han stolede paa sine Undersaatters Mod og Troskab, da han ikke gav dem Plads i hans Hær, men nøiedes med Leiesvende, som han hyrede for Landets Fedme og Kraft. Dette gjorde den Virkning de Store ønskede; thi inden kort Tid reiste adskillige djærve Mænd sig som Anførere for Hobe, der ikke vilde lyde Magnus, men Ragvald, som allerede havde faaet fast Fod i det nordlige

X 2

Sverrig. Jarlerne lode som om hele Landet var i den stærkeste Opstand og gave efter for Oprørernes Forlangende, kaldte Ragvald ind i Riget og drog selv ud for at modtage ham. Da Magnus hørte dette, blev han rasende; han samlede strax saa mange Mænd, som han paa nogen Maade kunde berøve Danmark og drog flux over til Sverrig tilligemed hans tro Raadgiver Henrik, for at haandhæve sine Rettigheder. Kjærligheden til hans Morfader bandt endnu mange ærlige Mænd til ham og disse flokkede sig strax om hans Banner, men Rygtet om, at Magnus have ladet Kong Inge Halstansøn, Ragvalds Formand paa den egentlige svenske Trone, myrde ved Gift, drog ogsaa mangfoldige over til Ragvald. Det saae derfor sort ud for Magnus og han blev mismodig og tvivlraadig om han skulde flye eller fægte. Henrik sagde: "Ingen af Delene, Herre Konning! Har ikke saa mangen ærlig Kjæmpe seiret uden Kamp? Din Sag er jo retfærdig, hvi vil Du da ikke benytte Dig af alt hvad der kan fremme den? Magten vil kun hjælpe lidet her; men List kan baade meget. Vel kan Ragvald ikke gaae samme Vei som Inge, thi ingen fromme Munke af vort Kjendskab følge ham; men han kommer jo ikke hid over jevne Marker, han maa igjennem Skov og Krat, der lure Ulve med hvædset Tand, blodgjerrigt Hjerte, lad ham vogte sig for dem." Den ene Skurk forstod vel den anden og det blev aftalt, at Magnus nu skulde trække sig tilbage med Folket og Henrik med nogle Faa, der ikke vare bedre end han, skjule sig i det tykkeste af Skoven indtil Ragvald kom.

Rask drog Ragvald frem uden at møde den Modstand han havde ventet, da kom hans Hær om Morgenen ved Solens Opgang til en steil Huulvei, der paa begge Sider var indklemt af store, bratte Bjerge, som vare bedækkede med tæt Kratskov, sorte Kløfter viste sig for Øiet, hvor det saae hen, og et tykt Tusmørke laae over den snævre Vei, som paa engang sammenknugedes af en Bjergstrøm, der styrtede frem med larmende Brusen og gjorde Veien til en lille Sti, som det kostede Møie at komme frem paa formedelst de store Træknubbe, der hævede sig op af den ubanede Jord. Ragvald, som strax indsaae, at her var Fare, lod nogle gode Bueskytter drage foran, og kom selv langsomt bagefter med Hæren; da Bueskytterne kom ud af Fjeldveien og ind paa en stor Slette, der paa alle Sider var omgiven af tætte Bøgeskove, gave de Hæren, ved et Stød i Luren, Tegn, at de ikke saae et Glimt af Vaaben imellem Træerne; Ragvald besluttede derfor, efter Raadslagning med sine klogeste Mænd, at drage dristigen fremad. Men aldrig saasnart vare de komne til Strømmen, før de hørte et stort Skrig, Lyd af Sværd og Hestetrav. Skytterne kom styrtende tilbage forfulgte af en Hob Ryttere, der strax spærrede Huulveien og begyndte at beskyde Ragvalds Hær af al Magt; men som en sindig Hærfører ordnede han strax sine Mænd saa godt han kunde, bød dem at bedække sig med Skjoldene og trænge modigen frem uden at værge for sig før de kom i aaben Mark. Da Fjendens Hob ikke var stor, maatte den snart vige for de tappre Kjæmper, der sluttede sig tæt til hinanden og droge fremad med fast Styrke og urok-

kelligt Mod; men Slangen lurede bag det sorte Krat og Alt var tabt, da Seiren var vunden. Under nogle tætte Buske laae Henrik og hans Staldbrødre færdige til at ende Slaget ved et Pileskud. Magnus vidste det, derfor sendte han sine faa Mænd frem, mere for at vække Uorden end for at gjøre Modstand. "Nu er det paa Tiden," sagde en af de Lurende idet han spændte sin Bue. "Tøv!" hvidskede Henrik, hans glubende, blodlystne Blik stirrede ufravigeligt paa Ragvald, han vovede neppe at drage Aanden af Frygt for at forfeile det lykkelige Øieblik og sit Bytte, uden at see til den Talende strakte han Haanden ud og standsede ham i Skuddet. "Mig," hviskede han, bævende af Blodgjerrighed, "mig tilhører hans Liv; Magnus har lagt det i min Haand." I samme Øieblik nærmede Ragvald sig hen mod Klippen, hvorpaa Henrik laae, hurtigt spændte han Buen, sigtede og skjød. Ragvald ravede paa Hesten, med et stivt, forventningsfuldt Blik stirrede Magnus hen paa den Saarede for at see Følgerne af sin Daad. Forfærdede styrtede Høvdingerne til og da Henrik hørte deres Raab: "Han er død!" sneg han sig med skadefro Glæde forsigtig afsted ad hemmelige Stier til Magnus for at bringe ham det kjære Budskab. — Da Svenskerne saae deres Konge falde saa pludseligen, tænkte de strax, at det var skeet ved et skammeligt Forræderie og hastede med at komme op paa Fjeldet efter de Fjender, som de meente at være skjulte i Krattet, derover formindskes Hoben i Huulveien saaledes, at Magnus, der var glad over at Nidingsværket var lykkedes saa vel, uden Møie kunde faae Bugt med dem og gjøre gode Anstalter til at

modtage de andre, naar de kom tilbage. Paa denne Maade vandt han ogsaa Seir over sin Fjende; thi da Høvdingerne saae, at han blev dem for mægtig og de nu ingen Hærfører havde, faldt de næsten alle tilføie og bade ham om Tilgivelse, som han ogsaa gjerne gav dem, da han havde andetsteds at vende sine Vaaben hen.

Da Danmark var berøvet kraftig Beskyttelse og Magnus, som var den der skulde lede dets Forsvar ved sin Klogskab og Snedighed, havde nok at bestille med at holde Gothlænderne i Ave, saa maa man vel undres over, at Erik ikke allerede havde samlet en mægtig Flaade for at bekrige Niels dermed, især da han havde taget sin Tilflugt til sin Kones Stifsøn og Knuds Svigersøn, der havde Skibe og Folk nok. Magnus Sigurdsøn lovede ham ogsaa al den Hjælp og Understøttelse han behøvede; men han bar Skalken i Hjertet og tænkte at forraade den landflygtige Konge til hans Fjender, da Niels havde lovet ham mange Gaver derfor. Erik var listig, han var ikke god at fange, derfor fandt den norske Konge paa at gjøre det under Venskabs og Kjærligheds Skin. Han sendte ham et stort Følge af mange Kjæmper og gav deres Høvding Befaling at komme hemmelig til sig. Hans Drotning, den unge Christine, som ahnede at Kongen ikke havde det bedste i Sinde med hendes Farbroder, vilde søge at frelse ham og vovede derfor at belure Kongen, da Krigeren kom til ham. Til sin store Angst hørte hun, at hun ikke havde gjættet feil; Kongen befalede ham at lade Følget overfalde Erik paa Jagten i den tykkeste Skov og føre ham til Gothland. Forfærdet ov

forræderske Anslag lod hun Malfrid vide hvad der var i Gjære. Den ædle Qvinde var hadet af sin Stifsøn, hun og den lille Svend, Eriks Søn, kunde vente sig samme Medfart som hendes Ægteherre, hvis alt gik efter Forræderens Ønske, hun vovede derfor ikke at bebreide Magnus hans nedrige Handlemaade mod hans Slægt; men underrettede Erik derom og bad ham være forsigtig. Meest frygtede Erik, at de vilde føre ham saa langt bort, at han aldrig mere skulde komme til at see Danmark og han opdagede den unge Hagensøn sin Frygt. "Vær I kun rolig, Morbroder!" svarede Knøsen, "saalænge der er Baad ved Kysten og Bølgerne ville bære den, skal intet hindre mig fra at naae Danmarks Kyster og bringe Bud til Erik Jarl, der var Din Broders tro Ven. Han er nu i Lolland, men veed han Dig i Fare, da iler han vistnok hid, for at søge Din Frelse ved List eller Magt." Den raske Ungersvend holdt Ord; thi næste Morgen var han forsvunden, ingen vidste hvorhen. Kong Magnus blev betænksom, da han fik hans Flugt at vide, han lod ham eftersætte, men til ingen Nytte, han havde taget Tiden i Agt og var i Lolland efter faa Dages Forløb. Den norske Konge søgte nu Leilighed til Trætte med Erik, men da han med stor List stedse undveg den, blev Kongen tilsidst saa harmfuld, at han beskyldte ham for at have bortsendt Hagensøn for at indkalde Rigets Fjender, og uden videre Aarsag kastede han ham og sin egen Stifmoder i et Fængsel, der laae langt ude fra Kongsgaarden, for at ingen skulde hjælpe dem til Flugt; men deres Barn, Svend, gav han til Chri- for at hun kunde pleie det. Tillige lod han

udgaae en haard Befaling, at ingen maatte komme til at tale med Erik. Nu saae Erik, at Magnus vilde ham det værste, han blev bange for sit Liv og anstillede sig syg, for at han ikke skulde bliveført længer bort. — Imidlertid lagde Erik Jarl ikke Hænderne i Skjødet; men seilede hurtig til Norge med et velbemandet Skib og lagde sig under den norske Kyst. Ung Erik klædte sig som en Skoesvend, gik i Land og vandrede op mod Kongens Fængsel med et stort Mjødtræe paa Ryggen. Da han kom hen til Vagten bød den ham at gaae bort. "Hvi da?" spurgte Knøsen. "Vide I ikke, at tør Tunge baader ingen Mand og her i min Bimpel har jeg nok for Jer alle, om I endog give mig en Taar med." "Gak bort herfra," sagde Vagten, "og tænk ikke at daare os med slig galen Snak." "Galen Snak?" gjentog unge Erik, "det maa jeg kalde grov Skjæmt; men ilde vil I vist skee, hvis Konning Niels faaer at vide, at I saaledes skjelde hans Ord." "Hans Ord?" spurgte Vagten. "Vogt Din kaade Tunge, Du gjør ilde mod Dig selv, om Du gantes med Din Overmand." "Det gjør jeg jo ei heller; jeg siger Sandhed. Konning Niels har sendt mig hid at bringe Jer en Nadverdrik, fordi I passe saa vel paa hans argeste Fjende," svarede Erik. "Hans Søn, Magnus, er paa Kongsgaarden og fra ham kommer jeg." "Du skal være velkommen, hvis Du ikke farer med Løgn!" raabte Kjæmperne og droge ham ind i Steenstuen. Paa Egebordet stod en Lampe, det eneste Lys der trængte ind i denne skumle Vraae, der endnu blev mørkere i Krogene ved den blavrende Lues matte Skjær. Kjæmperne sadde sig strax paa Langbænkene

og begyndte at fylde Bægerne af Eriks Viinpel. Ungersvenden talte saa høit, at Fangen vel kunde høre alt hvad han sagde, dog turde han ikke give ham noget Vink om Erik Jarls Komme, thi Vagten var hurtig paafærde for at tysse paa ham, naar han vilde nævne noget om Kongen eller Erik Erikson. Ungersvenden taug derfor klogelig stille og blev ved at drikke og støie med dem. Da de vare temmelig drukne, begyndte de at synge og bade, at Erik ogsaa vilde synge en af de Viser, der vare i Brug i den danske Konges Gaard. "Jeg kan en herlig Vise, men den er om en Konning i Boile og Jærn, derfor vil I vel ikke høre den?" sagde Erik. "Jovist! syng Du kun den; vor Fange kan jo dog ikke bryde Dørens Slaaer med Din Vise. Syng Du!" sagde den ældste Kjæmpe, som havde drukket meest af Mjøden. Erik begyndte med høi, klar Stemme:

I Vraaen sad Drotten med Boile om Been,
Han kjendte ei Brøde, men skedte dog Meen,
Han sukked i Løn,
Gud hørte hans Bøn
Og vendte hans Qvide til Glæde.

En Engel nedsvæved paa Steenhusets Tind
Og smilede venlig ad Lugehul ind,
Da Drotten blev glad;
Thi Engelen qvad
Ham Trøst i hans Jammer saalunde:

Naar Fuldmaanen klar mon af Havet opstaae,
Og breder sit Skin over Himmelens Blaae,

Da stødes i Luur,
Da brydes Dit Buur
Og Konningen vugges paa Havet!

Ungersvenden taug. "Bliv ved, min Søn!" sagde den Gamle. "Min Vise er alt ude," svarede Erik. "Alt ude?" spurgte Kjæmpen. "Hvad blev der da af Konningen?" "Det vidste Skjalden ei; men faaer han det at vide, da skal jeg ei forsømme at mælde Eder det. Nu begynder det at qvælde mod Aften, thi maa jeg sige Jer god Nat; man venter mig ved Stranden." Han gik ned til Erik Jarl og mældte ham hvorledes alt var gaaet til. — Den fangne Konge havde lyttet nøie til ethvert Ord og vel forstaaet Eriks Mening. Næste Dags Aften var det Fuldmaane, han begyndte derfor strax med stor Listighed at hjælpe til Planens Fremme. "I synge, gode Kjæmper!" raabte han ind til dem. "Tillader lænket Mand, der lider Tørst og Hunger, at nyde en Draabe af Eders fyldte Bægere." "Den Trøst kan vi jo nok skjænke ham?" sagde den ene og saae spørgende paa den anden. "Hvorfor ei det? Han kan jo ikke løbe fra os!" var de flestes Mening og nu kom Kong Erik ud af det fugtige Hul hvori han laae indesluttet. Da han havde nydt et Bæger Mjød anstillede han sig lystig og drukken, og alle Kjæmperne havde stor Gammen af at see hans galne Streger; de loe saa det rungede i de tykke Mure og han blev først bragt ind i sit Hul, da han anstillede sig saa drukken, at han ikke længere kunde fornøie dem. Da det ilede mod næste Dags Aften begyndte han atter at bede dem, at de dog maatte forbarme sig og lade ham

see Dagens Lys. De ansaae ham for en ufarlig Mand, der var bleven dorsk og sløv i sit Fængsel, som nu kun var istand til at skaffe dem Tidkort og Gammen ved sin Taabelighed, de lode ham derfor komme ud. Han gav dem et Guldspænde, der sammenholdt hans Kjortel, og bad dem kjøbe Mjød derfor, som de gjorde med Glæde, for at have deres Spøg med ham; men han passede vel paa at de ikke selv glemte at tømme Bægerne og alle bleve dygtig rusende. Smilende kastede den opstigende Fuldmaane sine milde Straaler ind paa Kjæmperne, der tumlede om, som vilde og galne Dyr, da hørtes et Ludurhorn nærved Fængslet. Sværd og Spyd blinkede mellem de dunkle Graner og Fodtrin af en Hob Bevæbnede lød igjennem den stille Nat til de lyttende Vogteres Øren. De stode forbausede og stirrede hen mod de blinkende Vaaben, tvivlende om det var Ven eller Fjende, der kom hen imod dem. Den listige Konge benyttede sig af deres Overraskelse, hurtig rev han Sværdet fra den Kjæmpe der stod ham nærmest og huggede løs paa ham, saa at Ilden gnistrede af Staalet. De Forbausede vendte sig nu igjen forfærdede mod ham og vilde bringe ham ind i hans Vraae; men han bødede haardnakket for sig med Sværdet og fældede hver den, der kom ham nær. Fulgt af en Skare troe, bevæbnede Mænd styrtede Erik Jarl og Erik Hagensøn nu ind og anfaldt Vagten i Ryggen — den maatte segne for deres Kraft og snart stod Kongen frelst og fri blandt sine Mænd. "Afsted!" raabte nu ung Erik, "lad os ikke dvæle her; men ile til Stranden." "Først maa jeg frelse den, der fulgte mig i Faren og delte mit Fængsel!" sagde Erik og

ledede Malfrid ud af det Hul, hvori hendes grumme Stifson havde kastet hende. Med Taarer modtog hun sin Frihed; men unge Erik, der kun hastede paa Bortreisen, fordi han vidste Kongen i største Fare, lod hende ikke komme til at udgyde sin Taknemmelighed i Ord, men rev Kongen og Drotningen afsted med sig ned mod Havet, hvor Erik Jarls Skib ventede dem. Kongen vilde just stige ombord, da erindrede han sig sin Søn. "Min Svend!" raabte han, "hvor kunde jeg glemme Dig; nei! heller ikke Dig vil jeg lade blive tilbage blandt mine Fjender, selv vil jeg hente Dig." Forgjæves holdt alle ham tilbage, enhver vilde ile efter Barnet, for at Kongen ikke igjen skulde falde i Forræderens Vold; men forgjæves, han bad dem med Taarer at slippe sig og da de endnu med Magt søgte at holde ham tilbage, sagde han bydende: "Tie! jeg er Eders Konning! Lad mig gaae! Faderhjertet leder mig did, hvor Eders kolde Klogskab aldrig finder Veien! Selv vil jeg hente mit Barn af hans Fængsel, selv vil jeg frelse ham og takke min Broders Datter for hendes Hengivenhed og Høimod." Han kastede en stor Kappe om sig, satte Hatten dybt ned i Øinene og ilede afsted til Kongsgaarden. Endnu glimtede en Lampes matte Skin fra Christines lille Kammer, hun laae paa Knæe for den hellige Jomfrues Billede og opsendte varme Bønner til den Almægtige for hendes ulykkelige Farbroders Frelse. I en Krog slumrede den lille Svend paa Leiet, som hun med stor Omhyggelighed selv havde redet for ham. Da bankede det sagte paa Døren, hun forfærdedes. "Luk op!" hvidskede Erik sagte. Hun kjendte ikke Stemmen og den Ban-

kende besvarede ikke hendes Spørgsmaal om hvem han var, men gjentog kun sit: "Luk op!" Endelig fattede hun Mod og skjød Slaaen fra Døren; men hvor forbauset blev hun ikke, da hun saae den, som hun nylig havde bedet saa inderlig for, staae foran sig. "Christine!" sagde Erik, og Taarerne stode Kjæmpen i Øinene: "jeg kommer for at sige Dig lev vel! Jeg vil hente min Søn og styre mod Danmark med mine Venner, der vente mig med et Skib ved Stranden. Hav Tak for Din Godhed imod mig, Du er min Broders Datter i Hjerte som i Træk, en bedre Skjæbne værdig. — Men lod Du mig nu drage bort med Barnet uden Anskrig, da vilde den Nedrige tage Hævn over Dig. Jeg har listet mig sagte igjennem de halvmørke Gange, jeg skal liste mig ligesaa sagte tilbage — naar jeg da er i Sikkerhed, da skrig og raab, at jeg voldelig har fravovet Dig Barnet. O, gid Himmelens Engleskare vaage over Dig og beskytte Dig, gid vi snart sees igjen, begge lykkeligere end nu." Han tog Drengen paa sine Arme og ilede afsted til Skibet. Imidlertid havde Erik Jarl ladet sine Folk gjennembore alle de norske Skibe, saaledes at de ikke kunde søge aaben Søe uden at synke. Erik kom lykkelig til Stranden og vilde just stige i Skibet, som Magnus, der var vaagnet op af sin Søvn ved Christines Raab, stormede frem med sine Mænd og vilde sætte efter ham. Modigen grebe alle Danske Sværdene og biede Magnus med rolig Kjækhed. Da han nu kom saa nær til Skibet, at Kongerne kunde tale til hinanden, sagde Erik: "Tøv Norges Konning! gjem Dig og Din feige Lumskhed bag Dine Fjelde, lad dem skjule Dig

for ærlige Mænds Blik, Du, som vilde svige egen Frænde for Guld, skam Dig, Udskud af Harald Haarfagers Stamme! Du har gjort Din Gjæsteven og Frænde Uskjel og Meen, Du har skilt det gamle Norge ved sin Hæder." "Oprører!" raabte Magnus, "jeg skal lamme Din Tunge. Mine Mænd staae færdige til at forfølge Dig over Bølgerne. Fald til Fode, giv Dig i min Magt og vent min Naade eller frygt for min Hævn!" "Her, blandt faa, men kjække Mænd, der elske deres kaarne Konning," sagde Erik stolt, "kan jeg trodse Dig og Din Hær!" Skibet stødte fra Land og alle Eriks Mænd dannede et uigjennemtrængeligt Tag over deres Kongehuus ved deres Skjolde. Med god Bør fore de ned mod Syd. Strax gav Magnus Befaling til at sætte efter dem af al Magt; men da hans Skibe kom ud i Søen begyndte Vandet at qvælde ind, saa at Kongen i største Hast maatte vende tilbage og Erik vedblev rolig sin Reise til den skaanske Kyst.

Han ilede til Lund, hvor Erkebiskop Esgar tog venlig imod ham og lovede ham al den Hjælp han kunde skjænke ham. Han gjorde det saameget hellere, som Niels og Magnus, for at vise sig Keiseren underdanige, vilde sætte Landet under den hamborgske Erkebisp og berøve Esgar sit Overherredømme over Kirken, det han nu havde røgtet trolig i mange Aar. Folket vilde heller ikke miste ham, og Alle, Store og Smaae sukkede over, at Kongen saaledes vilde bringe Landet i Trældom, efterat de nu havde bragt det i Armod og Foragt. Desuden havde Esgar allerede for længesiden formanet Niels til oprigtig Anger og Bod og truet ham med Band, hvis han ikke gjorde

sin Uret god igjen og dog fremturede han saavelsom Sønnen i et skammeligt Levnet; det var derfor intet Under, at Esgar mødte Erik med Venlighed; thi han havde stedse anseet ham for retmæssig Herre over Tronen, naar Niels ikke vilde holde sine Løvter til Folket. Hele Skaane var Erik hengiven og fra Gothland havde han intet at frygte; thi der ventede man kun, at Erik vilde begynde Krigen for strax at rive sig løs fra Magnusses Herredømme, ogsaa i Sjælland fandtes der mange, som hadede Niels fordi han havde tilladt Harald den grusomme Hævn over Sachserne og i Slesvig stode Borgerne stedse færdige til at fremme Eriks Sag, saavel med Penge som Mandskab. Tilmed fik Niels en ny Sorg; thi Keiser Lotharius, som troede at Kongen ikke med tilbørlig Iver drev paa Esgars Afstaaelse af det geistlige Overherredømme og tillige var vred for den mod Sachserne udøvede Grusomhed, truede ham med Krig og drog allerede op mod Danmark med en talrig Hær. For at afvende denne Fare lod han strax Magnus ile til Lotharius af hvem han, anden Paaskedag ellevehundrede og fire og tredive efter Guds Byrd, blev kronet til Konge, hvorimod han med Haand og Mund høitideligen svoer sig at ville være Keiserens Mand og Tjener, saa at Danmark skulde blive et Lehn af den keiserlige Krone, tilmed forbandt han sig til at give Lotharius det Guld, som han havde nægtet at udbetale til Grev Adolph. Denne Handling opvakte en saa almindelig Forbittrelse i hele Danmark, at kun store Løvter af Magnus og hans tydske Leiesvendes Troskab var istand til at sikkre ham Tronen. Dog kunde det ikke andet være, end at mange gjæve

og formuende Mænd hemmeligen gik ud af Landet og søgte over til Erik i Lund. Niels lod derfor en stræng Befaling udgaae, at ingen stor eller ringe Mand under Livs og Eiendoms Fortabelse maatte bestige en Baad paa Danmarks Kyster, og for at haandhæve denne Lov lod han Stranden bevogte af troe Mænd, der maatte dræbe enhver som forsaae sig herimod. Ved dette Forbud vilde han tvinge alle til at blive i Landet og forebygge, at Erik ikke skulde faae Kundskab om alle de store Udrustninger han var iførd med; thi nu fik han en dygtig Hær af Keiserens Mænd til Hjælp.

Imidlertid var Erik heller ikke ledig, daglig foer han omkring i Landet og opflammede Skaaningerne til at vise sig som tappre Helte for den gode Sag; omkring Lund hævede sig Volde og Mure inden hvilke alt hvad der kunde bære Vaaben forsamlede sig. Da nu den stille Uge kom, fastede den hele Hær i tvende Dage under fromme, oprigtige Bønner til Gud, derpaa delte den de øvrige Dage mellem Bøn og Arbeide. Den første Paaskedag holdt alt Folket sin Gudstjeneste udi St. Laurentii Kirke og den fromme Esgar uddelte den hellige Nadvere og sin Velsignelse til alle dem, der havde samlet sig for at hævne Knud og udrive Danmark af dets Trældom. Efterat Gudstjenesten var endt gik Kong Erik med Krone paa Hovedet og Spiir i Haanden hen i Chordøren for Alteret, knælede først ned og gjorde en stille Bøn, reiste sig derpaa og sagde til den store Forsamling: "Kjære Børn! jeg staaer her for Guds og Eders Aasyn som Konning. Jeg bærer ikke en ranet Krone; Folkets eget fri Valg har skjæn-

ket mig den og gjerne vil jeg række den til Waldemar, naar han kan bære den; men indtil den Tid kommer skal ingen frarive mig den. Jeg staaer nu forskudt af Danmarks Rige, Mordere styre mit Land; min egen Broder fører Tvedragtssværd imod mig, han gjør Forbund med hans Broders Mordere. For at redde sig selv have de feige Misdædere lagt Danmark i Lænker. Da Knud, som Obotriternes Konning, erkjendte Keiserens Overherredømme, sværtede de Niddinger ham hos Folket derfor — han har gjort sit Rige til et Lehn, raabte de, det samme kan Danmark vente, hvis han kommer paa Tronen. — O! det var langtfra Knuds Tanke at kaste det Land han elskede, som sig selv, i usle Slavebaand; men det som de udskjeldte ham for, gjøre de nu selv — de have gjort Danmark til et Lehn af den tydske Keiserkrone, de have styrtet det i Mangel og Elendighed, de have gjort Danmarks Sønner, der kun kjendte Gud og en kaaren Konning over sig, til Slaver, der maae lyde en udlændisk Herres Kald og Varsel; hvad store Knud, Svend Estrithsøn og den eiegode Erik har skjænket Eder, have de frarøvet Eder, de have styrtet Riget fra Lyksalighedens Tinde i Jammerens dybeste Afgrund — bragt Forbandelse over dem, de skulde skjænke Velsignelse. Ved Svig have de bedraget mig, men jeg vil hævne mig paa ærlig Viis; jeg vil møde Forræderne i aaben Mark og et Slag skal afgjøre Danmarks Skjæbne; thi ved den levende Gud, der prøver og randsager Hjerterne, ved min Broders uskyldige Blod og min Ære sværger jeg Eder — jeg skal ikke vige, men seire eller døe!" Han gik op til Alteret og udstrakte sin Haand mod

det Allerhelligste. "Du har hørt mig, Almægtige!" raabte han høit, "see min Daad og straf Meenederen med den evige Ild!" Det hele Folk lyttede til med dybt Alvor og et høitideligt Amen tonede fra Hvermands Mund, da han havde gjort den frygtelige Eed. Erik traadte atter frem i Chordøren og blev ved: "Men I, tappre Mænd! der ikke have svigtet mig i min Ulykke, der have stridt med mig, offret Eders Blod for mig og indsluttet mig i Eders fromme Bønner, ville I ogsaa være mig troe indtil Enden? ville I være eet Hjerte og een Arm? ville I følge mine Fjed, om de end gaae til Død og Grav? ville I ikke svigte den Ven, der glad offrer Livet for Eders Frihed; men staae som en Muur omkring ham og før synke paa hans Lig, end bære Slavens Lænke? ville I være mig troe indtil Enden?" "Ja!" sagde alle med Kraft. "Ville I besværge Eders Ord for den altseende Guds Øie?" spurgte Erik dem. "Vi sværge!" sagde hele Forsamlingen. "Saa er Danmark frelst!" raabte Kongen. "Ved Eendrægtighed, Mod og Broderkjærlighed ville vi være faste og urokkelige som Fjeldets Rødder, vi ville være Rigets Bolværk, som trodser Bølgernes Styrke, et klippefast Dannevirke, som skal modstaae Svig og Overmagt. I vore Sværd lever vor Frihed, vi ville bruge dem til vor Æres Frelse og Retfærds Haandhævelse — og naar Fredens Dage da vende tilbage, skal vore Børn med stille Taknemmelighed mindes: Skaane og Erik vare hinanden troe indtil Enden!" Erik steg ned fra Alteret og Folket gik ud af Kirken med styrket Mod og fastnet Iver for den Sag, som de vilde forfægte og saasnart Solen sank

tredie Paaskedags Aften, ilede alle til Arbeide istedet for til Lystighed, som altid fordum havde været Sæd og Skik i Lundebye.

Skjøndt alting saaledes stod vel til i Skaane, trak dog tunge, sorte Skyer op over det velsignede Land og truede det med rædselfuld Undergang: thi indenfor Danmarks Grændse, der var forladt af alt Levende, for det strenge Kongebuds Skyld, herskede idel Virksomhed og da Magnus var kommen tilbage fra Keiseren sparede han sig ikke; men færdedes tidlig og sildig overalt, for at faae saamange Skibe og Krigere samlede, at han kunde lande i Skaane, naar man mindst ventede ham. Hans Huustroe, der saae de skrækkelige Tilberedelser med Gysen, bad ham ofte, under Suk og Graad, at han vilde drage til Gothland og leve der i stille Fredsommelighed, men ikke søge at tilkjæmpe sig en Trone, som han dog ikke havde Ret til; kold, med dyb Foragt hørte han hendes Bønner, med Vrede stødte han hende bort fra sit Bryst og bød hende at tie med saa daarlig Snak; bragte hun ham Barnet, for at han i dets uskyldige Smiil skulde føle huslig Fryd og glemme sin ulykkelige Ærgjerrighed, da betragtede han Drengen med et skummelt og hadfuldt Blik. "Bærer Du ikke den Dræbtes Navn?" mumlede han ved sig selv. "Har han ikke baaret Dig til Daaben? — Har Du ikke hans Træk? Ha! slægter Du ham paa? Opfoder jeg en Slange ved min egen Barm? Bort med ham! han har Knuds Blik, bring ham fra mine Øine!" Den ulykkelige Rechiza gjemte sin Smerte i sig selv og søgte at lindre den ved Ømhed for sit Barn. Henrik stod Magnus trolig bi i hans Iver for at

sikkre sig Tronen. Disse to Nedrige vare een Sjæl, ingen Ondskab kunde den ene udtænke uden at den anden jo var færdig til at udføre den. — Da Erik nu slet ingen Kundskab kunde faae om sin Fjendes Hensigt, formedelst Magnuses snilde Forsigtighed, svævede han i stor Urolighed for Udfaldet af Krigen; men Gud havde sørget for hans Seir og til hans Redning havde han udkaaret et Barn, der engang, som Olding, i Klosterets stille Celle skulde forherlige sit Fædrenelands Ære, og fortælle Verden Dannemænds store Idrætter.

Paa Stevnsklint sad en lille Pog under en Hyldebusk og stirrede tankefuld ud over Havet, han nynnede paa en gammel Kjæmpevise og taug kun i mellemstunder idet han med et barnligt Suk raabte: "Arme Erik! nu stedes Du i svarlig Nød!" Den lille Dreng hed Saxo, han voxte siden op og blev en Hædersmand, der ved sin Gaasefjær vandt Fædrenelandet Verdens Agt og dets Børns Kjærlighed. Hans Fader der hed Mogens Saxeson var en gjæv, oprigtig Dannemand, Erik hengiven af sit inderste Hjerte. Han havde tidt ved Arnens Lue, i Aftenskumringen, talt med sin Qvinde om den Trængsel, der nu vilde møde den kaarede Konge, den lille Dreng der altid havde et aabent Øre for det som vedkom hans Fædreneland — thi fra Barnsbeen havde han en brændende Kjærlighed for Danmark og dette Navn var det første han næmmede at nævne — hørte med stille Opmærksomhed til Forældrenes Klager, han hørte hvorledes de sukkede over det ulykkelige Land, han hørte ogsaa, at alting kunde faae en god Ende, naar en tro Mand kunde slippe over til Skaane og vare

Kongen om Hærens Komme. Alt dette faldt Knøsen stærkt paa Sinde og i sin barnlige Eenfoldighed gik han tidlig og sildig og grublede over, hvorlunde dette kunde lade sig gjøre. Hvor Strandkanten var jævn, red Nielses Mænd altid frem og tilbage og havde Øie med Kysten, og hvor Klinten skjød sig steil og høi i Veiret, der havde de brusede Bølger udhulet den saaledes, at den nu kun var bleven som et tyndt Tag, der strakte sig ud over det vilde Hav, Jorden løsnedes let under Fodderne af den Dristige, der vovede sig ud paa Kanten og mange, der havde Lyst til at stirre ned derfra i de fraadende Bølgehvirvler, havde tidt fundet deres Grav i dem. Den lille Knøs havde mange Gange hørt Faderen fortælle om de Ulykker, der saaledes var hændet; men just paa disse farlige Steder hvilede hans Øie ufravigelig og det bares ham for, at herfra maatte Eriks Redning komme. De Ældre havde allerede for længesiden opgivet alt Haab om at bringe Kongen Kundskab, men denne ene Tanke havde indpræget sig saa dybt i Saxos Sjæl, at han glemte alt andet for den, og i sin Uskyldighed stadigen troede, at den Gud, som han hver Dag lærte nøiere at kjende, sikkert havde bestemt ham til at udgrunde Danmarks Frelse. Som han nu sad og stirrede saaledes frem for sig, spandt en venlig lille Edderkop sig sagte ned foran ham fra Hyldebuskens udstaaende Grene; den vakte ham af hans dybe Tanker. "Hvorfra kommer Du, lille Spindekone?" sagde han. "Du spinder mig vel Lykke til?" Han saae op hvorfra den kom og blev vaer, at dens Traad begyndte paa en Hyldeblomst, der nikkede op og ned paa den yderste Ende af Grenen.

Betænksom hvilede hans Øie paa Blomsten, en ny, stor Tanke syntes at vaagne i hans lille Hoved, han stirrede grundende hen mod Klinten, sprang rask op og raabte: "Ja! Lykke bringer Du! Lykke og Frelse for vor gode Konning!" Som en Lynild foer han hjem til Faderens Gaard. Han løb ind i Storstuen og skreg: "Fader! jeg ved Raad for Konning Erik!" Faderen saae forundret paa Drengen, som blev ved: "Naar Solen er gaaet ned da skal Du lade mig gaae ned til Stranden, jeg kan nok liste mig til at gjøre et Reb fast i den lille Baad, naar jeg nu bringer Dig Enden op paa Klinten og Du drager til Dig, saa flyder Baaden jo hen under den. David, det er en troe Svend, han har tidt fortalt mig, hvorlunde han har kjæmpet ved den gode Hertug Knuds Side, ham skal Du lade gaae op paa Klinten og hidse Dig ned i Baaden, saa kan Du roe over til Skaane og vare vor Konning for hans Uvenner." Faderen stirrede forbauset og glad paa den forstandige Dreng, derpaa trykkede han ham hæftig op til sit Bryst. "Herren Du tilbeder, har indskudt Dig denne Tanke!" raabte han. "Det er en farlig Daad; men jeg er kaldet af Gud selv og jeg vil vove den." Da det lakkede mod Aften sagde han sin Kone, hvad han havde i Sinde og langtfra at ville holde ham tilbage, indgjød hun ham Tillid og Fortrøstning til Vovestykket, velsignede ham og Drengen, bad ham lide vel og fulgte ham paa Veien saa langt hun turde for Nielses Speidere. Med stor Snildhed slentrede Drengen ned til Baaden med den ene Ende af det lange Reb, som Faderen havde fat i oppe paa Klinten; for større Sikkerheds Skyld havde David, den

troe Tjenestekarl, gjort en Krog fast i den ene Ende og den hagede Knøsen ind i Tougværket, lidt efter gik han tilbage igjen tæt forbi Mændene, der skulde tage Vare paa Kysten, men som kun lidet agtede den lille Knøs. Da Natten nu udbredte sine sorte Vinger over det urolige Hav, trak Huusbonden og Svend af alle deres Kræfter Baaden til sig saa at den skvulpede omkring under deres Fødder, hvorvel de ikke turde vove sig ud paa Kanten for at see om den. David bandt nu Rebet om Stammen af et Træ, for at Baaden ikke skulde drive bort; Mogens fremtog et andet stærkt Toug, knyttede den ene Ende om sit Liv og lod David surre den anden om Træet, derpaa befalede han sig Gud i Vold og traadte forsigtig ud paa Grønsværkanten — da han kom paa Randen brast den under ham, han sank ned; men forsigtig firede David ham ned til Baaden uden Skade; den kjække Mand løste Touget fra sit Liv, greb Aarerne og roede af al sin Magt ud over de brusende Brændinger, der pidskede Vandet ind i Baadet — snart tumlede han sit lille Fartøi omkring rum Søe. Hans Qvinde og hendes Søn, den lille Saxo, laae for den hellige Gudsmoders Billede og anraabte hendes Barmhjertighed for den brave Mand og Fader.

Saasnart Erik af den troe Tjeners Mund fik at høre, hvorlunde alt stod til i Sjælland og at han snart kunde vente Fjenden, lod han strax en stor Deel af sine Mænd rykke ud af Lund og udbrede sig paa begge Sider af Byen, de øvrige lod han blive indenfor de stærke Volde. Han satte sine bedste Kjæmper over Folkene og lod dem ved Eed love, at de vilde være troe i Nøden. Tokke Skjalmson førte

den nordre Fløi, Erik Jarl den søndre, Kongen selv vilde være der hvor Faren var størst, og hos ham var hans kjækkeste Mand, Erik Hagensøn. — En mild Morgentaage laae over Østersøens friske Bølger og Skaanes fjerne Kyst, den opgaaende Soel, hvis Straaler trængte sig gjennem den lette, røde Dunst og spillede hen paa Havet saa at det glimrede i det blinkende Skjær, forkyndte en varm, herlig Sommerdag; det var den fjerde Juni, anden Pindsedag og hele Naturen syntes besjælet af Mindet om den hellige Aands Aabenbarelse; thi i Vesten var Luften saa klar og lys, som om den Almægtiges Himmel aabnede sig for Støvets Øie, fra Træer og Buske opsteg en liflig Duft, der udbredte sig ved den lette Vestenvind og svævede ud over de krusede Bølger. Da vrimlede det af harniskklædte Mænd paa Sjællands smilende Strand. Mellem nogle smaae Lunde laae en lille Fiskerbye paa Østerkysten, den hed Kjøbinghavn, thi der var god Ankerplads for Skibe som stændig foere til Nord- og Østersøen, hvorfor ogsaa mange Kjøbmænd havde begyndt at bygge her; i Kjøbinghavns Bugt laae nu Snekker paa Rad saa mange, at Øiet ikke kunde overskue dem. Saasnart Dagen gryede begyndte Hæren at bestige dem, og da Solen straalede klart over det blaae Hav, seilede Flaaden sagte over mod Skaane og stævnede hen mod en Bugt der kaldtes Fodvig, Sønden for Lund. Som Erik ved sine Speidere fik Underretning om, at Niels vilde komme Syd fra, lod han i al Hast Hæren forandre sin Stilling, saa at Tokke stillede sig vester ud mod Havet og Erik Jarl øster ud for Byen. Langsomt seilede Niels frem; thi Vinden

vilde ikke friske op, den syntes at være kuet af den stærke Lummerhede, der udbredte sig eftersom Solen steg høiere — det var høit op paa Dagen, da Snekkerne laae ved den skaanske Kyst og Niels gav sine Mænd Befaling at stige i Land. Som Hærens Stilling allerede ved Magnuses Forsorg var ordnet i Sjælland, opstillede den sig strax uden Forvirring i Slagorden. Sigurd den stærke førte Hovedbanneret i Midten, hvor Magnus og Niels befalede, hos dem var Harald med sine Mænd; Henrik Skadelaar var ligefor Erik Jarl, og den forræderske Bisp Peder af Roeskilde og Thord af Ribe ligefor Tokke. Rechiza havde paa sine Knæe bedet Magnus, at hun maatte følge ham i dette Slag, der enten maatte sikkre ham Danmarks Trone eller berøve ham den for evig, han syntes for et Øieblik at føle Medlidenhed ved hendes Suk og Taarer og tillod hende at følge; hun var bag Hæren hos en Skare Ryttere, der skulde forstærke Slagordenen hvor det behøvedes. Endnu kunde Nielses Hær ikke see noget Glimt af Eriks Kjæmper og de tænkte derfor alle, at Magnus vilde lade dem udhvile sig i Dag og ikke begynde et Slag paa den hellige Fest; men tvertimod deres Tanker gav han hele Hæren Befaling at drage fremad. Alle de Bisper, der vare hos ham, erindrede ham nu om Dagens Hellighed og bad, at han ikke vilde begaae slig Forargelse at udgyde Blod paa den Dag, da Frelseren havde givet Jorderig saa herligt et Pant paa hans milde Læres Sandhed. "Lad os tøve til i Morgen," sagde den skinhellige Bisp Peder, "da har Hæren samlet Kræfter, da er Pindsen jo forbi — da kan Du seire og lædske Din Hævn i det skaanske

Blod." "Nei!" raabte Magnus fast," nu vil jeg slaae, før Erik overfalder mig i Nattens Mørke, — Dag er Dag, den være hellig eller ei; naar mine tyve tusind Kjæmper slaae som Helte, da bryder jeg mig lidet om, hvad enten det er Pindse eller Paaske! Naar Aftenrøden blinker paa mit seierrige Sværd, da har jeg holdt min Pindse og kan fryde mig i Roe." Hæren var bleven smittet af Bispernes Frygt og saae heel mistrøstig ud; men Magnus, som blev det vaer, raabte: "Hvi frygte I? hvi staae I der forsagte? ere vi ei nok for at bestorme selve Rom? Op, mine Kjæmper, følger Eders Konge!" Den hele Hær drog fremad, færdig til Kamp. Magnus sendte imidlertid Bud til Stranden og gav Befaling, at alle Snekkerne skulde lægge ud fra Kysten, for at der ikke skulde gives noget Haab om Flugt, som kunde gjøre hans Krigere lunkne for Stridens Udfald. Da de Bueskytter, der gik forud for at speide, kom op paa en Hoi saae de Eriks Hær staae foran sig paa begge Sider af Lund. Dens Rustninger og Vaaben blinkede herligt i Solens Straaler og da den fik Øie paa Magnusses Speidere lod Erik blæse i Lurerne saa at det gjaldede igjen. Skytterne ilede tilbage til Magnus og berettede ham hvad de havde seet.

Rolige, kamplystne og med fast Tillid til den gode Sags Seir stode Eriks Mænd tæt sluttede til hinanden, saaledes som den kloge Hærfører selv havde stillet dem, og ventede Fjendens Komme. Saasnart Erik fik Bud om hans Nærmelse, red han og Erkebispen frem og tilbage, for at indgyde Rækkerne Mod, Iver og Tillid. Paa sit Embeds Vegne til-

sagde Bispen dem deres Synders Forladelse, naar de ville slaae som ærlige Kjæmper, give den Naade, som forlangte Naade, være færdige til at segne uden Had i Hjertet, men med Fortrøstning til Guds uendelige Barmhjertighed. Erik bad dem at erindre, hvor skjændigen Magnus havde taget hans Broder af Dage og hvor ilde han og hans Fader havde lønnet Erik Eiegod for alt det Gode han havde gjort Niels ved at myrde hans Søn, som havde været hver Mands Haab og Lykke. Han mindede dem om, at nu var den Tid kommen, da de kunde hævne den skammelige Gjerning. Alle svore høit, at de vilde leve og døe for ham og hans Sag. Bisperne, der vare hos Esgar uddelte derpaa den hellige Nadvere til Alle og formaaede dem til vel at mindes deres store Kald. Da alting saaledes var beredt til Kamp og Død lod Erik begge Fløiene rykke langsomt hen bag Byen, saa at den laae ganske fri foran Fjenden. Af Agtelse for den store Fest vilde han ikke angribe først. — Nu var Magnus nærved Voldene og tænkte just paa hvorledes han skulde angribe Byen med en Hob medens han slog Hæren med en anden. Han slyngede allerede Stene ind over Voldene. Da brød Erik Hagenson ud af Lund med trehundrede Ryttere, han bar selv det blodige Banner, som Kongen havde overantvordet ham, og som en Lynild styrtede han i Spidsen af sine Mænd ind paa Magnus, der med Kraft og Sindighed tog imod det første Anfald; men i samme Øieblik lod den unge Løve støde i Luren og nu foere Eriks Ryttere frem fra alle Sider med stort Bulder og begyndte at hugge saa fast ind paa Fjenderne at de styrtede i hobeviis. Knuds Bro-

der, Harald, der var en drabelig Røver, men en feig Kriger, gav sig strax paa Flugten og gjorde et stort Hul i Slagordenen; dog var Magnus endnu stærkere end Erik og hans Mænd lode sig ikke forfærde. Nu vare alle Kjæmperne i Slaget og over den hele Slette hvilede en tyk Skye af Støv og Bloddamp, Sværdene klang paa Pandserpladerne saa at det tonede viden omkring. Begge Eriks Fløie strede af al deres Formue; Bisp Peder og Henrik gjorde dem lige Skjel, Henrik stred som en Rasende, Blodet strømmede ned af hans Sværd, Bisp Peder viste, at han ikke havde glemt Sværdet for Bispestaven; men Tokke, den tappre Mand, knuste hans Trods og jog hans Mænd paa Flugt, skjøndt Bispen, saavel ved Magt som gode Ord, vilde holde dem tilbage. Lidt efter begyndte ogsaa Henriks Fløi at løbe, han styrtede efter det idet han udøste Forbandelser over deres Feighed. Nu var kun Midten tilbage; men der var ogsaa Kraftens Kjærne, der stod ikke Leiesvende; men Magnuses troe Mænd, færdige at offre deres Liv for ham. To Anfald havde Erik Hagensøn gjort; men den stærke Sigurd, der førte Banneret, stod ham imod som en Klippe, nu samlede han atter sine Mænd, og ved Siden af Kong Erik stormede han frem i deres Spidse under Raabet: "Hævn for Knud!" Fortvivlet kjæmpede Magnus, han vilde ikke vige, Sigurd slog ved hans Side, saa at Erik Hagensøn selv forbausedes over hans store Styrke og Tapperhed. Allerede længe havde disse to modige Kjæmper lagt Mærke til hinandens Heltedaad, de brændte af Begjærlighed efter at prøve hinandens Styrke; de huggede Fjender ned for sig kun for at

naae til hinanden, deres Øine var fæstede paa hinandens Banner og det syntes det eneste Maal de havde for deres vilde Stræben efter at hugge sig frem. Nu fløi de sammen, som to gridske Tigre, de glemte Slaget omkring dem, glemte alt, havde ingen anden Tanke end at vorde hinandens Bane, de rendte først imod hinanden med Spydene, men Stængerne fløi hen i Splinter, hurtig slyngedes nu Sværdene mod hinanden, Hug paa Hug faldt paa de stærke Pandserplader og de brede Skjolde, Remme og Skinner sprang isønder, saa at Jærntøiet hængte omkring dem i forhuggede Rester, Sigurds Hjelmdække var borte og begges Klinger farvedes af Modstanderens Blod, Bannerne flagrede endnu herligt i Luften; Kjæmpernes glubende Vildhed opluede Gangerne, Eriks Hingst steilede i Veiret og foer løs paa Sigurds, fnysende sparkede og sloge de hinanden, de blev saa galne, at ingen af Heltene kunde styre dem, men bleve revne saaledes fra hinanden, ved de rasende Dyrs Ustyrlighed, at de ikke med Styrke kunde bruge deres Vaaben til hinandens Skade; dog, deres Iver svækkedes ikke, af al Formue stræbte de at tæmme Hestene for igjen at søge sammen og efter Evne gjengjældte de endnu troligen hinandens Sværdslag; da raabte Magnus høit: "Sigurd! hvor er Du?" Sigurd havde neppe hørt Raabet, før han med vild Styrke satte sin steilende Hest ned mod Jorden, vendte om og foer afsted, som Vinden, til sin Herre. Erik blev holdende udmattet og forundret over Sigurds hastige Flugt. — Magnus var i største Fare. Erik og hans Mænd havde anfaldet ham med mandig Fasthed, hans Kjæmper segnede for Skaaningernes

skarpe Sværd, Død og Ødelæggelse vandrede foran dem og nedstyrtede Magnuses Rækker. Da flygtede den gamle Konge Niels fortvivlet ned til Stranden; hans Hest var dræbt, men en medlidende sjællandsk Bonde, der ogsaa flygtede fra Slaget, skaffede ham en Hest og saaledes kom han ned til Stranden og omborde i et Skib, der havde lagt til Land paa den forsagte Haralds Anskrig. Den slagne Konge og feige Flygtning bleve nu roede over til Sjælland paa en og samme Snekke. — Magnus holdt Stand; omringet af sine Mænd slog han saa drabelig, at hans Fjende selv maatte kalde hans Daad for Heltegjerning; men tilsidst blev han saa overvældet, at han ikke kunde røre sig, da raabte han paa Sigurd og Sigurd kom. Han hug sig hastig en Vei til sin Fosterbroder og bad ham at flygte medens han fægtede for at beskjærme hans Flugt. "Nei!" raabte Magnus, "jeg vil døe! Nattens Spøgelser stige op af Valen for at bekjæmpe mig, jeg maa døe!" Sigurd bad ham atter i Kampens Hede derom; forgjæves, han blev ved at slaae. Endnu var han uden Saar, hans Ringebrynie var saa stærk, at Vaaben ikke kunde bide paa den. Kong Erik opflammede sine Kjæmper til Angreb og nedhug selv Magnuses Hest; da kastede den stærke Sigurd Banneret fra sig, greb Magnus med sin senefulde Arm, kastede ham over sin Hest og jog ad Stranden til. Som de kom saa langt ned, at de kunde see Snekkerne, brød Kong Eriks to Fløie, der havde jaget Magnuses ned mod Søen, frem og huggede saaledes paa dem, at Henrik og Bisperne Peder og Thord med deres Mænd, maatte kaste sig ind paa den mid-

terste Afdeling, der kom flygtende med Magnus; Skaaningerne benyttede sig strax heraf og besatte Stranden, saa at alle Fjenderne næsten bleve omringede. Nu begyndte et nyt Slag; thi da de Flygtende ikke saae nogen Udvei for dem, stimlede de tæt til Magnus og sloge saa fortvivlede paa Eriks Hær, at Slaget blev til et Myrderie. Henrik og Peder Bisp floi til Magnuses Side og jevnede en Vei af slagne Mænd omkring sig ved deres Tapperhed. Sigurd, som saae Slaget var tabt, og at intet var at vinde uden en hæderlig Dod, foer frem og tilbage, slog til begge Siderne og søgte ene Banneret, hvorunder han skulde finde Erik Hagensøn — snart vaiede det for hans Øie, Erik havde ogsaa seet ham, begge stræbe mandeligen at hugge sig frem til hinanden, det lykkedes dem og strax rendte de sammen saa at Jorden stod i en Skye under Hestenes Hover; med brændende Attraae efter at vorde Seierherre, begyndte de at hugge saa fast og hæftigt paa hinanden, at de kom langt udenfor Slaget paa den vide Mark før de vidste af det. Deres Brynier og Hjelme vare borthuggede, deres Skjolde kløvede, intet Jærn beskyttede dem mere mod de skarpe Sværd. Sigurd anfaldt Erik med saa ubændig Vildhed, at han begyndte at vige; men han tænkte paa det hellige Banner, der endnu hang ved ham, tog Sværdet i begge Hænder og satte saa kraftigt ind paa sin Fjende, at han kun var istand til at bøde af for sig. Et Hug, og Sigurds Hest styrtede til Jorden; strax sprang Erik ned af sin og flux hængte de i hinandens Klæder og søgte at overvælde hinanden. Sigurd vilde med sin store Styrke kryste Erik i sine Arme,

saa at han skulde miste Kraften; men Ynglingen var for stærk og smidig, behændig snoede han sig ud af Sigurds Favn, anspændte sin hele Styrke og kastede Kjæmpen paa Jorden saa at det rystede i ham; Erik faldt ovenpaa og begge væltede sig stridende omkring, uden at ville slippe hinanden, da greb Sigurd sin Dolk og vilde støde den ind i Hagensøns Strube; men Helten vristede den ud af hans Haand og stødte den i hans eget Bryst — Sigurd udstødte et vildt Skrig og hans Øie brast. Udmattet sank Ynglingen hen over den Faldne, han havde mange Saar og følte sig nu kraftløs, da han havde naaet sit Maal. Hans Øie faldt paa de øvrige Kjæmpende, der strede med samme Hæftighed som før, han saae ikke sin Konge, det syntes ham, som om hans Staldbrødre ikke sloge med Iver, han reiste sig, greb Banneret, der laae ved hans Side, og søgte sin Hest, han fandt den snart og saa mange Saar han end havde, galoperede han dog ind i den stridende Vrimmel, som en Stormvind. Kong Erik havde søgt ind paa Magnus; men Bisp Peder havde slaaet saa vældigt, for at beskytte ham, at Kongen først maatte vende sit Sværd imod ham; længe stred Forræderen, uden at vige et Fjed; Erik tilbød ham Tilgivelse og Forglemmelse, naar han vilde stikke Sværdet i Balgen, men forgjæves, han higede og tragtede ene efter at frelse sin Ven og da Erik nu ikke skaanede ham, varede det ikke længe før han sank døende ned foran Magnus, som i ham tabte sin ivrigste Tjener og troeste Raadgiver. Kongen kjæmpede nu med Magnus og Henrik; begge satte stærkt ind paa ham og Danmarks Haab var nærved at segne, da glemte Erik

Hagensøn sine Smerter og sit Liv, han bar sit Sværd mod Henrik og brugte det saavel, at Blodet snart strømmede ned fra Forræderens Hoved; men just som han vilde give ham sit Banesaar styrtede Magnus, der begyndte at flye for Erik, ved at rykke sin Hest, saa stærkt ind paa dem, at de adskiltes, og før de forsaae sig, havde Erik Hagensøn ved denne Vending faaet Magnus for sit Sværd og Kongen Henrik. Da den raske Yngling saae, at Danmarks værste Fjende, hans Morbroders Morder var for ham, blussede han af Løvemod, han kastede sit dyrebare Banner og da han saae, at Sværdet ikke vilde bide i Morderens stærke Ringbrynie, slog han saa djervelig paa Hjelmen, at den brast i Stykker; nu begyndte Magnus at frygte sig og vilde vige; men gridsk paa sit herlige Bytte, satte Ynglingen Sporerne dybt i Hestens Sider, saa at han kom tæt ind paa Magnus, han svingede Sværdet med sin sidste Kraft, hug til, og Magnus sank rallende ned af Hesten. I samme Øieblik dræbte Kongen Henrik. Skaaningerne opløftede et høit Glædesskrig og alle Vaaben hvilede. Erik Hagensøn sprang ned af sin Hest og raabte: "Der ligger Du, fule Røver og Morder! Du dræbte min Morbroder, Din egen Frænde, paa forrædersk Viis, Du forraadte ham ved Kys og Venskabs Tegn, som Judas forraadte Frelseren. Nu betynges Din Sjæl af Synder og Guds retfærdige Dom forfølger Dig. I Dag har Du fanget Løn for Dine Misgjerninger, i Dag har Danmark taget Hævn for Knud — Du vandrer til den evige Pøl og Dine Efterkommere skal nævne Dig med Afskye og Rædsel." Krigerne vilde allerede øve

deres Hævn paa den Halvdøde og sønderslide hans Legeme, da kom fire Krigere med Rechiza og hendes Søn. Med qvindelig Ømhed knælede hun ned ved sin Huusbondes Side, hævede hans Hoved i Veiret og spurgte: "Kjender Du mig?" De fortrukne, stive Træk syntes at mildne sig: "Du er en hvid Engel, der bringer Synderen Tilgivelse," stønnede han," jeg kjender Dig." Han trykkede hendes Haand i Dødens Krampe, hans Træk bleve atter vilde, hans Blik forkyndte Fortvivlelse og Rædsel, han hævede sig med Dødsangstens vilde Kraft og skreg med brudt Stemme: "Jeg kjender ogsaa de tre Skygger med de gyldne Kroner — Knud! Jeg seer jo nok Dine blødende Vunder; Du faaer jo Hævn, saa lad mig være i min Smerte! Hvad vil Du, Inge Halstansøn? kom Giften end fra mig, jeg gav Dig den jo ikke, den bragtes Dig ved Munkens hellige Haand, min er jo ikke Brøden! Bort, Ragvald! Du har intet hos mig at fordre, kræv Dit Liv af Henrik, hans var Pilen — Nei! de vige ikke! — hvide Engel! de blodige Konger ville ikke vige!" Han styrtede ned i Fortvivlelse og gjemte Ansigtet i det sorte Muld. "Magnus!" sagde den grædende Rechiza, "hør Din Huustroes Stemme, see Din Søn og velsign ham før Du døer!" Han hævede sig atter op og beskuede Drengen med bristende Øine. Hans Afsindighed syntes at være opløst i Smerter. "Min Knud!" sagde han og blodige Taarer styrtede ned over hans Kinder. "Din hellige Navne har tilgivet mig, han svandt, de andre staae der end, men lad dem det, de have ingen Stemme for Guds Trone, som den fromme Knud; de vare Oprørere — de lade mig

nok Fred i Graven. Kom hid, min Søn! mit brustne Øie skuer klart i Fremtidens Taage. Du skal blive stor og god, en gylden Ring skal glimre om Dit Hoved —; men Faders Brøde maa forsones — uskyldig skal Du myrdes af Din egen Slægt!" Han sank tilbage med et huult Skrig og var død. Venner og Fjender stode iblandt hinanden og lyttede til den Døendes Ord, saae hans vilde, forvirrede Blik, glemte Kamp og hørte Syndens græsselige Straf. Da han udaandede Livet vare alle rolige og alvorlige, en rædselfuld Taushed svævede over Krigerne, der nylig havde raset mod hinanden under Sværdenes Klang, de gyste ved Faderens skrækkelige Spaadom. "Jorder ham og Biskop Peder i een Grav!" sagde Kong Erik. "Vel var Peder en Forræder; men han har offret sit Liv for Magnus, han har kjæmpet som en Helt; Gud være hans Sjæl naadig! jeg vil ikke betynge den med noget Nag. — Men den, der var Skyld i Synden, der af Gjerrighed og Had bragte Elendighed over Danmark, den forræderske Henrik, skal vorde Ravnenes Føde og Menneskenes Afskye!" Efter disse Ord ilede han ned til Stranden for at ordne sin Hær saaledes, at den kunde komme over til Sjælland og forfølge sin Seir. Rechiza blev ved sin Huusbondes Lig og bad af sit Hjertes Inderste for hans Sjæls Frelse. — Nu havde de Danske lært, at Erik ei fortjente Navnet Harefod og Skaaningerne kaldte deres Herre Emund eller den Navnkundige.

Da de Flygtende kom til Stranden, vadede de ud i Vandet og forsøgte at naae Snekkerne, nogle Roerkarle vare saa menneskelige, at de roede ind

til Kysten for at tage imod dem; men andre, som saae, at Eriks Hær langt borte bevægede sig ned mod Havet, tænkte kun paa at slippe heelskinnede derfra og frelse sig selv, de satte Seil til og lagde Aarerne ud, uden at bryde sig om deres skrigende Landsmænd. Nogle fik ogsaa Skibene saa fulde, at de maatte bruge Sværdet mod deres egne Staldbrødre for at faae dem til at slippe, saa de ikke skulde synke. Der var stor Jammer og Elendighed; thi de ulykkelige Mænd, der havde bortkastet Vaaben og Værge for at komme hurtigt i Sikkerhed, saae nu Fjenden nærme sig og ventede at blive slagtede paa Strandbredden, uden Naade og Barmhjertighed, fordi de havde gjort Sag mod deres valgte Konge, de opmuntrede derfor hinanden indbyrdes til at være standhaftige og roligen at lide den Straf de havde fortjent; men hvor streng Erik end ellers var, saa lod han dog Naade gaae for Ret og Frelsen kom, da de troede dem Døden nær; thi han forkyndte dem strax Tilgivelse og vandt derved manges Hjerter.

Saasnart Erik Emund havde faaet sin Flaade samlet, stævnede han mod den sjællandske Kyst, vis paa, at han der vilde finde gode Venner, som vilde antage sig hans Sag. Imidlertid blev Magnus stædet til Jorden i Klosteret Wreta, det samme Sted hvor Inge Halstansøn var død af den stærke Gift, han havde faaet i Viin af Munkene, der vare underkjøbte af Magnus. Med stille Høitidelighed blev det affjælede Legeme nedsat ved Siden af den myrdede Konges. Under smertelige Taarer anraabte den troe Mage den alforbarmende Gud om Naade og Tilgi-

velse for Synderen og Beskyttelse og Varetægt for hans Søn.

Nedslaaet og kummerfuld steg den gamle, flygtende Konge i Land paa Sjællands Kyst og ilede ad Roeskilde til, for at samle Kræfter til hans Søn kom tilbage; men Flygtningerne bragte ham snart Efterretning om, at han var segnet for Erik Hagensøns Sværd; da blev den graahærdede Fader fortvivlet, han forbandede sit Liv, forbandede Kong Erik og svoer at saae Fordærvelsens Sæd om hans Trone; han foer derfor strax over til Jylland med det Tilhæng han endnu havde, hvorpaa han afstod Harald det Halve af sit Rige og fik ham valgt til Konge og sin Eftermand af den lille Skare han havde hos sig. Erik fulgte Niels i Hælene og da han havde en anseelig Hær, bleve Nielses sammenløbne Krigere frygtsomme og flygtede hid og did, som rædde Harer. Den ulykkelige Olding blev ene tilbage med Harald, der allerede blev vankelmodig og hemmeligen sendte Bud til sin Søn, Bjørn, der havde tjent Erik som en ærlig Kjæmpe, for at han skulde bede om Naade for ham; men den Affendte traf ikke Bjørn i Hæren, hans sønlige Kjærlighed havde ført ham nærmere til Harald, end denne formodede. Niels, som hørte, at Folket erkjendte Erik for Konge, hvor han kom frem, frygtede for at Jyderne vilde forræderſk overgive ham i Seirherrens Hænder og drog ned mod Slesvig, hvormeget Harald end raadte ham derfra; thi det var velbekjendt, at Slesvigerne havde svoret ham Døden. "Du gaaer til Slagtebænken!" sagde Harald. "Bag Slesvigs Volde lure Dine Mordere; de brænde af Lyst til at hævne Knud og have besvoret

Din Død for Alteret." Men Niels var ganske forblindet, han stolede paa at Bispen i Slesvig, Adalbert, var ham tro, som han havde beviist i Slaget ved Fodvig, hvor han ikke tog Flugten, før han havde faaet flere dybe Saar; han troede sikkert, at han vilde beskjærme ham mod Almuen, ja, maaskee endog formaae den til at antage sig hans Sag. "Hvi skal jeg frygte for Skoemagere og Skindere?" spurgte Oldingen. "Jeg er Konning, Magtens Sværd er i min Haand! I Jylland har jeg tabt mit Held, i Slesvig vil jeg vinde det tilbage! Bisp Adalbert er jo min gode Ven, han vil ikke forlade mig i Nøden." Alle hans Hofsinder knælede for ham og bade ham, at han vilde vel betænke hvad han gjorde; men forgjæves, han var stivsindet og agtede intet Raad. Da de nu vare saa nær, at de kunde see Byen, traadte Harald endnu engang hen til ham og bad ham vende tilbage og før give sig i Eriks Vold. "Nei!" raabte Niels. "Fast er min Villie, jeg gaaer til Slesvig, der hænde hvad der vil. Jeg har jo intet meer at tabe, alt at vinde. Jeg eier ikke det jeg kan hælde mit Hoved til; mit Kors er tung, hvis Slesvigerne ikke bøde paa min slette Lykke. Ak! sandt siger Ordsproget: Alderdom, Sygdom de ginge om Bye, Fattigdom møder saa vare de Sødskende try! Jeg vil derhen om Døden endogsaa venter mig!" "Saa gaae med Gud!" sagde Harald. "Jeg gaaer tilbage for at søge Flugt og hvis det ei vil lykkes mig, jeg giver mig i Eriks Hænder, han er mere høimodig end Slesvigs grumme Mænd, der agte hverken Alder eller Værdighed!"

Harald ilede tilbage; indhyllet i en stor Kappe travede han over Marker og Enge for at naae til Strandkanten, da saae han pludseligen en Mand holde for sig, han havde nedslaget Hjelmdække og draget Sværd i Haanden; fire djærve Mænd holdt bagved ham. "Hvo er Du?" raabte Manden til Harald; men Harald taug og søgte at undvige. "Griber ham!" raabte Manden til sine Svende. Rask satte de ind paa ham og Harald var fanget. "River Kappen af ham og lader os see hvad det er for en Fugl!" bød Kjæmpen atter. Svendene adløde. "Min Fader!" raabte Bjørn Jærnside idet han slog sit Hjelmdække i Veiret. "Skal jeg finde Dig saaledes igjen?" "Min Søn!" sagde Harald ydmyget. "Jeg kjendte Dig ikke, jeg vilde flygte; thi jeg er en fredløs Mand, hvis Erik fanger mig." Bjørn stirrede stivt hen for sig. Han kjæmpede mellem sønlig Kjærlighed og Æren. "Hvad skal jeg gjøre?" hviskede han sagte til Faderen. "Jeg vilde frelse Dig, jeg ilede forud for Hæren, for at vare Dig om Faren; jeg troede Dig ikke saa nær, noget borte vilde jeg skille mig fra mine Svende, derpaa søge Dig og blive Meeneeder for min Faders Redning; men hvad skal jeg nu gjøre? Svendene have seet, at jeg har fanget Dig med Magt og lader jeg Dig fare, da er jeg ærelos for mine Trælle. Jeg maa føre Dig til Kong Erik!" "Min Søn! Du fører mig til Døden!" raabte Harald ængstlig. "Er Skylden min?" spurgte Bjørn med et vildt Blik. "Jeg vil give mit Liv for Dig, om Erik fordrer det; men Æren — Fader! gav jeg den for Din Frelse, var jeg da Svend Estrithsøn, min Sammefader, vær-

dig?" Han vendte om og jog tilbage med et blødende Hjerte over dette sørgelige Udfald af hans Plan; Harald maatte følge med.

Kong Erik sad, omringet af sin Hær og holdt Ret over sine Fjender; med Strenghed dømte han dem, der havde sveget den Eed de havde gjort ham, der ved Raad og Daad havde søgt at frarive ham sit Rige. Dybt nedbøiede stode allerede mange Domfældte og ventede Døden, han havde tilkjendt dem. Da styrtede Bjørn ind i Kredsen, de fire Svende fulgte efter ham med Harald, der bedækkede sit Ansigt med Hænderne. "Herre Konning!" raabte Bjørn, "jeg bringer Dig en Fjende, men dræb mig for ham og sluk Din Hævn i mit Blod; lad ham gaae fri herfra og bring ikke faderlig Forbandelse over mit Hoved." "Ha!" raabte Erik ahnende; "Harald?" — "Ham er det!" afbrød den unge Helt ham. "Hans Søn fører ham til Offerstedet; forbarm Dig over os begge og skjænk ham Naade." Harald sank ned paa sine Knæe ved Siden af Sønnen. Alle de Omkringstaaende opfyldtes af Veemod og Deeltagelse. Erik reiste sig og gik hen til den knælende Synder. "Harald!" sagde han fast, "kjender Du alle Dine Misgjerninger? Du har feidet mod den, der har hvilet under det samme moderlige Hjerte som Du, Du har bragt Blodskyld og Jammer over Fædrenelandet, myrdet dets Børn, haanet dets Love, ødelagt dets Grøde, Du har syndet mod Gud og Mennesker og været et tveægget Sværd over os Alle — jeg har Dig nu i min Vold — Du kan ikke undskylde Din Brøde; jeg kan knuse Dig og ingen Dannemand vil bebreide mig min Gjerning;

men jeg er Konning, jeg vil ikke begynde Rigets Styrelse med min egen Broders Død. Flye! gaae til Norge, der vil Du finde en Ven i Magnus, thi han er jo min Fjende; forson Dig med mig ved at være Christine en Fader og Trøster; men frygt for mit Sværd, hvis Du vover at plyndre og røve fra Danmark." Harald reiste sig og vilde skjulende liste sig bort fra Broderens Aasyn; da Erik saae hvorledes han skamfuld og sønderknust vaklede ud af Kredsen, rørtes hans Hjerte og han kaldte ham tilbage. Harald vendte om. "Harald!" sagde Erik og Taarerne randt ham ned over Kinderne, "lad mig endnu engang see en Broders Blik før Du gaaer herfra; lad mig trykke min Broder til mit Bryst — ak! fra nu af har jeg jo ingen mere. Jeg er forsonet, forglemt er hver en Krænkelse — Fred med Dig, hvor Du gaaer, vor Faders ædle Aand omsvæve Dig, at Du maa finde Trøst og Husvalelse." "Broder!" raabte Harald med qvalt Stemme, "Din Tilgivelse er smerteligere end Døden." Harald styrtede afsted; Bjørn græd ved Eriks Fødder, alle vare dybt bevægede. Eriks Blik faldt hen paa de Domfældte — hans Strenghed var bleven mildnet. "Løser disse Mænds Baand," bød han, "lad dem gaae herfra og søge sig et nyt Fædreneland, jeg vil ikke betegne min Vei med Blod, om det endogsaa var Forræderes." — Da hans Befalinger vare efterkommede drog han fremad mod Slesvig.

Da Niels kom ind mod Slesvigs Volde sendte han Bud til Bisp Adalbert og spurgte, om han vel troede, at han kunde forlade sig paa Folket. Bispen

tilskrev ham saalunde: "Herre Konning! de Saar, jeg modtog for Dig i Slaget, have bundet mig til mit Leie. Folkets Id er skjult for mig; men den Evige forbyde, at det skulde føre Sværd mod den Salvede. Tvende aandelige Brødre sender jeg hid som Gidsler for mig, og af mit Hjertes Inderste anraaber jeg Gud, at han vil forlene Eder sin Naade og afvende Fare og Fordærvelse fra Eders kongelige Hoved." Dette Brev styrkede Kongen i hans Forsæt, saasom han meente, Borgerne vilde ikke sætte Geistligheden i Fare.

I Slesvig var Alt idel Glæde og Fryd, da Rygtet hørtes, at Kongen var nær hos Byen; thi Dagen før havde Borgerne høitideligholdt St. Hansdagen med stor Gammen og endnu dreve de omkring paa Gaderne eller sadde i Ølhusene med Vaaben ved Siden. Boie vilde tjene Erik saaledes som han ved Eed havde forpligtet sig dertil; dog vilde han ikke berøve den gamle Konge Livet. Han kjendte Gildebrødrenes Had til Kongen og ilede derfor med at sammenkalde dem til Raad i Gildehuset. Glade fløi de derhen; thi nu var Tiden kommen, da de skulde tage den Hævn, som de saalænge havde higet efter, Offeret gik selv i Fælden og dette ansaae de fleste, som Skjæbnens øiensynlige Tilskikkelse. Boie fremstod og bad dem, ikke at myrde den Ulykkelige, der med Tillid og Fortrøstning gav sig i deres Vold; men tilraadte dem, at de skulde holde ham fangen indtil Erik kom; han skulde da dømme ham; men ikke paa Livet, for at Danmark ikke skulde bebreide dem Troløshed eller Svig; dømte han ham til at døe, da

skulde alle Gildebrødrene dele hans Skjæbne eller virke hans Frelse. Da dette var afgjort og bekræftet med Eed, drog Boie selv ud for at tage imod Kongen. Han sagde Niels, at Slesvigs Porte stode ham aabne og at Gildebrødrene vare færdige til at beskytte hans Liv mod Erik. Kongen syntes at grunde over Meningen af disse Ord; men da Tordenen i samme Dieblik rullede i det Fjerne og et svart Uveir begyndte at nærme sig, saae han op mod Himmelen, der var ganske sort og tyk overtrukken, sigende: "Herren selv byder mig at søge et Tag hos Eder, kom! jeg drager trøstig ind til Slesvig." Han gav nu sin Hest Sporerne og ilede med at komme ind i Byen, uden at bryde sig om hans troe Mænds Advarsler. Borgerne, der tænkte at bevise ham storÆre, skjøndt de vilde gjøre ham til fangen Mand, ringede med Klokkerne, blæste i Drometer, spillede paa Harper og gjorde stor Høitid for ham. Da Niels hørte dette, sagde han: "Vel og hæderligen tager Folket imod os i denne Bye, de spille og ringe, gjøre os megen Ære og give os Ly mod det stærke Uveir." Da red en af hans troeste Tjenere tæt hen til ham og sagde ham i Øret: "Herre! troe ikke Freden, jeg troer, at disse Klokker ringe Dig til Graven og Harpeklangen vidner om Forræedernes Glæde over Dit Komme. Lad os før give os i den barmhjertige Guds Haand end i meeneederske Menneskers." Niels saae paa ham med et vredt Blik, men taug og red videre. Da de vare komne ind i Byen saae Niels Gildebrødrene bevæbnede paa Gaderne; dette hovede ham ikke, han frygtede, at de ikke agtede hans Konge-

værdighed, naar de gjorde sligt uden han Vidende og Tilladelse, han holdt derfor stille og spurgte, hvi de gik med Vaaben, uden at han havde tilladt dem det. Boie svarede: "Saa haver det været Skik iblandt os siden vort Samfunds Stiftelse." "Den Skik er en slem Uskik!" svarede Niels, derpaa saae han sig om og sagde: "Hænger Sværdene i Krogen, de sømme sig ei for Eder!" Brødrene, der hørte disse stolte Ord af en Mand, hvis Liv de af Medlidenhed vilde redde, begyndte at mumle og gjorde vrede Miner. Den gamle Konge blev endnu mere vred; jo nærmere han var Faren, jo mere glemte han den, hans Ulykke syntes at have gjort ham afsindig, han raabte med bydende Stemme: "Adlyder! Eders Konning byder Eder, ganger hjem og stimler ikke sammen for at overlægge Forræderie!" "Niels!" sagde Boie hæftig, men han afbrød sig selv og skjulte hvor krænket han følte sig ved Kongens Ord. "Er Du ogsaa blandt disse Nedrige?" spurgte Niels med Strenghed idet han saae skarpt paa ham. "Er Du ei Skarens Formand? Saa er det sandt, hvad mig er sagt, at I ved List har lokket mig i Graven? Hvad agte I mig for?" "Vor Fange!" svarede Boie fast. "Dit Liv er sikkert; men Din Frihed har Du forbrudt ved Din Adfærd mod vor gode Knud." "Fange!" raabte den gamle Konge; han rystede af Harme og ændsede ingen Fare, thi hans Trængsel og Uheld havde bragt ham til Halsstarrighed og Trods. "Slaaer, mine Mænd!" raabte han til Kjæmperne. "Dræber Oprørerne, der staae deres Herre efter Livet!" Hans Følge, der troede at Døden ventede

dem, hvor Fangenskabet blev deres Herres Lod, lod sig det ikke sige to Gange; men da de ikke ansaae de bevæbnede Borgere for farlige, begyndte de at hugge tappert løs paa dem. Boie raabte til Gildebrødrene, at de skulde erindre deres Eed og gaae hver til sit uden at slaae igjen, de adløde ham ogsaa og ilede afsted til alle Sider; men Kongens Mænd, der ansaae deres Flugt som Tegn paa Modløshed, sloge endnu fastere paa dem og haanede dem ved Spotteord. Nu brød det truende Uveir frem; Lyn fulgte paa Lyn, Tordenen rullede hen over den sorte Himmel, Stormen hvinede og Regnen skyllede ned; det vilde, rasende Uveir syntes at opægge begge Parters Trods, Borgerne begyndte at huje og hyle, de standsede foran Kongens Mænd og vilde ikke vige for deres Sværd, deres egne Vaaben begyndte at blinke i Lynenes Skin og Forbittrelsen blussede stærkt i Veiret; endnu engang forsøgte Kongens Folk at bringe de Halsstarrige til at vige, men da oploftede de et høit Skrig og een af Flokken kastede en Steen paa den der var ham nærmest; dette var som et Anskrig til et almindeligt Anfald, thi strax susede Pile og Steen om de Overmodiges Øren og efter en kort Kamp maatte de vige. Nu var Almuen i Gjæring og Boies Tilraab var forgjæves, det hørtes ikke for Folkets Mordskrig og vilde Hujen, der næsten overdøvede Tordenen. Kongen, der havde opmuntret sine Mænd til at slaae, blev nu Skiven for Pileskud og Steenkast; nu, da han saae den truende Fare, forvandledes hans Trods til ængstlig Modløshed, han foer hen til Kirken, kastede sig af Hesten og knælede ved Døren i det

nedstyrtende Vandskyl bedende om Livet. Boie fulgte ham trolig, og skjøndt Stenene ogsaa traf ham, bad han dog Folket at lade af, for Guds og deres Eeds Skyld, han bad dem høre Guds Vrede over deres Daad i den gyselige Torden og erindrede dem om, at han ved sit knusende Lyn vel vilde træffe Kongen, hvis han fortjene hans retfærdige Straf; men Folket jublede og støiede saa at hans Ord ikke hørtes. "Himmelen selv er med os!" raabte de, "hør hvor Gud kalder os til Hævn, see hvor han lyser for os, at vi kan træffe Forræderens Hoved!" og ved hvert stærkt Lyn styrtede en Steenhagl ned fra dem, der ikke kunde komme tæt til; men som dog vilde udgyde deres rasende Hævn over den Ulykkelige. Da Kongen saae, at intet andet end hans Død kunde forsone dem, sagde han til Boie: "Hæderlige Mand! jeg var Dig vred uden Aarsag! Tilgiv mig og led mig bort herfra, at jeg ikke skal besmitte Herrens Helligdom med Blod!" Boie gjorde som Kongen bad, uden at agte den Fare hvori han selv svævede; men som de vare komne nogle Skridt fra Kirken, slog en af de vildeste, der før havde faaet et Hug af en af Nielses Mænd, den fortvivlede Konge i Hovedet med en Steen saa at han sank til Jorden. Da Boie saae dette blev han saa rasende, at han svingede sit Sværd og svoer at dræbe den af sine Brødre, som hævede sin Arm til Kongens Meen — hans Trudsel og den gjorte Gjerning afkjølede pludseligen den vilde Hede og standsede Hobens ustyrlige Galenskab. De faa af Kongens Mænd, der var levende, bare ham op paa Slottet og nogle menneskekjærlige Borgere, der for-

trøde det som var skeet, bare ogsaa hans Ven, Bisp Adalbert, fra Klostereret hid til ham, for at han kunde skrifte og faae Syndsforladelse før han opgav sin Aand; thi de saae vel, at han ikke kunde friste Livet længe. Med stille Hengivenhed bekjendte den døende Olding sine Synder for Bispen og den store Forsamling, der trængte sig ind i Hallen; med Taarer bad han Gud om Tilgivelse for sine Mordere, om Naade og Velsignelse for det ulykkelige Land, som han nu i saamange Aar havde bragt Nød og Elendighed over. Gamle Kjæmper, der havde Steenhjerter i Barmen, græd og vrede deres Hænder ved at see dette sørgelige Syn. Pludseligen blev den tause Opmærksomhed paa den Døendes sidste Ord afbrudt ved en stærk Larm af Vaaben udenfor Døren og i samme Øieblik traadte Erik rask ind i Hallen. — Da han hørte, at Kongen drog til Slesvig, blev han bekymret for hans Liv og ilede, trods Uveiret, at frelse ham. — Han banede sig taus en Vei blandt de Omstaaende og knælede grædende ned for Niels. "Farbroder!" sagde han med brudt Stemme: "Din Broders Søn, Din Fjende knæler for Din Fod! Ved den Alvidende! jeg vilde frelse Dit Liv, det var forsildig! gaae ei herfra med Had og Vrede til mig i Dit Hjerte." "Min Synd er sonet ved min Død!" svarede Oldingen. "Jeg har fortjent min Straf og vandrer rolig did, hvor han, som kjender Hjerterne, vil ynkes over min Vildfarelse og skjænke mig sin Salighed. Jeg bærer intet Nag med mig til Evighed og ønsker af mit Hjertes Inderste, at Danmark maa blomstre rigt og herligt ved Din Omhue, at dets Sønner maae glemme

Aaget, jeg har lagt paa deres Skuldre! Gud velsigne Dig og Dine i al Evighed!" Han lagde sin Haand paa Eriks Hoved, sank tilbage og var død. Erik kastede sig grædende over Liget. Et huult Tordenskrald rullede majestætisk hen over Byen, et høitideligt Tusmørke hvilede over Jorden og dyb, alvorlig Stilhed svævede over Hallen, hvori to Slægtninger, Fjender og Konger laae, den ene med brustne, den anden med taarefyldte Øine.

Thomas Overskou.

Viingaarden.

Det var Helligtrekongersaften. Lystigt gik Bægerne rundt i Værtshuset: det gyldne Sværd. Det var en gammel Skik der paa Stedet, at naar der var noget stort Laug, da blev der bagt en Kage, hvori der var en dygtig stor Rosin, og den der ved Omdelingen fik det Stykke hvori Rosinen var, blev Laugets Formand eller Rosinkonge. Skjæbnen vilde, at denne store Værdighed i Aften skulde tilfalde den unge Raadmand Albrecht Dørring, og han lod intet mangle, for ved Slutningen af Maaltidet at vise sine Undersaatter, lutter muntre, vakkre Drikkebrødre, ved vittig Samtale og ædel Druesaft, at han var Kronen værdig. Allerede havde Mangen ombyttet Plads, for at sætte sig hen til fortroligere Venner, og de talrige Voxlys brændte dunklere, da Albrecht, som ifølge sin Kongeværdighed havde indtaget det øverste Sæde ved Bordet, blandt Opvarterne og Tilskuerne ved Indgangsdøren bemærkede en lille spædlemmet, hvidklædt Glut, som med sine store blaae Øine stirrede hen paa ham, lagde Hænderne korsviis over Brystet og hævede Pegefingeren i Veiret. Men snart var den hulde Skikkelse forsvunden i Trængselen, og Albrecht, stedse kun betænkt paa sine Gjæsters Underholdning, vilde indbilde sig at have seet feil, eller at Pigens Vink ikke havde gjeldet ham. Men det blev ogsaa kun ved Villien. Den glade Spøg gled ikke mere saa let som for fra hans Læber; han faldt undertiden i Tanker, og Selskabet ansaae dette, især da det allerede var over

Midnat, som et Tegn til at bryde op. Ogsaa Albrecht, som herved saae sig befriet fra at være Vært, tog Barret og Kappe, og da Natten var maanelys, befalede han sin Tjener at blive tilbage, for at være de øvrige Gjæster til Tjeneste. Han var forunderlig tilmode da han gik over den øde, kun mat oplyste Gaard, og en Spøg af en halvdrukken Gjæst, der ogsaa havde seet Pigen, og som, idet han tumlede forbi ham, hviskede: "Jeg skal sige det til Armgard!" kunde ikke kalde den forsvundne Munterhed tilbage i hans Sind. "Hvem var den smukke Lille? og har hendes Vink maaskee dog gjeldet mig?" tænkte han ved sig selv, næsten vranten over, at han ikke var staaen op og betragtet den unge Ubekjendte nærmere. Den friske Vinternat, der aandede ham imøde da han traadte ud paa de tomme, sneebedækkede Gader, og den stjernefulde Himmel, der hilsede ham med tusinde tindrende Øine, forjagede hans Grublen; men Nysgjerrighed, og en Følelse, som han ikke selv kjendte, greb ham paany, da han ligeoverfor det gyldne Sværd skimtede noget hvidt, og opdagede Pigen, som klynget tæt op til Væggen, syntes at skjule sig for de Øvrige, og kun bie paa ham. — Idetmindste forlod Pigen, saasnart hun havde gjenkjendt ham, sit Skjul, og holdt sig, idet hun undertiden saae sig frygtsom tilbage, bestandig sex til otte Skridt i Forveien. Først da de paa denne Maade vare komne til Torvet, som den høie Domkirke med sin majestætiske Kuppel overskyggede, blev det smukke Barn staaende for at lægge Mærke til hvilken Vei han nu vilde tage. Forvisset herom, stillede hun sig, lig et Helgenbillede i en Nische, hvilken han

skulde gaae tæt forbi; bange stirrede hun omkring sig, for at see om der var nogen i Nærheden, og greb Fligen af hans Kappe, da han taus, men med Øinene bestandigen hæftede paa hende, gik forbi. — "Kom med mig, ædle Herre!" hviskede hun angst til ham — "Jeg har noget at sige Eder." Taus hæftede Albrecht sit Blik paa hende. — Hun var anstændigt, dog kun huusligt klædt og rystede af Kulde. Under det mørke Klæde, hvori hun havde indsvøbt Hovedet, fremskinnede en lilliehvid Pande, ombølget af lyse, blonde Lokker; hendes Mund syntes kun at være dannet til Kys, og hendes nu noget blege Aasyn lignede en Engels; hendes spæde Væxt og det nydelige Figurs hele Omrids, der blev synligt ved det snevre Klædebond, forraadte en Alder af i det høieste femten Aar. "Skulde det være muligt?" tænkte Albrecht, der var bleven mistænkelig ved den lystige Drikkebroders Advarsel og denne natlige Antastning, — "skulde det være muligt, at denne neppe udsprungne Rose allerede var forgiftet af Lasternes Gift?" — "Kom med mig!" hviskede Pigen endnu engang, og Maanen skinnede nu saa klart, at han kunde bemærke Rødmen paa hendes Kinder; hendes Øine bade endnu uimodstaaeligere end hendes Læber.

"Net gjerne!" svarede den unge Raadmand, greben af Medlidenhed; og da hans Samvittighed var rolig, frygtede han ikke, om Nogen end skulde see dette natlige Eventyr og fortælle det til Armgard. "Men Du fryser jo, hulde Væsen!" sagde han, og vilde slynge Halvdelen af sin Kappe om Pigens Skuldre; men fremmed traadte hun tilbage og raabte: "I miskjender mig, Herr Dørring! jeg er en

redelig Kones Barn; hun ligger nu meget syg, og hendes ivrige Ønske kunde kun give mig Mod til at opsøge Eder saa sildig." — Hun stod i dette Øieblik saa reen og uskyldig for ham, og det blev ham saa sandsynligt, at den Syge satte Fortrolighed til ham formedelst hans Embede og uplettede Vandel, at han strax fortrød sin Mistanke, og med venlig Omhue tilbød Pigen hele Kappen. Men ogsaa dette afslog hun, og bad ham kun at ile, da hun ved sin Banghed havde spildt megen Tid, og det forlangte Besøg ellers — her forsølvede Taarer hendes glindsende Øine — let kunde blive forgjæves. Albrecht var rede til at følge hende. Hun gik med hurtige Skridt ved hans Side, først gjennem flere Gader, derpaa ud igjennem Byens Port, og Albrecht kunde under den hurtige Gang blot erfare saa meget, at Pigen hed Blanda, og at hendes Moder eiede en Viingaard i den fjerneste Egn af Forstaden.

Da de efter nogen Tids Forløb vare komne til Stedet, aabnede Blanda Døren til et lavt, men ret peent Huus, og førte Albrecht ind i et reenligt Forværelse, der blev oplyst af en næsten udbrændt Lampe. "Tov her et Øieblik, ædle Herre!" sagde hun venligt bedende, "jeg vil først see om Elisabeth slumrer." Hun kastede ved disse Ord Tørklædet af, der hidtil havde bedækket hendes opslættede lyse Haar, trak Vægen op i Lampen, for at den skulde brænde klarere, og forlod Raadmanden, der stod forundret og forbauset over den sjeldne, fortryllende Skabning.

Forventningsfuld gik Albrecht op og ned. Det lille Værelse var næsten uden Boskab, og syntes nu at være bestemt til at beskytte et stort Antal omkring-

staaende Blomster og Vexter mod Vinterkulden. Dog vidnede et skjønt Fruentimmerbillede, der hang paa Væggen, om at det vel undertiden blev beboet. Maleriet syntes at være saa fortrinligt og Rammen saa prægtig, at man neppe skulde falde paa at søge sligt hos simple Borgerfolk. Albrecht løftede Lampen i Veiret, for nøiere at betragte Billedet. En dunkel Erindring om at han engang i sin Barndom havde seet disse Ansigtstræk bemægtige sig ham, og en Lighed, som han ikke kunne udfinde, gjorde ham næsten urolig, indtil han endelig fandt Gaadens Løsning deri, at Billedet, en høiere Modenhed og skarpere Træk fraregnet, lignede temmelig meget hans unge Ledsagerske. — Dog der blev ikke Tid tilovers til længere Eftertanke; Blanda traadte ind med forgrædte Øine og berettede ham, at hendes Moder, endskjøndt nær Døden, bad om hans Nærværelse. Forsigtig førte hun ham ind i den ligeoverfor beliggende Stue, som fuldkommen var indrettet til at modtage et Besøg af en Fremmed. Ved Skinnet af to Lys der bleve halvt skjulte af en Skjærm, bemærkede han en Sygeseng; en gammel Nonne af de barmhjertige Søstres Orden, der sad ved Fødderne, bad ham træde nærmere, og bortfjernede sig. — "Tilgiv, ædle Herre!" sagde den Syge med svag Stemme, "at jeg har uleiliget Eder saa langt paa en saa upassende Tid. Vær min Datters Beskytter, naar jeg ikke mere er til! Jeg har noget meget Vigtigt at sige Eder; men lad mig først skue Eders Ansigt, at jeg kan fatte Mod og" — — Blanda, som med nedbøiet Hoved og Haanden paa sit Bryst stod ved Bordet, lod Lysstraalerne falde hen paa Sygesengen, og Albrecht

bøiede sig medlidende ned til Elisabeth; med Anstrængelse af alle sine Kræfter reiste hun sig op, saae taus og stirrende paa ham — aandede hurtigere — hævede med en hæftig Bevægelse Haanden tre Gange i Veiret — sank tilbage paa Puden — og var henslumret!

Alt hvad Blanda og den hurtigt tililende Nonne anvendte for at kalde Elisabeth tilbage til Livet, var forgjæves. Den ømme Datter sank ned paa Sengen i stum Smerte, og trykkede den moderlige Haand til sit unge Bryst, som om hun vilde meddele den sin egen Livsvarme. Nonnen trykkede Øinene til paa den Henslumrede, og bad en from Bøn over Liget. Skjøndt Albrecht var fremmed her, blev hans Hjerte dog rørt, og hans skjønne, mandige Øie skammede sig ikke over at fælde en Taare ved den ulykkelige Piges Kummer. Efter en lang, hoitidelig Taushed, reiste Blanda sig, og saae frygtsom paa Albrecht. Den Veemod og Deeltagelse som hun opdagede i hans Aasyn gav hende Mod, men ikke Ord. Hun greb hans Haand, vilde kysse den og kastede et bønligt Blik paa ham. Albrecht forstod hende og lovede efter den Afdødes Ønske, at være Blandas Formynder, hendes Ven, hendes Broder. Nonnen paatog sig at blive hos Blanda, og ved Dagens Frembrud kalde nogle Naboer til Hjælp. Albrecht bortfjernede sig, men lovede at komme snart igjen, og hans indre Stemning, der hævedes ved Morgendæmringens dunkle Lys, var saa meget høitideligere, da Skjæbnen umiddelbar havde ført ham fra Glædesfesten til Dødsleiet.

Da Liget, ved Albrechts Omsorg og nogle redelige Naboers Hjælp, var begravet, kunde han ikke undlade at henlede sin nu i Sørgedragt saameget mere fortryllende Myndling paa den Betragtning, at hun var fuldkommen alene, og at der følgelig maatte gjøres en anden Indretning. Dette havde den gode Blanda endnu slet ikke tænkt paa, men forundrede sig selv over sin Ubetænksomhed, og bad Albrecht at raade sig. Denne spurgte strax efter hendes nærmeste Slægtninger, og blev meget forlegen, da Blanda aldeles ikke kjendte Nogen med hvem hun var i Familie. "Det er slemt, Blanda!" sagde han, og blev næsten beklemt om Hjertet ved de skjønne, haabende Øine, som hun hæftede paa ham. "Har I ingen Moder, ingen Søster, kjære Herr Formynder?" spurgte Blanda frygtsom den eftertænkende Albrecht. Albrecht svarede nei. "Ingen Søster?" gjentog Pigen langsomt og stirrede bedrøvet ned til Jorden; en let Rødme fløi over hendes blege Kinder. "Jo, jeg har dog saa godt som en Søster!" afbrød Albrecht hurtigt. — "Det var godt, at Du selv erindrede mig derom." Af alt hvad han havde udgrundet for at kunne anbringe sin Myndling paa den anstændigste og for hendes ungdommelige, glade Sind mindst sorgfrie Maade, syntes ham intet mere passende end at bede Armgard om at tage Blanda til sig.

Armgard var langt ude beslægtet med Albrecht; ligesom hun uden Modsigelse ikke alene var den skjønneste, men ogsaa den ædleste Pige i Staden, en rig Arving, der nylig var bleven myndig, følgelig afhængig af sig selv, saaledes kunde heller ikke nogen Medborger staae ved Siden af Raadmand Dørring i

Henseende til mandlig Skjønhed, Klogskab og ædle Sæder. Dette havde ligesom af sig selv bragt Albrecht og Armgard nærmere sammen; af Velvillie opstod Agtelse, af Agtelse Venskab, af Venskab hvad der mellem Personer af forskjelligt Kjøn og med saa udmærkede Aands- og Legemsgaver pleier at opstaae — et ømt, inderligt Forhold. Begge saae man stedse samlede som ved et Tilfælde; begge fandt hinanden, uden at de egentligen søgte hinanden; ingen af dem kjendte Nogen, som de agtede saa høit, meget mindre høiere, end de gjensidigen agtede og ærede hinanden, hvad Under da, at de af hele Byen bleve anseete for Kjærester; ja, at de, uden at have givet hinanden nogen bestemt Erklæring, næsten ganske tilhørte hinanden? — "Jeg veed intet sikkrere Tilflugtssted for Dig, Blanda!" vedblev Albrecht, "end hos min ædle Veninde Armgard. En huldere Beskytterrinde, en blidere, mere omhyggelig Søster vil Du ingensteds finde. Kun ved hendes Side vil Du med reent Hjerte kunne nyde Ungdommens Glæder, kun ved hendes Haand vil Du finde den Lykke, som jeg saa inderlig ønsker Dig!" Blanda, allerede forhen spændt, lyttede nu endnu mere efter, trykkede sin Haand til sit Hjerte, og svarede, efter en kort Pause, ikke uden Hæftighed: "Jeg vil kun tilhøre Eder, Eder alene. I dette Huus har min gode Moder levet mange Aar med mig, rolig, og adskilt fra Verden; hun har ofte ønsket, at jeg aldrig skulde sælge eller forlade dette Sted. Vor Eiendom er ikke saa ringe som I maaskee troer, ogsaa tør jeg vel haabe, at den gamle Mechtild, en sædelig Enke, som allerede engang før har villet tage til min Moder, nu med Fornøielse

vil leve og boe her hos mig, især naar I — o ja! ja, det vil I! I vil stedse sørge for mig — o! jeg har bestandig havt Fortrolighed til Eder, før I maaskee tænker — nei! ikke sandt, I vil aldrig, aldrig forlade mig?"

Blanda havde ved disse Ord, henrevet af sit fyrige Hjerte, grebet Albrechts Haand og trykket den til sit Bryst; hun hævede sig i Veiret, og lagde, for at betegne Haab og Tillid, sin venstre Haand paa hans Skulder; bønligt hængte hendes Blik ved hans. Først da Albrecht, ikke uden Hjertebanken, traadte noget tilbage, blev Blanda opmærksom paa sig selv, og lod rødmende begge Hænderne synke ned. Dog snart gav Albrechts Spørgsmaal: naar og hvor hun havde seet ham før? hende sin Fatning igjen, men ogsaa en meget alvorligere Stemning. "Lad os tale derom en anden Gang!' — sagde hun afbrydende. — "Jeg maa nu vise Eder, at jeg ikke har pralet!" Derpaa førte hun ham hen til et Gjemme, der var skjult i Gulvet, og viste ham forskillige Documenter, Perlerader, Halskjæder og Ringe. De første beviste, at Elisabeth ikke alene eiede Huus og Have gjældfrit, men endogsaa havde efterladt sikkre udestaaende Penge; blandt de andre Sager var meget af betydelig Værdie. Albrecht studsede, men skjulte dog for Øieblikket sin Forbauselse, og tilraadte Blanda at gjemme Alt forsigtigt. Hun lukkede Gjemmet igjen, overleverede ham Nøglen, og bad ham bevare den. For større Sikkerheds Skyld modtog han den, lovede strax at opsøge Mechtild, og dersom han fandt hende skikket til at være Blandas Selskaberinde, da at tale med hende desangaaende. Han begav sig ogsaa strax paa

Veien til Enken, men valgte til Blandas ikke ringe Forundring, en temmelig Omvei. Hun ilede nemlig, saasnart han forlod Huset, ovenpaa, for at see efter ham; han saae ogsaa endnu engang tilbage til Huset, bemærkede det blonde Englehoved med den sorte Fløielshue ved Vinduet, blev staaende et Øieblik halv i Drømme, og vendte sig derpaa i besynderlig Adspredelse, ikke til Byen men ud ad Landet. Først da han saae de sneehvide Marker ligge for sig, blev han, smilende over sig selv, sin Feiltagelse vaer; dog gad han ikke gaae forbi Huset ved Viingaarden endnu engang, men gik den vistnok længere Vei omkring Ringmuren. —

Mechtild, en endnu rask og meget høflig Borgerenke, kunde i Begyndelsen ikke begribe hvorledes hun kom til den Ære at faae et saa fornemt Besøg; dog endelig, da han talte om Elisabeths Død, standsede en Taareflod hendes Snaksomhed. Men da Albrecht nærmere udviklede Aarsagen til hans Komme, opklaredes hendes Aasyn pludseligt, som Solen efter et Regnveir; hun maalte den unge Raadmand med Øinene, som om hun ret troede at kunne udforske hans Indre, rystede venligt med Hovedet og forsikkrede derpaa, at hun i hele Verden ikke kunde tænke sig noget mere behageligt end, som en aldrende Veninde, moderlig at kunne pleie og raade den skjønne, opblomstrende, fader- og moderløse Pige, og tillige, efter hendes særdeles ringe Evne og Formue, at kunne opfylde den almindeligt elskede, menneskekjærlige og nedladende Herr Raadmands Ønsker. Da Hovedsagen hermed var afgjort, søgte Albrecht saasnart som muligt at unddrage sig hendes

ziirlige Tales fortløbende Strøm, og da hun, uagtet han indstændigt bad hende at blive inde, ledsagede ham ud paa Gaden — thi de kjære Naboer maatte jo dog ogsaa see den Ære hun havde nydt — gjentog hun, hvad hun allerede ti Gange havde sagt, at hun endnu førend det blev mørkt vilde forføie sig hen til Viingaarden, og i Fremtiden trolig opdrage den kjære Blanda til Gudsfrygt og Ærbarhed.

Nu var da for Øieblikket det Nødvendigste i Orden, og Albrecht, som i en heel Uge ikke havde seet Armgard, fandt det billigt, at han for sine Pligter som Formynder, ikke ganske burde forglemme Venskabspligterne. Allerede havde han klædet sig paa, da den temmelig store Nøgle til Blandas Skrin, som han hidindtil havde baaret i den Kappe han nu lagde af, bragte ham paa andre Tanker. "Naar jeg nu kommer til Armgard," spurgte han sig selv, — "naar hun staaer for mig i al sin Elskværdighed, i sin hele stolte Majestæt, med de glindsende sorte Lokker om den rene Pande, med det livfulde Øje hvilende paa mig, vil hun da ikke spørge mig, hvorfor vi ikke have seet hinanden i saa lang Tid? og hvad skal jeg da svare hende?" "Hvad jeg skal svare?" — vedblev han — "Sandhed! — at jeg, ved et Tilfælde eller ved en Himlens Tilskikkelse, har fundet et fattigt, hjælpeløst Barn, der har en inderlig Fortrolighed til mig, og som vistnok heller ikke er Armgards Bekjendtskab uværdigt! Hvad vilde denne Tilstaaelse ogsaa skade? Armgard føler for ædelt til at kunne nære smaalig Skinsyge. Hun vil have Medlidenhed med den unge Forladtes Tilstand, ømt vil hun trykke min Haand fordi jeg sørgede for den Ulykkelige, hun

vil see hende, bære Omsorg for hende, hun vil kalde hende Veninde!" "Ja — men" — sagde han, dog ikke med fuldkommen Oprigtighed mod sig selv — "det er just Vanskeligheden. Naar nu Armgard tilbyder Blanda at boe hos sig, hvad skal jeg da sige hende? — Blanda studsede da jeg nævnte Armgard, hun yttrede næsten Modvillie — næsten Stolthed — —" Albrecht havde under denne Samtale med sig selv leget med Nøglen, nu faldt den klingende ud af hans Haand, og erindrede ham om Skrinets Indhold, især deleshed om de derværende Prydelsers Kostbarhed. Nu mindedes han ogsaa en anden Omstændighed, som han hidindtil havde forglemt, nemlig at den Afdøde havde yttret, at hun havde meget vigtige Ting at aabenbare ham. Denne Tanke bemægtigede sig ham pludselig; han forglemte derover alt Andet, og intet syntes ham vigtigere, end at komme paa Spoer efter en Hemmelighed, som Døden havde frarøvet ham, enten ved forsigtige Udforskninger hos Naboerne, eller ved at udfritte Blanda og Moer Mechtild.

Saaledes var han da nødt til igjen, saasnart som muligt at opsøge den fjerne Gaade. Han begav sig først til nogle Omkringboende, med hvilke han havde gjort Bekjendtskab ved Begravelsen, under det Paaskud at takke dem for den Bistand de havde ydet hans Myndling. Men saa høit de samtligen fandt sig beæret ved Herr Raadmandens artige Besøg, og saa gjerne de vilde have fortalt ham ret meget om den Afdøde, saa fik han dog kun saameget at vide, at man her, hvor Viingaardene desuden ligge mellem Husene, kun seer og hører meget lidt fra hinanden, og at Elisabeth især deleshed aldrig havde givet sig af med

Nogen, men stedse levet affondret fra Verden, stille og sparsomt, dog skulde det tilforn ikke have været saa ganske rigtigt i Viingaarden, og som Nogle fortælle, skal man da ofte i Morkningen have seet en Mand, indhyllet i en stor Kappe, springe over Muren. Denne utilstrækkelige Beretning kunde kun tjene til at opflamme Albrechts Nysgjerrighed endnu mere; han havde besluttet ikke at besøge Blanda mere i Dag, men nu var det jo intet Under, at han blev sit Forsæt utroe.

Han fandt hende og Mechtild allerede fuldkommen i Orden, begge iførd med at spinde, men erfarede atter meget lidet af den Sidste, da hun først var bleven bekjendt med Elisabeth for nogle Aar siden; men af en gammel afdød Viingartnerske havde hun hort, at Elisabeth paa ingen Maade var af ringe Stand. Blanda vidste heller ikke mere; hendes Fader havde hun aldrig kjendt, skjøndt Moderen ofte havde talt om ham som om han endnu levede, og stedse fældet Taarer. Efter denne temmelig frugtesløse Undersøgelse, vilde Moer Mechtild, som ifølge sin forhen fattede Mening, og sine tidligere indsamlede Erfaringer, ikke holdt Albrechts Omsorg for den skjønne Myndling for ganske uegennyttig, trække sig tilbage i Sideværelset. Men Albrecht bad hende blive tilstede, og nu vidste hun næsten ikke mere hvad hun skulde tænke om Sagen. Imidlertid vilde Samtalen mellem Albrecht og Blanda dog ikke rigtig komme i Gang, saalænge den Gamle var nærværende. Blanda tvang sig til at behandle Albrecht som Formynder, men kunde dog ikke tilbageholde sine næsten kjærlige Udtryk; han stirrede paa hende med et saa ømt Blik,

som om han aldrig mere skulde faae hende at see, og forsøgte dog, saa koldsindigt og nøie som muligt, at spørge den opmærksomme, halv smilende Pige angaaende Efterladenskaberne. Hverken af Skjøderne eller af andre Documenter, saalidt som af Elisabeths faa efterladte Bøger, hvilke Blanda venlig, dog ofte med en Taare i det lyse Øie, bragte frem, kunde man erfare mere end hvad man allerede vidste. Albrecht raadede derfor Blanda, som, maaskee af ungdommelig Letsindighed, maaskee ogsaa fordi hendes Hjerte nu var sysselsat med noget ganske andet, idet Hele ikke ansaae Sagen for vigtig, at bevare Moderens sidste Ord i den strengeste Taushed; ogsaa fra sin Side besluttede han aldrig, selv ikke til Armgard, at yttre det Ringeste om denne endnu saa dunkle Begivenhed. Armgards store, den elskede Ven aldeles hengivne Sjæl, gjorde ham Udførelsen af dette Forsæt let. Thi neppe havde hun spurgt ham om Aarsagen til hans lange Udeblivelse, og han, som en Indledning til hvad han holdt for sin Pligt at sige hende, foregav et temmelig indviklet Formynderskab, førend hun rosede hans Beredvillighed, kaldte det ædelt og smukt af ham, at han ikke forsømmede slige Pligter for hendes Skyld, hun rækkede ham kjærlig Haanden, og frabad sig med et fortryllende Blik flere Undskyldninger. Albrecht, som ikke godt kunde sige en Usandhed uden at rødme, og som dog umuligt kunde tilstaae Armgard hvad han begyndte at ahne i sin Sjæl, blev meget glad derover; men siden forekom det ham stedse, at han havde tilstaaet Armgard sit Bekjendtskab med Blanda for seent. Sildig

Fortrolighed er kun halv Fortrolighed, halv Fortrolighed værre end Taushed.

Virkelig opstod der efter en Maanedstid en Tvedragt i Albrechts Bryst, som han ikke alene maatte stræbe at skjule for Armgard, men endogsaa for sig selv. Hans faste Villie, hans Hjertes velgjørende Roe, hans Eenighed med sig selv, var forsvunden, og mellem to, hinanden fjendtligt mødende Lidenskaber, svævede han frem og tilbage som et vaklende Siv. Armgards blide Væsen og ædle Skjønhed fængslede hans Sjæl og hans Aand. Naar han besøgte hende, naar han traf sammen med hende paa offentlige Spadseregange eller i selskabelige Kredse, naar han i de glade Dandse svævede ved hendes Side — naar hun som et høiere Væsen, stirrede ham venligt ind i Øiet, naar Alle beundrede den skjønne Jomfrue, og misundte ham hendes Kjærlighed, o! hvor uudsigelig lykkelig, hvor salig følte han sig ikke da? da forekom Blanda ham kun som et elskværdigt Barn, han godt kunde lide, som ... blye Viol, der aldrig kunde faae isinde at kappes om Prisen med den kongelige Lillie, som den kjærlige Ranke, der kun slynger sig om Almen, for at søge Støtte og Beskyttelse mod det ydre Livs Storme! Men der gives et Væsen i det menneskelige Bryst, der ikke sjelden er stærkere end Aanden, et Væsen hvis Magt vi alle villigen eller uvilligen maae følge, som, uafhængig af ydre Fortrin, ikke erkjender nogen anden Hersker end sig selv, et Væsen, som vi kalde Hjerte — og dette traf Albrecht uimodstaaeligt til den barnlige Blanda. Da han efter sit Forhold til hende, som hendes Formynder, som hendes fader-

lige Ven, ofte kunde finde Leilighed til at tale med hende, og da Mechtild, der besad Verdensklogskab nok til at ansee denne Tilbøielighed for en hemmelig Kjærlighedsforstaaelse, søgte at befordre deres Sammenkomster saa meget som muligt, saa kom det snart saa vidt, at Omgangen med Blanda blev ham uundværlig, og at han ansaae det som sin Pligt, hvergang han havde været hos Armgard, ogsaa at skjænke den kjære Myndling et Par Øieblikke. Blanda, som i sin Eensomhed havde endnu mere Aarsag til at længes efter den muntre, for hende lærerige Underholdning, og som, uden at hun selv vidste det, ønskede at fængsle den Mand til sig, som hun holdt saameget af, vidste efterhaanden at gjøre sig en Vane af hans Besøg og vilde ingenlunde afstaae det mindste af den engang erhvervede Rettighed. Naar han derfor undertiden, efter hendes Mening, var bleven for længe borte, saa nøiedes hun ikke med at gjøre ham kjærlige Bebreidelser, eller at skjænde en Smule, hvilket klædte hende ret nydeligt, men hun sendte endogsaa Mechtild til ham, snart med en Bouquet, snart for at spørge om hans Befindende, og undertiden ogsaa for at fortælle ham en liden Upasselighed fra Blandas Side, og derpaa maatte hun igjen meget nøie fortælle Blanda, hvorledes hun havde fundet Albrecht og hvad han havde sagt. Da Albrecht saaledes ikke alene af sit Hjerte, men ogsaa af Blanda selv blev lokket til hende, saa gik der sjelden en Uge forbi, uden at Blanda adskillige Gange henimod Aften havde ventet paa ham og talt med ham. For ikke at skade Blandas Rygte, sneg han sig undertiden derhen i Morkningen, og fornyede saaledes det

gamle Sagn om Spøgeriet i Viingaarden. — Saa bevingede, saa hurtigt henilende Aftentimer havde Blanda, maaskee ogsaa Albrecht endnu aldrig oplevet. Mørkningen blev altfor længe borte, og naar den kom, løb Tiden saa hurtigt, dog vidste man kun, at man havde havt saameget at sige hinanden, men at man havde forglemt det altsammen. Naar han kom, var baade Pigen og den lille Stue net pyntet; Blanda og Moer Mechtild sadde ved deres Rokke; Mechtild turde vel ogsaa undertiden tale med, med kun saa kort som muligt; Blanda, stedse stirrende paa Albrecht, legede med den kjælne Kat, som selv, knurrende og logrende, opfordrede hende dertil; Albrecht fortalte Byens Nyheder, som kun fandt Deeltagelse hos hende for Fortællernes Skyld, og som kun interesserede ham, fordi hun hørte paa dem, — altfor tidligt slog Klokken otte, den Grændse, som han havde foresat sig aldrig at overskride, og man skildtes ad med Haandtryk og kyssende Blikke!

Uagtet det tilsyneladende muntre Væsen, havde Albrecht allerede nogle Gange bemærket hos Blanda en stille Grublen, en Slags Tungsind, som hun dog benægtede, naar han spurgte hende om Aarsagen. Endelig, da han engang, stadseligere og mere pyntet end sædvanligt, gik derhen i den Hensigt at gaae fra hende til et stort Gjæstebud, kunde han tydeligen see, at hun havde en Steen paa det lille Hjerte. Da han kastede Kappen af, betragtede hun ham med store Øine, rosede med besynderlige Udtryk hans Klæders Smag og Pragt, og begyndte derpaa, efter nogle Vendinger, næsten med forsigtig Betænksomhed: "Vi have dog nu i en Tid af og til seet hinanden, men aldrig er

I endnu kommen paa det Spørgsmaal, om jeg har kjendt Eder før?" Albrecht forsikkrede, at han glemte Alt i hendes Selskab; men at han gjerne ønskede at erfare det. "Naa, saa vil jeg da fortælle Eder det!" svarede hun, idet hun stedse nøiere betragtede ham. "Seer I! det kan være for et Aar siden, da var jeg i Domkirken, dengang det nye Raad blev indsat. I stod der, blandt de Andre, oppe i Choret. Endskjøndt det ikke passede sig paa dette hellige Sted, saa kunde jeg dog ikke bare mig for at lee af nogle gamle, tykmavede Herrer, med Kaaber, kantede med Foerværk, og mægtige Halskraver;" — ogsaa nu svævede der et Smil omkring hendes Rosenlæber — "men jeg blev ogsaa straffet derfor, da jeg saae Eder, som een af de Yngste iblandt dem, med den sorte Fløielskappe og med den gyldne Halskjæde paa Brystet. Jeg veed ikke hvordan jeg blev tilmode; jeg kunde ikke vende Øinene bort fra den ædle Raadmands Bedestol; hvor gjerne — o! hvor gjerne vilde jeg ikke have været de Blomster, I havde i Haanden, og som I mangen Gang, under Sangen, betragtede saa venligt! Ak! allerede dengang vidste jeg, at I maatte være god og ædel; jeg spurgte en gammel Borger, der sad ved Siden af mig, om Eders Navn, og har ikke siden den Tid glemt det. Havde det ikke været Eder, som min gode Moder vilde tale med paa sin Dødsseng, saa havde jeg neppe fattet Mod til at vove mig ud saa sildig paa Natten!" "Kjære Blanda!" afbrød Albrecht hende, "aldrig skal Du fortryde den Fortrolighed Du har til mig!" "Vist ikke ved Eder" — tog hun igjen Ordet — "men — men jeg er endnu ikke tilende

med Fortællingen. I maa vide, at jeg — maaskee ved en Hændelse — forlod Kirken tilligemed Eder. Men ved Udgangen hilsede en stolt Jomfrue, der var pyntet med et prægtigt Slør, paa Eder — saagar to stadselige Piger bare Bønnebog og Kaabe bag efter hende! — I hilsede hende igjen, rækkede hende Vievandet, og gik ud af Kirken med hende. Jeg saae efter Eder igjennem hele Gaden; I underholdt Eder saa levende med hende, og syntes at være hende saa lig i Væxt og Ansigtstræk, at jeg holdt Eder begge for Broder og Søster, og — lee mig ikke ud — jeg ønskede mig ogsaa en saadan Broder. Dog nu veed jeg jo, at I ikke har nogen Søster — —" "Det var Armgard, kjære Blanda!" — sagde Albrecht aabenhjertig, og forglemte ikke, for at være sandru mod Blanda, og retfærdig mod Armgard, at prise hende som den ædleste Jomfrue i Byen. "Det har I allerede sagt mig een Gang," afbrød Blanda ham " men endnu ikke — som jeg jo dog maa formode — om hun er Eders Brud ?"

"Det veed vel hele Byen," vedblev han, "men, oprigtigt talt, jeg og hun selv veed det endnu ikke. Vi see hinanden gjerne, vi holde af hinanden — ogsaa i Dag ved Gjæstebudet faaer jeg hende at see." — "Naa, saa ønsker jeg Eder megen Fornøielse og Glæde!" — sluttede Blanda med et besynderligt Blik — "men lad os tale om andre Ting!" Kun seent, og ikke uden synderlig Anstrængelse, lykkedes det hende at indlede og vedligeholde en anden Samtale, indtil Albrecht gik. Da ilede hun hurtigt til Vinduet, afskjar en nylig udsprungen Hyazinth, rækkede ham den og sagde: "Giv den skjønne Armgard denne Blomst fra

mig!" Dog, førend Albrecht havde taget Blomsten, var Blandas Sind forandret; hun sønderbrød Stilken og raabte hæftig: "Nei giv hende den ikke! tal for slet ikke om mig stakkels Pige, dersom det ikke allerede er skeet — og gaae nu! gaae nu!" Det Blik, som Albrecht ved denne Leilighed kastede i Blandas Hjerte, var fra en Side velgjørende, men fra en anden smertelig for ham. Han havde selv tabt al Fatning. Han bukkede sig kjærlig ned til hende, kyssede hende for første Gang, dog kun paa Panden, og lagde hende derpaa, dybt rørt, i den nysgjerrig lyttende Mechtildes Arme. Var det dette Kys, var det Udtrykket der laae i Albrechts Øine, eller var det den Tilstaaelse, at han endnu ikke selv vidste sit Forhold til Armgard, eller at hun idetmindste endnu ikke var hans erklærede Brud, nok, Blanda var ved hans næste Besøg ligesaa barnlig, naiv og munter som forhen, men undgik fra nu af Alt, hvad der kunde føre Talen paa Armgard. Fandt man en Forandring hos hende, saa bestod den blot deri, at hun ved ydre Pyntelighed og ved indre Elskværdighed, søgte at knytte Albrecht endnu fastere til sig. En saa fyrig Pige, som ogsaa undertiden saae sig i Speilet, kan man vel tiltroe det Forsæt, at stride med Armgard — hun var jo dog endnu ikke formelig forlovet med Albrecht — om denne elskede Mands Hjerte.

Ogsaa Naturen syntes at være Blanda gunstig. Thi allerede tittede Vaarens første Forbud, Sneeklokker, Anemoner og Krocus, endskjøndt frygtsomme, frem under den smeltende Iisskorpe; kun Blomstersnee laae paa Træerne; allerede trængte Rosens Carmin frem af det grønne Bæger; allerede vendte Iri-

sken tilbage til Viingaarden, og de, ved Blandas kloge Styrelse og ved nogle Arbeideres Hjælp, atter opreiste Ranker stode frodige med duftende Blomster. Paa een Maade var denne Tid ugunstig for Albrecht, da han, formedelst de kortere Aftener, og for ikke bestandig at blive seet af Naboerne, maatte indskrænke sine Besøg; men paa en anden Side vandt han mere Tid og Leilighed, da Armgard om Foraaret og om Sommeren pleiede at ligge paa et Landsted en Miil fra Byen. Fængslet ved mange Forretninger kunde Albrecht kun en enkelt Søndag gjøre en Ridetour ud til hende, men derimod blev, da der om Sommeren kun gaves faa Baller og Selskaber, næsten hver Aften ubesat. Ved denne Tingenes Stilling blev det fattede Forsæt, i det høieste eengang om Ugen at see til sin Myndlings Arbeidere i Viingaarden, snart tilsidesat, og kun naar han engang imellem havde speilet sig i Armgards sorte Øine, kunde han beslutte sig til at blive et Par Dage borte fra Blanda. Men var det Modsatte ogsaa muligt? Baade Huset og Viingaarden havde jo forandret sig saameget til deres Fordeel! Stod hiint forhen blegt og spøgelseagtigt, med det tomme, spinkle Espalier, saa slyngede nu Rankerne sig muntre om de smaae Vinduer, hvorfra Roser og Levkoier fremblomstrede; lignede denne om Vinteren en stor, hvidklædt Grav, saa var den nu et rigt smykket Glædens og Overflødighedens Tempel; Lilier og Ranunkler smilede venligt imellem Græsset, og under Rankerne vandrede den skjønneste af alle Viingartnersker, den elskværdigste, blondeste Engel! Men hun gik ikke, for at gaae; med Længsel ventede hun paa sin Ven; hun fløi ham imøde; omhyggelig ef-

terforskede hun, om han havde været bortreist, det vil sige, om han havde været hos Armgard; hun torrede hans Pande; hun bragte ham kjølende Melk, og purpurrøde Jordbær; hun sad ved Siden af ham i Lysthuset; hun sang mangen simpel Folkesang, med Hentydning til hemmelig, snart lykkelig, snart ulykkelig Kjærlighed; hun fortalte ham om Natter-galen, som seent om Aftenen besøgte det store Nødde-træe, og anstillede sig ret vred, naar han, saasnart Maanen stod op, ikke længere vilde oppebie den bevin-gede Sangerindes Ankomst.

Det forekom bestandig Albrecht som om han kom tilbage til Jorden fra en anden skjønnere Stjerne, naar han forlod Blanda; han kom oftere, mangen Dag vel to Gange. Dog ligesom disse hyppige Sammen-komster saa at sige smeltede hans og Blandas Hjerte sammen i Eet, saa gjorde derimod hans sieldnere Be-søg hos Armgard et desto dybere, mere vedvarende Indtryk paa ham. Mere uenig med sig selv end no-gensinde tilforn, kunde han aldeles ikke fatte nogen Beslutning, om han skulde tilhøre Dronningen eller Hyrdinden, og han opsatte bestandig den af hele Byen og maaskee af Armgard selv forventede Anholdelse om hendes Haand. Armgard, fast besluttet at lade den høit agtede Ven have sin fulde Frihed, var langt fra at vilde fremskynde nogensomhelst Erklæring, ja, hun grublede ikke engang i sit Indre over Aarsagen til hans Nølen; men kun altfor omhyggelige Veninder, som efter Armgard vel selv meente at kunne gjøre For-dring paa Albrecht, røvede hende denne lykkelige Ro-lighed. Vel kom Blanda kun høist sielden ud, men hun besøgte dog undertiden Gudstjenesten, isærdeles-

hed i Domkirken, hvor hun første Gang havde lært Albrecht at kjende, og hendes stedse mere fremblomstrende Skjønhed opvakte lidt efter lidt Opsigt.

Man forespurgte sig, om hvem den nydeligste af alle Blondiner vel kunde være; da ingen vidste hendes Tilnavn, kaldte man hende den skjønne Viingaardspige; man forundrede sig over, bestandig at finde hende uden noget Mandfolks Ledsagelse og næsten saa sky som et Daadyr; man erfarede, at ingen uden hendes Formynder kom i Huset, men at han kom meget ofte; man erfarede ogsaa — hvoraf undertiden selv Mechtild brystede sig — at denne Formynder var Raadmand Dørring. Nu vidste man nok! En saa smuk, neppe sextenaarig Pige, i en af de længst bortliggende Viingaarde, der kun stod under en føielig gammel Matrones Opsigt — hvad var vissere, end at Albrecht, trods den Dydsmaske, som han saa snedig vidste at bevare, ogsaa var en ung, rig og vellystig Raadmand? Da man gav Armgard de nødvendige Vink herom, hørte hun vel paa dem, men fattede sig snart og sagde med Fasthed: "Forskaan mig for denne Snak! Hvad Albrecht gjør, vil stedse være det Rette. Hvad han troer, at jeg bør vide, vil han nok selv meddele mig!" Omendskjøndt denne Fatning, hvilken Armgard troede at skylde sin Ven, maaskee i første Dieblik syntes at strømme ud af hendes Sind, saa blev Sagen hende dog aldeles ikke ligegyldig, naar hun overtænkte den hos sig selv; men meget kraftigere fattede hun en Beslutning, der ikke var hendes store Sjæl uværdig, nemlig at lære den Pige at kjende, som kjæmpede med hende om Albrechts Besiddelse; thi et uædelt Forhold kunde hun aldeles

ikke tiltroe ham. For at iværksætte dette, uden at gjøre Opsigt, bød hun Albrecht næste Søndag ud paa sit Landsted, men kjørte selv en anden Vei til Byen, efterladende sin Bøn til Albrecht, at han vilde undskylde hendes Fraværelse og oppebie hendes Tilbagekomst. Ikke langt fra Ringmuren lod hun Vognen holde stille, gik derpaa til den hende betegnede Viingaard og da Blanda og den gode Matrone vare gaaede ud, ventede hun paa dem under Foregivende at ville kjøbe nogle Blomster og Viinranker, som hun behøvede til en Fest. Lidt efter kom Blanda med den Gamle tilbage fra Kirken, hvor hun havde bedet for Albrecht, og blev ikke lidt bestyrtset, da man sagde hende, at en skjøn, fornem, sortlokket Jomfrue ønskede at tale med hende. Hendes bankende Hjerte hviskede strax Navnet Armgard til hende; hun bad Moer Mechtild blive tilbage, og gik, ahnende sin Skjæbne, med langsomme Skridt og foldede Hænder ind til den Fremmede. Armgard, der ventede i Rankelysthuset, saae Blanda komme til sig, huld, peen og sædelig, dobbelt elskværdig i den fromme Kirkedragt. Skjøn havde hun tænkt sig den lille Pige, men ikke saaledes, saaledes ikke! Ædel Velvillie mod den hulde Skabning opflammedes strax til kjærlig Hengivenhed, en Ild gjennemglødede hendes Hjerte, foer over hendes Kinder, dog var det ingen fortærende. Blanda paa sin Side, da hun saae den prægtigtklædte, næsten kongelige Jomfrue staae i Lysthuset, som under en grøn Tronhimmel, blev i Begyndelsen lidt frygtsom; men hæftig tilraabte hun sig selv, at denne var hendes Medbeilerske — den Rige, Fornemme, der vilde frarive hende Albrechts Hjerte! Hun samlede al sin

Harme, som hun i saa lang Tid havde næret imod Armgard, og ved den oplivede hun sit Mod, for med synlig Kulde, og ikke Albrecht uværdig, at kunne træde den Stolte under Øine. Dog borte var hver fjendtlig Følelse, da Armgaard hilsede Blanda. Blanda studsede over Armgards høie Skjønhed, hun stirrede i hendes dunkle, fortryllende Øine, hun zittrede, hun greb hendes Haand, som om hun ærbødig vilde kysse den. Men Armgard bukkede sig ned til hende, kyssede hende paa Kinden og trykkede hende rørt til sig. "Ingen tomme Complimenter, der ikke skikke sig for Albrechts Veninde!" — sagde hun med stille, sig selv ubevidst Høihed. — "Vi kjende hinanden allerede længe; vore Hjerter have mødt hinanden i et tredie, gode Pige! hvorfor skulle vi være fremmede for hinanden." Blanda græd, og det varede længe førend hun kunde finde Ord til sine Følelser. "Tag ham da!" — raabte hun endelig hæftigt — "Eder kan jeg ikke berøve ham! Eder kan jeg ikke erstatte ham!" "Berolige Dig, hulde, kun alt for føelsomme Pige!" svarede Armgard og strøg Blandas gyldne Lokker tilside — "antag det ikke for Smigrerie, men for min faste ubøielige Overbeviisning, at jeg nu, da jeg har seet Dig, tænker maaskee bedre om Dig, end Du om mig! Jeg, som har kjendt Albrecht i mange Aar, jeg veed, at han trænger til et saa fyrigt bankende Hjerte som Dit, naar han skal vorde fuldkommen lykkelig! han trænger til en elsket Gjenstand, der, mindre end Armgard, er et Speil af ham selv! Du er Havens blomstrende Rose; jeg er Lundens Grøn! Dit Hjerte vilde briste, mit ikke. Længe har jeg allerede følt, at Albrecht sukkede efter noget udenfor

mig; nu, da jeg kjender Dig, Du Elskelige! nu forstaaer jeg ham, og vil vise mig hans og Din Kjærlighed værdig." Blanda vovede knap at fæste Troe til den Mening hun ahnede i disse Ord, men hun følte sig ogsaa uskikket til at opnaae Armgards Sjælsstorhed. "Vær min Veninde, ædle Jomfrue!" sagde hun og klyngede sig op til Armgard. "I og Albrecht skal ganske lede min Skjæbne!" Efter disse Ord omarmede Armgard Blanda til Afsked, for at skaane det bløde, dybt rystede Væsen, lod hende aabne en Dør paa Muren til Viingaarden, raabte trøstende til hende: "Endnu i Dag seer jeg Din Albrecht!" og vinkede Vognen frem. Men Blanda fulgte hende med Øinene saa langt hun kunde, sank derpaa knælende ned i Græsset, og bad, ikke med Ord, men kun med Følelser. Det var vel ikke noget Under, at Blanda den hele Dag var lidt urolig, da hun vidste Albrecht hos den nu ikke mere forhadte, men dog himmelskskjønne Armgard, at der selv den følgende Nat kom kun liden Søvn i hendes smægtende blaae Øine, og at hun den følgende Morgen længselfuld, skjøndt uden Haab, ønskede at see ham. Men han kom, han kom virkelig, og mod sin Sædvane dennegang en Mandag; mere stille end ellers, men ubeskrivelig venlig; han kyssede Blanda paa den rosenrøde Kind! Alt hvad han i Dag yttrede, den milde Rolighed, der lysede af hans trofaste Øine, den kjærligere Omarmelse som han tillod sig, de søde Fremtidsdrømme der svævede gjennem hans Ord, alt gav tilkjende, at der var foregaaet en Forandring i hans Sind, at Armgard frivillig havde frasagt sig ham. Blanda kunde ikke længere tvivle paa den skjønne Jomfrues Ædelmodighed, og i hen-

des Hjerte, der saa let lod sig henrive af alt Stort, forgudede hun nu i Stilhed sin fordums Fjende. —

Nu begyndte en glad, herlig Tid. Alle Storme syntes at have lagt sig; Roe, Venskab og Fortrolighed, havde opbygget deres Tempel i disse tre Hjerter. Ofte fik Blanda ved Albrecht venlige Hilsener og nydelige Fruentimmerarbeider som Foræringer fra Armgaard; ofte maatte han til Gjengjæld overlevere de prægtigste Blomsterkrandse, den meest udsøgte Frugt og smukt pyntede Kurve fulde af tidlige Druer. Blanda udforskede ikke mere om han reiste til Armgard, men erindrede ham ofte derom; ofte udraabte hun midt i de gladeste Samtaler, idet hun taus betragtede Albrecht, med tindrende Øine: "O, Armgard!" Saaledes hensvandt Sommeren, og Viingaardens gyldne Græskar, hvoraf mange vare betegnede med Albrechts og Blandas Navne, de gule eller blaae Druer, og det bruunlige Løv forkyndte kun altfor tydeligt Høstens Ankomst, da Albrecht engang ved frembrydende Aftendæmring besøgte Blanda, og til sin Forundring erholdt den Efterretning af Moer Mechtild, at Blanda havde indelukket sig og ladet ham indstændigen bede, at lade hende være alene i Dag, men at komme igjen i Morgen tidligt, meget tidligt, saa tidligt som det kun var ham muligt. Uvis om det var en Lune, en Spøg, en Overraskelse, eller hvad der ellers kunde stikke derunder, udforskede han den Gamle. Men denne vidste intet mere at sige, end at hun selv dennegang ikke kunde blive rigtig klog paa Blanda; thi hun havde været ude den hele Eftermiddag, og da hun kom hjem havde hun fundet begge de nederste Stuer for en stor

Deel opryddede, kun Elisabeths Billede laae endnu paa Gulvet, men Blanda havde været bleg og i en paafaldende Sindsadspredelse. "Nu ligger det gode Barn og sover inde paa Sengen," endte hun. Albrecht, kun lidt beroliget herved, troede dog at burde føie sig efter hendes Villie, især da Moer Mechtild, gjennem en Rude paa Døren, viste ham Blanda virkelig slumrende. Han tilbragte en søvnløs Nat og var igjen paa det tidligste i Viingaarden. Blanda, med blege Roser paa Kinderne, allerede fuldkommen paaklædt, kom ham undseelig, dog smilende imøde, lagde, mindre fortrolig end ellers, sin Haand paa hans Skulder, og sagde tilsyneladende rolig: "Jeg har en Bøn til Eder, Albrecht; men en meget vigtig. Dette Ønske har jeg faaet pludseligt, og det er maaskee ogsaa Tvivlen om dets Opfyldelse, der i Gaar trættede og udmattede mig saameget." "Endnu har Du jo aldrig ønsket noget," svarede Albrecht, "som jeg ikke har kunnet opfylde." "Ja, I har Ret," vedblev hun, "og dennegang er min Frygt maaskee saameget barnagtigere, da I selv engang før har bragt mit Ønske i Forslag. Det behager mig slet ikke mere i denne Viingaard — i Gaar, da jeg var alene, faldt det mig saa tungt paa Hjertet — nei! nei! det behager mig slet ikke. Moer Mechtild, som jeg aldeles ikke kan klage paa, hun kan boe her, men jeg — nu har jo dog Omstændighederne ganske forandret sig — jeg maa saasnart som muligt, endnu i Dag, til den ædle Armgard, som elsker mig, som jeg tilbeder!" Albrecht undrede sig rigtignok en Smule over dette Indfald og det Paatrægende i denne Bøn, men fandt det snart temmeligt naturligt, at Blanda hellere vilde leve i Armgards Selskab end i Mechtilds,

og da han lovede sig de lykkeligste Timer, naar begge disse ham saa dyrebare Væsener kom til at leve sammen, sagde han, at han endnu i Dag vilde ride til Armgard og bede hende opfylde Blandas Ønske. Blanda syntes beroliget herved. Han ilede fra hende til Armgard, der glædede sig meget over Blandas Beslutning; dog, da hun just var i Begreb med at flytte ind til Byen, gjorde hun den Aftale med ham, at Blanda skulde blive boende i Viingaarden indtil hun fuldkommen var færdig med Flytningen. Blanda var, som det syntes, slet ikke fornøiet med denne Indretning og undskyldte sit mørke Lune med lidt Hovedpine; Albrecht søgte at adsprede hende og fortalte, at han Dagen derpaa var indbudt til en Jagt, og at han ganske tidlig vilde ride der forbi, men om Aftenen, paa Tilbageveien, stige af hos hende. Blanda ventede den følgende Dag ved Vinduet og svarede Albrechts Fingerkys med en let Bevægelse med Haanden og et ømt Blik. I Begyndelsen kunde hun neppe oppebie Aftenens Komme, men da det mørknedes blev hun saa ængstlig og urolig, at Mechtild maatte beslutte sig til at gaae et Stykke op ad Landeveien med hende for at møde Albrecht.

Denne Gang var Blandas Frygt ogsaa grundet; thi ikke den forventede raske Jæger, men kun hans Tjener, førende Albrechts skjønne kastaniebrune Hingst ved Siden, kom ridende; Albrecht selv, saaret i Skulderen af Een blandt Jagtselskabet ved et uforsigtigt Skud, fulgte bag efter i en Vogn. Blanda sank afmægtig om, da hun saae ham, først længe efter vendte hun tilbage til Livet

og blev kun noget beroliget da Albrecht sagde hende, at hans Saar var ubetydeligt. Men Intet, hverken Lægens Forsikkring, at der aldeles ikke var noget at befrygte, eller Albrechts egen Overtalelse, kunde bevæge hende til at lade ham udsætte sig for Steenbroens Rystelse. Hun paastod haardnakket, at Albrecht skulde bringes til Viingaarden, og denne, der blev inderlig henrykt over hendes Omsorg for sig, lod den hulde Brud faae sin Villie. Ledet af hende gik han smilende igjennem Haven, og indtog, efter hendes Anordning, den samme Stue, hvor han første Gang saae hende, og hvor nu atter hendes Moders Billede var ophængt. Hun lod Feldtskjæren lære sig at forbinde, nødede Albrecht at lægge sig paa et herligt tillavet, beqvemt Leie, og forlod ham, for at Vundfeberen ikke skulde forstærkes ved formegen Tale, meget tidligere, end hun ellers havde gjort. Albrecht, der var bleven træt af Jagten og senere udmattet ved Blodtabet, faldt endnu før Midnat i en rolig, vederqvægende Søvn. Men saa lykkelig var Blanda ikke. Endskjøndt hun havde klædt sig af og lagt sig, kunde hun dog ikke for Urolighed tillukke et Øie; mange Gange listede hun sig hen til Døren, for at see om den Syge sov, og allerede ved Morgengrye traadte hun ind i Stuen, for at lægge Ild i Kaminen, da det forekom hende at være lidt kjøligt. Brændet stod snart i lys Lue; hun knælede ned og saae ind i Flammen; kjærligt vendte hun sig mod Albrecht. Hendes hvide Morgenkjole var kun omslynget af et rosenfarvet Band; hendes skjønne blonde Lokker bølgede løse ned ad Ryggen; hun løftede Hænderne inderligt i Veiret og

bad: "Have vi syndet, saa lad mig alene bøde — mig er jo Livet en Byrde — ophold kun ham, I Hellige!" — I dette Øieblik vaagnede Albrecht og hans Øine faldt paa den, som han syntes, næsten overjordiske, knælende Skabning. Det hvide, foldede Klædebon, de blonde Lokkers Glands, alt belyst af Flammernes Gjenskin, laante hende Udseende af en Engel. Beruset udstrakte Albrecht sine Arme efter den elskværdige Pige, og hviskede sagte: "Blanda!" Forvirret reiste hun sig, bleg og angst stirrede hun hen paa ham, og turde ikke komme nærmere. "Min Blanda!" gjentog Albrecht, "tør Du ikke hilse Din Albrecht Godmorgen?" — "Albrecht!" raabte hun og styrtede paa Knæe foran hans Seng, "Skjæbnen har adskilt os! Skjæbnen maa bestemme hvem af os der bliver lykkelig! Mig tør Du ikke elske! O Albrecht! jeg døer dog lykkelig, thi Du har jo elsket mig!" Afmægtig sank hun om ved Sengen og det varede længe førend hun, ved Albrechts venlige Ord og Mechtilds Omsorg, kom til sig selv; dog, det blide, venlige Smil, der ellers svævede om hendes Læber, var forsvundet, hun stirrede vildt paa den ulykkelige Albrecht, der forgjæves anvendte al sin Veltalenhed for atter at faae hende fuldkommen rolig. "Hvad er der hændet Dig, min Blanda?" spurgte Albrecht bekymret. "Det er ikke mit ubetydelige Saar alene, der kan gjøre Dig saa ulykkelig; der er hændet Dig noget Skrækkeligt!" vedblev han med en frygtelig Ahnelse, "og Du maa sige mig Alt, Blanda!" — "Ja!" raabte hun hæftigt, "jeg maa vælte denne skrækkelige Steen af mit ulykkelige, uskyldige Hjerte!" Roligere tilføiede hun:

"Ja, jeg vil fortælle Dig Alt, naar jeg blot kunde." Hun satte sig derpaa, med Øinene stedse nedslaaede, i Nærheden af ham paa en Stoel, og fortalte med ofte afbrudt Stemme: "Hvor høit jeg har elsket Dig, veed de Hellige; ogsaa Du veed det. Jeg hadede i Armgard ikke hende selv, men den, der formodentlig skulde blive Din Brud, og vilde derfor i Begyndelsen ikke tage til hende. Jeg lærte at kjende hende, jeg maatte elske hende, jeg elskede hende af min hele Sjæl — men det er ikke Grunden hvorfor jeg i Forgaars bad Dig om, saasnart som muligt, at bringe mig til hende. Nei, det er ikke Aarsagen. Jeg troede mig kun sikkrere under hendes Øine — drømte mig da mindre brødefri ved Din Side — jeg troede at kunne skjule det Sværd for Dig, som gjennemborede min Sjæl. — I Forgaars, da jeg munter ventede paa Dig og da Mechtild var gaaen ud, fik jeg det Indfald at rydde lidt op, for at have noget at bestille indtil Du kom. Jeg fik Øie paa min gode Moders Syskriin, som jeg, formedelst min stedse vedvarende Sorg, endnu ikke havde rørt ved, og som hun kort for sin Død havde forlangt; jeg tog Mod til mig og ordnede det. Da jeg aabnede det, saae jeg et Papiir, paa hvilket der var stukket noget med en Naal. Jeg holdt det mod Lyset, og læste følgende Ord: "Bag mit Billede." — Jeg besindede mig, og stedse ængstligere bankede mit Hjerte — jeg erindrede, at min Moder idet hun døde havde løftet Haanden tre Gange i Veiret — — jeg tog Billedet ned — — "

Blanda formaaede ikke at tale videre. Hun gik nogle Gange op og ned med Haanden paa Pan-

den; pludselig kastede hun sig ned for Albrecht og udraabte: "Lov mig, dyrebare Albrecht! dersom det er Dig om min Sjæls Fred, om min Salighed at gjøre, lov mig, saasnart som muligt, at føre Din og min Armgard til Alteret!" Albrecht, hæftigt rystet, gjorde en benægtende Bevægelse. "O! jeg beder Dig, jeg besværger Dig, kjære, gode Albrecht!" — vedblev hun — "Om jeg end ikke kan blive hos Eder — om jeg end ikke kan udføre mit Forsæt, evig at fortie min Hemmelighed, skal jeg derfor, som en Cherub med Flammesværd, træde mellem Dig og denne allerede Forklarede, jeg, som kun tør tænke paa Dig uden Synd, naar Du er Armgards Mand." Ved disse Ord tog hun et Blad Papiir frem af sin Barm, rækkede Albrecht det, og styrtede ud af Værelset. Hans Hjerte bævede; Skrivttrækkene vare ham bekjendte; han læste følgende, næsten af Taarer halv udslettede Ord: "Jeg tør aldrig, aldrig mere see Dig, dyrebare Elisabeth! ikke engang Dit Billede kan jeg længere skjule med Sikkerhed. Var vor hemmelige Kjærlighed tilforn en Forbrydelse, nu, da min Kone har Underretning om vor vedvarende Forbindelse, da jeg forvel kjender Klaras Hæftighed, og da hendes Sundhed desuden er stærkt rystet, nu var den et Mord! Mit Hjerte, min Kjærlighed, min Taknemmelighed bliver evig Din! Dersom noget kan, om ikke berolige, saa dog trøste mig, da er det den Omstændighed, at jeg veed Dig skjult for Menneskenes Øine, at jeg veed Dig forsørget saaledes som Du ønskede det. Alle smaae Beviser paa min Kjærlighed fra de forsvundne lykkelige Dage, hvormed jeg aldrig kan gjengjælde Din for mig opoffrede Ungdom, Dine

skjønne Udsigter, Dit Livs Rolighed, forblive Din egen uindskrænkede Eiendom; i hosføiede Skrivt finder Du Testamentet til vor Datter, — ak! der ikke har nogen Fader! Det tilhører hende uden andres Skade, og bliver min Søn hvad han lover at blive, da vil han vist finde denne Arvedeel for ringe til sin Søster. Velsignelse over Blanda, Velsignelse over Dig, Elisabeth! Jeg skriver dette med blødende Hjerte, men jeg veed, at Du aldrig miskjender

Din

Georg Dørring."

"Ulykkelige Fader! Ulykkelige Søn! Stakkels Blanda!" udraabte Albrecht med hede Taarer, og Armgard, som ved Efterretningen om Albrechts Ulykke strax var ilet til Staden, traadte, ledsaget af Blanda, ind i Værelset. Blanda, bleg og stirrende stivt hen for sig, i det hvide Klædebon og med de lange, bølgende Lokker, mere lig et forklaret end et endnu levende Væsen, lagde Armgards og Albrechts Hænder sammen, og forlod dem. Dette og Seddelen opdagede Armgard fuldkommen hvad der var foregaaet, saameget mere, som hun fra sin Barndom dunkelt erindrede sig mange af den gamle Dørrings hemmelighedsfulde Forhold, og at hans Kone kun ved et Tilfælde blev forhindret fra at tage Gift. Albrechts Saar var inden kort Tid fuldkommen lægt. Blanda, som ganske havde opgivet den korte, sværmerske Drøm at fortie sin Hemmelighed og leve hos Albrecht og Armgard, naar de bleve givte, tog efter nogle Maaneders Forløb Sløret. Efter sin Indklædelse saae hun aldrig mere Al-

brecht, men Armgard besøgte hende ofte i Klosteret. Da Vaaren atter frembrød, ombyttede hun Klostersløret med Himmelens Brudekrone. Først to Aar efter hendes Død, paa alle Sjæles Fest, gave Armgard og Albrecht hinanden over hendes Grav det Løvte, at opfylde Blandas sidste Ønske, og lade en Præst velsigne det mellem deres Hjerter saalænge knyttede Baand.

(Orig. i Erzählungen von Kind; oversat af Ø—bg.)

Libussa.

Da Czech, Bøhmens første Hertug, efter en lykkelig Regjering var død i sit firsindstyvende Aar, sendte hans sørgende Undersaatter Bud til hans Broder Lech og bad ham venligen at paatage sig Regjeringen; men han sagde: Jeg har nok at bestille med mit eget Lands Vel; hvi ville I paalægge mig nye Byrder? Paa den Maade blev Hertugens Stoel ledig i ni fulde Aar. Folket havde intet Overhoved; snart forvandledes Eendrægtighed og Fred til blodig Tvedragt, da saae de hvor ilde det gik, naar ikke en viis Herskers Mildhed styrede det Hele, men hver levede efter sit eget Hoved. Folket forsamlede sig da ved den henslumrede Fyrstes Grav og udvalgte eendrægtelig en tapper Mand, der hed Krok, til deres Hertug. Ham satte de paa en Stoel, der stod paa den Afdødes Grav, bedækkede hans Hoved med Czechs Fyrstehue, rækkede ham ogsaa Staven, som hiin havde ført med Klogskab og hyldede ham i dybeste Ydmyghed, med bøiede Knæe, som deres Hersker. Krok havde Legemsstyrke og en ædel Sjæl, han var Tronen en herlig Prydelse. Under ham blomstrede Landet, Bøhmerne vare lykkelige og tilfredse; de elskede og agtede ham stedse høiere; Dag og Nat tænkte de paa at glæde ham og vinde hans Velbehag. Opflammede af dette herlige Ønske borthuggede de, med Kroks Tilladelse, en Deel af Skovstrækningen ved en Strøm, paa et høit Bjerg, der strakte sig kjæmpestærkt ud som et gabende Fjeld over Vandspeilet; af de fældede Træer byggede de Boliger

for sig selv og gav deres Hertug et Pallads, der behagede ham meget for det nette, smukke Tømmerarbeides Skyld. Did førte de deres Herre hen med hans Huustroe og Døttre og bade Krok, at han selv vilde give Borgen et sjeldent Navn, som han selv skulde finde paa. Slottet blev derpaa kaldet Psary, efter et andet, der hed saaledes i deres Forfædres Land; siden kaldtes det Wischerad. Under Kroks Regjering begav det sig, at to Brødre paa Marken, i det løse Sand, pludselig fandt glindsende Korn, der vare det pure Guld; de vaskede det med Omhyggelighed og bare det for Fyrsten med dyb Ærbødighed. Han smilede mildt og sagde: "Kjære Børn! viser Skovens Guder den tilbørlige Ære, saa ville de stedse blive naadige og overøse Eder med deres kosteligste Gaver." Derpaa beskuede han Kornene med Velbehag og vedblev: "Den, som Guderne i Naade beskjære en Eiendom, skal have den udeelt, og saa være det! Gjemmer Eders Guld, men søger flittig til Eders egen Nytte, dog maae I ikke forsømme Eders Bedste derfor; omhugger Skove og besaaer Eders Marker." Den priisværdige Krok forlod Verden sex og firsindstyve Aar gammel. Det dybtsørgende Folk lagde hans Lig ved Siden af Czechs og hans Hustroes, væltede en stor Steen over Graven, antændte en Ild paa den og kastede hans Klæder i Flammen, som et Offer til Jordens Guder. Krok efterlod tre Døttre; den yngste hed Libussa. Som Datidens kyndige Mænd sige, vare alle forfarne i Sandsigerie, Stjernetyderie og Trolddom, ogsaa kjendte de heel vel Urternes Kraft og Dyder; ja den ældste, Kascha, havde endogsaa en prophetisk Aand. Nogen Tid efter Fa-

derens Død bleve disse tre Døttre valgte af Statens Fædre til at forestaae Riget; men eendrægteligen besluttede de, at de ikke alle vilde herske, de forsamlede Folket og gave det Frihed til at vælge een af dem; men Folket svarede, at de maatte selv kaste Lod derom, det skedte og Lykken kastede sit smilende Øie paa Libussa, der strax med Jubelraab hilstes af Folket, som dets Hertuginde. — Hun var dengang sex og tyve Aar, rank af Væxt, smuk af Ansigt og begavet med en mandig, dristig Aand. Hun opbyggede strax en Stad og nogle Borge. En Dag kom to Mænd ærbødigen til hende med en stor Klump Sølv, som de havde fundet Vesten for hendes Borg. Hun tog venlig imod Gaven og sendte strax Arbeidere med Værktøi ud for at grave med Iver efter mere. En anden Gang mødte en Vandringsmand et Vildsviin paa et høit Bjerg, med sin stærke Haand tog han Svinet ved Ørene, kastede det paa sin Ryg og bragte det til Fyrstinden, der blev høilig forundret over Mandens Styrke og begavede ham med et gyldent Bælte. Hendes Søster Kascha tog den Stærke til Ægtemand. — Libussa, den fyrstelige Amazone, blev ved at herske med Forstand og Indsigt indtil en uheldtruende Tildragelse afbrød hendes Rolighed. En gjerrig Undertrykker af adeligt Blod søgte at frarive en Landmand hans Ager; men som Retfærdighedens Tjenerinde tilkjendte Fyrstinden den Fattige hans Eiendom. Adelsmanden knurrede høit over at en Bonde skulde beseire ham, han søgte at faae andre Adelsmænd paa sin Side, og inden kort Tid havde en Hob Adelige indgaaet en forrædersk Sammenrottelse, der ikke havde anden Hensigt, end at paa-

trænge Libussa en Mand af fyrsteligt Blod, for ikke længere at staae under Qvindeherredømme. Da de havde opfordret hende hertil, sagde hun: "Kommer igjen i Morgen, ædle Herrer! og hører Gudernes Villie; dem maae vi først adspørge." — Næste Dag forsamledes alt Folket og Libussa talte saalunde med Høihed og Værdighed: "Hidtil har jeg hersket over Eder med moderlig Ømhed; Guderne ville ikke, at jeg herefter skal være alene og i deres Viisdom have de beskaaret mig en fyrstelig Mage. Udvælger ti af Eders Midte, for at føre ham i mine Arme." Tillige befalede hun, at hendes Yndlingshest skulde bringes ud af Stalden; den var melkehvid og et skjønt Dyr at see til; hun bød de Udvalgte at følge den ædle Ganger, den vilde bringe dem til Een, der hed Przemislav, som fortærede sit tarvelige Maaltid paa et Jærnbord; uden Tøven skulde de iføre ham det glimrende Klædebon, som hun overgav dem, sætte ham paa Skimmelens Ryg og følge ham til hendes Trone. Yndlingshesten, der blev løsladt, travede fremad og slog glad de stærke Lænder med Halen. Den gik titusinde Skridt indtil en Flække hævede sig ved Bilin; der standsede den ved en Landmand, som pløiede sin Ager, for ham bøiede den sit Hoved og sank paa Knæe. Strax nærmede de Afsendte sig til ham, kastede sig paa Jorden og hilsede ham som deres Herre og Libussas Mage. Saasnart han havde hørt deres Ærinde bad han om et Øieblikks Tid, derpaa vendte han Plovjærnet i Veiret, tog noget Brød og Ost af sin Taske og lavede sig til at fortære det sidste Maaltid. Da saae Mændene, at de havde fundet den rette Mand og fik fuldkom-

men Vished derom, da han nævnede dem sit Navn: Przemislav. Efterat han havde spiist, beklædte de ham med den fyrstelige Kaabe, satte ham paa Libussas Hest og ledsagede ham til Fyrstindens Bolig. Først kastede Przemislav endnu engang et længselfuldt Blik paa sin herlige Eng, udbredede sine Arme imod sin milde Ernærerske, Jorden, og forglemte heller ikke at tage sine Bondeskoe af Eegetræe og sin Forraadstaske med. Da de Affendte bebreidede ham dette og formanede ham til at glemme sin ringe Stand saa snart som muligt, gav han dem til Svar: "Jeg sætter min Ære i, ikke at skamme mig over min ringe Byrd, og vil efterlade mine Efterfølgere et godt Mønster." Da de nærmede sig Slottet Wischerad kom Hertuginden og hendes Qvinder den velkomne Brudgom imøde, hun var ledsaget af Adelsmændene og det troe Folk. De bleve strax viede til hinanden, Przemislav blev sat paa Tronen, prydet med Hat og Scepter og med stor Jubel udraabt til Bøhmens Fyrste. Landmanden Przemislavs Træskoe gjemtes endnu i Keiser Sigismunds Tid paa Slottet, og det var i lang Tid Skik, at de bleve baarne foran de nye valgte Hertuger og Konger. Strax efter Fyrstevalget blev Grunden lagt til Hovedstaden Prag, hvilket gik saaledes til. Libussa befalede Arbeiderne at udføre hendes Villie som snarest og bygge en Stad ved Slottet Wischerad, derpaa udsendte hun sine Tjenere med den Befaling, at de skulde spørge den første den bedste af Arbeiderne, hvad han gjorde; efter hans Svar skulde Staden navngives. Tjenerne kom til to Mænd, der havde begyndt at tømre med deres Øxer, og da Tjenerne nu

spurgte hvad de gjorde, svarede de i Landets Tungemaal: "Prah!" det er i vort Sprog eet Dørtrin. Da Sendebuddene bragte Fyrstinden dette Svar, sagde hun: "Saa skal den nye Stad nævnes; thi hvor Døren er lav, der pleier man at bøie Hovedet, naar man træder paa Trinet; saaledes vil man ogsaa vise denne Stad stor Ære og herlige Skud ville udspringe af den fyrstelige Stamme inden dens Mure!" Landet var rigt paa Guld og Sølv, Fædrift og Korn under dette Fyrstepar, der herskede fredeligt og eendrægtigt. Først forlod Libussa det Timelige, ti Aar senere, 745, Przemislav, hvilket Navn kan sige det samme som Omhue.

(Efter Theodor Berling. Ceres 1824. 2ter Theil.)

En Moder til sin Søn ved dennes Bortreise fra Hjemmet.

(Indsendt).

O Søn! hvi mørknes vel mit Moderøie?
Hvi slaaer min Barm saa tungt paa denne Dag?
Hvi triller Taaren under Hjertets Slag?
Hvi stirrer Blikket bønligt mod det Høie?

O! veed Du det? — o! mon Du ogsaa kjender
Den Smertens Kamp, som fylder dette Bryst?
Kan Du begribe, hvi min qvalte Røst
Til et Farvel i brudte Ord sig ender?

Nei, elskte Søn! — det Veemodssmiil, som svæver
I Taarestrømmen fra Dit Øie ned,
End ei forstaaer, hvi for Din Fremtids Fred
Af ængstlig Uro Moderbarmen bæver:

Ei længer skal en ædel Faders Stemme,
En kjærlig Moders ømhedsfulde Bøn
Som forhen styre Dine Fjed, min Søn!
Hvis i Dit Indre Røsten ei har hjemme.

End har den det. — O! lad den altid lede
Dit Skridt i Sorgens som i Glædens Stund;
Den sysle om Din Aand i natligt Blund,
Og om Din Daad i Lidenskabens Hede.

Snart skal en fremmed Verden Dig omgøgle,
Og trylle med sin Flitterfryd Din Sands;

Vee Dig! om Du bedaares af den Glands,
Der blændende omhyller Lastens Øgle.

Og ak! endogsaa under Dydens Dække
Sig skjuler giftig Edders fule Aand;
Thi prøv og kjæmp, at Rædslers Straffehaand
Ei til for sildig Anger Dig skal vække.

Og naar paa Livets Skueplads Du træder,
Da røgt Dit Kald som Mand med mandig Færd,
I Smigrens Virak aldrig søg Dit Værd,
Det lammer Kraften til den sande Hæder.

Men den er skjult i Hjertets stille Lue,
Som banker varmt for Retfærd, Pligt og Dyd,
Den søger i sig selv sin største Fryd,
Og aander Ro, naar Nid og Ondskab true.

Dog ei Dig Verdens Dom uvigtig være,
Men kun saavidt som i Dit eget Bryst
Du vinkes af en hellig, ædel Røst,
At handle som dens Lunetoner lære.

Til Uskylds Værn Din Stemme aldrig tie,
Selv da naar Stormand truer Dig med Fald;
O! det er sødt, det høie Guddomskald,
Sin Arm den Undertryktes Sag at vie.

Vær trofast Ven, naar Modgangs Pilen saarer
Den Barm, Du engang svor at være tro;
Ei prøves Vennens Værd i Glædens Bo,
Men vel i Kummers Vraa, blandt Suk og Taarer.

Taknemlighed Din Huldgudinde være,
Kun Skurken glemmer Kilden til sit Held.
Virk taus, beskeden, lig det stille Væld,
Hvis skjulte Aarer Dalens Pragt ernære.

Den Lidende velvilligt Hjælp Du yde,
Selv Uvens Sorg med Blidhed lindre Du;
Slet er den Barm, som med ukjærlig Hu
Kan Vellyst ved sin Fjendes Kummer nyde.

Kort, giv og nyd hver Fryd, den Evighoie
Har skjænket Støvets Barm til Støvets Held;
O! virked Alle til gjensidigt Vel
Da knustes Spiren til vort Jordlivs Møie.

Men Dydens Bane fordrer Kamp herneden
— Og uden Kamp var heller ingen Dyd —
Dog Kampens Løn er luttret Sjelefryd,
Og Seirens Laurbærkrands er Himmelfreden.

Og nu Farvel! Alherren Dig ledsage!
Han styrke Dig, naar Kampens Time slaaer!
Bliv god! — Ei Meer min Læbe nu formaaer,
Endskjøndt mit Hjerte Meget har tilbage.

Dog end: Glem aldrig Taaren i mit Øie,
Som Genius den styre Dine Fjed;
Da vorder den mig himmelsk Salighed,
Og Dig en Talsmand hos den Evighoie.

A. Jacobi.

Dobbelt-Localgaade.

1 — ◡ ◡
3 — ◡ ◡ — 2

1. 2.

Hvi prunker stolt Du i Din stærke røde Lue?
Du staaer jo eensom og forladt af Lykkens Dage;
Naar jeg i Uskylds Hvidt en Fyrste kan modtage,
Forsmaaet Du stirrer op mod Himlens hvalte Bue!
Min Kraft er frisk, slig gammel Kjæmpe kan jeg kue,
Jeg vinder sikkert Seir i Striden mod Dig, Svage!
Min Soel fremstiger klar, de sorte Skyer bortdrage,
Jeg skuer evig Vaar og Lyn mig meer ei true!

Med Kraft jeg hæver mig imod den lyse Himmel
En stærk Colos, jeg gjemmer Danmarks Held og Hæder,
Jeg glimrer fra det døde Nord til hele Jorden,
Og skuer snart en glad, forbauset Vrimmel,
Som ved min Vælde sig i Jubeltoner glæder —
Jeg vorder Soel; men Du — en Skygge kun i Norden!

3. 2.

Min Skabers Navn er stort og varig er min Lue,
Jeg stander rolig, stolt, en Rest fra Kraftens Dage,
Hos mig skal Kongen først sin Herskermagt modtage,
Jeg hæver mig fra Søens Speil mod Himlens Bue.
Du sank jo dybest, da Du bedst mig kunde kue;
Da Styrken brast, stod lig en Eeg, den Svage,
Og end jeg rolig skuer Tordenen fremdrage;
Thi splintre kan den mig, den kan mig aldrig true.

Min Skaber nyder Løn i Herrens lyse Himmel,
Jeg staaer et fast, ærværdigt Minde til hans Hæder,
Han elsket var i Nord og agtet over Jorden!
Jeg ei misunder Dig en stor forbauset Vrimmel;
Thi ved sit Komme tidt mig brave Danne glæder!
Jeg stod en Soel og stander Stjerne her i Norden!

3. 2.

Med lad os glemme Kiv og hylde Enighed;
Thi begge skabtes vi ved Danmarks gyldne Fred,
Og vore Navne, som en Krands om Danmarks Krone
Sig slynged kjærlig i hinanden mange Aar,
De skabte Fryd i Landet og en varig Vaar
Om Skjolds og om de store Waldemarers Trone!
Jeg ydmygt bøier mig og venter af Din Favn
En Slægt der vexler mit, min store Skabers Navn.

Thomas Overskou.

Opløsningen af Gaaden i forrige Hæfte.

Kunst — Dunst.

---

mange

Mogensen